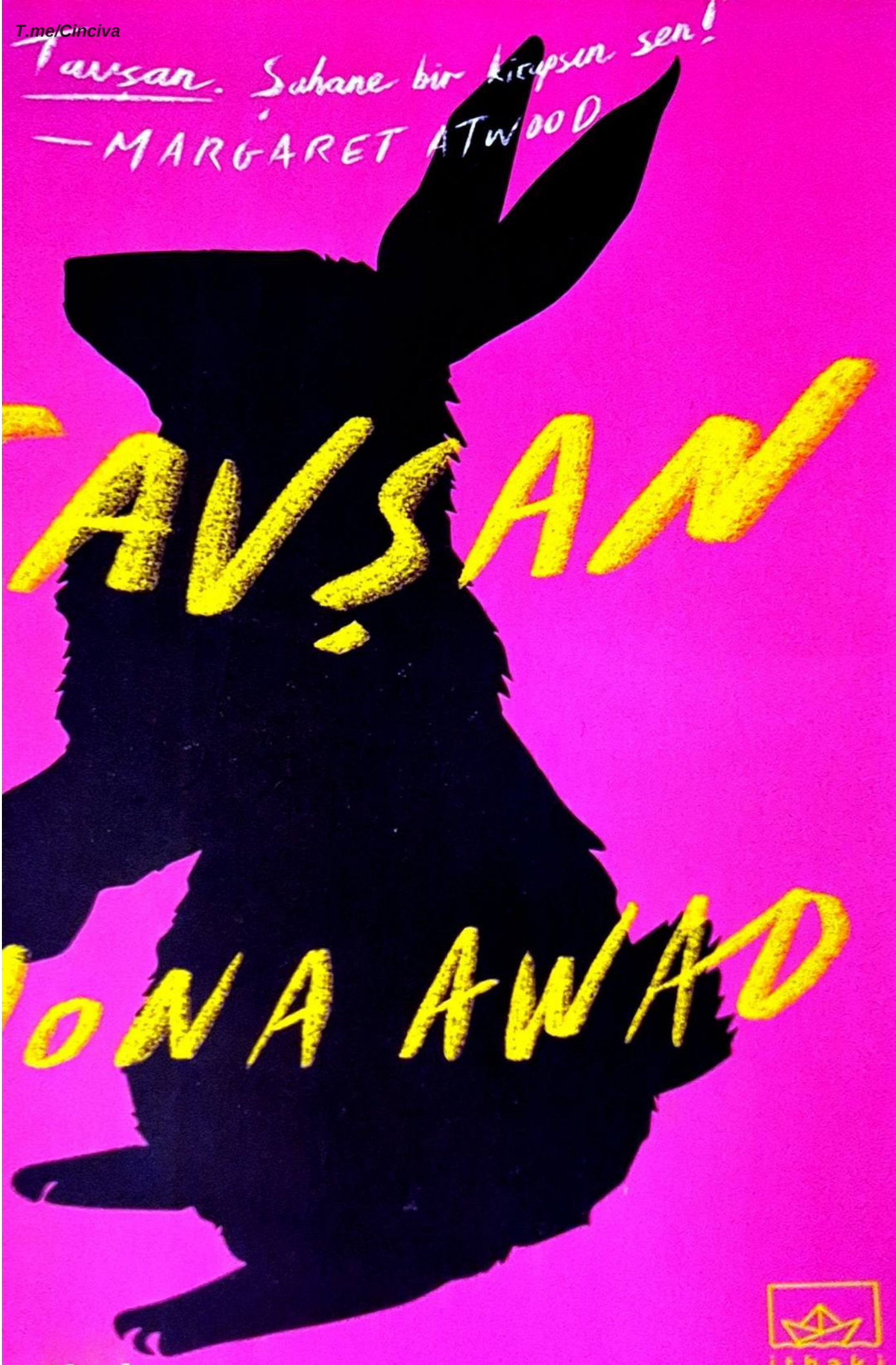
T.me/Cinciva

Tavşan. Şahane bir kitapsın sen!
—MARGARET ATWOOD

TAVŞAN

NONA AWAD

m Akyol

ithaki

T.me/Cinciva

Mona Awad

Mona Awad *All's Well* ile Scotiabank Giller Ödülü finalisti olan ve Colorado Kitap Ödülü, Amazon Kanada İlk Roman Ödülü ve Arap Amerikan Kitap Ödülleri'nden mansiyon kazanan *13 Ways of Looking at a Fat Girl* kitaplarının yazarıdır. Tüm dünyada ses getiren romanı *Tavşan* şu anda Bad Robot Productions ile diziye uyarlanan yazar Brown Üniversitesi'nden edebi kurgu alanında yüksek lisans ve Denver Üniversitesi'nden İngilizce ve Yaratıcı Yazarlık alanında doktora derecesi aldı. Awad'ın birçok yazısı *Time*, *VICE*, *The New York Times*, *Vogue*, *McSweeney's* gibi dergilerde yayımlanmıştır.

T.me/Cinciva

Tavşan
Mona Awad

Orijinal Adı
Bunny

İthaki Yayınları - 2588

Editör: *Ömer Ezer*
Yayına Hazırlayanlar: *Selin Kurugül - Berna Ece Gündüz*
Kapak Tasarımı: *Jason Ramirez*
Kapak Kaligrafi: *Yağız Eyiişleyen*
Kapak Uygulama: *Mehmet Büyükturna*
Sayfa Düzeni ve Baskıya Hazırlık: *B. Elif Balkın*
2. Baskı, Mayıs 2024, İstanbul

ISBN: 978-605-265-349-4

Sertifika No: 63989

Türkçe çeviri © Sinem Akyol, 2024
© İthaki, 2024
© Mona Awad, 2019

İlk kez Penguin Random House LLC'nin alt markası Viking tarafından yayımlanmıştır.
Bu eserin çeviri hakları AJA Anna Jarota Agency ve The Clegg Agency, Inc. aracılığıyla alınmıştır.
Tüm hakları saklıdır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ İthaki Yayıncılık Basın Sanayi ve Ticaret A. Ş.'nin tescilli markasıdır.
Caferağa Mah. Neşe Sok. 1907 Apt. No: 31 Moda, Kadıköy-İstanbul
Tel: (0216) 348 36 97 Faks: (0216) 449 98 34
editor@ithaki.com.tr – www.ithakiyayingrubu.com

Kapak, İç Baskı: Deniz Ofset Matbaacılık
Maltepe Mah. Hastane Yolu Sok. No: 1/6 Zeytinburnu-İstanbul
Tel: (0212) 613 30 06 denizmatbaamucellit@gmail.com
Sertifika No: 48625

T.me/Cinciva

Mona Awad

TAVŞAN

Çeviren
Sinem Akyol

ithaki

T.me/Cinciva

BİRİNCİ KISIM

T.me/Cinciva

1.

Onlara "Tavşan" diyorduk çünkü onlar da birbirlerine öyle sesleniyorlardı.

Cidden. "Tavşan" diyorlardı.

Örneğin:

"Selam, Tavşan!"

"Selam, Tavşan!"

"Dün gece ne yaptın, Tavşan?"

"Dün gece beraberdik, unuttun mu Tavşan?"

"Doğru, Tavşan, dün gece beraberdik ve hiç bu kadar eğlenmemiştim."

"Tavşan, seni seviyorum."

"Seni seviyorum, Tavşan."

Sonra da birbirlerine öyle bir sarılırlardı ki göğüsleri patlayacak zannederdik. Aslında gizli gizli bunu umardım; oturduğum, ayakta durduğum ya da duvara yaslandığım yerden, amfinin öbür köşesinden, bölümün dinlenme salonundan ya da konferans salonundan, üniversite arkadaşlarım olan bu dört yetişkin kadının kıkır kıkır, birbirlerini boğarak selamlaşmalarına, vedalaşmalarına ya da *Sadece bu kadar harika olduğun için, Tavşan,* cümlelerine şahit olurdum. Birbirlerinin pembe beyaz vücutlarına öyle bir sarılırlar, öyle bir sevgi ve anlayışla birbirlerinin kaburgalarını ezerlerdi ki nefesim kesilirdi. Sonra da kalkık burunlarını birbirlerinin ince tüylü yanaklarına gömerlerdi. Şakakları birbirlerine öyle bir yapışırdı ki bana bonobo maymunlarının dudak dudağa hâllerini ya da korku filmlerindeki cani çocukların telepatik güçlerini hatırlatırdı. Sanki bu toplu nefes kesme ânı bir dini kutlamaymış gibi sekiz gözün sekizi de sımsıkı kapalı olurdu. Dör-

T.me/Cinciva

dünün de parlatıcılı dudakları, yüzümü acıtan canavarca bir sevgiyle ciyaklıyordu.

Seni seviyorum, Tavşan!

Geçen yıl boyunca içten içe bu sarılma patlaması için dua ettim. Hatta bu coşkulu sarılışlarından dolayı etlerinin, çöreklere benzeyen evaze elbiselerinin kol ağızlarından, yaka boşluklarından ve etek uçlarından krema gibi fırlamasını diledim. Birbirlerinin *Taht Oyunları*'ndan çıkmış saçlarına dolanmalarını, birbirlerinin kalp şeklindeki küçük kafalarına ördükleri süslü örgüler arasında sonsuza kadar boğulmalarını istedim.

Ama bu hiç gerçekleşmedi, bir kere bile.

Çizgi romanlardaki kötü karakterlere mahsus kenafir bakışlarıma rağmen, bu sarılmalardan gülümseyerek ve birbirlerinin ellerini sımsıkı tutup sallayarak, hiçbir zarar görmeden kurtuldular. Ciltleri sanki biraz evvel dağlardan akan en saf kaynak suyuyla nemlendirilmiş gibi sevgi ve aidiyet duygularıyla ışıl ışıldı.

Seni seviyorum, Tavşan.

Asla bir Tavşan olamayacak üniversite arkadaşları olan benim, Samantha Heather Mackey'nin aşağılamalarından hiç etkilenmemişlerdi.

Dalga dalga tüllerle süslenmiş Dor tarzı sütuna yaslandığım tenteli yeşil alanın öbür köşesinde kendime ve Ava'ya şampanya doldurdum. Warren Üniversitesi'nde aylardan eylüldü. Sözlü Anlatım Sanatı Bölümü'nün her sene düzenlenen tekrar hoşgeldin *demitasse*ıydı* çünkü bu okul partiye parti diyemeyecek kadar *Sarmaşık Ligi*† ve New Englandlıydı. Bir yanda kaplan zambağı ile bezenmiş kabartmalar, öteki tarafta havada süzülen hayaletleri andıran, Noel ışıklarıyla aydınlanan beyaz

---

* (İng.) Espresso fincanı anlamına gelmekte olan bu kelime, bu paragrafta "kahve içilen etkinlik" anlamında kullanılmıştır. *–yhn*

† (İng.) Ivy League: Sarmaşık Ligi veya bazen Sarmaşık Birliği, Birleşik Devletler'in New England bölgesi ve güneyindeki sekiz vakıf üniversitesinin oluşturduğu dayanışma ligidir. Aslında bir spor ligi olarak kurulmuş olsa da zamanla daha geniş bir anlama kavuşmuştur. *–çn*

T.me/Cinciva

tüller; metal tepsilerde sunulmuş, somon balığından yapılmış rüzgâr gülleri ve şekerli orkidelerle süslenmiş ördek ciğeri ordövrleri... Diğer yanda kimsenin okumadığı Fransız şairlerin eserlerini çevirmeleri için kazandıkları burslar hakkında tartışan siyah takım elbiseli beyazlar. Hele şu altında sohbet etmek dışında her şeyde uzman olan fazla eğitimlilerin kaynaştığı, bol keseden paraların harcanarak alındığı tenteye bir bakın. Cehennemin ağzında olduklarından bihaber, gülümsüyorlardı. Ya da Ava ile benim dediğimiz gibi, burası Cthulhu'nun Haydut Yatağı'ydı. Cthulhu, burada delirip ölen bir yazarın yarattığı dev bir kalamar canavardı ve biliyor musunuz, bu çok mantıklıydı. Çünkü Warren Fanusu'nun ötesinde, sokaklarda yürüdüğünüz zaman bu şehirde bir terslik olduğunu hissediyorsunuz. Evlerde, ağaçlarda ve ışıklarda bir terslik olduğunu hissediyorsunuz. Normalde bu konudan bahsettiğinizde insanlar size bön bön bakardı. Ama Ava onlardan biri değildi. Ava, "Aman Tanrım, haklısın," derdi. "Şehir, evler, ağaçlar ve ışıklar... Hepsi bok gibi."

Burada içim sıcak köpük, hayvan ciğeri ve Ava'nın elindeki, üzerinde "Beni İç" yazan cep şişesiyle plastik kadehime döktüğü ağır alkolle dolmuş, sallanıp dururken, "Neydi bu içtiğimiz?" diye sordum.

"Boş ver, sadece iç," dedi.

Ödünç aldığım güneş gözlüklerinin arkasından, "yüksek lisans arkadaşlarım" demek zorunda olduğum kadınların, uzak tropik adalar, Fransa'nın güneyi, Hamptons gibi sıkıcı yerlerde geçirdikleri bir yazın ardından yeniden bir araya gelişlerini izliyorum. Ateşli ince vücutlarının sevinçle birbirleri üzerine saldırılarını seyrediyordum. İçten içe sahte olduğunu düşündüğüm sevgilerinin gücüyle zehir rengine boyanmış tırnaklarını birbirlerinin kollarına geçiriyorlardı. Parlak dudakları, birbirlerine ortak takma adlarıyla hitap etmek üzere aralanıyordu.

"Tanrım, bunlar gerçek mi?" diye kulağıma fısıldadı Ava.

T.me/Cinciva

Onları daha önce hiç yakından görmemişti. Geçen yıl onlardan bahsettiğimde bana inanmamıştı. "Yetişkin kadınların bu şekilde davranması mümkün değil. Bütün bunları uyduruyorsun, Smackie," demişti. Yaz boyunca, ben de tüm bunları uydurduğumu düşünmeye başlamıştım. Ama şimdi sırf aklımın başımda olduğunu kendime kanıtlamak için de olsa onları bu hâlde görmek beni rahatlatmıştı.

"Evet, maalesef fazlasıyla gerçek," dedim.

Ava'nın vualetinin ardından onları takip edişini izliyordum; David Bowie'yi andıran gözleri dehşet ve sıkıntıyla doluydu, ağzı ise umursamaz, kırmızı bir çizgiden ibaretti.

"Artık gidebilir miyiz?"

"Henüz gitmek istemiyorum," dedim, gözlerim hâlâ onların üzerindeydi. Sonunda birbirlerinden kopmuşlardı, buna rağmen çıtkırıldım elbiselerinin ütüsü biraz bile bozulmamıştı. Parlak saçları hiç bozulmadan, hep birlikte çömelip bir profesörün zıplayıp duran *shih-tzu* cinsi köpeğine cıvıldarken tenleri özel sağlık sigortasından dolayı ışıl ışıldı.

"Neden?"

"Sana söylemiştim, bir gövde gösterisi yapmalıyım."

Ava, sırtını sütuna verip sarhoş hâlde aşağı kayarak bana baktı. Kimseye merhaba demedim. Ne kendilerinin taptaze, hırçın cehennemi hâline gelmiş şairlere ne de karidesten yapılmış kulenin yanında tuhaf tuhaf kahkaha atan kurgu yazarlarına... Hatta genellikle bu tarz etkinliklerde yanına gidip bir parça kuru ekmeğe jöle gibi bıngıl bıngıl sallanan bir parça sakatatı koymasına nazikçe yardım ettiğim sempatik yönetici Benjamin'e bile... Ne geçen yıl atölye çalışmasından sorumlu Kasvet'e ne de öğretim görevlilerinin herhangi bir başka saygıdeğer üyesine... "Ya senin yazın nasıl geçti Sarah?" ve "Tez nasıl gidiyor, Sasha?" diye sorarlardı kibar bir umursamazlıkla, ismimi yanlış söyleyerek. Hangi cevabı –kendi başarısızlığımın dürüst itirafını, yüzümü kızartan aleni bir yalanı– verirsem vereyim aynı şekilde başıyla onaylama, aynı dünyadan

T.me/Cinciva

usanmış gülümseyiş, Süreç'in belirsiz olduğuna ve İş'in zor bir sevgili oluşuyla ilgili aynı klişe sözleri duyardım. "Güven, Sasha. Sabret Sarah. Bazen uzaklaşman gerekir, Serena. Bazen, Stephanie, zorluklara göğüs germek gerekir." Bunun ardından da Yunan Adası'nda, Bretagne ya da Estonya'da yaşanmış, şimdi çoktan mazide kalmış, yaratıcılıkla ilgili bir kriz ya da başarıyla ilgili bir anekdot gelirdi. Bütün bunlar esnasında söylenen her şeyi başımla onaylarken tırnaklarımı kollarımın üst kısımlarına geçiriyordum.

Tabii ki burada bir yerlerde olmasına rağmen Aslan'la konuşmamıştım. Aslan'ı daha önce göz ucuyla görmüştüm, yele gibi saçları her zamankinden daha gürdü ve vücudundaki dövmeleri daha da çoğalmış hâlde açık barda bardağına şarap dolduruyordu. Başını kaldırıp bakmamasına rağmen beni gördüğünü hissettim. Sonra da onun beni gördüğünü gördüğümü gördüğünü ve bardağına şarap doldurmaya devam ettiğini hissettim. O andan sonra onu bir daha görmesem de hep ensemde hissettim. Oraya ilk vardığımızda Ava, onun yakınlarda bir yerlerde olduğunu sezmişti, çünkü şöyle demişti: "Bak, gökyüzü birdenbire kararadı."

O akşam sosyalleşmek adına yaptığım tek şey, meyveli kokteyli kâsesinin yanında dururken antidepresanların yarattığı tuhaf rüyası sırasında keyifli keyifli gülümseyen, şiircilerin arasındaki sosyal dengim olan ve tavşanların "Psikopat Jonah" dediği adama hafifçe gülümsemek oldu.

Ava iç çekti ve masamızı benek benek süsleyen mumlardan biriyle sigarasını yaktı. Arkasını dönüp küçücük elleriyle birbirinin kollarını sıvazlayan Tavşanlara baktı. Yan yana durmalarına rağmen nasıl küçük bir kız çocuğu gibi sahte sesler çıkararak, "Özledim seni Tavşan!" diye konuşabiliyorlardı? Açıkçası kalplerindeki nefret ağzımda demir tadı bırakıyordu.

"Seni özledim, Tavşan. Bu yaz sensiz çok zor geçti. Neredeyse tek bir kelime yazamadım, o kadar üzgündüm ki! Lütfen bir daha ayrılmayalım."

T.me/Cinciva

Ava bu sözler üzerine gülmeye başladı, hatta beyaz tüylere benzettiğim saçlarını geriye atarak kahkaha attı. Eldivenli elleriyle ağzını kapatma zahmetinde bile bulunmadı. Çıkardığı ses enfes bir biçimde kulak tırmalayıcıydı. Bu akşamki ortamda eksik olan müziğin çınlaması gibiydi.

"Şşşt," diye uyardım ama olan olmuştu bile.

Ava'nın kahkahası, benim "Düşes" olarak adlandırdığım Tavşan'ın uzun, gümüşten, peri cadısı bukleli kafasını bize doğru çevirmesine sebep oldu. Bize baktı; önce Ava'ya sonra bana. Sonra tekrar Ava'ya baktı. Belki de benim bir kez olsun yalnız olmadığımı, bir arkadaşım olduğunu görünce şaşırmıştı. Ava, Düşes'in bakışına, benim genelde dalıp gittiğimde yaptığım gibi, gözlerimi kocaman açarak baktığım bir bakışla karşılık verdi. Ava'nın dik bakışı muhteşem ve çok Avrupai'ydi. Gözünü hiç kaçırmadan sigarasını içip benim şampanyamı yudumlamaya devam etti. Bana bir keresinde Paris'teki bir metroda bir çingeneyle girıştiği gözünü dikme mücadelesinden bahsetmişti. Kadın ona gözlerini dikmiş, dolayısıyla Ava da ona dikmiş –ikisi de bakışlarını birer silah gibi birbirlerine doğrultmuşlar– ve Işıklar Şehri Paris'te gezdikçe zangır zangır titreyen trenin içinde bu durum karşılıklı olarak böyle devam etmiş. Sonunda Ava, gözlerini kadından ayırmadan küpelerini çıkarmış. Niçin mi? Çünkü o an birbiriyle ölesiye dövüşeceklerini sanmış. Fakat tren, o hattaki son durağa vardığında kadın kapıda durup kibar bir şekilde kapıları tutarak Ava'nın kendisinden önce çıkmasını sağlamış.

Buradaki ana fikir ne, Smackie?

Yeterince düşünmeden sonuca varmak mı?

Asla karşındakinden önce bakışlarını kaçırma.

Düşes'in bizim olduğumuz tarafa dönmesi, Tavşanların ardı ardına bize doğru dönmesini sağladı. Önce Çörek bize doğru döndü. Sonra Ürkütücü Taş Bebek kaplansı gözlerini bize çevirdi. Sonra da keş ağzını kocaman açmiş hâlde, muhteşem Viktoryen kurukafa suratlı Vinyet baktı. Her biri sırayla bizi

T.me/Cinciva

baştan aşağı süzerek önce Ava'ya sonra bana baktı, gözleriyle sanki bilmedikleri bir içkinin tadına bakar gibi bizi küçük küçük yudumluyorlardı. Bütün bunları yaparken burunlarını hafifçe kırıştırıyor ve gözlerini hiç kırpmadan bakıyorlardı. Sonra Düşes'e döndüler ve birbirlerine sokulup parlatıcı sürülü dudaklarıyla fısıldayarak konuştular.

Ava kolumu şiddetle sıktı.

Düşes bize dönüp önce tek kaşını, sonra elini kaldırdı. Acaba elinde görünmez bir tabanca mı vardı? Hayır. Eli açık ve boştu ve bana doğru salladı. Yüzünde gülümsemeye benzer bir ifadeyle, *merhaba*, dedi.

Benim hakimiyetim olmadan, elim kendiliğinden havaya kalktı. Ben de deli gibi el salladım. Dudaklarım, *merhaba*, diyordu ama ağzımdan hiç ses çıkmadı.

Sonra diğer tüm Tavşanlar da ellerini havaya kaldırıp salladı.

Tenteli yeşil alanın her iki ucundan hepimiz birbirimize el salladık.

Ava hariç. O sigara içip karşısındaki dört başlı bir canavarmış gibi bakmaya devam etti. Sonunda elimi indirdiğimde ona döndüm. Bana, bir yabancıdan daha kötü bir şeymişim gibi baktı.

T.me/Cinciva

2

Ertesi gün okul posta kutumda ustaca origami hâline getirilmiş beyaz kuğu şeklinde bir davetiye buldum. Tavşanlardan biri; posta kutumdaki deneysel şiir dergisi, fakülte okumaları, bir Rumen belgeseli ve vücudun şehir ve şehrin de vücut olması ile alakalı bir kadının canlandırdığı tek kişilik bir piyesle alakalı kartpostal formundaki duyuruların arasına atmış olmalıydı. Buraya, dersler arasındaki boş vaktimde aylık burs çekimin gelip gelmediğini kontrol etmek amacıyla erkenden gelmiştim. Burs çeki yoktu. Kalan postayı geri dönüşüm kutusuna attım, ardından mor mürekkeple acemice yüzü çizilmiş olan origami kuğuya gözlerimi diktim. Kuğunun oldukça sivri gagasının her bir yanında gamzeler vardı ve ruj kullanılarak yapılmış bir çift kanayan noktaya benzettiğim gözleri bana doğru gülümsüyordu. Bir kanadında *Beni Aç :)* yazıyordu.

Samantha Heather Mackey,
MÜSTEHCEN SALON'A
içtenlikle davetlisin.

Ne zaman: Hüzünlü saatte :)
Nerede: Neresi olduğunu biliyorsun :)
Şunu getir: Kendini lütfen :)

Kıvrımlı, pırıltılı fonta ve onlardan birinin (Çörek ya da Ürkütücü Taş Bebek olabilir mi?) adımın etrafına çizdiği küçük kalplere uzun uzun baktım. Koridor buz gibi olmasına rağmen, terlemeye başladığımı hissettim. Bu bir hata olmalı.

T.me/Cinciva

Yer yerinden oynasa da onlar beni asla Müstehcen Salon'a çağırmaz. Bu onların Dokunaklı Salı ya da Bachelorette bölümlerinin tamamını bir oturuşta izledikleri veya badem ezmesiyle küçük orman hayvanları yaptıkları, kendilerine has bir şeydi..

Geçen yıl boyunca bizler atölye çalışmasının başlamasını beklerken aralarında alçak sesle konuştukları şeyler şöyleydi:

Aman Tanrım, dün gece Müstehcen Salon ÇOK çılgındı.

Müstehcen Salon'da dün gece yine içkiyi fazla kaçırdım.

Bir dahaki Müstehcen Salon'da şunu yapalım derim...

Davetiyeyi tekrar inceledim. Benim için yazılmış olması imkânsızdı. Fakat üzerinde kalplerle süslenmiş şekilde tam adım yazıyordu, *Samantha Heather Mackey*. Kıvrımlarla yazılmış ismimi görünce içimin garip bir şekilde utançla kaplandığını hissettim. Dün gece de o dalgalanmaları yaşamıştım. Önce Düşes, sonra diğer Tavşanlara nasıl da ısrarcı bir şekilde el sallamıştım!

Bu sömestrda da yarın başlayacak Atölye çalışmasında da yine sadece beşimiz olacaktık. Yaz boyu bundan dolayı içim sıkıldı. İki saat yirmi dakika boyunca görünürde hiçbir kaçış yolu olmayan odada sadece onlar ve ben olacaktık. On üç hafta boyunca, haftada bir. Geçen yılki gibi olur diye tahmin ediyordum. Masanın bir tarafında ben, diğer tarafında onlar, kucak kucağa oturur, gözlerimi kıstıkça dört başlı bir bedene dönüşürlerdi. Düşes, pırlantalı çerçeveli gözlükleriyle yüksek sesle kitaptan okurken Tavşanlar, sanki gerçek bir opera aryası dinliyormuş gibi gözlerini kapatırdı. Birbirlerinin hikâyelerini överken el ele tutuşurlardı. *Bundan beş bin sayfa daha alabilir miyim lütfen? Satırlarının arasında yaşamaya bayıldım ve orada sonsuza kadar kalmak isterdim desem?* Haftalık okumaları tartışırken birbirlerini, kendilerini kaybetmiş vaziyette okşarlardı. Kendi aralarındaki bir espriyi duyunca kahkahaya boğulur, bense espriye dahil olamaz, o kahkahaya asla katılamazdım; çünkü espriyi açıklayamayacak kadar gülmekle meşgul olur-

T.me/Cinciva

lardı. *Pardon, Samantha, sen o sırada yoktun.* Hayır yoktum, diye cevap verirdim. Bu kahkahalar birkaç dakika kadar sürebilirdi. Ben onlara ya da masanın diğer ucundan kafalarının arasındaki boşluğa bakarken onlar kahkahadan titreyerek, gözyaşları içinde, birbirlerinin omuzlarını ve bileklerini tutarak gülerlerdi. Bu arada Kasvet hiçbir şey söylemeden hepimizi izliyordu. Derslere gitgide daha fazla gecikmeye başladım ve en sonunda hiç gitmedim. *"Samantha nerede?"* diye sorduğunu hayal ederdim Kasvet'in. *Hiçbir fikrimiz yok*, diye umarsızca gülümseyerek kazakla örtülü omuzlarını silkerlerdi.

Ama belki de bu yıl gerçekten beni aralarına almaya çalışıyorlardır? Belki bu davetiye bir iyi niyet göstergesidir? Ya da bir şaka da olabilir. Tabii ki bir şaka bu. Yemyeşil ağaç manzaralı büyük bir meşe masada bana gönderdikleri kuğuyu katlayan bir çift küçük eli hayal ettim, minik beyaz dişleriyle parlatıcı sürülü dudaklarını ısırarak sırıtmalarını.

"Kaltaklar," diye sessizce fısıldadım salonda.

"N'aber Sam?"

Birden irkilerek Jonah'yı gördüm. Posta kutusunu karıştırarak *Eternal Sunshine of the Spotless Mind* tarzı gülümseyişiyle yanı başımda duruyordu.

"Ödümü patlattın, Jonah."

"Kusura bakma, Sam." Gerçekten üzgün görünüyordu. "Kiminle konuşuyordun biraz evvel?"

"Hiç kimseyle, sadece kendimle. Bazen kendi kendime konuşurum."

"Ben de," deyip sırıttı. "Sürekli." Mantar kafa saç kesimi, üzerinden asla çıkarmadığı önü açık parkasının altında, uzayda org çalan yavru kedi baskılı tişörtü ile karşımda duruyordu. Jonah, çok fazla ilaç aldığı için sesi çamuru yarıp geçiyormuş gibi çıkan, tedavi gören bir bağımlıydı. Açık arayla bölümün en iyi şiir öğrencisiydi. Aynı zamanda da en nazik ve sigara konusunda en cömert olanı. Diğer şiir öğrencileri tarafından

T.me/Cinciva

niçin bu kadar hor görüldüğünü anlamıyordum; birkaç karma edebi tür sınıflar hariç, şiir ve kurgu öğrencileri birbirlerinden akademik ve sosyal anlamda tecritli gibiydiler. Sokakta Jonah'yı kendi takımının arkasından giderken ya da atölye çalışmasında sınıfın en uç köşesinde, diğerleri onun hakkında söyledikleriyle onu paramparça ederken onun boşluğa bakarak gülümsediğini gördüm. Bunun nasıl bir şey olduğunu gayet iyi biliyordum. Aramızdaki tek fark, Jonah umursamıyor gibi görünüyordu. Şiir bulutunun içinde başıboş ve bağışık kalmaktan az çok memnunmuş gibi görünüyordu.

"N'apıyorsun, Sam?"

"Burs çekime bakıyordum."

"Ay, ben de," derken mutlu bir hâli vardı. "Çok ihtiyacım var. Bir sürü kitap ve plak aldım, sonra da ayın geri kalanında hep makarna yemek zorunda kaldım. Sen de öyle yapar mısın?"

"Evet." Hiç yapmam. Durumum buna müsait değil. Biraz geriliyordum.

"Ne diyorsun, buna gidiyor musun?" Piyesle ilgili kartpostalı tutuyordu elinde.

"Yok," diye tersledim. Sonra da üzüldüm. "Tiyatro oyunlarından nefret ederim, Jonah."

"Ah, ben de, yani çoğunlukla. Şey, seni dün akşamki partide gördüm. Ara yolda sigara içerken gelmeni bekledim ama gelmedin."

"Ya evet, erken çıktım".

"Ya." Anlayışlı bir şekilde belli belirsiz başını salladı. Aslında Jonah'yı zorla gittiğim bölüm partilerinde ara yollarda, köşelerde veya arka verandalarda bana ödünç verdiği sigaraları içerken tanıdım. Bir an evvel sıvışmak için kapıdan gizlice kaçmaya çalışırken Jonah'yı karanlıkta ve soğukta çöp kutusunun yanında titrerken bulurdum. *N'aber Samantha,* derdi. Bir keresinde bu sayede tıpkı benim gibi onun da ünlü bir üniversiteden mezun olmadığını öğrendim. Bize sürekli söylendiği gibi ülkenin en özel, seçkin, kabul edilmenin çok zor

T.me/Cinciva

olduğu güzel sanatlar yüksek lisans programlarından birine kabul edilmeyeceğini düşünerek onun da benim gibi şaka olsun diye başvurduğunu öğrendim.

Burada olmak uyuşturucu etkisinde hayal görmek gibi değil mi? demişti arka verandada yapılan ilk partilerden birinde.

Evet, diye geçiştirmiştim. Henüz bir araya gelmelerine rağmen, gözleri kapalı hâlde, sanki bir boa yılanının boğma ânını andıran sarılma ayinlerinin tam ortasındaki Tavşanlardan gözlerimi alamıyordum.

Rüya gibi bir şey, diye devam etmişti Jonah. *Biliyor musun, ne zaman uyanacağım diye düşünüp duruyorum. Sanki birinden bana bir yumruk atmasını istemem gerekiyormuş gibi.*

Çimdiklemesini demek istiyorsun herhalde?

Çimdikle uyanmam. Uyandırsaydı bile, Fairbanks'te babamın evinin bodrum katında oturuyor olurdum. Sana yumruk atsam sen nerede uyanırdın, Samantha?

Batıda dağların arasında bir yazar kasanın ardından hayatımın tuğlayla örülü duvarına bakıp dururum, diye düşündüm. Akşamları da yazarak başka âlemlere giderdim.

Mordor, diye cevap vermiştim Jonah'ya.

Bu durumda birbirimize yumruk atmamak en iyisi sanırım, demişti sırıtarak. "Eee, yazma işleri nasıl gidiyor, Sam? *Yaz tatilin verimli miydi?*" deyip gülümsedi. Yaz tatilinin boş geçmemesi gerektiğini bize sürekli tembih eden geçen bahar dönemi Karışık Edebi Türleri Atölyesi'nin hocası Halstrom ile dalga geçiyordu. Çünkü nisana kadar eksiksiz bir taslak hazırlamamız beklenen bu son senemiz o kadar çabuk geçermiş ki farkına dahi varmazmışız. Gözümüzü açıp kapayıncaya kadar tüm bunlar –manikürlü elleriyle işaret ettiği etrafımızdaki ağır sınıf havası, sahte sütunlar, yanmayan şömine ve mağara duvarı gibi duvarlar– gitmiş olacakmış. Tavşanların titrediğini ve bakışlarıyla birbirlerine sarıldıklarını gördüm. Şiir öğrencileri her an başlarına gelebilecek sefalete karşı kendilerini hazır tutuyorlardı.

T.me/Cinciva

"Ben bayağı boşa harcadım vaktimi," dedi Jonah. "Yani iki cilt kadar şiir yazdım ama korkunçlardı, başa döndüm. Seninse bu yaz deli gibi yazdığına bahse girerim."

Yazı düşünürken gündüzleri Warren Üniversitesi müzik kütüphanesinin danışma masasının ardından toz zerreciklerine gözlerimi dikip dalışımı, geceleri de Ava'nın çatısında içip bilincimizi kaybedene kadar tango yapmamızı hatırladım. Bazen kendimi elimde kurşun kalemi öylesine tutmuş boş bir sayfaya bakarken buluyordum. Ara sıra sayfaya gözler çizerdim. *Burada ne işim var? Burada ne işim var?* diye sürekli karalayıp dururdum. Genelde gözümü dikerek duvara bakardım. Sayfa ve duvar yaz boyu benim için aynı şeydi.

"*Deli gibi* yazmak diye bir şey bilmiyorum..."

"Hâlâ geçen yıl atölyeye getirdiğin o parçayı hatırlıyorum. Hani herkesin nefret ettiği o parça var ya?"

"Evet, Jonah, biliyorum." Dehşet dolu yüzler ve öne doğru hafif eğilmiş kafalar.

"Hâlâ onu düşünürüm, yani unutulması zor bir şeydi. Çok şeydi..."

"Kötü mü?" diye öneride bulundum. "*Kasten mi çarpıtılmış? Şiddetli bir şekilde kasvetli?* Biliyorum, sanırım aşağı yukarı herkesin hemfikir olduğu şey buydu."

"Hayır, daha doğrusu evet, kötü, çarpık ve karanlıktı ve aslına bakarsan haftalarca ödümü kopardı. Fakat bütün bunlara bayılmıştım. Bu kadar kötü, çarpık ve karanlık olmasına bayıldım." Bana gülümsedi. "Yani bir akvaryuma gitmenin bu kadar tehlikeli ve ürkütücü olabileceği kimin aklına gelirdi ki?"

"Evet."

"Ama gerçekten düşünecek olursan öyle."

"Teşekkürler, Jonah. Ben de herkesin nefret ettiği şiirini beğenmiştim."

"Gerçekten mi? Yırtıp atmayı düşünüyordum ama–"

"Sakın yapma, bu onların *istediği* şey." Bu sözleri istediğimden daha yoğun ve daha buruk bir şekilde söyledim.

T.me/Cinciva

Jonah kafası karışmış bir şekilde, "Ne?" dedi.

"Yok bir şey. Gitsem iyi olur. Derse geç kaldım." Derse geç falan kalmamıştım. Dersim falan yoktu. Ama Ava'nın dışarıda, bankın orada lisans öğrencilerine bakarken beni beklediğini tahmin ettim. *Yürüsene Smackie.*

"Ah tamam. Baksana Sam, yazdıklarından birkaç tane daha okuyabilir miyim? Anlıyor gibiyim. Yani gerçekten anlıyorum. Biliyor musun okuduktan sonra daha çok okuyasım geldi."

"Ah, sanırım, tabii."

"Harika. Belki bir ara takılırız ve..."

Koridorun sonunda, Jonah'nın arkasında asansörün çınlamasını duydum ve yüreğim hopladı. Çünkü henüz asansör kapıları açılmasa da kimin geldiğini biliyordum. Uzun boylu, hoş bedeniyle ıslık çalarak gelişini görmeden bile farkındaydım. Yelesi özenle uzatılmış bir karmaşa hâlindeydi. Kolları, tetikte duran kargaların dövmeleriyle dolu Aslan. Bize doğru geliyordu. Üzerinde her zamanki koyu renk gürültü müziği grubu tişörtü vardı. Bir zamanlar, hâlâ konuşuyor olduğumuzda, hakkında konuştuğumuz gruplardan biriydi. Üzerinde daha önce bürosunda bizim için demlediği ve törensel bir hareketle karıştırıp sonra çamur rengi kulpsuz kupalara doldurduğu yeşil çayın kokusu vardı. *Yazma işi nasıl gidiyor, Samantha?* dedi güçlü İskoç aksanıyla.

Sosyalleşmesi gerektiği öğrencileri görünce aslansı yüzünün düştüğünü fark ettim. Onlara yaz tatillerini sorardı. Yazma işleri nasıl gidiyordu? Burs çeklerini almışlar mıydı? Ondan sonra da öğrencilerden birinin ben olduğum gerçeği vardı tabii. Bu, işi çok daha zorlaştırıyordu; o ise gülümsüyordu. Tabii ki öyle yapıyordu çünkü bu onun işiydi.

"Merhaba Jonah. Merhaba Samantha." Benim adımı söylediğinde sesi oldukça belirgin bir şekilde düştü, gerçi havalı ve dengeli bir şekilde söylemeye çalışmıştı. Yeleli başını da belli belirsiz sallıyordu.

Mektup ve kitaplarla tıklım tıklım dolu küçük odasında

T.me/Cinciva

kendi kendine meşgul oluşunu izliyordum. Ağır ağır bir şarkı mırıldanıyordu.

"Samantha, her şey yolunda mı?" diye sordu Jonah.

Aslında birçok kez kafamda tasarladığım gibi yanına gidip omzuna dokunup *Bir baksana, biraz konuşabilir miyiz?* diye sormam gerekirdi. Belki şaşırmış görünürdü. Hazırlıksız yakalanmış olurdu. *Konuşmak mı?* diyecekti kaçış yolu aramak için sağa sola bakarak. Sanki teklif ettiğim şey son derece şüphe uyandırıcı bir şeymiş gibi davranırdı. Ya da yasa dışı. *Korkarım ki şu an seninle konuşamam. Ama belki görüşme saatlerimde uğrayabilirsin?*

Ya da belki de duymamış gibi yapacaktı. Hiçbir duygusunu belli etmeden iç ürpertici, donuk bir ifadeyle bakıp, *Tabii Samantha. N'aber?* diyebilirdi. Gözümün içine bakıp, *tabii lütfen söyle*, de diyebilirdi.

"Samantha?"

Peki ya sonra? O zaman bu kovalamaca oyununa bir son verecek ve şöyle diyecektim: *Aramızda tam olarak ne oldu bilmiyorum ancak artık bu tuhaf hâlden kurtulabilir miyiz?* Ama benim korktuğum şey bana deliymişim gibi bakma ihtimaliydi. Tuhaf mı? Oldu mu? Aramızda mı? *Kusura bakma ama ne yazık ki tam olarak neden bahsettiğini bilmiyorum.* Hiç de öyle korkuyormuş bir hâli yoktu.

Şimdi o orada bir şarkı mırıldanarak ağır ağır postasını kontrol edip kendi kendine gülümserken bedenim kaskatı kesildi; nedendir bilinmez ama gitmek zorunda hissettim.

"Samantha, dur–" dedi Jonah.

"Gerçekten derse geç kaldım."

Aslan mektuplarından başını kaldırdı. Muhtemelen hiçbir yere geç kalmadığımı, o anda hiç ders olmadığını biliyordu. Küçük korkak bir kaltak gibi ondan kaçtığımı biliyordu. Bir aslanın avı neydi?

"Ah, tamam. İyi dersler, Samantha." Sonra Jonah sürekli el salladı ve bana da önceki gece elimi kafamın üzerine kadar kaldırıp el sallayışımı hatırlattı.

T.me/Cinciva

3

Ava'yla buluşmaya gitmeden önce davetiyeyi cebime tıktım. Kendisi Sözlü Anlatım Merkezi'nin önünde burs çeki için evrene pozitif enerji yollarken beni bekleyeceğini söyledi. *Çünkü içeri girmeyeceğim, Smackie. Kusura bakma. Neden olduğunu biliyorsun,* dedi. Ben de ciddi ciddi başımı evet anlamında salladım. Şiddetle Warren karşıtı olup okulun şerefsizlerle dolu olduğunu düşünmesi dışında, aslında tam olarak nedenini bilmiyordum. Aynı zamanda Warren'ın benim ruhumu, yaratıcılığımı öldürdüğünü de düşünüyordu. Olayı bizzat yaşamıştı çünkü o da en az Warren kadar seçkin ve ünlü olan, hemen yanımızdaki sanat akademisine gitmiş ve neredeyse onun yaratıcılığını da öldürecekmiş. Ama o buna izin vermemiş. Onlar ruhunu öldürmeden Ava okulu bırakmış. Siktir. Siktir et *onları*. Şimdi ise yokuşun sonunda, doğa laboratuvarının bodrum katında ölü böcekleri çekmecelere yerleştiriyordu. Her bir ölü böceğin kendine özel cam bölmesi vardı. Bu çok hoştu aslında. Manevi ve yaratıcı kişiliğinin sağlığı için yalandan fakir ve modaya uymak için dengesiz davranan kişilerle, yani sanat akademisi öğrencileriyle takılmaktan bin kat iyiydi.

Ava'nın Warren'da yapmaktan hoşlandığı tek şey, yüksek lisans öğrencisi yatakhanesinin hemen arkasındaki çöp konteynerlerine saldırıp çevresinde kampüs turu yapan öğrencilerle dalga geçmekti. Ara sıra kötü şöhretli uçan tavşan heykelinin yanındaki bankta sarhoş olup öğrenci adaylarının ve velilerinin oradan geçmesini beklerdik. Ceylan yavrusu muamelesi yaptıkları çocuklarının sırtlarını mücevherli elleriyle sıvazlayarak, "Tüm bunlar senin olabilir, tüm bunlar senin olabilir," dercesine, kampüste etraflarına ilgili alıcılar gibi bakardı an-

T.me/Cinciva

neler. Öğrenci adayları, kendi tenlerinin parıldadığı gibi parıldayan kampüsün yeşiline iştahla veya buranın sahibiymiş gibi rahatlıkla bakarak, belki de çok büyük paralarla kendilerine tahsis edilen yatakhanelerini ya da Ava'nın dediğine göre sadece çok eziklerin ya da çıplak hâli cazip olmayanların katıldığı okul âlemlerini hayal ediyorlardı. Tabii ki bu esnada bir gece öğrenci barlarından birinden dönerken yolda kafalarının kesildiğini hayal etmiyorlardı. Ya da kampüse ve civarına musallat olan başıboş çeteler tarafından levyelerle dövülmelerini de. Çünkü için için kaynayan fakirliğin kırılgan kalbinde varolan bu yerin şiddeti, geri geri yürürken heykeller ve avizeler hakkında hoş bilgileri etrafa bağırarak duyuran, tasarım spor kıyafeti içindeki bir lisans öğrencisi rehberliğinde gerçekleştirilen kampüs turunun broşüründe yer almıyordu. Bundan dolayı Ava keskin bir biçimde sunumu bölerdi:

Warren 1775'te kuruldu ve bu tarafta–

Falan, filan, FALAN, diye bitirirdi Ava cümleyi, bankta yanımda oturuyor olurdu. *Size söylemediği ise bu kampüste kafanızı kesecek birileri olduğudur*, diye bağırırdı ona dehşet içinde bakan annelere doğru. *Evet, bu doğru. Hem de baltayla! Aynen şöyle.* Sonra ayağa kalkıp başının üzerinde tuttuğu görünmeyen bir baltayla onlara doğru bir adım atar ve aralarından bir tanesi, bazıları ya da hepsi birden çığlığı basardı.

Dehşet içinde olmama rağmen her seferinde gözümden yaşlar gelene kadar gülerdim.

Artık o bank bizim resmi buluşma yerimiz hâline gelmişti. Geçen öğrencilere dik dik bakarak ve alıştığı üzere eskiz kitabına *iğrenç gerçeğin* resmini çizerek orada oturuyor olması gerekirdi.

Bankın boş olduğunu görünce paniğe kapıldım. Geçen yıl geçirdiğim tüm o yalnız günlerimden içimde kalan sıkıntı tekrar canlandı ve bulanık görmeye başladım. Sonra sol kolumu birinin tuttuğunu hissettim ve tanıdık bir parfümün kokusuyla gafil avlandım. File eldivenli eller gözlerimi kapatıyordu.

T.me/Cinciva

"Ce eee!" diye kulağıma fısıldadı.

Kim olduğunu bildiğim hâlde şaşırmış gibi yapıp nefesimi tuttum.

Katıla katıla güldü ve ellerini şaklattı. "Aman tanrım, ne kolay seni şaşırtmak!" dedi.

"Biliyorum. Nereye gittin?" diye sordum.

"İki geri zekâlı Virginia Woolf hakkında o kadar sahte bir ciddiyetle tartışıyorlardı ki bir şey yapmalıydım. Hem sen hangi cehennemdeydin? Beş yıldır falan yoksun ortalıkta."

Cebimdeki davetiye aklıma geldi ve biz konuşurken kuğunun gagası karın etlerimi didikliyordu. "Jonah ile sohbet ettim biraz."

"Seni sikmek isteyen o hayalci şiirci çocuk mu?"

"Öyle bir şey yok."

"Öyle bir istiyor ki hem de."

"Bana karanlık, çarpık ve kötü niyetli dedi."

"Ay, ne kadar tatlı. Âşık sana."

"Bu konuda konuşmasak?"

Bana baktı. "Başka bir şey daha olmuş. Anlat bana."

"Yok bir şey. Sadece. Biriyle tartıştım. Yani neredeyse tartıştım. Şey ile... biliyorsun işte."

Ava bildiğini belli edecek şekilde başını salladı. Biliyor tabii. "*Konuştunuz* mu?"

"Yapamadım. Biliyorsun, yüzleşemedim onunla. Sonra, biliyorsun, her şey..." Sonra sesim kısıldı çünkü Ava dikkatle gözlerini üzerime dikmişti. Onu hayal kırıklığına mı uğrattım yoksa adama mı kızgındı, kestiremedim.

"Gerçekten ofisini kundaklamayı düşünmelisin," dedi sonunda ve gülümsedi. "Bir an için o bonoboların seni kaçırdığını sandım."

"Tavşanlar," dedim yüzümün kızardığını hissederek. Davetiyedeki gülen yüzlü suratları ve elle çizilmiş kalpleri hatırladım.

"Her neyse, endişelendim senin için."

T.me/Cinciva

Muazzam ağaçlara bakarken sanki ağaç değilmiş de çok kötü bir şeymiş gibi, sanki kampüsü sonsuz bir şekilde yıkayan pembemsi sarı ışık zengin bir yumruk gibi yüzüne inecekmiş gibi titredi Ava. Tüm bunlara iğrenerek baktı; eski yüksek binalara, süslü sivri uçlu demir kapılara, sonsuz bir şekilde uzanan ve parlak gözlü sincap ve tavşanlarla dolu, dikkatlice budanıp şekle sokulmuş yeşilliklere, Derrida'yı ve burun ameliyatlarını konuşan ve sanki bu şekilde üstlerine vursun diye güneşe para vermiş gibi altınvari parlayan mükemmel saçları kâh orada kâh burada dolaşan öğrencilere... Geçen yıl boyunca eski, ekranı çatlamış telefonumla her mevsimde, günün her saatinde, her türlü ışıkta artık bakmadığım ve kimseye yollamadığım kampüsün birçok fotoğrafını çekmiştim; *klik, klik, klik*. İki salkım söğüdün arasındaki bir bankı. İki yüz yıllık çan kulesini. *Citizen Kane*'deki gibi içinde dik olarak ayakta durulabilen bir şömineyi. O şöminenin içinde çektiğim bir öz çekimim var. Ava'yla birlikte şöminenin yanında şakak şakağa, her zamanki gibi gülümsemeden çektiğimiz bir öz çekimimiz var. Dantel ile kaplı kolu bana sarılmış vaziyette. Alevlerin önündeki duruş biçiminden dolayı kazığa bağlı olarak yanan bir cadı gibi göründüğü bir tane daha var.

Bir elini yanağıma koyarak bana gülümsedi. "Şuradan bir an evvel defolup gidebilir miyiz? Biliyorsun ki bir tek senin için buraya geliyorum."

Tüm gün boyunca Ava'ya davetiye hakkında hiçbir şey söylemedim. Onun yerine, onun sürekli resim çizdiği ve benim yazdığım canavar lokantasına giderek sürekli özgürlüğümün son günü olarak tabir ettiği şeyi kutladık. Sonra Tibet ayısına mağarasında merhaba demek için hayvanat bahçesine gittik. Sonra da Vietnam usulü buzlu kahve içmek için şehrin merkezinde, benim neredeyse vurulduğum tehlikeli yere gittik.

"Sen neredeyse *vurulmadın*, Smackie. Tanrı aşkına. Geri geri gelen bir araba falandı o," dedi konuyu açtığım zaman.

T.me/Cinciva

"Hayır, vuruluyordum."

"Senin daha sık dışarı çıkman lazım."

"Çıkıyorum. Seninle dışarıdayız işte, değil miyiz?"

Sonra tekrar Ava'nın evine gidip çok sert olduğu için zehir olduğuna emin olduğum, kendisinin yaptığı sangriayı içtik. "Tanrı'nın unuttuğu saat" diye adlandırdığı akşamın o vaktiydi. New England'ın bu zavallı parçasını bile güzelleştiren bir zamandı, gökyüzü flamingo rengine bürünmüş alev kırmızısıydı. Yan taraftan gümbür gümbür gelen Meksika müziğini bastırmak için Arjantin tango müziği dinlediğimiz, bel vermiş çatıdaydık. Tüm yaz boyu yaptığımız gibi sırasıyla birbirimizin Diego'su olarak tango dansı çalıştık. Diego, bizim hayalimizde bir gün hayatımıza girip koca ayaklarımızı yerden kesecek panter yürüyüşlü bir adamdı. Bakışı Rudolph Valentino'nunki gibi ateşli ve büyüleyici ama aynı zamanda gözlerinin kenarlarında Paul Newman'ınki gibi güven verici kaz ayakları vardı, üst gövdesi The Cramps grubundan Lux Interior gibi uzun ve gülüşü onunki gibi akıldışıydı, ciddiyeti ise Jaques Brel gibi insanın kendinden geçmesine neden oluyordu. Diego'nun beyaz Küba takım elbiseler veya turuncu alev desenleriyle bezenmiş siyah gömlekler giydiğini, sabahları bizim için ekmek pişirdiğini hayal ederdik. Taze çiçekler kesip vazolara koyup dairemize bırakırdı. Kendisi şiir yazmaz ama eğlence olsun diye okurdu. Paris'te garsoniyeri ve Buenos Aires'te bir malikânesi vardı. En önemlisi rüya gibi tango yapıyordu. O anda Ava için Diego bendim, bu da benim onu dansta idare ettiğim ve onun gözlerini kapatabileceği anlamına geliyordu.

Tavşanların davetiyesi, hâlâ cebimde küçük bir bomba gibi ötüp duruyordu.

Bugün öğleden sonra, *Bu akşam geliyor musun? :)* diye bir mesaj atmıştı onlardan biri.

"Böyle inek bir mühendis gibi dans edersen senin Diego olduğunu hayal edemem, Smackie. Panter gibi zarif diyorduk, hatırladın mı?"

T.me/Cinciva

"Ay, pardon."

"Neyin var bu akşam?"

"Hiç."

"Aklın başka yerde sanki."

Özür dilerim, hastayım :(diye mesaj atıp kestirip atmalıydım. Çünkü gitmemem gerekirdi. Yakınlarında olmak, odanın öbür ucundan çocuksu seslerini duymak bile dişlerimi ağrıtıyordu. Ama yine de güneş battı ve benim onlara hâlâ hayır demem gerekiyordu. Zaten muhtemelen gelmemi istemiyorlardı. Muhtemelen bana kibar davranmak için bunu yapıyorlardı. Kibar? Hayır. Tam olarak kibar değil. *Peki, biz en azından denedik. Gelmeyen o,* diyebilirlerdi böylece.

Gördün mü, Tavşan, gelmeyeceğini söylemiştim sana. O böyle olsun istiyor. O bunun böyle olmasını istiyor.

Neden acaba? diye soracaktı Ürkütücü Taş Bebek. Geçen Cadılar Bayramı'nda kafasına taktıkları ve şimdiye kadar da hiç çıkarmadığı kedi kulaklarını takıyor olacaktı.

Demiştim size, diyecekti Çörek onu okşayarak, *o bir ucube.*

Ay, sen çok komiksin, Tavşan, seni seviyorum.

Seni seviyorum, Tavşan.

"Peki, bırakalım," dedi Ava.

"Niye?"

"Bu gece belli ki pek hevesli değilsin."

"Yok, yok, hevesliyim," diye yalan söyledim. "Hevesliyim."

"Neyin var senin?"

Saat altı buçuktu. Karar vermek zorundaydım. Gitmemeliydim. Gitmeyecektim.

"Bu akşam dışarı çıkmam gerekebilir," dedim.

Bir kaşını havaya kaldırdı. Haklı olarak. Geçen bahar tanıştığımızdan bu yana başka biriyle hiç plan yapmamıştım.

"Şu okuldaki olay," dedim.

"Daha geçen akşam gitmedik mi?"

"Bu başka."

Bana baktı. "Benden bıktın mı yoksa?"

T.me/Cinciva

"Yok canım, asla." Hevesli hevesli söyledim çünkü doğruydu.

"Biliyorsun ki bana açık açık söyleyebilirsin. Ağlamam."

Cebimden davetiyeyi çıkarıp ona doğru uzattım.

Ava davetiyeye dokunmadan sadece baktı.

"Muhtemelen Caroline'dan," dedim. "Çörek yani," diye açıkladım çünkü Ava'yla konuşurken onların gerçek isimlerini hiç kullanmadığımı fark ettim.

Yüzünde hiçbir ifade olmadan gözlerini kırpıştırdı.

"Saçı mükemmel biçimde küt kesilmiş, inci kolyeli ve bileğinde mavi orkide çiçek buketi olan sarışın mı? Hani bir keresinde dönmeye ya da mezuniyet balosuna giden mısırın çocuklarına* benzetmiştin."

"*Hepsi* bana dönmeymiş gibi geliyor, Smackie; sahte, bıngıl bıngıl gibi, şaşırtıcı olamayan dış görünüş. Bahse girerim, bu şeyin üstündeki mürekkep, kazı kokla tarzı bir şey," deyip davetiyeyi elimden kaptı ve *içtenlikle* kelimesini kazıyıp burnuna tuttu. "Bu şeyi ne zaman aldın ki?"

"Bu sabah okuldaki posta kutuma atılmıştı."

"Demek ki bundan dolayı bütün gün bir tuhaftın."

"Sadece ne şekilde cevap vereceğimi bilmiyorum. Sanki şey yapmazsam..."

"Bak," deyip Zippo çakmağını çıkardı ve pırıltılı davetiyeye doğru tuttu.

"Bir dakika, ne yapıyorsun?" dedim.

"Ahmakların partisine gitmeyi düşünmüyorsun herhalde, değil mi?"

"Hayır."

"Öyleyse," tekrar çakmağı davetiyeye bu sefer daha da yakından tutup bana baktı. Çatırdamaya başlamıştı.

"Dur, dur, *dur.*"

"*Ne?*"

"Sadece. Şey, Atölye çalışması yarın başlıyor."

---

* Stephen King'in *Children of the Corn* adlı eserinde anne babasını öldüren çocuklara verilen isim. –*çn*

T.me/Cinciva

"Eeee?"

"Bu dönem yine sadece onlar ve ben olacağız, yani beşimiz."

"*Ve?*"

"Sadece kaba olmadan tekliflerini nasıl geri çevireceğimi düşünüyorum. Yani, elbette hayır diyeceğim. Sadece, anlıyor musun, bölümdeki kadınlar bunlar... biliyorsun... sınıf arkadaşlarım."

"Ve sen onlara amcık diyorsun."

"Sadece doğru ifadeyi bulmam gerekiyor, böylece onlardan nefret ettiğimi anlamazlar."

Bana bakıp, "Ama Smackie, sen onlardan nefret ediyorsun," dedi.

Gözlerimi kapatacak kadar uzatmam konusunda beni cesaretlendirdiği kakülümün ardından Ava'ya baktım. Seni daha serseri gösteriyor, derdi. İkisi de farklı renkte olan gözlerine ve asimetrik kesilmiş, bazı yerleri kazınmış, rengi açılmış, katlı kesilmiş saçlarına ve sadece cesaretin varsa geçebileceğin bir engel olarak taktığı vualetine baktım. Fark ettiğim şey şuydu: O asla kedi yavrusu şeklindeki tek parmaklı bir eldiven takmaz ya da bebe yakalı bir elbise giymezdi. Elbisenden hoşlanmazsa asla, *elbisene bayıldım,* demezdi. Seni asla umursamıyorsa, *nasılsın,* diye sormazdı. Asla parfüm gibi kokan bir lavantalı çörek yemez ya da çörek gibi kokmasını sağlayan bir parfüm sıkmazdı. Kozmetik amaçla dudak nemlendiricisi sürmezdi. Dudakları gerçekten ciddi bir biçimde çatlamadan asla sürmezdi. Dudakları o durumda olsa bile parlak mavi-kırmızı renkli adı "Bayan Tehlike" olan rujunu sürerdi, ancak ben bir keresinde aynı ruju sürmeye kalktığımda bana deliymişim gibi bakmıştı. Parfümü yağmur gibi kokuyordu, göz makyajı küçük çocukları kaçırıyordu ve benden en az beş santimetre daha uzun olmasına rağmen yine de stiletto giyiyordu, bense yanında tam bir eziktim. Neden mi? Hayat bizden daha kısa, öyleyse lafı niye ağzımızda geveleyelim?

T.me/Cinciva

"Onlardan gerçekten nefret ediyorum," dedim sessizce. "Öyleyse sadece hayır demeliyim. Yani... Sence ne yapmalıyım?

Gün sonunun sıcaklığıyla birlikte hafif bir çöp kokusu yükseldi. Bir süre Ava'ya baktım, ancak yüzünde hiç ifade yoktu. Ava bir sigara yaktı ve ben gösterişsiz siyah kotumun içindeki bacaklarıma baktım.

Dayanılmaz derecede uzun gibi gelen bir süreden sonra Ava'nın Frenk inciri ağacının içinden esen ve kısa bir süreliğine nefesimi kesen rüzgâr, okyanusa yakın olduğumuzu hatırlattı; ben hiç görmemiştim ama Tavşanlar görmüştü, tabii ki görmüşlerdi çünkü onlardan birinin arazi aracı bir Mercedes'i vardı ve hafta sonları oraya gidip kolları birbirlerine kenetlenmiş olarak denizin içinde yürürken Esther Williams tarzı mayolarıyla birbirlerinin fotoğraflarını çekerlerdi. Ava birdenbire, "Gitmek istiyorsan gitmelisin," dedi.

"Ne? Ama ben gitmek *istemiyorum.*"

"Ama aynı zamanda kaba olmak da istemiyorsun, değil mi? Bunlar senin bölümündeki kadınlar."

Ben gözlerimi kaçırana kadar bana baktı.

"Bak, onlarla birlikte aynı sınıfta ya da aynı Atölye çalışmasında olmanın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Belki de bu yıl bir çaba sarf ediyorlardır. Yani bilirsin işte, bana karşı iyi olmak gibi."

Kesinlikle katılmadığı anlamına gelen sesler çıkardı.

"Ciddiyim. Ben onları hiçe sayarsam onlar..."

"Ne? Bana söyle bakayım, ne yapabilirler ki sana?"

Geçen yılı düşünüyordum. Teslim ettiğim her hikâye ödevine, onlara parmağını uzatan bir bebekmiş gibi tepki verip sonrasında birbirlerine göz ucuyla nasıl baktıklarını hatırladım.

Çok... öfke dolu, derlerdi sonunda.

Evet. Rahatsız edici bana göre. Aynen. Kendini yabancılığına âşık gibi. Kendi cesur sözlü anlatımına âşık gibi. Tabii, bunu yalnızca ben öyle anlamış olabilirim. (Küçük, hürmet dolu bir gülümseyiş.) *Yine de. Keşke kendini biraz daha açabilse.*

T.me/Cinciva

"Bak, bir saatliğine falan giderim," dedim. "Maksimum. Sadece şöyle bir görünmek için."

"Nasıl istersen."

"Evlerinin fotoğrafını yollarım, ne kadar çıtkırıldım olduğunu görürsün."

Başını evet diyerek salladı. "Tabii."

"Sen de gelebilirsin, istersen," diye yarım ağızla teklif ettim.

"Boşuna uğraşma, Smackie. Bu küçük suareye dünyaları versen gitmem. Bu arada sallanma. Ufak ufak uzasan iyi olur."

"Çok geçmez geri gelirim. Bu akşamın ileri saatlerinde hatta. Her neyse, yazışırız."

Hiçbir şey söylemeden sanki ona dilini çıkarmış gibi açtığı kitaba surat astı.

"Hey!" dediğini duyar gibi oldum çatısından aşağı giden merdivenden inerken, fakat yukarı baktığımda bana bakmıyordu. Hâlâ kitabına bakıyordu. Tekrar rüzgâr esti ve kitabın sayfalarını sağa sola çevirdi ama Ava sanki okuduğu yeri muhafaza etmişçesine okumaya devam etti.

T.me/Cinciva

4.

Evin kapısının önünde, pirinç zilin yanına Çörek'in çizdiği laleye benzer çiçeğe ve gerçek adını taşıyan kıvrımlı harflere uzun uzun bakarak evinin kapısının önünde ne kadar bekledim? Gökyüzü kararıp sokak daha tatlı bir kokuya bürünene, gölgeler incelip uzayana kadar. Üst kattaki bir pencereden iyi eğitim görmüş kadın sesleri geliyordu. Ağırlığımı bir ayağımdan öbür ayağıma veriyordum. Geri dön. Her akşam yaptıkları gibi, Ava'nın yağmur borusundan aşağı inen rakun ailesini seyretmek için çok geç değildi. Aralarındaki en küçük rakuna tezahürat yapmak için... *Haydi, küçüğüm,* derdik Ava'yla, kadehlerimizi ona doğru kaldırarak. *Cesur ve yürekli ol.*

Oturduğu muhit aşırı güzeldi. Gagaları çığlık atmak üzere aralanmış, sağında ve solunda Griffon figürleri olan mermer basamakların üzerinde dururken bunları düşünmekten kendimi alamadım. Haşmetli binalar, birbiri ardına sıralanmış ve başını eğmiş ağaçlardan oluşmuş doğal bir kubbe... Kampüsten sadece bir blok uzaktaki kadehte şampanya ikram eden bistrolar, tüm profesörlerin içtiği, şatafatlı süt köpüğü sanatıyla süslenmiş cortadolar yapan kafeler, taze sıkılmış meyve suyu ve köpekler için organik ödül mamaları satan dükkânlarla bezenmiş hoş, üst sınıf bir sokak... Benim sokağım morali bozuk bir adamın çişi gibi, onunki ise sonbahar yaprakları gibi kokuyordu.

Orada parmağım zilin üstünde dururken kahkahalar uğursuz bir böğürtüye dönüştü. Dört ayrı çığlık. Zile bastım, istediğimden değil ama dışarısı soğumaya başlamıştı ve bu şehir belli bir saatten sonra Çörek'in mahallesinde bile komik bir şekilde tehlikeli oluyordu. Üst kattaki pencereden aniden gö-

T.me/Cinciva

rünen dört kafanın dalgalanan beyaz perdelerle belirdiğini anlamak için yukarı bakmama gerek yoktu. Beyaz ve ortodontist aracılığıyla düzeltilmiş dişlerle birlikte dört kafa. Doğrudan baktığında güneş tutulması gibi seni kör edecek parlaklıktaki saçlar. Bilinmeyen bir numaradan gelen, gözlerini elleriyle kapatmış maymun *emoji*li bir mesajdan dolayı telefonum titriyordu.

Bense kendi kendime, *gitmeliyim, gitmeliyim, gitmeliyim,* diyordum. Ancak olduğum yerde kaldım. Bekledim. O kadar bekledim ki hava daha da kararda. Sokağın hoş kokusu acı bir çürük kokusuna dönüştü. Yakındaki lüks bir ağaçtan yapraklar düşüyordu ve ben de onları sayıyordum. Bir. İki. Üç.

T.me/Cinciva

5.

Çörek adını taktığım Tavşan'a gözlerimi diktim. Çünkü tıpkı bir çöreğe benziyordu. Çörek, fırınlanmış limon aromalı şeker gibi kokuyordu. Pastaların üzerindeki şekerli süsleri hatırlatan türden güzel. Süpermarkette satılan orman yeşili ya da deniz mavisi cırtlak şeyler gibi değil, düğünlerde veya paskalya ziyafetlerindeki pastel rengi olanlar gibiydi. Çöreğe o kadar benziyordu ki oryantasyon toplantısında ilk tanıştığımızda onu gerçekten yeme arzusuna kapıldım. Beyaz omzundan koca bir ısırık koparmak ya da yanağına bir çatal batırmak istedim. Bu gece, yusyuvarlak beyaz bulutlarla bezenmiş gök mavisi elbise ve ona uyan hırkalarından birini giymişti. Sarı saçları yeni düzleştirilmişti. Dudakları parlak ama renksizdi çünkü, *ruju sadece orospular sürer, Tavşan,* dediğini duydum bir keresinde ve şaka mıydı yoksa gayet ciddi miydi anlayamamıştım. Boynunda asla çıkarmadığı parlak incileri vardı. Atölye çalışması esnasında –son tekrarı kendisi ve çeşitli mutfak gereçleri arasındaki post feminist diyaloglardan oluşan- metnini yüksek sesle okurken incilerini çekiştirip dururdu.

Beni her zamanki gibi karşılayacağını düşünüyordum, yani karşısındaki bir an evvel kendini koruması gereken bahtsız bir gökyüzü parçası ya da hafif ölümcül bir hastalığa yakalanmış çıplak, çirkin dalları çok üzücü ve ürkütücü görünen bir ağaçmış gibi. Normalde kampüste ya da salonlarda birbirimizi gördüğümüzde Christopher Robin hırkasının yakalarını bir araya getirir ve kitaplarını göğsüne sıkıca yapıştırırdı; sanki, "Tüh! Yağmur yağacak sanırım!" der gibi. *Ah, merhaba, Samantha!* deyip sanki tam önünde duruyor olduğum gerçeğinden kaçmak için etrafında bir şamandıra arar gibi. Ya da uzakta bir

T.me/Cinciva

telefon direği. Veya sadece onun gördüğü bir sivrisinek. Açıkçası Çörek'le aramızın kötü olmasına sebep olan şeyin ne olduğunu bilmiyordum. Belki ilk karşılaştığımızda açlığımı fark etti ve haklı olarak benden uzak durdu.

Ama bu akşam Çörek bana gülümsüyordu. Pembe beyaz yüzü aydınlanıyordu.

"Samantha, *merhaba!*" Sanki gerçekten beni gördüğüne sevinmiş gibiydi. Sanki ben mücevher renklerinde bir hırkaydım. Sanki *Sırça Fanus*'un birinci baskısıydım. Sanki badem ezmesinden yapılmış bir sincaptım. Tam ama tam anlamıyla, dikkatlice şekillendirilmiş küt, altın rengi saçlarına ne yapması gerektiğini bilen bir kuafördüm sanki.

"Gelebildiğine çok sevindim. Tavşanlar! Bakın kim geldi. Samantha geldi!"

Elimi tuttu –gerçekten elimi tuttu– ve beni oturma odasına götürdü. Oturma odası hem beklediğim hem de beklemediğim gibiydi. Bir sürü yumuşak, cafcaflı ve yastık kadar rahat kumaş. Yukarı, daha yukarı, daha da yukarı doğru yükselen tavanlar. Hassas pembe çiçeklerle dolu bir vazoyu koyduğu beyaz bir şömine. Mumlarla aydınlatılmış bir sehpanın etrafında, bir misafir için bekletilmiş gibi oturuyordu hepsi. Ürkütücü Taş Bebek, nam-ı diğer Kira. Vinyet, nam-ı diğer Victoria ve tabii ki başka bir hayatta adı sadece Eleanor olan Düşes. Oraya giderken beni bekleyenlerle ilgili kâbus senaryoları hayal etmiştim. *Alice Harikalar Diyarında*'ki türden tuhaf mobilyalarına çıplak hâlde uzanmış olmalarından endişe ediyordum. Anaïs Nin'in erotika kitaplarını yelpaze gibi kullanarak pastel iç çamaşırı giymiş olmalarından. Stereolab müziği dinleyerek birbirlerine masaj yapıyor olmalarından. Dev ekranda belli belirsiz de olsa bilimsel bir pornonun açık olmasından. Pastel dildoları mikrofon olarak kullanarak yetmişli yılların seks manifestolarını okumalarından. Erotik temalı çöreklerle dolu katlı tepsiler ya da onun gibi bir şeyler.

T.me/Cinciva

Ama onun yerine Atölye çalışmasındalarmış gibi daire şeklinde oturuyorlar, her zamanki giysilerini giymiş ve kitaplarını kucaklarında çantalarını tutar gibi tutuyorlardı. Normalde Atölye çalışmasına girip oturduğumda odayı basan uğursuz bir sismişim gibi hissetmeme sebep olan dudaklarını hafif yukarı kıvırarak yarım ağız merhabalarıyla karşılanıyordum. Ama bu sefer hepsi bana odaya doğan güneş benmişim gibi bakıp gülümsediler. Bana bakarken ağızlarının ve gözlerinin tamamıyla gülümsüyorlardı.

"Samantha!" dedi Ürkütücü Taş Bebek soluk soluğa. "Buradasın. Kaybolduğun zannettik."

Kayıp mı? Ürkütücü Taş Bebek dediğimin amber rengi gözlerinin içine baktım. Çünkü yusyuvarlak gözleri ve kadife elbiseleriyle Shirley Temple tarzı bukleli, kan kırmızısı saçlarıyla ve dünyaya hayranlıkla uu! dercesine aşk tanrısının yayı şekline sokulmuş küçük pembe dudaklarıyla, küçükken hep istediğim ürkütücü bebekleri hatırlatıyordu bana. Kendisi, memleketi New Hampshire'ın fantazmagoryası, kötü ruhlu kızlar ve kurt prenslerle ilgili masallar yazardı. Başını arkaya atmış ve gözleri kapalı olarak hikâyelerini yazarken içine akıttığı, her birinin ayrı ayrı kendine has bir hayalet enerjisine sahip olduğunu iddia ettiği antika daktilo koleksiyonu vardı. Ürkütücü Taş Bebek resmen Tavşanların pelüş hayvanı gibiydi. Etek giymiş Tavşanların kucağında kıvrılmış kedi gibi oturuyordu. Onu sevdiklerinde mırıldanır, bıraktıklarında hırlardı. Sesi, korku filmlerindeki çocukların çıkardığı yumuşak bebeklerin sesi gibiydi. Yalnız hissettiği zaman aynı sesin bir kuyu kadar, beş oktav derinleştiğini duymuştum. Aralarından bana trol *emoji*siyle veya zaten çoktan gittikleri bir yere son dakikada davet ederek sosyal bir jest yapan ilk kişiydi.

Merhaba Samantha, bento kutusu söyledik. Bize katılsana :)

Aynı zamanda sosyal etkinliklerde benimle konuşma girişiminde bulunan tek Tavşan'dı. Yanıma gelip bana küçük kancalar takarcasına sorular sorardı; ben cevap verirken de başıyla

T.me/Cinciva

onaylar ve *harika* diye mırıldanır, gözleri sağa sola gidip gelirdi. Sanki Boo Radley'in kapısını çalmaya cesaret eden ve o da kapı açılınca ne yapacağını bilemeyen, *kaçsam mı acaba?* Diye düşünen bir çocukmuş gibi.

Şimdiyse altın rengi gözleri iyi niyet saçıyordu. İçlerinde açık ara en güzelleri ve garip bir şekilde en seksi olanıydı. Geçen Cadılar Bayramı'nda (Facebook'ta gördüm) Tavşan arkadaşlarının sarhoş bir hâlde, kafasına küt diye geçirdikleri leopar desenli kedi kulaklarını hâlâ takıyordu. Üzerinde göz niyetine kan damlası ve beyaz hayaletlerin olduğu siyah bir elbise vardı. Ayrıca buraya gelirken kaybolmadığımı da gayet iyi biliyordu. Benim evin dış kapısının önünde en az on beş dakika beklediğimi görmüşlerdi.

Kulaklarımın yandığını hissettim. Dudağım seğirmeye başladı. "Hm. Yok. Ben–"

"Tavşan, biz gerçekten öyle bir şey düşünmedik," diye araya girdi Vinyet. Düşes'in solunda kalan bir uzanma koltuğunda, kızıl buklelerini aydınlatan ve kuğu boynuna benzeyen bir lambanın altında oturuyordu. Vinyet onların seksi serserisiydi. Aralarında en açık sözlü olanıydı. Şık elbisesiyle zıt olan postalları, taranmamış saçları ve asla kapanmayan yarı açık bir ağızı vardı. Duman grisi gözleri *siktir git* ifadesiyle doluydu. Şok edici bir etki yaratmak için yazardı. Kan âlemlerine girişen Disney prensesleri, Beckettvari zihin kuyularının dibinde dört ayak üzerinde sürünen, Barbie bebek parçalarını çiğneyen vahşi kızlar/kadınlar hakkında varoluşsal hikâyeler yazardı. Genelde sarhoşmuş gibi dururdu, sanki sürekli bir afyon dumanın içindeymiş gibi. Raydan çıkmadan, kavramsal sanat ve uyuşukluğunu keşfetmeden önceki hayatlarından birinde bir balerin olarak yaşamış gibi görünüyordu. Ava'ya kuru kafaları, bana da Viktorya Dönemi insanlarını hatırlatan yarı saydam ve mavi damarlı güzelliğine rağmen her zaman süslü şekerleme gibi giyinmiyordu. Kot pantolon ve ekoseli bluz giymiş, elinde acemice plastik fincan şarap tutan bu kızı Sözlü Anlatım Sanatı

T.me/Cinciva

karşılama toplantısında ilk gördüğümde belki onunla arkadaş olabiliriz diye düşünmüştüm. Bir keresinde bir partide o tek başınayken, yani henüz Tavşan diyarı tarafından yutulmadan önce, yanına gitmiştim. "Merhaba," dedim; o da, "Merhaba," dedi. Sanki bir sebepten ötürü bana minnet duyuyormuş gibi bakıyordu. Pilatesi seviyormuşum gibi yaparak uzattığım, çok akıcı olmayan bir sohbetimiz olmuştu. Bir süre sonra New England kışlarının ne kadar soğuk olabileceğine dair duyduklarımız ile ilgili bir şeyler mırıldanıp daha büyük yudumlarla içkilerimizi içerek ve birbirimizi onaylayarak başımızı sallıyorduk. Sonra tuvalete gitmek için müsaade istedi. O zamandan beri ne zaman bir partinin bir köşesinde karşılaşsak tuzağa düşmüş gibi etrafına bakınıp durur, pek yüz vermezdi. Ancak tam şu anda bana, ona ilk yaklaştığımdaki gibi bakıyordu; yüzünde sanki, *içeri gel,* der gibi bir ifade vardı.

"Bir dakikalığına, yolunu kaybedip kaybetmediğini merak ettik," diye ısrar etti Ürkütücü Taş Bebek.

Narin elini Ürkütücü Taş Bebek'in eline koyarak, "*Sen* merak ettin," dedi Vinyet. "Biz gelip gelmeyeceğini merak ettik. Ama geldi işte." Dönüp bana baktı. "Geldin işte, Samantha." Hafifçe gülümsedi.

"Evet," dedi Ürkütücü Taş Bebek. "Geldin işte." İkisi de iki kişilik yumuşak pelüş bir koltukta oturan Düşes'e baktılar. Başı bir tarafa doğru eğikti. Garip bir parlaklığı olan, uzun, gümüşi bukleleri starliçe çiçeği ile yer yer tutturulmuştu. Sanki C kategorisinden ay tanrıçasının veya hayvanat bahçesindeki salkım söğütlerinin dallarındaki dikkatle bakan balıkçıların taş oyması gibi beyaz dantelli, kol ağzı volanlı gömlek elbise giyiyordu.

Çapraşık dantel işi ve dokuma kumaştan elbisenin aynı zamanda kristallerin de satıldığı bir dükkândan, çok büyük miktarda para harcanarak alındığı belliydi.

Atölye çalışmalarında konuştuğum zaman takındığı yüz ifadesiyle, sonsuz bir sabrın hareketsiz ifadesiyle bana bakı-

T.me/Cinciva

yordu. İçlerinde boynuna taktığı hançer biçimindeki elmas ile bir cam levhaya kazınmış olan düzyazısı, en ulaşılmaz ve gizemli olanıydı. O, onlara şiyazı* diyordu. Derste onun çalışması hakkında bir şey söylemek zorunda kaldığımızda, ben mücevher ya da gizemli diye tarif ediyordum. O da bana yalan söylediğimi bildiğimi biliyormuş gibi bakıyordu. Sanki o benim terapistim ve ben de onu manipüle etmeye çalışan hastasıydım, o da bunun olacağını öngörmüş ve, *hadi Samantha, ciddi bir iş yapıyoruz burada,* der gibiydi. Sanki benim herkesten daha iyi olduğumu düşündüğümü biliyormuşçasına. Benim çekingenliğimden dilimin dolanması, kulaklıklarım, koyu gösterişsiz kıyafetlerim, kibarlığım iyi güzeldi ama o, bunun ötesini görebiliyordu sanki, *evet, Samantha,* diyordu ve gördüğü şey ve bütün bunların örttüğü şey çok derin bir nefret, çok derin bir öfke, çok derin bir sosyal yaraydı; *orada ne oldu, Samantha?* Sanki, *gerçekten çok üzücü,* der gibi hepsine lakap taktığımı biliyordu. Ama bir ay tanrıçası, daha gelişmiş bir sanatçı, yalnızca sevgi ve tropik kıyıdan ibaret olduğundan (Charleston'a doğru kuzey batılı olmasına rağmen), tüm bunları tolere edecek, yine de beni uzaktan sevecek ve göğsüme bastırarak tuttuğum bir kitabımla ya da evcil faremle küskün, küçük yolumda bana şans dileyecekti. *Nihayetinde hepimiz kendi yolumuzda ilerliyoruz, değil mi?* der gibi.

Dudağım o kadar seğirdi ki koşarak kaçmam gerekiyormuş gibi hissettim. Bir an düşündüm. Kapı bile aramadan koşarak duvarda bir delik açacaktım.

Sonra birdenbire Düşes bana gülümsedi, sanki bana sarılmıştı.

"Samantha, nihayet gelebildiğine *o kadar* sevindik ki."

Her iki taraftaki Tavşanlar onaylayarak başını salladı. Yanı başımdaki Çörek'in de başını salladığını hissettim. Yüzleri, *evet çok sevindik,* diyordu, *çok.*

---

* *Poem* ve *prose* kelimelerinin kaynaşmış hâli. İngilizcede "şiir" ve "düzyazı" anlamına gelirler. –*çn*

T.me/Cinciva

"Mantonu alayım mı?" dedi Çörek. Ona döndüm. Bana umut dolu gözlerle bakıyordu. Giymediğim mantoyu almak için o kadar istekliydi ki ona derimi bile vermeye hazırdım. Göğsümün alevli lekeler hâlinde kızardığını hissettim.

"Ee?"

"Mantosu yok, *Tavşan,*" dedi Vinyet bir suikastçının imalı gülümseyişiyle, görünmeyen afyon bulutunun içinden doğru izleyerek.

Hepsi kahkahalara boğuldu. Çörek ağzına elini götürüp şaşkınlık içinde bana baktı. Sanki çıplaktan da berbat bir hâldeymiş ve bunu henüz yeni fark ediyormuş gibi. Acayip sıcakladım, sırtımdan terler akmaya başladı.

"Kusura bakmayın," diye ağzımdan kaçıverdi ben sözlerimi durduramadan.

"*Sen* ne diye özür diliyorsun ki, Samantha?" diye sordu Ürkütücü Taş Bebek, yanı başında gülen yüzlerin de olduğu şeytansı *emoji*lerle dolu hırıltılı sesiyle.

"Neden mi?" diye tekrar ettim.

Evet, neden? diyerek hepsi bana baktı.

Sersemledim, ayakta olduğumu ve onların da rahat bir biçimde bir daire şeklinde oturduğunu fark ettim. Ürkütücü Taş Bebek ve Vinyet arasındaki ayaklarını koyduğunu tahmin ettiğim kalp biçimindeki bir puf haricinde oturacak yer yoktu. Beni oturmaya davet edene kadar beklesem miydim? Acaba şey mi yapsaydım–

"Samantha," dedi Düşes kollarını açarak. "Gel otur," deyip koltuğun yanı başındaki boşluğa hafifçe vurdu. Diğerleri, ben oraya gelene kadar o yer kendine aitmiş gibi bakan Çörek'e baktı. Sanki biraz evvel tokat yemiş gibi bana bakmak üzere döndü. Sonra da gülümseyip, "Evet, Samantha, lütfen otur," dedi.

"Buraya oturabilirim," diye pufu işaret ederek teklifte bulundum.

"Hayır, Samantha, koltuğa otur," dedi Çörek. "Kesinlikle koltuğa oturmalısın. *Çok* uzun boylusun."

T.me/Cinciva

"Tıpkı mantarın üstünde oturan Alice gibi," dedi Ürkütücü Taş Bebek.

"Ya da Gılgamış gibi," diye yorumladı Vinyet uzanmış hâldeyken. "Ya da Babil Kulesi gibi."

"Ama iyi anlamda."

Düşes'in yanına gittim. Daha önce hiç yanında oturmamıştım. Kollarını açıp bana sarıldı, mis kokulu saçlar, kırılgan kemikler ve şık elbisesiyle birlikte canlı bir sarılışı vardı. Kokusu çiçeksi ve aynı zamanda yanık gibiydi. Geri çekildiğinde bana sözlerin ifade edemediği bir şey yaşamışız gibi içtenlikle gülümsedi.

Uzun parmaklı elleri kollarımı kavramıştı. Bana onun en sevdiği, özel gereksinimli çocuğuymuşum gibi bakıyordu.

"Samantha," dedi elimi tutarak. "Sonunda gelebildiğine *o* kadar sevindik ki. İçecek bir şey ister misin? Senin için özel bir kokteyl hazırladık."

"Benim için mi?" İçimde bir şeyler koptu. Adımı kuğunun kanadında ilk kez gördüğümde içimde hissettiğim o tuhaf his. *Benim* olabilir miydi ki?

Hepsi başını onaylayarak salladı. *Evet, Samantha, senin için.*

"Al bak, dene," dedi Ürkütücü Taş Bebek kendi içkisini ikram ederken. Küçük bir parça dışkıya benzer bir şeyin yüzdüğü safra yeşili karışıma baktım. İçinde ne olduğunu sormak istedim ama bunu yapmam çok kaba olur diye sustum, hele ki hepsi bana böylesine güzel gülümserken.

Bana uzatılan kadehi alırken izlediler. *Niçin bana iyi davranıyorsunuz?* diye bağırmak istiyordum. *Neden, neden, neden, neden?* Onun yerine ben de onlara gülümsedim ve kadehteki içeceği dudaklarıma götürdüm. Dilime değdiğinde irkildim.

"Eeeee?"

"Tam senlik değil mi?" dedi Ürkütücü Taş Bebek.

İçtiğim anda gözlerimin yaşarmasına ve dudaklarımın buruşmasına sebep olan, çok yoğun ve acımasızca acı bir şey ile dolu, ağız dolusu, karanlık bir asit içmiştim. Onlar beni izlerken elimde olmadan öksürdüm.

T.me/Cinciva

"Biraz kuvvetli, değil mi?"

"Bir kerede içince ağır geldi, değil mi?"

"Biraz tatlandırabilirim belki? Belki de sadece o eksik?"

Gerçekten endişeli görünüyorlardı.

"Yok böyle gayet iyi, gerçekten."

"Emin misin?"

"Evet, harika." Korkunç içkiden suratımı ekşitmeden bir yudum daha aldım.

"Samantha," dedi Düşes dizimi sıkarak. "Müstehcen Salon'da *yalan* yasak. Bu akşam Mutlak Gerçek Akşamı."

Bir tavşan kürkü kılıfının içinden görünen cam levhanın olduğu beyaz dantelli kucağına baktım. Kelimelerin cama işlendiği barizdi. İçimde biraz korku belirmeye başlamıştı.

"İçkiye bayıldım," dedim. "Gerçekten. Ben– "

Gülmeye başladılar. *Lanet olsun, bu kadar komik olan da ne?* demek istiyordum. Ama demedim. Ben de onlarla güldüm. Ha. Haha. Hahaha.

"Ay, Samantha, geldiğin için *o* kadar mutluyuz ki!" dedi Düşes.

"Ben de!" dedim. Esrarengiz içki artık ayak parmaklarıma varmış ve içimdeki mızmız çiçeklerin açmasını sağlamıştı. Tıpkı Düşes'in sahte şöminesindeki çiçekler gibi. Sehpadaki frezya gibi. Tıpkı inanılmaz yüksek pastel tavanlarına şablonlarla boyanmış laleler gibi. Yukarıda bir yerde, hepimizin üzerine ışık veren pembe altınsı bir lamba vardı.

Ağzımı açtım ve özürler dökülüverdi. Onları beklettiğim için özür dilerim. Umarım çok bekletmemişimdir? Beklettim mi yoksa? Ben–

"Dert *etme*, Samantha. Henüz yeni başlamıştık."

Altıgen sehpanın üstünde mumlarla süslenmiş, gelişigüzel dizilmiş kitaplar fark ettim; Byron ve Keats'in koleksiyonu. Bazısı Sade'a ait. Barthe'ın *Erotisme'i. Uğultulu Tepeler.* Ovid'in *Metamorphosis*'i ve işte sürpriz, Aslan'ın bir kitabı. Kadınlara karşı derin felsefi cinayetler işleyen sosyopat bir İskoç'la ilgili

T.me/Cinciva

inanılmaz derece korkutucu ve ahlaksız romanı, Rus masalları antolojisinin üstüne saygıyla konulmuştu. Aslan'ın kapağının üstündeki adını, hatta kapağı görünce kızardım. Kitaba baktığımı görünce Düşes, çaktırmadan kitabı yığının altına tepti.

Geçen yıl Aslan'la aramızda olup biten hakkında ne kadarını bildiklerini sandıkları şey, herkesin bildiği şeydi. Muhtemelen onunla yattığımı sanıyorlardı. Belki de o sebeple benden uzak duruyorlardı. Ya da belki de onlar benden uzak durdukları için Aslan ve ben yakınlaştık, bilmiyorum. Geçen güz dönemi Aslan benim hikâyelerimi methettiğinde birbirlerine yan gözle baktılar. Çünkü hiç şüphesiz; benim onunla birlikte sınıftan çıktığımı, salonda sohbet ettiğimizi ya da birbirimize kitap ya da plak verdiğimizi, yanımızdan geçerken görmüşlerdi. Kafe ya da Irish Pub'ın alt katında bir içki, bir içki daha, *biri de yolluk olsun, niye olmasın ki?* diyerek içtiğimizi yakalamışlardı. Aslan'ın bölüm etkinliklerinde ve okumalarda yanıma gelip oturduğunu fark etmişlerdir. Sonra kış döneminde nasıl da birdenbire bütün bunların sona erdiğini, okumalarda artık yanımda oturmadığını veya partilerde benimle konuşmadığını ya da kampüs dışında buluşmadığımızı da anlamışlardır. Ayrıca, tabii ki, baharda yıl sonu partisi gecesi kesinlikle beni Aslan'ın Subaru'sunda yan koltukta sarhoş hâlde de görmüşlerdi.

Kendi kendime hakkımda çılgınca şeyler hayal ettiklerini tahmin ediyordum. *Aslan, muhtemelen kızı manyak hikâyelerindeki gibi bağlıyordu ve kız da kendi manyak hikâyeleri yüzünden buna bayılıyordu.* Kendimi açık açık ifade edilmeyen bu suçlamalara ve şimdi gerek olmadığı hâlde Düşes'in kitap yığınını gülümseyerek düzelttiği mikro-saldırgan hâline karşı savunmak istiyordum.

Siz bildiğinizi sanıyorsunuz, demek istiyordum onlara. *Bildiğinizi sanıyorsunuz ama bilmiyorsunuz.*

Ama aslında neyi bilmek, tam olarak? Gerçekte bilinecek ne vardı ki? Bazen hikâyeyi kendime veya Ava'ya anlattığımda

T.me/Cinciva

önemli geliyor ve bir anlamı oluyordu. Kesinlikle. Başka zamanlarda ise havada toz gibi yok olup gidiyordu. Ama olayları doğru sırasına göre hatırladığımda, doğru sırasına göre anlattığımda, doğru yerde duraksadığımda ve doğru yerde de bıraktığımda...

Düşes, sehpadaki diğer şeyleri –içi kısa, kahverengi çubuklarla ve kuru çiçeklerle dolu kilitli poşeti– düzenlerken bana gülümsedi. Ortada dildo falan yoktu.

"Samantha," dedi yumuşak bir şekilde "Daha önce Müstehcen Salon'da hiç bulunmadın mı?"

Beni davet etmediniz ki, demek istedim. Onun yerine sehpanın ortasında kurbanlık koyun gibi duran, gülümseyen pembe plastik midilliye baktım. "Yok, sanmıyorum. Bir şey mi getirmem gerekiyordu ya da... Kuralları mı var?"

"Merak etme," dedi Çörek sorumu eliyle sinek kovalar gibi sallayarak. "Sadece bizim söylediklerimizi yap. Gerçekten bunun bizim için ilham verici bir gece olmasını istiyoruz. Sanatçı olarak, anladın mı?"

"Yaratıcılığımızı uyandırmak için," dedi Ürkütücü Taş Bebek. "Kalbimizi açmak için."

"Sapık olmamız için," dedi Vinyet.

"*Tavşan.* Her neyse, Samantha, göreceksin," dedi Düşes. "Caroline tam da bizim için açılışı yapacaktı değil mi, Tavşan?"

Çörek vakur bir şekilde başıyla onaylayıp kokteylini elinden bıraktı.

"Işıkları kıs lütfen, Kira," dedi sandalyesinden fırlayan Ürkütücü Taş Bebek'e.

Hava birdenbire yarı karanlık olmuştu. Odadaki tek ışık, birkaç mumdan ve saçlarındaki parlaklıktan yansıyordu. Çörek yerden kalkıp boğazını temizledi. Şimdi içindekilerin tarçın çubuklarla dolu olduğunu anladığım kilitli poşete uzanıp içlerinden bir tane aldı ve onu bir mummuş gibi tuttu. Kuvvetli bir şekilde koklarken gözleri sımsıkı kapalıydı.

Sonra da başladı.

T.me/Cinciva

"Eğer ben bir tarçın soyucu olsaydım..." diye başladı titrek bir sesle, "seni yatağında düzerdim..."

Ondaatje'nın şiirini okurken tarçın çubuğunu uzun yumuşak hareketlerle soymaya başladı. Toprak rengi toz, masaya düştü. Etrafıma baktım. Hepsi dikkatle dinleyip ciddiyetle başlarını salladılar. Düşes'in gözleri kapalı vaziyetteydi. Ürkütücü Taş Bebek, dalmış gitmiş hâlde midillinin yumuşak pembe kuyruğunu okşuyordu. Vinyet, gözlerini ileri dikmiş, ağzı açık duruyordu. Ne yapacağımdan tam emin olamadığım için, elimde kadehle öylece oturup Çörek'in gitgide daha hızlı ve heyecanlı bir şekilde tarçın çubuğunu soyarak şiiri okumasını seyrettim. Başını geriye atmış ve nefes nefese kendinden geçmiş görünüyordu. Çörek'in şiiri okuduğu süre boyunca Düşes, doğum yaparken bana destek oluyormuş gibi elimi tuttu. Yaramaz bir kahkaha boğazımdan yukarı yükselmeye başladı ancak yine de kendimi tuttum.

Çörek, bitirdiğinde bir dakikalığına hepsi sessiz kaldı. Huşu içindelerdi, sanki biraz evvel bir dua dinlemişler gibi.

Sonunda Ürkütücü Taş Bebek fısıldayarak, "Aman Tanrım. *Ne kadar* erotik," dedi.

"Ateşli," dedi Vinyet.

Düşes başıyla onayladı. "Aşk şiirinin dokunma ve koklama deneyimi olarak yansıtılmasına bayıldım. Sen bu şiiri her okuduğunda, Tavşan, sanki sana hükmediyor gibi görünüyor."

Hepsi –o anda fark etmiştim– bana bir beklenti içinde bakıyordu. Bir şey söylemem gerekiyordu.

"O kadar harika ki," diye mırıldandım, ancak tonlaması yanlıştı, o yüzden şunu da ekledim, "Tarçın kabuklarına bayılıyorum."

"Sadece tozunu kullanacaktım ya da tarçınlı kurabiye ikram edecektim ama sonra bir dakika, hayır, tarçın çubuğu! Hayır, tarçın çubuğu olmalıydı dedim."

"Sen aynı zamanda tarçının saflığını bozmak istemiyordun," dedi Düşes.

T.me/Cinciva

"Aynen," dedi Çörek, sanki Düşes, Çörek'in yıllardır dilinin ucundaki bir şeyi nihayet ifade etmiş gibiydi.

Düşes, tıpkı eski terapistimin yaptığı gibi derin bir nefes aldı ve gözleri kapalı hâlde yavaş yavaş nefesini verdi. Annem öldükten sonra babamın beni yolladığı terapist. Karmaşık bir şekilde bağlanmış fularları olan. Ona sürekli yalan söylerdim. *Sesler duyuyor musun? Evet. Şeytani varlıklar görür müsün? Sürekli. Şimdi Samantha, söyle bakayım, neden rüyanın çok yakında korkunç bir şekilde öleceğin anlamına geldiğine inanıyorsun?*

"Kira, sıra sende, Tavşan."

Sırayla herkes kalkıyordu. Ürkütücü Taş Bebek, kırmızı bir pelerini üstüne geçirirken *Kırmızı Şapkalı Kız*'ın erotik bir versiyonunu okudu. Çörek herkese Vietnam börekleri dağıtırken Vinyet, Marguerite Duras'nın *Sevgili*'sinden bir bölüm okudu. Son olarak Düşes, tavşan kürkü kılıfından cam levhayı çıkarıp aşk şiirinin doğası hakkında Julia Kristeva'dan alıntıladığı karmaşık ve dolaylı bir pasajı yüksek sesle okumaya başladı.

Herkes okuduktan sonra hepsi birlikte orgazm sonrasına benzer bir şekilde iç çekti. Ben de onlarla birlikte iç çektim. Akşamın bu saatinde birkaç Samantha kokteylinden ve Karanlık ve Fırtınalı kokteylinin zıttı olan, onların yarattığı gökyüzü rengi Aydınlık ve Güneşli kokteylinden birkaç tane içmiştim. Koltuğumda sallanıyordum. Düşes elimi okşuyordu. İnsanı kıskandıracak güzellikteki kirpikleri ve parlak gözleriyle pembe midilli bana göz kırpıyordu. *Harika, ne kadar harika,* diye mırıldandım. *Bu çok eğlenceli, çok eğlenceli, çok eğlenceli,* dedim kendi kendime. Hakikaten de öyleydi. Aptalca ya da ezikçe değildi. Ben de onlarla birlikte el çırpıyordum ve hepsi bana gülümsüyordu, sanki sonunda bakımsızlıktan yapış yapış olmuş tüylerime toka takıp örmelerine izin verdiğim çok kafalı bir yaratık gibiydim.

Tekrar tekrar bana, *geldiğine o kadar sevindik ki,* dediler.

"Ben de," dedim. Ve her söylediğimde daha da inanarak söyledim. O dört çift gözün içine bakarak daha da hevesle

T.me/Cinciva

söyledim. Şöminenin üstündeki raftaki frezyalara, pastel rengi yastıklara, boşalmak bilmeyen kadehimi kaldırdığım masadaki göz kırpan midilliye. *Ben de sevindim.*

Ava ara sıra aklıma geliyordu, Ava ve onun tehlikeli bir havai fişek gibi kafamda patlayan kahkahası. Ava bu odada oturmazdı bile çünkü hangi Şirinler sandalyesi onun boyuna uygun olurdu ki? Üzerinde çalıntı elbiseler, yırtık külotlu çoraplar, vualeti ardında dudaklarını ısırarak, kalp biçimindeki eksantirik halının üzerine sigara küllerini dökerek yağmuru ve dumanıyla odayı kaplardı. Biri mavi biri kahverengi olan gözleriyle âdeta yüzlerinde delik açardı. Yüzündeki ifade, *ezikler, ezikler, ezikler,* derdi.

"Ne dedin, Samantha?"

"Hiçbir şey." *Sus,* dedim Ava'ya sallanarak. *Bunlar benim bölümümdeki kadınlar, sınıf arkadaşlarım.*

Kadınlar mı? Çocuk desek daha iyi, Smackie. Ya da küçük çocuk gibi davranan yetişkin kadınlar.

Bunlar yüksek lisans öğrencileri, diye cevap verdim.

Aynen öyle, şımarık, kendini herkesten soyutlayan ve kendini pohpohlayan bir tavırla hayattan kaçan öğrenciler.

Ama Düşes'in elmas şiyazıyı tekrar tavşan derisi kabına geri koyarken gördüm. Bana bakıyordu, hepsi bakıyordu. "Haydi bakalım Samantha, sıra sende şimdi"

Bu ışıkta Tavşanların saçları parlak ve tek renkti, yarımay biçiminde etrafımı çevrelemişlerdi, ben de onlara bakıyordum.

"Benim sıram mı? Ama ben hiçbir şey getirmedim."

"Bize bir şey *anlat* o zaman–"

"Açık saçık bir şey tabii."

"Bizim biraz evvel yaptığımız gibi," dedi Ürkütücü Taş Bebek, kırmızı pelerini hâlâ sırtındaydı.

Düşes hafif bir şekilde omzuma dokundu. "Eminim ki sende anlatacak bir *ton* açık saçık hikâye vardır."

"Müstehcen, esrarengiz bir hayat daha."

"Ne? Yok öyle bir hayatım–"

T.me/Cinciva

"Tabii ki var."

Karanlıkta çok ayaklı bir kütle hâline geldiler. Sekiz göz bana müthiş bir beklenti içinde bakıyordu. *Dökül. Dökül.*

"Yok gerçekten ben–"

"Haydi, Samantha." Gözleri ince bir çizgi hâline geldi. Gülümseyişleri kasılmaya başladı. Sanki isteyerek alıkoyduğum, için için yanan, açık seçik bir sırrım olduğunu biliyormuş, sanki kaltak vajinama girmelerine izin vermiyormuşum da bu da gerçek bir sorunmuş gibi bana bakıyorlardı. *Olayların bir parçası olamamanın sebebi bu, Samantha. Bizden değil, senden kaynaklanıyor. Anlamıyor musun? Her şeyini ortaya koyup bizimle paylaşmak istemeyen sensin.*

Benim onuruma yaptıkları yeşil ve acı içeceğe baktım. Sonra da sehpadaki kitap yığınına ve bir tanesinin sırtında basılı olan Aslan'ın adına.

"Biz asla yatmadık eğer sandığınız şey buysa," diye fısıldadım.

"Ne dedin, Samantha?"

"Hiçbir şey." Başım önüme eğik, aklım yanan koca bir boşluk. "Gerçekten size ne anlatacağımı bilmiyorum. Üzgünüm."

"Ancak bize *bir* şey anlatmak zorundasın, Samantha, kurallar böyle."

Kurallar mı? Ama siz müstehcen bir olay anlatmadınız ki?

Düşes'e baktığımda o da sanki evet, üzgünüm ama kurallar böyle der gibi başını üzgün bir şekilde sallıyordu. *Kuralları biz koymuş olsak da onları yıkamayız.*

"Sizin kitaplarınızın birinden bir şiir ya da alıntı okusam nasıl olur?" diyerek kitaplara doğru uzandım. *Sizin yaptığınız gibi,* demedim tabii.

Cevap vermediler. Vinyet uzun uzadıya esnedi. Çörek elini yumruk yapmış öksürdü. Benden gözlerini kaçırarak, elbiselerinde görünmeyen tiftikleri koparırken anlamlı anlamlı Aydınlık ve Güneşli kokteyllerindeki gök mavisi posaları yudumlarken onları izledim.

Onlara durumu izah etmek istedim. Onlara "müstehcen,

T.me/Cinciva

çılgın bir hayat" gibi görünen şeyin –acaba beni Ava'yla birlikte görmeleri mi? Aslan'la mı? "Uçuk kaçık" hikâyelerim mi?– onları hiç şüphesiz yanılttığını izah etmek istedim. Benim öyle ahlaksız esrarengiz bir hayatım yoktu. Benim bir hayatım bile yoktu. *Geçen yıl saatlerimin ne kadar boş ve sıkıcı geçtiğini bir bilseniz. Belki de sadece çekip gitmeliyim.*

Bunun yerine, "Sanırım size Rob Valencia'yla birlikte öldüğüm zamandan bahsedebilirim," deyiverdim.

O an başlarını kaldırıp bana baktılar. *Eeeee?*

Derin bir nefesle beraber Samantha kokteylinden de bir yudum aldım. Acı tadından dolayı yine irkildim ancak kolaylıkla boğazımdan aşağı aktı. Yumuşacıktı, neredeyse tatlıydı.

"Rob Valencia liseden bir çocuktu," diye başladım. "Benden iki yaş büyüktü. Gördüğüm en seksi adam olduğunu düşünüyordum." Şimdiye kadar her şey doğruydu.

"Kime benziyordu?" diye lafa girdi Çörek.

Rob Valencia'yı düşündüm. Okul koridorlarından daha uzun boylu ve genişti ya da o zamanlar bana öyle geliyordu. Sıvı duman gibi küçük, kara gözleri vardı. Vaktinden evvel açılmaya başlayan kıvırcık kahverengi saçları... Açık ince dudaklarıyla gülümseyişi derin bir arzuyla nefesimi kesiyordu.

"Zeus'a," dedim sonunda.

"Yunan *tanrısına* mı?"

Başımla onayladım. "Ama on yedi yaşındaydı. *Vintage* kıyafetler giymeyi severdi ve karizma akıyordu üstünden... Akıyordu."

Hepsi öne doğru eğildi. "Onu bu kadar seksi yapan neydi, Samantha?"

"Seksi mi?" diye tekrar ettim. Hepsi bana bakarak bekliyordu.

"Tek bir şey değil, aslında. Daha çok... karmaşıktı, anladınız mı? Bir tür... hayvansı çekicilik."

Koca gözlü küçük kızlar gibi bana baktıklarını gördüm. *Anlat bize, Samantha.*

T.me/Cinciva

Onlara çocuğun tutucu bir İspanyol Katolik olduğunu ve ailesinin arka bahçelerinde keçi kestiğini anlattım. Bu yüzden çocuğun üstünde her zaman tütsü ve kavrulmuş et gibi incilvari bir koku olduğunu söyledim.

"Bu çok seksi," dedi Vinyet.

"Öyle bir sesi vardı ki," dedim. "Derin, huzur veren, her şeyden haberi olan belgesel sunucusu gibi bir ses. Sanki her an bir penguen ya da bir savaş hakkında bir şey söyleyebilirdi ve sen de ona inanırdın. İnsana huzur veriyordu, aynı zamanda seksiydi de. Her merhaba deyişinde insanın bacağının iç kısmını bir dil yukarı doğru yalıyormuş gibi."

Ağzımdan çıkan her kelimeye yapışıp kalmış gibiydiler. Artık kıyafetlerinden tüy de koparmıyorlardı. Hiç.

"Ama Rob Valencia'yla alakalı en iyi, en seksi şey..." deyip bir yudum içip durakladım, "Onunla ölmekti."

"Anlat, Samantha."

Onlara uzaktan uzağa Rob'u nasıl sevdiğimi anlattım. Sonra da okul piyesinde eşi rolünde oynadığımdan bahsettim. Piyes bir cinayet romanından uyarlama olduğu için oyunun son üçte birinde elektrik çarpmasıyla nasıl öldürüldüğümüzü de. O sahnede el ele tutuşmamız gerekiyordu ve Rob bir lambanın fişini prize taktığı için o noktada şiddetle sarsılıp ölmemiz gerekiyordu.

"Seksi," dedi Vinyet. Onlara nasıl tekrar tekrar ölmemiz gerektiğini anlattım. Üç ay boyunca her pazartesi ve çarşamba öğleden sonra provalar için ve sonunda beş akşam boyunca final matinesi için Rob Valencia'yla öldüğümü anlattım. El ele tutuşup, titreyip, sahneye üst üste yığılarak düşüşümüzü. Orada herkes çığlık atıp birbirlerini cinayetle suçlarmış gibi yaparken bizim orada üst üste yatışımızı. Nasıl sahne karanlığa bürünene kadar orada yattığımızı ve ancak o noktadan sonra kalktığımızı. Kalkmak zorunda kalmaktan da nasıl nefret ettiğimi anlattım.

"Tabii ki de nefret ettin," diye mırıldandı hepsi. Düşes ha-

T.me/Cinciva

riç. O hiçbir şey söylemedi. Sadece içkisini yudumladı ve boşluğa baktı.

Onlara sahnede Rob'un yanında yatarken göğsünün iniş çıkışını, tamamen sessiz ve hareketsiz olmaya çalışmasının, nefesi yüzümde, kızarmış keçi ve tütsü kokusu akciğerlerimi doldururken ne kadar erotik olduğunu anlattım. Bazen sahnede birbirimize dolanarak düşerdik ve vücutlarımız birbirine değerdi. Bazen de bir metre arayla düşerdik ve Rob bana yakın ama bir o kadar da uzak olurdu. Her iki durum da değişik şekillerde erotik olurdu.

"Sevişmek gibiydi," dedim içkimden bir yudum alarak. "Ama çok daha yoğun; anladınız mı? Kozmik."

Çörek ve Ürkütücü Taş Bebek başlarıyla onayladılar. *Tabii, Kozmik. Hem de çok.*

"Yani onunla *gerçekten* hiç yatmadın mı?" diye sordu Vinyet.

Bana doğru gözlerini kırpıştıran Düşes'e bakıyordum. Güzel, koyu mavi gözleri gerçeği çırılçıplak görüyordu: *Gerçek aslında o kadar karanlık, cesur değil, değil mi Samantha? Gerçek aslında üzücü, sıkıcı ve zavallıca, değil mi?* Başarısız, ucuz bir bakire romanı, temelsiz bir hayal.

Asla Rob'la yatmadım. Boylarımız birbirimize uygun olduğu hâlde arzulamak bir yana, bana hiç âşık olmadı. Perişan tenimi ve düz saçlarımı aşıp ruhumu okuduğu hâlde. Müzik ve kitap zevklerimizin birbirine benzemesine rağmen... O da Dante'nin *Cehennem*'ini mum ışığında okumuştu, emindim. İçimde geniş dünyaların var olduğunu bildiğini bilmeme rağmen. Bir keresinde bana acıdığı için piyesin kast partisinde *Slave to Love* parçasında benimle dans etmişti. Ama hepsi bu kadardı. Rob, Véronique isimli Fransız metresini oynayan Alyssa Fisher'e âşıktı. Mezuniyet balosunda onun kavalyesi oldu. Bana da dans pistinden el sallamıştı. *Merhaba, Samantha.*

Ama bu hikâyeyi kim dinlemek isterdi ki?

Şimdi bu kadınlara bakıyordum da tenleri karanlıkta ışıl ışıl o kadar romantik bir bekleyiş içinde –yoksa hayran hayran

T.me/Cinciva

mı?– bana bakıyorlardı. Hepsi, Düşes hariç. Sanırım Düşes, kısa bir an için de olsa benim ateş püskürten ejderha desenli ikinci el elbisemin içinde dans pistinin kenarında canı sıkkın bir şekilde dolandığım sırada, Rob ve Alyssa'dan nefret ettiğimi kendi kendime söylediğim bir şarkıyla dans eden, kırık kalbimi, ergen öfkemi yatıştırmak için *Carrie* tarzı bir felaket yaşanmasını dilediğimi görebildi.

Dolayısıyla bunun yerine onlara Rob'la öldüğümüz son gecede perdeler inip ışıklar yandıktan hemen sonra karanlıkta elini bana doğru uzattığını ve beni okulun arkasındaki ağaçlık alana götürdüğünü anlattım. Orada yaprakları dökülmüş titrek kavak ağaçlarının arasında Rob beni bir kurt gibi parçaladı. Altımızdaki rengarenk kuru yaprakların hışırtısını tarif ettim. Ağzıyla mucizeler yarattığında benim gri gökyüzüne nasıl baktığımı, orgazm olurken ellerimi nasıl da toprağa gömdüğümü, bunca ay boyunca birlikte ölmenin neticesinde tecrübe ettiğimiz akıl-vücut-ruh bağlantısının nasıl yoğun olduğunu ve evet, bir daha konuşmadığımızı, öldüğümüzde sevişiyormuş gibi ama seviştiğimizde de ölüyormuşuz gibi hissettiğimizi anlattım. Gerçek anlamda. Ve sonra...

"Sonra ne oldu?" Çörek nefes nefese sordu.

"Sonra biz sadece geçmiş zaman olduk," dedim.

Sessizlik.

"Çok seksi," dedi Vinyet sonunda kadehini kaldırarak.

"Çok ateşli," dedi Çörek.

"*Çok*," dedi Ürkütücü Taş Bebek.

Gülümsedim. Evet, çok ateşliydi, değil mi? Küçük, utanmaz bir gurur dalgalanması hissettim.

Hikâyem hoşlarına gitmişti ve onların hoşuna gitmesi de benim hoşuma gitti. Yüzüm kızardı ve ben de tadı artık hiç acı gelmeyen Ben kokteylinden bir yudum daha aldım. Harikaydı.

T.me/Cinciva

"Ama hikâyen aynı zamanda... hüzünlü, Samantha," dedi Düşes, dimdik başı ve insanı inceleyen Zen yüzüyle bana doğru bakıyordu, yüz hatlarına kurdeşen gibi ani bir sıcaklık ve ilgi yayıldı. "Rob kalbini kırdı, değil mi?"

Başımı sallayarak onayladım. Dudaklarım titremeye, sonra şiddetle seğirmeye başladı.

Bana o kadar iyilikle bakıyorlardı ki. "Sorun değil, Samantha."

Gözlerim yaşla doldu, gerçek gözyaşı.

Düşes elini elimin üzerine koydu ve sıktı. "Gel, sana bir içki daha koyalım."

T.me/Cinciva

6.

Yüzüm bel vermiş yatağıma gömülmüş vaziyette bir önceki gecenin kıyafetleri hâlâ üzerimdeyken uyandım. Sırtımda kırmızı bir pelerin vardı, üzerimde tarçın ve fırınlanmış limonlu şeker kokusu, kendi etimden etrafımdaki bayat havaya doğru yükselen tüm o çıtkırıldım şeyler vardı.

Buraya nasıl döndüğümü hatırlamıyordum. Araba farları ve seğiren pembe bir burun, uzun kahverengi kulaklar, siyah, parlayan boncuklara benzeyen hayvan gözleri, tavşan suratlı bir kız tarafından defalarca doldurulan kafam kadar büyük gök mavisi bir kokteyl. *Sadece senin için hazırlanan bir kokteyl, Samantha,* dedi tavşan kız kokteyli dökerken. *Teşekkürler,* dedim. *Hepinize teşekkürler.* Bardağımdan içip durdum ve onlara şeyi anlattım... Ne anlattım onlara? Tek hatırladığım onların kafalarını onaylayarak salladıklarıydı, gülümseyerek. *Evet. Anlat bize, Samantha.*

Sonuçta ne kadarını uydurdum? Muhtemelen çoğunu.

Niye bu kadar çok yalan söylüyorsun? Garip, küçücük şeyler hakkında bile? diye sorardı hep annem.

Bilmiyorum, derdim hep. Ama biliyordum aslında. Çok basitti çünkü bu hâliyle daha iyi bir hikâye oluyordu.

Başımı kaldırıp çatlamış tavanıma baktım. Buraya son gelişimden beri, çenelerini ayırmış canavarlara benzeyen su lekeleri daha da yayılmıştı sanki. Sarı tavan aydınlatmasının içi güve leşiyle doluydu, hatta o kadar doluydu ki ışıktan daha çok güve vardı. Duvara yaslanarak üst üste yığılmış kitap kulelerinin hepsi farklı şekillerde yıkılma noktasına gelmişti. Bir tarafta sapık bir dev ve diğer tarafta beti benzi atmış bir kızdan beni ayıran ince ve çiş rengi duvarlar sanki daha da birbirine

T.me/Cinciva

yaklaşmıştı. Daireyi tuttuğum zaman burada olan ve önceki kiracının birkaç yerinden deldiği siyah, suni deri perdeler açıktı ve kırık tuğlalardan oluşan bir manzarayı gösteriyordu.

Ava'yla tanıştığımdan beri evime hiç gelmemiştim. *Burada yaşamamalısın*, dedi. Ava'nın boyu, tek göz odam için fazla uzundu, öyle ki durumu olduğundan daha hüzünlü gösteriyordu. *Senin burada yaşadığını düşünmek bile istemiyorum.*

O kadar da kötü değil, demiştim Ava'ya. Warren'da profesör olduğunu iddia eden kaçık bir Hollandalının kedi çişiyle dolu bodrum katındaki küçük, mavi bir odadan oluşan şehir içindeki ilk dairemden çok daha iyiydi. Ancak çok geçmeden sadece uysal bir öğrenci arayışı içinde olan, kendinden menkul, hafif azgın bir filozof olduğunu anlamıştım. Ayrıca "ona boyun eğmeyeceğim" ortaya çıktıktan sonra depozitomu geri vermeyince ve aylık burs ödemem de ekim ayına kadar bir türlü hesabıma yatmayınca kısa bir süreliğine içinde yaşamam gereken arabamdan da daha iyiydi. Bir öğretim üyesi benim arabada konakladığımı fark edince kısa süreliğine sığındığım lisans öğrencisi yatakhanesinden de daha iyiydi. Böceklerin yapıştığı ön camdan baktığımda öğretim üyelerinden biriyle göz göze gelince bahçedeki köpeklerin bile paçalarından para akan yaprak kaplı lüks bir sokağa arabamı park ettiğim için kendime küfür etmiştim. Gerçekten saçmalık düzeyinde zengin öğrencilerle hapishane gibi bir yatakhanede birkaç hafta kalmam arabamı satmam için yeterli oldu ve o anda da bu evi buldum. İntiharı düşündürme sınavımı geçememesine rağmen batı yakasında benim gayet yeterli bulduğum tek odalı bir daireydi. Kendimi burada vurmayı hayal edebiliyor muydum? Kesinlikle olabilirdi. Asmayı? Şüphesiz. Bazı akşamlar tavan aydınlatmasından sarkan ipi bile hayal edebiliyordum. Ancak doğru yerlere asacağım birkaç posterle, gemi mutfağına sahip bu tek odalı yerdeyken, kulağıma gelecekten gelen ölüm çığlıklarımı sustururdum. Belki de başyapıtımı bile yazabilirdim. Ya da en azından Büyük Fikirler Üretip Büyük Hayaller

T.me/Cinciva

kurup içinde gezebileceğim eksiksiz dünyalar yaratırdım. Burada bunların hiçbirini yapmadım. Yaptığım tek şey, ipe sapa gelmez şeyler için sinirlenmek. Ölen güveleri saymak. Para düşünmek.

O kadar da kötü değil, demiştim Ava'ya. *Her neyse benim kimseyle paylaşmadan oturabileceğim tek yer burası. Ev arkadaşıyla herhangi bir şey üretemem. Sana söylemiştim daha önce.*

Ama o benim eşyalarımı toplamaya başlamıştı bile. *Benimle benim evime geliyorsun.*

Birkaç kitap ve başında hiç oturup çalışmadığım ve sokakta bulduğum çam ağacı bir masa haricinde ev oldukça boştu, bir de şimdi üstünde yattığım yatak tabii ve üzerimdeki kırmızı pelerinin ağırlığı. Avucumda dikenli bir çiçek vardı. Düşes, gümüş gibi saçından çekip alırken, *al bunu*, dediğini hatırladım. *Senin için bu, Samantha.* Sevgi dolu fısıldamaları hâlâ kulaklarımda çınlıyordu. Sanki parmak uçlarıyla gözümdeki yaşları hâlâ siliyorlardı. Çünkü gerçekten ağlıyordum. Sahiden, niçin ağlamıştım ben? Ne anlatmıştım ki onlara? Küçük elleriyle dizlerimi, omuzlarımı ve ellerimi okşuyorlardı. *Bize bir hikâye daha anlat, Samantha. Bir tane daha. Ne kadar erotik. Ne kadar cesur. Ne kadar harika.*

Tam o anda penceremin dış denizliğinde tünediğini gördüm. İçeriye, doğrudan bana bakıyordu ya da bakıyormuş gibi görünüyordu. Burnunu kırıştırarak kara, parlak ve çekik gözleriyle lekeli camdan bana bakıyordu ve küçük kızların örgülü saçları gibi yüzünün iki yanından sarkan kulakları vardı.

Bitişikteki yüzü solgun kız duvara yumruğuyla vurana kadar çığlık attım.

Bir önceki geceyle ilgili her şeyi hatırlamaya başladım. Onlara nasıl Rob Valencia hakkında bilgi verdiğimi. Nasıl daha fazla içki içtiğimizi. Odanın hangi andan itibaren dans ediyormuş gibi hareket ettiğini ve pastel rengi mobilyanın şekil değiştirdiğini. Tavşanların duvardaki gölgeleri uzamaya başlamıştı sanki. Saçları daha da parlak ve uzunmuş gibi duruyor-

T.me/Cinciva

du, gözleri kırmızıya dönüşmüştü ve hangi küçük elin hangi pembe beyaz vücuda ait olduğunu, hangi mırıldanmanın hangi parlatıcı sürülü dudaktan çıktığını, hangi parmakların saçıma takıldığını bilmiyordum artık. Sonra da sıcak hayvan kürküne benzer bir ses, nemlendiricili dudaklarıyla kulağıma fazlasıyla yaklaşmıştı:

Dışarı çık ve bize bir tavşan getir, Samantha, dedi.

Aynı uzaklıkta oturarak ağızları çanta tokası gibi kapalı olan tüm kızlara baktığımı hatırlıyordum.

Ne?

Ne dediğimizi duydun, dedi Düşes.

Aslında gerçekten çok basit, Samantha.

Süper kolay.

Kampüste binlercesi var, fark etmedin mi?

Neden? diye sordum.

Bu bir cesaret sınavı, dedi Vinyet.

Her Müstehcen Salon buluşmasını bu şekilde bitiriyoruz, dedi Çörek.

Şaka yapıp yapmadıklarını anlayamıyordum. Şaka mı yapıyorlardı?

Biz asla tavşanlar konusunda şaka yapmayız, Tavşan.

Tavşan mı? Biraz evvel bana Tavşan mı dediler?

Evet, Tavşan.

Karanlıktan, geç oluşundan ve gecenin bu saatinde dışarı çıkmanın tehlikeli olması konusunda şikâyet ettiğimi hayal meyal hatırlıyorum. Ağzımda geveleyerek son zamanlardaki korkunç haberlerden bahsettim –yurda dönüş yolunda tecavüze uğrayan kız, geçen gece laboratuvardan dönerken sopayla dövülen çocuk ve kafa kesme olayıyla ilgili dedikodular– o dedikoduları duymamışlar mıydı?

Senden laboratuvara gitmeni istemiyoruz, Samantha, sadece hemen evin önüne gitmeni istiyoruz.

Boş ver, Samantha, diyerek böldü Düşes. *Gerek yok. Geç oldu. Haklısın, belki de eve gitmelisin.*

T.me/Cinciva

Yok, bir dakika dedim.

Onlar beni üst kat penceresinden ne kadar olduğunu bilmediğim bir süre boyunca izlerken ben, Ürkütücü Taş Bebek'in kırmızı pelerini üzerimde, sarhoş bir vaziyette hemen önlerindeki ıslak çimenlikte dönüp durdum.

Eve nasıl geldiğimi hâlâ hatırlamıyordum. Yürüyerek? Otobüsle? Gözlerimin önünde bazı sahneler beliriyordu. Çörek'in süslü sokağındaki otobüs durağında pırıldayan kaldırımlara bakıyordum. Duyduğum her sesin pala savuran bir manyaktan geldiğini zannettim. Ona, *ben zengin değilim,* demek üzere hazırladım kendimi. *Ben onlardan biri değilim. Bir kadını üzerindeki kaplan kürkü kadar yumuşak, kırmızı pelerinine bakarak yargılama. Bu ceplerde kumaş tiftiğinden başka bir şey yok.*

Tam o esnada bir hışırtı duydum. Artık şüphe bırakmayan bir şekilde yaprakları yerinden oynatan bir şeyin sesiydi bu. Üzerlerine basılıyordu. Bir gölge gitgide uzuyordu. İki gölge. Üç, Dört. Yedi. Çalılıklardan geliyorlardı.

Gözlerimi kapadım. Artık kaçınılmaz şeyin başıma gelmesini bekliyordum. Kılıcın boynumu vurmasını bekledim. Lütfen elini çabuk tut. Yakında yanına gideceğim cennetteki annemi selamladım. Kafasını sağa sola sallayarak, *bu beş para etmezler ile vakit geçirmek için hava kararıktan sonra dışarı çıktığın için aptalsın. Kaderini hak ediyorsun. Ama her şeye rağmen, yakında görüşürüz. Burası güzel. Her türlü mor çiçek, büyük salkım söğüt ağaçlarının gölgeleri, rüzgârda hışırdayan altın yeşil rengi yapraklar var ve ağustos ayının sonlarına özgü bir ışık her şeyi yıkıyor.* Annem bunu kendi sesiyle değil Ava'nınkiyle söylüyordu. Sonra da Ava'nın yüzünü gördüm. Ardından hiçbir şey. Başıma sopa, boğazıma da kılıç inmedi. Boğazıma inen tek şey bu dünyaya ait bir sonbahar esintisiydi. Sonra kucağıma bir şey atladı. Küçük, ağır, yumuşak, bir şey. Gözlerimi aşağı çevirdiğimde kucağımda bir çift parlak siyah gözün bana baktığını fark ettim.

Gördün mü? dedi bir ses yukarıdaki pencereden.

T.me/Cinciva

Bakışlarım sese yöneldiğinde penceredeki ışık bir anda yanıp söndü.

Tekrar aşağı baktığımda bu sefer kucağım boştu.

Olanlar bunlar mıydı? Gördüğüm şey bu muydu? Olanın bundan ibaret olması mümkün değildi. Duyduklarımın ve gördüklerimin bundan ibaret olması mümkün değildi. Penceremin dış denizliğinde oturan tavşana *Hayır,* dedim. *İmkânı yok.*

Şimdi, tavşanın demir parmaklıklı penceremin tuğlalı duvarını ve sabahın ortasında New England gökyüzündeki kasvetli manzarasını bırakıp zıplayarak uzaklaşmasını izliyordum. Beynimdeki pus bir anda dağıldı. Ava. Bana mesaj atıp atmadığını anlamak için telefonuma baktım.

Ürkütücü Taş Bebek'ten bir trol *emoji*, lale ve kollarını açmış hayaletten başka bir şey yoktu. Sonra da bilinmeyen bir numaradan gelen, *Eve rahat vardın mı kızım? Mesajı.* Sonra başka bir bilinmeyen numaradan: *Yarın derste görüşürüz :).*

Ders. İlk Atölye dersimiz. Oraya gitmeden yoldaki küçük lokantaya giderdim. Ava'yla sürekli beraber gittiğimiz, sabahları içine alkol kattığı yeşil çayını içip dünyayı bir zombi dizisiymiş gibi çizdiği lokanta. Çizdiği dizide gökyüzü şimşeklerle doluydu ve güneşin de dişleri vardı. Şımarık Warren Üniversitesi kız öğrencilerini de solungaçlı, dişli ve kanatlı olarak çizerdi. Öğrenci derneğindeki erkek öğrencileri de yanarken resmediyordu. O bunları yaparken ben de uzun uzun New England'a bakardım. Bazen bir şeyler yazar, bazen de sadece bakardım.

T.me/Cinciva

7.

O kadar uzun süredir evden okula yürüyerek gitmemiştim ki nasıl gideceğimi şaşırdım ve kayboldum. Ava'yı da hiçbir yerde göremedim. Hava sonbaharın çıtırtılarıyla ve deli insanların mırıldanışlarıyla doluydu. Burası o kadar güzeldi ki deliler, umutsuzlar ve yalnızlar tarafından istilaya uğradığına inanmak zordu. Bu vahşi saldırı hemen hemen her gün meydana geliyordu. Bistro menüsünde kadehte pembe şampanya bulmak nasıl sıradan bir şeyse tecavüz, coplanma, bıçaklanma ve silahlı çatışma da öyleydi ve rastgele kafa kesme olayları hakkında dedikoduların da arttığı söyleniyordu. Bir gün eğik sonbahar ışıklarında karşı sokaktan aşağı doğru yürüyen çok saygın bir adamı görüp muhtemelen benim burası hakkında yanıldığımı düşünürdünüz. Hiç de deli ve tehditkâr bir yer değildi sanki. Bu yerin yanlış bir tarafı yoktu. Eğik sonbahar ışığında insanların acele etmeden rahat rahat yürüyüş yaptığı bir yerdi. Burası resmen ismini Tanrı'nın minnettarlığından ve kaderin lütfundan esinlenerek almış bir yerdi. Sonra rüzgâr gelirdi ve o kibar adamın mantosu bir yarasanın kanatları gibi açılırdı. Adam size yaklaştıkça, kendi kendine konuştuğunu anlardınız. Sadece kendi kendine konuştuğunu değil, bayağı kavga ettiğini fark edersiniz. Yüzü kıpkırmızıdır. Yüz hatlarının öfkeden yamuk yumuk olduğunu görürsünüz. Boynundaki tüm damarların attığını ve şiştiğini, kandan dolayı patlayacak gibi olduğunu görürsünüz ve terk edilmiş tüm o evleri, dükkânların ön tarafındaki camlarda kırıklardan oluşan örümcek ağlarını, arabaların kırılmış ön camlarını ve kaldırımdaki yırtılmış boş cüzdanı da tam o an fark edersiniz. Tüm bunları görüp hatırlardım, evet, doğru ya, ben Eskiz Şehri'ndeydim. Ben Cthulhu'nun Haydut İni'ndeyim.

T.me/Cinciva

Son, küflü, ıssız dükkân ön cepheleri de taze sıkılmış meyve suyu barı ve köpek salonlarına dönüşünceye ve ben Sarmaşık Fanusu'nu* görünceye kadar, okul yolu olduğunu zannettiğim yerde yürürken tekrar tekrar kayboldum. Ava ve benim çörtenler gibi oturduğumuz kuleler. Sokaktaki herkes aniden bir zombi filmindeki figüranlardan, Fransız Yeni Dalga filmindeki bir stara dönüşüyordu.

Atölye dersi mağara olarak adlandırılan yerde yapılıyordu, ancak aslında sadece Sözlü Anlatım Sanatları Merkezi'nin bodrum katındaki deneysel tiyatro salonuydu. Görünürde kapı, pencere ve tabii ki saat de yoktu. Sadece rahmi hatırlatan karanlık, nemli duvarlar vardı. Salona geç girip nefes nefese kalmış hâlde özür diledim; tezgâhta iki büklüm oturmuş tıslayan kırmızı suratlı bir adam hariç boş olan vagon restoranda Ava'dan hiç iz yoktu. Benim içeri girdiğimi gören Tavşanlar kütüphaneci gibi bana gülümseyip sonra başka bir yöne baktılar. Hiç akşamdan kalma gibi bir hâlleri yoktu. Hem de hiç. Diğer üç kenarı benim için boş bırakarak her zamanki gibi kare düzende kurulmuş masanın bir tarafına kümelenmiş hâlde oturmuşlardı. Bunu görünce biraz moralim bozuldu. Ama zaten ne bekliyordum ki? Bana birdenbire sarılmalarını mı?

Kalbim göğsümde sıkışmış, pır pır atıyordu.

Onlara baktım –bakışımda koca bir soru işareti vardı– ama onlar tasarım okuma gözlükleriyle öğretmenimiz Ursula'ya düşünceli düşünceli bakıyorlardı. Kendisine Önemseyen Bayan lakabını takmışlardı *çünkü o bizi çok ama çok fazla önemsiyordu.* Ben ise ona Kasvet diyordum, *Beyazlı Kadın* isimli gotik romandaki kötü karakterden esinlenerek. Nedenini bilmiyorum ama sanırım ağırbaşlılığının, yoğun pusu andıran sesinin, uzun ve sürekli hareket hâlinde olan ellerinin, huzursuzca sağa sola bakan menekşe gözlerinin bana bu kadının bodrum katında üzgün bakireleri tutsak ettiğini, buzdolabında insan karaciğeri

* Sarmaşık Ligi'nde bulunan Warren Üniversitesi'ne koyduğu lakap. –çn

T.me/Cinciva

bulundurduğunu, evcil hayvanı olarak tuttuğu farelerle bebek diliyle konuştuğunu ve operada oturduğu locanın gölgesinden doğru alkış tuttuğunu düşündürüşüyle bir ilgisi vardı. *Aman tanrım, evet, öyle* dedi Ava onu gördüğünde, *evet öyle.*

"Samantha," diye seslendi gürleyen sesiyle arkamdaki ağır çift kanatlı kapı ses çıkararak kapanırken. "Bizimle olmana o kadar sevindim ki!"

Herkesin sanki bir tiyatro oyununda gibi oturduğu salonun ortasındaki sahneye doğru yürüyüşümü izlediler. Hepimizin şifreli kelime sanatı biçiminde ruhumuzla birbirimize sokulduğumuz, simya tecrübelerimizi ve deneylerimizi yeniden anımsadığımız, Kasvet'in "Hermenötik Çember" ya da "Güvenli Alan" olarak adlandırmayı sevdiği yerde kümelenmişlerdi. *Orada eserimiz Vücudumuzu icra edecekti ve Vücudumuz da eserimizi.* Her ne demekse bu. Warren Üniversitesi'nde bir yıl geçirdikten sonra hâlâ tam olarak emin değildim. Okul, öykü sanatına ileri düzeyde deneysel yaklaşımıyla ünlüydü. Bu sebeple mağarada pencere ve saat yoktu. Çünkü zaman-uzay sürekliliğine yani olay örgüsüne köle olamazdık ve olmayacaktık. Yine de geç kaldığımı biliyordu.

"Endişelendik," dedi Kasvet sanki saat takıyormuş gibi bileğini işaret ederek. Kasvet, "biz" derken genelliyor mu yoksa kendisini ve Tavşanlarından mı bahsediyor, anlamıyordum.

"Üzüldünüz mü?" diye tekrar ettim.

"Sana bir şey olduğu konusunda, değil mi?"

Tavşanlara dönüp tek tek baktı onların onayını almak için. Başlarını onaylarcasına salladılar, buğulu bakışlarıyla Kasvet'e dönük olarak sanki bir tanrıçanın mabedine bakıyorlarmış gibi. Geçen bahar döneminde atölye liderimizle ve normalde bu güz döneminde Aslan'la çalışmamız gerekirken Tavşanlar, Önemseyen Bayan'ın tekrar dersi alması için mücadele etmişlerdi. *Çünkü o bize daha çok şey katıyor. Aynı zamanda harikulade bir ayıya benziyor*. Önemseyen bir ayı! Önemseyen Bayan!*

* Ursula, Latincede "dişi ayı" anlamına gelmektedir. –çn

T.me/Cinciva

Evet, Önemseyen Bayan, kafalarını onaylayarak sallıyorlar. *Endişeli. Çok. Ah çok endişeli.*

"Üzgünüm," diye yanıt verdim. "Ben..."

"Kayboldun?" diye boşluğu doldurdu Ürkütücü Taş Bebek. Kaplan gibi gözleri hiçbir duyguyu açığa vurmuyordu ancak aşk meleği yayı biçimindeki dudakları hafif bir gülümsemeye dönüştü. *Sen sarhoşluktan ağlarken ben kırmızı şapkalı kız pelerinimi titreyen omuzlarına koydum, hatırladın mı?*

"Kayboldun," diyerek tekrar etti Kasvet, zengin sesi tiyatro salonunda yankılanarak. Sözcüğü tekrar ederken sesindeki neşe benim durumumda kabiliyetini iyice gösterdi. *Belki de Samantha, sen birçok konuda kayıpsındır?*

Şimdi bana gümüş gibi pembe dudaklarıyla gülümsüyordu. Hava geçirmez sessizliği havayı makineyle yaratılmış sis gibi dolduruyordu. Warren'a sırf Kasvet'le aynı tütsüde boğulmuş havayı solumak için gelenler vardı. Onun hayranı olan bu hayranlar, bileklerinin iç kısmına, bellerine ve kanatlara benzeyen kürek kemiklerinin üzerine Kasvet'in adını dövme yaptırıyordu. Kasvet'in aşırı deneysel romanları birer cadı tılsımı, içindekilerse sihirli sözler ya da dualarmış gibi bağırlarına basıp bazı kısımlarını fısıldıyorlardı. *Çünkü o çok mistik, anaç ve bilge.* Ben onlardan biri değilim. Kasvet'i, Yeni Çağ rahibelerini çağrıştıran yanardöner önlüğünün içinde, ilk kez hızlı okuduğundan emin olduğum hikâyelerin üzerinde belli belirsiz jinekolojik hareketler yapan elleriyle, gül dudaklarından dökülen ve arada bir o meşhur, anlamlı duraksamasıyla noktaladığı şifreli geribildirimlerle izlediğimde onlardan biri olamayacağımı görüyorum.

Yine de sanki kayıp bir vakaymış gibi yüzümü incelerken gizem arayan gözlerine tümüyle alışkın olduğumu söyleyemem.

"Özür dilerim," dedim yüzümün kızardığını hissederek.

"Çok karmaşık bir bina," dedi Çörek yüzüme bakmadan. Dalgın bir biçimde parmağını incilerinin üzerinde gezdirir-

T.me/Cinciva

ken ve sarı bob kesimi saçları ışığın altında parlarken seyrettim Çörek'i. Bugün üzerinde yer yer yeşil çim deseni olan bir elbise vardı. Üzerine de ona uygun yeşil bir hırka giymişti. Onu, altın saçlarını arkaya atmış, ağzı açık, coşku içinde incili boynundaki mavi damarlarıyla tutkulu bir biçimde tarçın çubuklarını soyarken hatırladım ve birdenbire, kısa bir an için kollarımda ona sarılma isteği uyandı ve bu da parmaklarımın seğirmesine neden oldu. Daha önce hiç beni savunmamıştı.

"Ben *hâlâ* kampüste yolumu şaşırıyorum," diye ekledi Ürkütücü Taş Bebek. "Sürekli."

"Gerçekten mi, Kira?" dedi Önemseyen Bayan "Sürekli mi?"

"Yani bazen illaki oluyor. Bir kere kesinlikle oldu," dedi bana bakarak. *Merhaba Tavşan.*

Ona minnettar bir şekilde gülümsedim ama o hızla gözünü başka yöne çevirdi. Karenin diğer tarafında olan her zamanki yerime çoktan oturduğumu ancak o anda fark ettim. Alışkanlık ve kas hafızası beni oraya yönlendirmiş olmalıydı. Elim sandalyenin arkasındayken bir an duraksadım. Belki de onlara daha yakın oturmalıydım, belki de onlara daha yakın oturmak benim elimdeydi? Şimdi yapsa mıydım? O tarafa baktım ama hepsi Önemseyen Bayan'a odaklanmıştı.

"Her şey yolunda mı, Samantha?"

"Yolunda, evet. Tabii ki. Kusura bakmayın."

Her zamanki yerimde oturdum. Kasvet çok önemli olan, sondan bir önceki sömestr hakkındaki konuşmasına döndü. Atölye çalışmamızın son yarı yılıydı. Bizim zihinsel ve fiziksel olarak çaba sarf etmemiz gereken bir zamandı bu. Kendimiz hakkında önemli ve ürkütücü sorular sormamız gerekiyordu. Bağımsız olarak tezimizi yazacağımız son sömestrdeki vahşi hayata bırakılmadan önce yaradılışın simyasal tecrübesine sarılmamız gerekiyordu. Geçen yıl da yaptığı gibi, akşamdan kalma sersemliğim, belirsiz ve çırpınan kaygılarımın arasında sadece yarısını duyabildiğim, doğumla ilgili bir yığın metafor kullandı.

T.me/Cinciva

Bu arada Kasvet'in üzerinde kazağı olan terrier cinsi köpeği kesik kesik havlıyor ya da etrafımızda saçma saçma tur atıyordu. Geçen dönem onu her derse getirdi. Tavşanlar dersin başında on beş dakika boyunca onu severken ben, kitabı yüzüme çok yakın tutarak Kasvet'in o hafta ödev olarak verdiği herhangi bir resmi deneysel metni okuyormuş gibi yaptım. Onlar tiz sesle, *Ay çok tatlı! Çok tatlı! Tanrım çok!* derken ben, okunması imkânsız, yoğun satırlara bakıp durdum. Kendi kendime burada olmanın ne kadar büyük bir fırsat olduğunu, bu okulun bir sürü kapı açacağını –çok fazla kapı açacak, kesinlikle, *değil mi?*– buraya geliş nedenimin en yüksek bursu alıp yazmak olduğunu, en çok zamanı burada verdiklerini –ki her ikisine de çok fazla ihtiyacım vardı– hatırladım. Bir kitap dükkânında, sonra bir garson, sonra bir ofiste, sonra da tekrar garson olarak –İngiliz Dili Edebiyatı diplomasıyla edinebileceğim tek işler gibi görünüyordu– çalıştığım süreçte bunların hiçbirine sahip değildim.

Zavallı Külkedisi, dedi Ava ben ona bu hikâyeyi anlattığımda. *İnsan biçimindeki farelerin nerede? Üstünde külden kabuk bağlamış önlüğün nerede?*

Ama şeye ihtiyacım vardı–

İstiyordun, diyerek beni düzeltir hep Ava. *İhtiyacı olmak, aşkım, bambaşka bir hikâye. Ayrıca biliyorsun, burada bir fırtınayı kelimelere dökmüyorsun sen.*

Buraya gelmeden önce çok daha fazla yazdığım doğru. Her ne iş ya da işler yaparsam yapayım, sonrasında ateşli bir coşkuyla gecelerimi elime geçen herhangi bir şeye bir şeyler karalayarak geçiriyordum. Buraya vardığımdan beri artık o kadar yazmıyorum. Geçen sonbahar aramızda hâlâ bir kıvılcım varken kem küm ederek de olsa Aslan için birkaç hikâye yazmıştım. Ama o zamandan beri ne oldu? Bazı yarım kalmış şeyler, çoğunlukla fragmanlar, kelime öbekleri... Bir sürü göz çizimi. Bana dik dik bakan gözler.

Sana söylemiştim, ruhunu öldürüyor bu.

Ama bunun böyle olacağını nereden bilebilirdim ki? Bu fır-

T.me/Cinciva

satı yok sayamazdım. Warren'a gitmek mi? Yani, *Warren* bu. Yüksek deneyselciliği ve konuşma tarzı çok sinir bozucuydu, doğru, ama buna değerdi.

Değer mi gerçekten? der Ava hep.

Sonunda sıra Kasvet'in bize yaz boyu yazdırdığı hikâyeleri tartışmaya geldi ve bunun için de ya seçtiğimiz bir tılsımı külde sürükleyip ya da rastgele tarot destesinden kart çekerek düşünürken bir kavşağın etrafında saatin ters yönünde dönüyorduk.

Bir de niçin tıkandığını mı soruyorsun, Smackie?

İlk önce Vinyet'in metniyle başlandı: Nihilizm ile ilgili düşüncelere dalmışken kusan sonra bir karavanda oral ilişki yaşayan Z adında bir kadın hakkındaki vurgusuz vinyetler dizisi. Vinyet'in metinlerinden nefret ederdim. Bu kelime bulmacaları o kadar kasvetliydi ki, sıkıntıdan çözmeye bile yeltenmezdim. Her paragraf, kendi makat deliğine uzanan yarı gülümseyen yarı surat asan bir yol gibiydi. Aynı zamanda şöyle soruyolar da soruyorlardı: Interlochen'den Barnard'a giden riskli ve piruet çizen yolda, kendisi o karavanda hiç bulunmuş mu acaba?

Ava olsa derdi ki: *Fakiri oynayan zenginler. Aşırı eğitimliler tarafından üretilmiş sahte, beyazlara ait birer çöp. En kötü tür. Sanat okulunda bu sürekli olur.*

Kasvet, Vinyet'in metnine küçümseyerek bakıyordu. Daha doğrusu benimki hariç geri kalan herkesin metnine her zaman baktığı gibi küçümseyerek bakıyordu. Sanki cicili bicili, umut vaat eden ama az da olsa geri zekâlı olan bebekler gibi. Doğum kanalında neler ters gitmişti acaba? Endişeli bir biçimde, hafifçe kalkmış kaşı ile olaya bir nevi ışık tutuyordu. *Peki*, derdi en sonunda, *ne düşünüyoruz bunun hakkında? Fikir beyan etmek isteyen?*

"Çorba beni büyüledi," dedi Çörek, sanki gerçekten büyülenmiş gibiydi. Ona sarılma isteğimin belirgin şekilde azaldığını fark ettim.

T.me/Cinciva

"Beni de öyle, Caroline," dedi Kasvet. "Beni de." Tekrar bakışlarını sayfalara indirdi.

"Sanırım ben metninin biraz daha inandırıcı olmasını isterdim," dedi Düşes, sanki bir hastalık hakkındaki tahmin için endişelenir gibiydi. "Gerçi Victoria, her seferinde Vücut'u kullanma biçimin *çok* ilginç."

Her yerden onay ifade eden mırıltılar yükseliyordu. *Evet, kesinlikle, aynı fikirdeyim. Çok ilginç.*

Defterime 1098 sayısını not aldım. Warren'da derslere girmeye başladığımdan beri "Vücut" kelimesini kaç kere duyduğumun kaydıdır. Çünkü Warren'da "Vücut" tüm öfkeyi temsil eder. Sanki tam da şimdi akademik dünyadaki herkes kırılgan, çabuk çürüyen kemik ve etten oluşan evlerde kapalı kaldıklarını fark etmişler de *aman tanrım, ne malzemeymiş ama*, der gibi. Konu ve olaylar dizimi ne kadar zengin ama! Tırnak içine alınmış vücut hakkında yazmanın hâlâ tam olarak ne anlama geldiğini anlamıyordum ama anlıyormuş gibi başımı sallıyordum. Evet, Vücut, tabii ya.

Çetelesini tuttuğum başka sözler: *alan, işaret etmek* ve *icra etmek*.

"Metnin işaret ettiği belirsizliği takdir ediyorum," derdi Ürkütücü Taş Bebek. "Bence rüya alanının daha derinlerine inebilirdi. Travmayı ortaya koyup yeniden canlandırma şekli çok ilginç..."

Vinyet'i bu konu hakkında ciddi ciddi not alırken seyrettim. Sanki bu kavramlar yardım ediyormuş gibiydi. Kestane rengi saçları bir omzunun üzerine dökülürken burada bile etrafını bir afyon bulutu sarıyordu. O yazarken Çörek omzuna hafif dokunuyordu. *Tavşan, seni seviyorum.*

"Sen ne düşünüyorsun, Samantha?" diye sordu bana Kasvet.

İddialı ama bir boka yaramaz olduğunu düşündüm. Hiçbir şey anlatmadığını ve insana bir şey vermediğini düşündüm. Hiçbir şey anlamadığımı, muhtemelen kimsenin anlamadığını ve hiçbir zaman anlamayacağını. Anlaşılmamanın benim için

T.me/Cinciva

lüks olan bir ayrıcalık olduğunu ve bu kadının buraya gelmesi için kendisine para ödendiğine inanmadığımı; ağaçlardan özür dilemesi gerektiğini düşünüyordum. Titrek kavak ve meşe ağaçlarına, ya da kâğıdın yapıldığı hangi ağaçsa, başını kaldırarak bakıp baygın, gözleri yaşlı bir şekilde şöyle demeliydi: *Özür dilerim, benim ilginç olmadığım gün gibi ortadayken inanılmaz ilginç olduğumu düşündüğüm için özür dilerim. İşte ben buyum; sıkıcı bir ağaç katiliyim.*

Ama ben Vinyet, Ürkütücü Taş Bebek, Çörek ve Düşes'e baktım. Hepsi bana ürkek gülümseyişlerle bakıyordu.

"Sanırım ben de şu çorba hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum," dediğimi duydum.

Sonunda sıra, tıkanmadan önce yazmayı tamamladığım hikâyelerimden birine geldi. Uzun süre sessiz kaldılar. Kasvet yazıma sanki nereden başlayacağını bile bilmiyormuş gibi bakıyordu. Hiçbir düzgün deneysellik yoktu, alfabenin hiçbir harfiyle başlayan bir karakter yoktu, çorba kusmuğu nihilizmi yoktu ve üstüne üstlük bir olaylar dizimi vardı.

Her zamanki eleştirilerine karşı kılıcımı kuşanmıştım.

Öfkeli.

Kötü niyetli.

Mesafeli.

Karanlık ancak iyi anlamda değil sanki?

Komik ama acaba biraz fazla mı komik?

Aynen. Biliyor musun sanki kahkahanın arkasında kalan bir şey gibi.

Ama hikâyeme düşünceli bir şekilde bakarak hâlâ sessizlerdi.

"Çok garip," dedi Çörek sonunda. "Kabul etmeliyim ki ilk okuduğumda beni rahatsız etti." Sanki hikâye kokuyormuş da kokusu onu rahatsız ettiğinden burnunu kıvırıyordu.

"Bize bunu biraz açar mısın, Caroline?" diye ısrar etti Kasvet.

"En başta çok... kötü niyetli gibiydi."

T.me/Cinciva

"Ve öfkeli," diye ekledi Ürkütücü Taş Bebek bana bakarak. "Ve yıpratıcı."

"Karanlık ama iyi anlamda değil," dedi Vinyet.

"Ve kendi dışlanmışlığına fazla gömülmüş gibi."

"Aynen. Baştan okuyucuyu kendinden uzak tutuyor. Ama sonra..."

"Ama sonra?" diye Kasvet ısrar etti.

"Bilmiyorum. İkinci okuyuşta, şimdi tüm bunları sevmeye başladım sanki. Çekingen cesareti, ergen kabalığı. Tüm bunlar... İkna edici."

Odanın öbür ucundan altın rengi saçlarını bir tarafa atarak bana bakıyordu.

"Beklediğimden daha hassas. Neredeyse çaresiz."

"Üzücü," dedi Vinyet.

"Ama iyi anlamda," diye ekledi Vinyet.

"Yani, hâlâ kendini biraz daha açabilir diye düşünüyorum..."

"*Çok daha* fazla."

"Ve kesinlikle daha fazla şeye ihtiyacı var... canlılığa?" dedi Vinyet o ana kadar hiçbir şey söylemeyen Düşes'e bakarak.

"*Daha fazlasını* istiyoruz demek istiyoruz sanırım, Samantha," dedi Düşes. Ellerini benim yazdıklarımın üzerine kavuşturmuş, bana değil, anaç bir ağırlıkla başını onaylayarak sallayan Kasvet'e bakarak.

"Sana bir anlam ifade ediyor mu?"

T.me/Cinciva

8.

Ava. Tüm hafta boyu görmedim onu. Evinin önünden geçtim ama karanlıktı. Restorana uğradım, Ava yoktu. Doğa laboratuvarının en alt katındaki ölü böceklerin bulunduğu rafların arasına ve Gerçek Cesetler diye isimlendirdiklerini raflara yerleştirdiği bodrum katındaki kütüphaneye gittim. *Çünkü kitaplar ölü, Smackie, bilmiyor muydun? Çünkü sen hariç neredeyse hiç kimse buraya inmiyor.* Her koridordaki vızıldayan lambaları yaktım, ancak onu sigara içerken de yüksek karanlık kitap yığınları arasında kitap okurken de bulamadım. Ava'ya adıyla seslendim, ta ki hemen yakınımdaki bir adam bana kaşını çatıp dönene kadar. *Yardımcı olabilir miyim?*

Ayaklarını sallarken kucağında bir avuç dolusu Warren'a ait ganimetle, lisans öğrencilerinin yatakhanesinin arkasındaki çöp konteynerinin üzerinde de oturmuyordu. Yeni gelen kitapları incelediği anarşist kitapçıda da değildi. *Glam rock* tarzı bir çörten gibi oturduğu bilim binasının kubbeli çatısında da yoktu.

Onunla genellikle göletin kenarında buluştuğumuz parktaki banka gittim. Bankta da kimse yoktu. Göletin sakin yüzeyine dalmış bakıyordum, akşamüstü ışığında etrafımda ağaç yaprakları titreyip bana göz kırpıyordu. Ava'yla tanışmadan önce de buraya yalnız başıma gelirdim, daha az yalnız hissetmek ve yazmak için. Gerçi hiçbir zaman burada yazmadım. Çamurlu suda daire çizen bir kuğuyu seyrederken yanımda dokunmadığım bir kahve, kucağımda bir defter ve gevşek elimde bir kalemle otururdum. Bunu saatlerce yapardım. Dersten sonra Tavşanların kahkahalarının çınlaması hâlâ kulağımdayken buraya gelirdim. Ya da öncesinde kendimi derse git-

T.me/Cinciva

meye hazırlamak için, *Git işte, bu çok saçma, neden korkuyorsun ki?* diye kendimi telkin ederdim. Hafta sonları verdiğim aranın bana iyi geldiği konusunda kendimi ikna ederdim. Bu plansız programsız zamanları seviyordum, asla plan yapmıyordum, kesinlikle işim için iyi oluyordu. Hakikaten de sessizliği seviyordum. Burada hiç kimsenin olmayışını da, tabii kuğu hariç. Sürekli olarak daire çizer ya da sadece süzülüp dururdu. Bir sabah, korkunç-güzel bir sabah Ava çıkageldi. Bankta sanki ezelden beri oturuyormuş gibi duruyordu. Yanımda olduğunu bile bilmediğim çakmağımı istedi.

Ama o anda suda kuğu yoktu.

Ava da yoktu.

Gördüğüm tek şey, nefret ettiği insanlar ve ateşe vermek istediği binaların üzerine düşen daha da nefret ettiği altın rengi bir ışıktı.

Ve tavşanlar.

Bir sürü tavşan. Gözlerime inanamadım. Ama oradaydılar. Muhtemelen hep oradaydılar ve yeşilin içinde zıplayıp duruyorlardı. Önümden hızla geçip bir çalılıkta kayboluyorlardı. Dolana dolana giden kampüs yollarında bir sürü yumuşak ağır taş gibi ayağıma dolaşıyorlardı. Onları ne zaman görsem bir anda gelen bir korku ve heyecan hissederdim. O gece kucağımdaki hayvanın yumuşak ama ağır büyüsünü hatırladım. Sarhoş gözlerimi tavşanın seğiren suratına dikmiştim. Üst kattaki bir pencere ışığının yanıp sönmesi ve küçük kızlara has sıcak ve yumuşak sesleri kulağımda çınlıyordu.

Gördün mü ne kadar kolay olduğunu, Samantha? Sana söylemiştik.

Küçük tüylü gölgeler her gün beni kovalıyor. Bir öğleden sonra bankta gözümü okuduğum kitaptan kaldırarak dibimde bir, iki, üç dört tavşan buldum. Sanki onların bir konuşma yapmak üzere olan liderleriyim gibi küçük, yumak bir çember şeklinde etrafımı sarmışlardı. Sonra kitabı kapatıp ayağa kalktım ve yü-

T.me/Cinciva

rüdüm. Hatta ağzımı açıp kaparken, kalkıp hızla kütüphaneye doğru yol aldım. *Sakın beni takip etmeyin, tamam mı?*

Wes Anderson tipi iki kız *hipster* gözlüklerinin ardından bana gözlerini diktiler. Üzerlerinde kısacık, abartısız desenli, ipek elbiseler vardı. Yüzlerinde de elbiselerine uygun gülümsemeleri. Çünkü ben tavşanlarla konuşan yetişkin bir kadındım. Bir gün okula giderken yolda bir adamın bir ağaca bağırdığını gördüm. İçimden adama, *Sana ne yaptı ki ağaç?* diye sormak geldi. Artık bunu sormaya hakkım olduğundan pek emin değildim.

"Takip etmeyin beni!" diye tavşanlara bağırdım.

"Samantha?" Sırtında parkası ve parmaklarının arasında yanan sigarasıyla Jonah'ydı.

Buğday rengi saçları gözüne girmişti. Sanki ben Noel'mişim gibi sırıtıyordu.

"Selam Jonah. Kusuruma bakma ben–"

"Şey, sen biraz evvel tavşanlarla mı konuşuyordun?"

"Hayır."

"Konuşsaydın harika olurdu. Ben de bazen eşyalarla konuşuyorum." Başını bana güven vermek istercesine sallıyordu. "Sana çok dikkatle gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Tuhaf."

"Öyle mi?" dedim öyle yaptıklarını bildiğim hâlde.

"Evet, kesinlikle. Vay be. Daha önce hiç böyle bir şey görmedim. Sanki seninle konuşmak istiyorlarmış gibiydi. Seni ürküttü mü?"

"Hayır," diye yalan söyledim.

"Zaten ürkmemelisin de. Bir keresinde Alaska'da bardan dönerken beni bir ayı takip etti ve sonunda onunla uzun bir süre sohbet ettik. Bana her şeyi anlattı. Sanırım bunu şair olduğumu bildiği için yaptı ve bana birilerinin hikâyesini anlatma ihtiyacı duyuyordu."

Tekrar hâlâ bana bakan tavşanlara dönüp baktık.

"Belki de kısmi olarak tavşansındır ama farkında değilsindir."

T.me/Cinciva

Bana gülümsüyordu. "Bir içki içmeye ne dersin? Şimdi dersten çıktım. Birahaneye gidebiliriz."

"İçmiyorsun sanıyordum."

"Evet. Ama seni içerken seyredebilirim. Bunu yapmayı seviyorum."

Omzunun üzerinden tavşanlara bakıyordum. Onlar da bayağı bana bakıyorlardı.

"Şu anda mümkün değil. Üzgünüm. Başka bir zaman olsa olur mu?"

Hızla uzaklaşırken kabarık tüylü, gri bir tavşanın neredeyse üzerine basıyordum. Bir araba hiç fren yapmadan ona çarptı ve ben çığlık attım.

Tavşanlar kampüste beni gördüklerinde "Merhaba, Samantha," diye sesleniyordu. Bana henüz emin olmamakla beraber beğenebilecekleri bir gence gülümser gibi gülümsüyorlardı. Küme hâlinde oturdukları çimenliğin öbür ucundan bana el sallıyorlardı. *Merhaba. Selam. N'aber? Bonjour, Samantha,* diyorlardı. Garip bir biçimde benimle havadan sudan konuşmaya çalışıyorlardı. Haftanın nasıl geçtiğini soruyorlardı. Vinyet'in yarım gülümseyişi artık üç çeyreğe doğru uzanıyordu. Çörek bana çekingen bir şekilde bir çörek ikram ediyordu. Üzerimde elbise olmadığı hâlde elbisemi beğendiğini söylüyordu. Asla elbise giymem ki zaten. Ama ben, *teşekkürler,* diyordum. *Seninki de güzel.* Ürkütücü Taş Bebek bana keskin, parlayan siyah bir taş verdi. *Sunağın için, Tavşan. Sunağın var, değil mi?* Sunağım yok ama sanki, *evet, var, teşekkür ederim bunun için,* der gibi gülümsedim. Derste iki kez Düşes elini uzatıp bileğime koydu. Adımı da dantelli bir sarılışa benzeyen bir sesle söylüyordu.

Müstehcen Salon'dan sadece, *Süper eğlenceliydi, değil mi?* diye sorabilmek için bahsediyorlardı.

Evet. Öyleydi, dedim. Sadece bunu söylerken yalan söyle-

T.me/Cinciva

mediğimi fark ediyordum çünkü doğruydu. *Çok eğlenceliydi*, diye tekrar ettim.

Onlara şunu sormak istiyordum: *Gerçekten bir tavşanı avlamamı mı istediniz? Kucağıma bir tavşan atladı mı?*

Onlara şunu söylemek istiyordum: *Biliyor musunuz, artık tavşanlar beni takip ediyor.*

Bir ara gene yapmalıyız, dedi Ürkütücü Taş Bebek çekingen bir şekilde, sanki bana ikinci kez çıkma teklif eder gibi.

T.me/Cinciva

9.

Bütün hafta Ava'nın yaşamamamı söylediği evime yalnız gittim. En sonunda hafif ve neşesiz bir yağmur olduğu ortaya çıkan bir kasırgaya kendime hazırlamak amacıyla geçen sonbaharda aldığım jenerik marka konserve acı kırmızı biberleri yedim. Memleketim olan Düşüş Şelaleleri motifli hediye bardağıma buzdolabından çıkardığım, tadı asitli iğneye benzeyen birkaç aylık bir şişe şarabı döküp içtim.

Muhtemelen Düşüş Şelaleleri'ni ziyaret etmişsinizdir. Şelale dışında pek bir aksiyon bulunmamasına rağmen bir saatliğine, yarım günlüğüne ya da bilemediniz bir gün bir geceliğine mutlaka etkinlik yerine arabanızı park etmişsinizdir. Giydiğiniz için sonradan pişman olacağınız kısa şortlarınızla özçekim ya da aile fotoğrafı çekmeye çalışmış ama arkanızdaki şelale büyük bir gürültüyle bacaklarınız, kollarınız ve saçlarınıza sonsuz su püskürtürken parmaklıklara dayanmışsınızdır. Belki ardından Şelalelerin Altında adındaki tekne gezisine katılmışsınızdır. Üzerinizde iliklerinize kadar ıslanmanıza engel olmayacak incecik sarı naylonlara gerçekleştireceğiniz bu gezi, gerçekte şelalenin altından geçmiyor çünkü geçseydi oradaki herkesi öldürürdü; ancak size geziye katılmaya değmeyeceğini söylemek için orada değildim. Şelale kasabasının yerlileri hariç kimsenin gitmediği şehir merkezindeydim ben, muhtemelen matematik ödevi yerine hikâyelerimin birini teslim ettiğim için öğretmenimin ofisinde başım beladaydı ya da annemin kuaför salonunda o hikâyeleri yazıyordum veya dışarıdaki cılız ağaçların dallarında başka bir yerde olduğumu hayal ediyordum.

T.me/Cinciva

Muhtemelen Şelale kasabasının şehir merkezine gitmemişsinizdir ama en azından bir gününüzü nehrin kenarında bulunan dandik ana yoldaki sıkıcı pasajları dolaşarak geçirmiş, daha dokuz yaşındayken benim boyumun uzun geldiği aynalı labirent salonunda kaybolmuş, "Geleceğin Dondurması'nı" oluşturmuş ve gemi şeklindeki restoranda deniz ürünlü kırmızı et yemeği yemişsinizdir. Geminin lombozunun yanında, sahte balıklarla dolu bir balıkçı ağının altında sanki puslu havaya pompalanmış gibi her yerde olan Heart'ın müziğinin tadını çıkararak kuru biftek kesmişsinizdir. Cadılar Bayramı zamanında geldiyseniz, hokey maskesi giymiş bir adamın, et dolabından fırlayıp sahte bir elektrikli testereyle sizi kapkaranlık tünellerde kovaladığı canlı perili eve gitmiş olabilirsiniz. 1985'ten 1992'ye kadar o adam benim babamdı. Belki de daha sonra çalıştığı ve yavaş yavaş garsonluktan müdürlüğe terfi ettiği kumarhanede birkaç kuruş bahşiş bırakmışsınızdır.

Ancak salak değilseniz ya da çok güçlü bir espri anlayışınız yoksa bu söylediklerimin herhangi birini yaptığınızı sanmıyorum.

Muhtemelen şelalede çektiğiniz öz çekimden sonra arkanıza bakmadan Şelale'den ayrılmışsınızdır. Belki oradan çıkarken aşırı pahalı bir *shot* bardağı ya da bunun gibi bir kupa veya üzerinde sizin çektiklerinizden daha güzel bir şelale fotoğraf olan bir magnet satın almışsınızdır. Belki de fotoğraftaki şelalede gökkuşağı bile vardır. *I'm falling for you.** Annem bana bir keresinde şaka niyetine öyle bir magnet hediye etmişti. Onu gittiğim her yere götürmüştüm. O zamandan beri sahip olduğum her buzdolabına, şimdiki de dahil, yapıştırdım. Bu yaz Ava'ya vermiştim, o da kendi buzdolabına yapıştırmıştı.

Bizim buzdolabımız, demişti.

İğne tadındaki şaraptan biraz daha içtim. Yan taraftaki sapık

---

* Falling (Şelale) kasabasına gönderme yapılarak oluşturulan bir kelime oyunu. *I'm falling for you*, Türkçede "sana abayı yaktım" anlamına gelmektedir. –*çn*

T.me/Cinciva

devin bir komedi dizisine attığı ama asla gülme efektiyle denk getiremediği kahkahayı dinledim. Herhangi bir insandan daha iri olmasına rağmen nasıl o alçak tavanlı küçük odada yaşayabildiğini merak ediyordum. Çatlak daire kapısının önünde bıraktığı ucuz lastik botlarla bir deniz aslanına vurabilirdiniz. Üst katımdaki sürekli prova yapan opera sanatçısı çok az bilinen bir operanın şarkılarını söylüyordu. Sesi kafayı yemiş, şizofren bir ötücü kuşa benziyordu. Teşhirci Adam yine parıltılı aletini, kesik kesik aldığı nefesiyle bana göstermek için yangın merdiveninde oturur diye perdelerimi kapalı tutuyordum. Akşam ayazına rağmen hep çıplaktı. Aleti elinde, nefesiyle camımı buğuluyordu ancak bana bakıp bakmadığını bilmiyordum çünkü perdelerimi bunu bilecek kadar uzun süre açık tutmuyordum. Ayrıca şimdi ne zaman perdelerimi açacak olsam aynı tavşan, sanki oradan hiç kıpırdamamış gibi pencere denizliğinde oturuyordu ve bana gözünü dikerek bakıyordu.

Şarabı bitirip yazmak için teşebbüste bulundum. Yazmak zorundaydım, mecburdum yazmaya. Buraya geliş amacım yazmaktı. Açık defterime gözümü dikmiş bakıyordum, çok kötü çizilmiş bir göz resmi ve karalamalar hariç defterim bomboştu. Birkaç sarmal çizimi, tekrar tekrar yazdığım *bilmiyorum* sözcüğü ve süslenmiş cansız çiçekle doluydu.

İlk yazı odamı, çocukken annemin çalıştığı kuaför salonunun bekleme alanını özlüyordum. Tozlanmış Buda heykeli ve daha da tozlu yapay çiçeklerin arasında, tepemde başlarında yapılması imkânsız derecede zor olan saç modelleriyle gülümseyen kadınların çerçeveli fotoğrafları asılıyken ben, bel vermiş koltukta coşkuyla yazıyordum. Müşteriler bekleme alanında hemen yanı başımdaki sandalyelerde oturmuş, dergi okuyormuş gibi yaparken göz ucuyla bana, yani *Swamp Thing* tişörtü giymiş, annesine asla kestirmediği kaküllerinin arasından onlara doğru bakan ve denizkızı günlüğünü göğsüne bastırarak tutan uzun boylu kıza bakıyorlardı. Kaküllerimi keserken gözümü çıkarmasından korkardım.

T.me/Cinciva

Ne yazıyorsun sen öyle? diye sorarlardı.

Senin gizli ayıplarını açığa çıkarıyorum, diye düşünürdüm.

Annem, *Siz benim kızıma aldırmayın,* der ve müşterileri, oturdukları anda gözlerini kapattıkları koltuklarına götürüp başlarını lavaboya doğru yaslardı. Üzerlerinde önlükle döner sandalyede otururken sanki yüzleriyle ilk defa karşı karşıya gelmişler aynaya bakmalarını seyrederdim. Bir şeyler söylüyorlardı; anneme mi yoksa kendi yansımalarına mı asla kestiremiyordum. *The Best of Heart* şarkıları ve saç kurutma makinelerinin uğultusu arasında büyük çabayla tahmin etmeye çalışıp yakalayamadığım şeylerdi.

Ben aslında bir kertenkele insanıyım.

Akşamları uzaylılarla bir araya geliyorum ve bu yüzden saçımın böyle olması gerekiyor.

Parkta benim sevgilim olan bir sincap var. Saçımı onun için boyatıyorum.

Bu gece yeni permalı çıt çıtlarım arkamda harika bir şekilde uçuşurken şelalelere balıklama atlayacağım.

Annem başını onaylayarak sallar, gülerdi ve klipslerle dolu kafalarına elindeki bir fırça, makas, ustura ya da maşayla müdahale ederdi; ıslak buklelerini küçük folyolu kareler hâline getirene kadar sarardı, sonra onları o zaman beyin emen fırınlar olduğuna inandığım o şeylerin altına oturturdu. Orada mutlu mutlu, dergi sayfalarını çevirerek pişerlerdi.

Bazen annem müşterisi olan adam ya da kadını döner sandalye yerine koridorun sonundaki küçük, loş işlem odasına yönlendirirdi. Kapalı kapının ardından yükselen sesler benim ilk korku hikâyelerimin kaynağıydı. Köpek havlamasına benzer çığlıklar ve homurdanmalar, gergin kahkahalar, hatta iç çekme gibi daha yumuşak çığlıklar da olurdu. Veya anlamadığım, beni korkutan, şaşırtan ya da dehşete düşüren anlamsız sesler. Ben o odadan müşterilerin yanmış suratlarla, derin yarıklar açılmış yanaklarla ya da kafalarına çivi çakılmış hâlde çıkmalarını beklerdim. Ancak odadan çıktıklarında yüzlerin-

T.me/Cinciva

deki hafif bir kızarıklık haricinde, hâllerinde farklı hiçbir şey olmazdı.

Oranın ağda odası olduğunu hiç söylememişti, gerçi ben de hiç sormamıştım.

Benim kuaför salonunda yazdığım hararetli hikâyeler, annemin molalarda ve akşamları işten sonra yalayıp yuttuğu ve benim sonradan gizli gizli okuduğum ciltsiz korku ve gerilim kitaplarının uyarlamalarıydı. Hikâyelerimdeki karakterler için müşterilerden, sınıf arkadaşlarımdan ve beni üzen bazı öğretmenlerimden esinlenirdim.

Beni akşamları yazarken gördüğünde, *Bir bakayım,* derdi.

Daha bitmedi, derdim kesinlikle bitmesine rağmen.

Öğretmenim anneme, *Kızınız bunu deneme yarışmasına yollamış ve şunu söylemeliyim ki bunun bir deneme olmaması bir yana, maalesef içeriği konusunda oldukça endişelendiğimizi söylemeliyim,* diyerek bilgi vermişti.

Ah lütfen, demişti annem, *Samantha kendi gölgesinden korkar. Sadece çok güçlü bir hayal gücüne sahip. Hangi çocuğun yok ki?* Halbuki annemin benim olayları gitgide korkunç ve fantastik bir şekilde anlatmamdan dolayı endişelendiğini biliyordum. *Peki okul nasıl geçti?* gibi sorulara sıkıcı geçen olayları anlatmak yerine heyecan verecek her türlü yalanı uydururdum ve denizkızlı defterimi alıp odama ya da evin arkasında bulunan birkaç ağacın olduğu yere çekilirdim. Odamın kapı aralığından bana sanki onun evindeki bir odada değil de onun ulaşamayacağı uzak bir yerdeymişim gibi, *Orada ne yapıyorsun öyle,* derdi.

O kuaför salonu romanları artık elimde yok. Annem öldükten sonra onları şelale yutup götürdü diye düşünmek hoşuma gidiyor. Bugüne kadar ruhum, hayal dünyasına dalıp başka bir dünyaya geçiş yapmadan hiç yazamamasına ve bu dünyada da yaşayamama rağmen dönüp baktığımda o yıllar hâlâ aklımda en üretken dönemim olarak kalmıştır. Ta ki buraya gelene kadar.

T.me/Cinciva

Geçen ocak ayı Aslan, çayını karıştırırken *Bazen bir ara vermek iyidir*, dedi. *Başka şeylere odaklanmak, okumak, başka dünyalara misafir olmak. Belki de büyüyorsun, gelişiyorsundur, Samantha. Sabır.*

Niçin yeni bir yazı teslim etmediğimi konuşmak için ofisinde buluşmuştuk. O sırada arkadaşlığımız zayıflamıştı bile. Hâlâ buluşuyorduk ama artık sadece her iki haftada bir ve sadece ofisinde ve sadece kapı açıkken. Kendisine artık niçin hiç gecenin bir yarısında bana çalma listesi yollamadığını ya da neden gün ortasında onunla İskoç viskisi içmeye davet edilmediğimi sormadım, o da hiç açıklamadı.

Utanılacak hiçbir şey yok, dedi gergin bir gülümseyişle.

Sanırım sadece ne olduğunu anlamıyorum, diye yanıt verdim gözlerimi kısarak, odasındaki pencereden tam onun arkasına vuran güneş ışığı gözümü alıyordu çünkü. *Yani bana ne olduğunu demek istedim. Ben sürekli yazardım eskiden. Şimdiyse...*

Bu tarz şeylerde gelgitler olur, dedi ve çok belli ederek saatine baktı.

Ve o zaman ruh hastasıymışım gibi hissettim. Sanki ben onun samimi tavrını ve yakınlığını uydurmuşum gibi.

Palavra, dedi Ava. *Bahse girerim ki o bonobo maymunları yüzünden senden soğudu. Kesin onlar sizin samimi olduğunuzu görünce olayları büyüttüler. Bir dedikodu başlattılar ve Aslan da tırstı. O bir aslan değil, yaban faresi.*

Toparlanıp yazmaya konsantre olmam ve onu unutmam gerektiği konusunda kendimi telkin ettim. Artık Atölye dersi liderimiz bile değildi, sadece tez danışmanımdı. Bana arada atacağı bir kontrol maili haricinde ne borcu vardı ki zaten? Resmi olarak hiçbir şey.

Siktir et onu. Ben varım.

Telefonumu kontrol ediyordum, Ava'dan haber yoktu. Sonra dönüp çoğunluğu boş sayfama bakıyordum ancak gördüğüm tek şey o gün Aslan'ın ofisindeki suratıydı.

Bu konu hakkında çok fazla düşünüyorsun, Samantha, gerçekten.

T.me/Cinciva

Belki de. Öyleyse haftaya mı görüşsek? diye sordum Aslan'a.

Niçin şimdilik bir ara vermiyoruz? Bir soru değildi bu. *Hazır olduğunda bana bir şey yollayıver.*

O günden beri ona hiçbir şey yollamadım. Yaz gelmeden yollamayı düşünüyordum ama sonra bahar partisi gerçekleşti. Ondan önce aramızda bir tuhaflık varsa dahi o noktadan sonra artık ilişkimiz imkânsız hâle gelmişti.

Teorik olarak yaz boyu onunla birkaç kez kontrol toplantısı yapmamız gerekiyordu. Bu hafta da kesin bir görüşme yapmam, tezimle ilgili bir çalışma ve ilerleyişim konusunda bir bilgilendirme yollamam gerekirdi. Ancak ben de onunla iletişime geçmedim, o da benimle. Şu anda onunla yüzleşme fikrine tahammül edemiyordum. Zaten bir çift göz, hüzünlü çiçekler ve *bilmiyorum*lar haricinde ona verecek bir şeyim yoktu.

Boş defterimi kapatıp sararmış küvetimde duş aldım.

Çatlamış lavaboda dişlerimi fırçaladım. Küçük paslı aynadaki yansımama bakmadan burada birlikte olduğum tek adamın, kendisine buranın deniz kuvvetleri gemisini hatırlattığını söylediği eski tuvaletin üzerindeki çatlak sarı fayanslara bakakaldım. Bir zamanlar zengindim. Kısa süreliğine, annem öldükten sonra. On üç yaşındaki asık suratlı bir ergenken, sadece kendisinin görebildiği bir zengin olma hayalinden diğerine koştuğu sırada, ülkenin dört bir yanında takip ettiğim göçebe babamın yanına yerleşmeye gittim. Tam olarak ne iş yaptığını asla anlayamadım. *Saçma sapan muhabbetler,* demişti annem bir keresinde sarhoşken. Babamsa gayrimenkul geliştirme diyordu, *ülkemizdeki ve yurtdışındaki iş fırsatları, Samantha, vizyon sahibi olmak, görecek gözlere sahip olmak.* Güney Amerika'da tatil tesisleri zinciri. Karadeniz'de bir spa. Sadece yatırımcıya ihtiyacı vardı, onun gördüğünü görebilen insanlara, ona inanan kişilere. Sonra onları buldu –bir iki Orta Doğulu prens, büyük düşünen birkaç Bulgar, bir yığın Teksaslı– ve bir gecede hayatımız değişti.

T.me/Cinciva

Sadece birkaç yıl sürdü zenginliği, Tavşanların hayatı olarak hayal ettiğim yaşantıya kısa bir göz atıştan ibaretti. Bir zamanlar şato olan merkezi otellerde bahar ve yaz tatilleri. Deniz yosunlu kaplıca tedavileri. Okyanus kadar derin lavabolar. Rüya gibi yataklar. Bakımlı parklara, tepelere, sahile vuran dalga manzaralı yüksek pencereler. O öteki hayattaki her şey devasa, pırıl pırıl ve mis kokuluydu. Her odanın ısısını küçük bir düğmeyi çevirerek ayarlayabiliyordum. Kendimi bir tanrı gibi hissetmem gerekirdi. Onun yerine, bir zamanlar fakir olduğumu unuttum. O yaşantı o kadar hızlı bir şekilde normal hâle geldi ki... O zamanla ilgili anılarımda pencereden dışarı, dünya üzerinde görülebilecek en güzel ve huzurlu yerlere sıkılmış bir hâlde bakıyor, onları görmüyordum bile. İnci kolyeyi boynuma ilk taktığımda boğuluyormuş , ancak bir haftanın sonunda ise hiç yokmuş gibi hissetmiştim.

Öyleyse bir zamanlar sen bir Tavşandın, dedi Ava duman bulutunun ardından ona ilk anlattığımda.

Değildim.

Bal gibi de Tavşandın. Gözlerini devirip sigarasıyla beni işaret etti. *İşte şimdi her şey anlam kazandı.*

Neymiş anlam kazanan?

Bakışlarımı kaçırana kadar bana dik dik baktı.

Fakir olmaya ve hep fakir olmuş olmaya gereğinden fazla kırgın ve takıntılısın, dedi sandalyesine yaslanmış bir şekilde, sanki bu konu hakkında bilgi sahibiymiş gibi.

Omuzlarından yere uzanan ve bilerek yıpratılmış gibi görünen, yırtık, mavi ejderli *kimono*sunun içindeyken ona baktım. Burada yaşayan insanların çöpe attığı mobilyalarının sokağa çıkarıldığı bir gün kaldırımdan arakladığımız kırmızı kadife koltuğunda arkasına yaslanmıştı. Giydiği file külotlu çorabının deliklerinden fırlayan kırmızı ojeli ayak tırnakları şekeri andırıyordu. Tüye benzeyen saçlarının tepesinde duran çalıntı lamba sürekli yanıp sönen bir motel tabelası gibi vızıldıyordu. Yukarı doğru genişleyen bir kadehten şampanya yudumluyor-

T.me/Cinciva

du. Nereden buluyordu ki bunları? *Boş ver. Bir yerlerden işte.* Ava, para konusunu asla kafasına takmıyor gibi görünüyordu. Yine de dairesi sanatsal fakirlikle ilgili, Paris'te geçen bir film gibiydi. Dökülüyordu ama şık bir şekilde.

Senin durumun benden iyi. Öyle, Smackie. Ruhunun kimonosunda birkaç yırtığa ihtiyacın var. Cidden. Küçük bir düşüşün kimseye zararı olmaz, biliyor musun? Ayrıca kendi örümceklerini kendin öldürmeyi öğrenmelisin. Benim için hallettiği banyo küvetindeki örümcek problemimden bahsediyordu. *Sadece kendini kaptırma. Bir körlüğü bırakıp diğerine geçme.*

Tabii, dedim. *Bir dakika, bu ne demek şimdi?*

Ama o yalnızca şampanyasını yudumluyordu.

Şimdi ona, *seni özledim,* diyerek mesaj atıyordum. Ayrıca, *Her şey yolunda mı?* da yazdım. *Yanlış bir şey mi yaptım?* diye yazdım. Sonra da, *Her ne yaptıysam özür dilerim,* dedim. Ona *Banyomda dev bir örümcek var,* diye yazdım, muhtemelen vardı da zaten.

Hiçbir cevap gelmedi.

Sonra bir sabah, yani altı sabah sonra, ellerimin kan ve beyaz tüylerle kaplı olduğu bir kâbustan uyandım. Mesaj geldi. Hatta iki, üç! Dört!! Heyecanla telefonuma atladım ama mesajlar Ava'dan değildi.

Trol *emoji*si, lale, kollarını açmış hayaletler.

Ondan sonra da, *N'aber kızım? Sadece bu gece bir parti verdiğimizi bildirmek için yazıyorum.*

Ve sonra, *Katılmak istersen hani.*

Sonra da, :)

Bu gece sözcüklerinin yanına kırmızı elbiseli dans eden kız *emoji*sini de eklemişti.

Sonra hatırladım: Tango kursu. Bu gece. Ava'yı orada bulurdum. Ava'yı orada bulabilirdim. Mutlaka orada olacaktı.

Ona çok üzgün olduğumu söyleyecektim. Ona *Beni bir daha asla bırakma,* diyecektim.

T.me/Cinciva

10.

Gittiğimiz tango kursu şehir merkezinde ölü ağaçlar ve sokağa bakan merdivenle çıkılan stüdyoda bulunuyordu. Adı Tango Sarayı'ydı ama çoğunlukla yanmayan lambalarla bezenmiş alçak tavanlı bir odadan ibaretti. Ders, çizgili siyahlar içinde, sert ama güzel bir Polonyalı kadın ve her daim ter içinde olan, ciddi görünümlü, takım elbiseli bir adam tarafından veriliyordu.

Kötü dans ettiğimizde bize kızıyorlardı. Bizi sorguya çekip, *Sen! Ne yapıyorsun?* derlerdi. *Bilmiyorum,* der, kızarırdım. Ama utanç duymakta çoğunlukla başarılı olurdum.

Kursiyerler çoğunlukla şehrin yerlilerinden veya sosyalleşmek için burayı kullanan Warren'ın mühendislik bölümü ineklerinden oluşuyordu. Bizim sürekli kursa gelmemizin nedeni olan Diego'dan asla bir iz olmamasına ve gerçekten korkunç dans etmemize rağmen (ben gerçekten berbat dans ediyordum) sadece dans etme zevki uğruna orada bulunuyorduk. Ava ve ben birbirimizle dans ediyorduk çünkü bu, ofis çalışanlarıyla ya da mühendis ineklerle dans etmekten iyiydi. Biz Diego'yu bekliyorduk.

Bu geceyi kaçırmasına imkân yoktu.

Ancak stüdyoya vardığımda orada değildi. Bu akşamki koreografilerini sergilemeye başlamış çiftin etrafındaki kursiyerlerden oluşmuş çemberin içinde de yoktu. Ne dışarıdaki bankta sigara içiyordu ne de bir köşede durmuş toplumsal bir kıyamet üzerine plan yapıyordu.

Müzik başlamıştı ve Ava da burada olmadığı için gitmek üzereydim, zaten yeni hareketlere de dikkatimi verememiştim. Ancak sağımdaki mühendislik öğrencisi garip bir gülüm-

T.me/Cinciva

semeyle bana döndü. Ben, onun solundaki kişiydim, değil mi? Evet, öyleydim. Bir anda dans etmeye başladık.

Korkunç dans ediyordum. Takip edemiyordum. Bu da şimdiye kadar sadece Ava'yla dans etmiş olmamın kötü yanıydı. Biz onunla idare et/takip et olayını yapmıyorduk, onun yerine gözlerimizi kapatıp kendimizi akışa teslim ediyorduk. Çocuğun ayağına bastım. Çok kibar davranıyordu ancak belirgin derecede morali bozulmuştu. Özür diledim ama çok samimi değildi çünkü aklım başka yerdeydi. Ava neredeydi? Niçin burada değildi?

Ve tam o anda onu gördüm, dans eden çiftlerin oluşturduğu çemberin biraz dışındaydı. Bana hiç bakmıyordu. Dans eden çiftlerin ayaklarına bakarak bu hareketleri öğrenmeye istekliymiş gibi davranıyordu. Dikkatini çekmeye çalıştım ancak bana bakmasını sağlayamadım. Benim bulunduğum yöne yakın bir yere baktığını fark ettiğim anda gülümsedim. Ancak bakışları yanımdan geçip gitti, sanki şeffaf bir maddeymişim gibi içimden geçti. Adamın biri onu dansa kaldırdı ve ben de onun kabul edişini izledim.

Birlikte dans ettiğim adam, "Hey!" dedi. "Ah!"

"Özür dilerim," dedim.

Verilen arada ava hızla odadan çıktı ve ben de peşinden karanlık sokağa gittim. Ava! Başlangıçta her yer karanlıktı, ancak sonra gözlerim karanlığa alıştı ve Tango Sarayı tabelası altındaki bir duman bulutu içinde onun siluetini gördüm.

Yanına koştum. "Ava!!!"

"Selam," dedi. Gülümsedi. Sanki her şey normalmiş gibi. Sanki beni son iki haftadır yok saymamış gibi. Sanki birkaç aydan beri ilk kez ayrı ayrı geldiğimiz garip değilmiş gibi. *Bilirsin işte, selam. N'aber?*

Ne oluyor yahu? Neredeydin? Niçin benden kaçtın? demek istedim ancak bana o kadar normal bir şekilde bakıyordu ki sadece, "N'aber? Neler yaptın?" diyebildim.

T.me/Cinciva

Omzunu silkti ve, "Yani, bilirsin işte, ölü böcekler ve kitap cesetleri arasında yuvarlanıp gidiyoruz. Ya sen?" dedi.

Başındaki vualetin arasından yüzüne baktım. Kızgın mıydı? Pek anlayamıyordum çünkü karanlıkta yüzündeki ifadeyi görmek çok zordu. Omzumu silktim, gülümsedim ancak dudağımın bir tarafa doğru büküldüğünü hissettim.

"Fena değil. Stresli, okul falan."

Okul gibi sıkıcı şeylerden dolayı asla strese girmesi gerekmeyen aya bakarak başıyla onayladı. Keşke bana baksaydı.

"Seni özledim," dedim duygu katarak. Çok fazla katarak. "Sana mesaj atmayı denedim. Şehirden ayrıldığını falan sandım."

"Yoo, hâlâ buradayım. Yani Diego ile Paris'te gerçekten çok kısa bir şeyler yaşandı. Bu mantoyu aldı bana."

"Çok güzelmiş," daha doğru dürüst bakmamıştım bile ama ağzımdan çıkıverdi, şimdi bakınca gerçekten güzel bir manto olduğunu ve daha önce onun üstünde hiç görmediğimi fark ettim. Muhtemelen Warren çöplüğünden araklamaydı ama yok, fazla yeni görünüyordu. Kürk yakası vardı. "Gerçek kürk mü bu?"

"Tavşan kürkü." Sigarasının dumanını burnundan üflerken havalı bir ejderha gibi görünüyordu. "Derisini kendisi yüzdü. Öyle dehşete düşmüş gibi bakma, Smackie. Avrupa'da böyle yapıyorlar. Her neyse, Diego onu vurmadan önce bu tavşanın iyi bir hayatı vardı. Bois de Bologne'daki uzun çimenliklerin arasında zıplayıp durduğu bir hayat, ya da artık her nasılsa."

Bana gülümserken gözleri parlıyordu. "Ha, senin o küçük seks partin nasıl geçti bu arada?"

"Fena değildi."

"Iyi."

"Yani süper sıkıcıydı," diye ekledim. "Bir daha gideceğimi zannetmiyorum. Asla."

Bana bakıyordu. "Bensiz eğlenmeye iznin var, biliyorsun."

T.me/Cinciva

"Biliyorum," dedim. "Ancak gerçekten eğlenmedim. Hem de hiç."

Ben gözümü kaçırana kadar bana baktı.

Sessizlik oldu.

Tekrar ona baktığımda sanki yeni en iyi arkadaşı aymış gibi gökyüzüne bakıyordu, Ay ona dünyanın en güzel şeylerini söylermiş ve onu birkaç kaltak için asla satmazmış gibi gülümsüyordu. Ben ay ile asla yarışamazdım. Düşünmemeliydim bile.

"Bu hafta seni gerçekten özledim. Bana kızmış olabileceğini düşündüm."

"Niye öyle düşündün ki?"

"Bilmiyorum."

"O aptal partiye gittin diye mi?"

Ava bunu yüksek sesle söyleyince kulağa gerçekten de aptalca geliyordu. "Yok. Bilmiyorum. Belki," dedim.

Gülüp başını salladı. "Aptal olma."

Tekrar Ay'a döndü. "Senin yeni arkadaşlarından farklı olarak, ben *olgun* bir kadınım."

"Biliyorum."

"Ben kendi kendime yeterim." Sanki her an bir taksi gelip onu alıp götürebilirmiş gibi yola doğru bakıyordu. Kaldırımdan aşağı doğru birbirlerine sokulmuş vaziyette, yapılı saçlarını öne eğmiş yürürlerken karanlıkta çantalarının logoları parlayan ve korkmuş görünen birkaç üniversiteli kız hariç sokak karanlık ve boştu. Muhtemelen şehir merkezindeki tek havalı bara doğru gidiyorlardı.

Tango müziğinin sesi tekrar yükseliyordu.

"İçeri dönsek iyi olur," dedi ve harekete geçti.

"Oraya gittiğim için üzgünüm," diye bir cümle kuruverdim. "Seninle takılmayı tercih ederdim." Gerçek buydu. O kadar doğruydu ki ona bakamıyordum bile.

"Sana kızmamı mı istiyorsun, mesele bu mu?"

T.me/Cinciva

"Hayır," dedim.

"Çünkü kızacağım. Nasıl cüret ettin?"

"Ava..."

"Neden, söyle, neden beni üç saat için terk ettin?"

"Kes şunu!"

"Benim neredeyse öldüğümden haberin var mı? Aslında," tekrar bana bakmak için döndü, "öldüm ben."

"Yapma."

"Evet, evet. Ben artık bir hayaletim, Samantha. Kalbim kırıldığı için öldüm ben. Kederden öldüm. Otopsi raporunda yazılı bu. Hepsi de senin suçun. Benim mezar taşımda şöyle yazacak: Bir gecelik eğlence için terk edilmiş dost... Seni cenazeye davet etmedim çünkü senin umurunda olmadığını düşündüm. "

"Ava lütfen kes şun–"

Bana yanaşıp yüzümü avuçlarının içine aldı. Yüzümde demir izi bırakan file eldivenli elleri soğuk ve yumuşaktı. Ava ıslak yaprak, çıra ve yeşil çay kokuyordu. Saçı yanaklarıma değen platin rengi tüyler gibiydi. Göz makyajı ıslak ve ürkütücüydü ve biri mavi diğeri kahverengi olan gözleri kafatasımı deliyordu. Yavaş yavaş sağa sola sallanıyorduk, sanki birazdan dans etmeye başlayacakmışız gibiydi.

Kursa ilk gelişimizi, derse geç kalmamızı ve ikimize eşlik edecek erkek partnerin kalmayışını hatırlayabiliyordum. Dolayısıyla öğretmen, *Siz ikiniz eşleşin! Dans idaresini aranızda sırayla değiştirirsiniz,* demişti.

Sen mi yönlendireceksin yoksa ben mi? diye sordum Ava'ya.

Ne fark eder? İkimiz de yönlendirebiliriz.

Tamam, dedim ne yapacağımı bilmeden. Ben de biraz takip etitm, biraz yönlendirdim. O doğrudan mutlu mutlu bana bakıp hayal görüyordu sanki, *Ne kadar da neşeli, ne eğlenceli! Değil mi?* dercesine ama ben nereye bakacağımı bilmiyordum. Bu yüzden sol kulağından sarkan tavuskuşu tüylü küpesine kitlenmiştim. Sanki bir rüyayı yakalamış tutuyor gibiydim.

T.me/Cinciva

Şimdiyse yine o tüye bakıyordum ama rüyadaymışım gibi gelmiyordu.

"Samantha," dedi şimdi "Umurumda değil, tamam mı? Gerçekten umursamıyorum. Sen fiyakalı bir partiye gidip bonobolarla dost olmak istiyorsan benim hiç sikimde değil. Ne yaptığın veya nereye gittiğin umurumda değil, tamam mı?"

Sanki nefesim bir tokatla aniden kesilmiş gibi hissettim. "Tamam," dedim.

Bana baktı.

Bir anda yanaklarımdan aşağı doğru gözyaşları süzülmeye başladı.

"Smackie," dedi yumuşak bir sesle.

Gecenin karanlığı beni feci şekilde korkuttuğu hâlde birkaç tökezlemeye rağmen hızla oradan uzaklaştım. Gecenin derinliklerine doğru ilerlerken Ava bana sesleniyordu. Geri dönmem için seslendiğini duyuyordum ama ben arkamı dönüp bakmak istemedim. Ona korkmadığımı göstermek istedim. Bana doğru gelip, *YALNIZIM! ÇOK YALNIZIM!* diye bağıran tuhaf adamdan bile korkmuyordum. Gecenin içine doğru tek başıma yürüyebilirdim. Ava'sız. Çok hızlı adımlarla. Hatta dörtnala da gidebilirdim. Cebimde telefonumun titrediğini hissettim. Ava olduğunu düşünerek cebimden çıkardım. *Geri dön* diyecektir. Onu yanlış anladığımı söyleyecektir kesin. Ama telefonumun ekranına baktığımda bunun yerine hayal meyal tanıdığım bir numaradan gelen bir mesaj gördüm. Her iki tarafında da laleler ve kolları açık hayaletlerle dolu süslü sözler vardı.

Bu gece geliyor musun? :D

T.me/Cinciva

11.

"Samantha," dedi Çörek avuçlarını neredeyse elmacık kemiklerimi kıracak kadar yanaklarıma gömerek. "Saçını örsek bizi öldürür müsün?"

Tek Yapmak İstediği Hoplayıp Zıplamak isimli internet sitesinden ısmarladığını söylediği bebe yaka elbisesini giyiyordu ve dudaklarında da Tavşan meyveli kokteylinden yeterince sarhoş olduğum için küçük, parfümlü parmaklarıyla dudaklarıma sürmesine izin verdiğim şeftali–*nude* rengindeki dudak parlatıcısı vardı. Ürkütücü Taş Bebek'in lise dans partisi tarzıyla dekore edilmiş salonundaydık. Tavandan aşağı sarkan rengarenk krepon kâğıtları dikkatimi çekti. Ortadaki masada küçük çöreklerden oluşan bir kule ve tüllerle sarılıp arkadan ışıklandırılmış parlak meyveli kokteyl kasesi vardı. Her hoparlörden Kate Bush'un sesi geliyordu. *Uğultulu uğultulu uğultulu tepeler.* Arthur Dönemi romantizminden esinlenilmiş topuzlarının tepesinde bir disko topu dönüyordu.

Etekleri kabarık tülden yapılmış pastel elbiseleriyle kapıyı açtılar. Bileklerinde, bir mezuniyet geleneği olarak takılan taze çiçeklerden yapılmış bileklikler vardı. Çünkü bu, mezuniyet balosu gecesiydi, bilmez miydim? Teması da "Ah Şu Rüyalar"dı. *Bütün yüksek lisans öğrencileri yapıyor bunu, Samantha. Bu bir moda, bilmiyor muydun? Ayrıca bunları giymek için bir bahaneye ihtiyacımız vardı*, diyerek beyaz eldivenli ellerini kaldırıp parmaklarını oynatıyorlardı. *Sana söylemedik çünkü söylersek şey–*

"Gelmeyeceğini düşündük."

"Ama geldin."

"Ve çok mutluyuz."

T.me/Cinciva

"Sorun şu ki kıyafetin yok."

Seni giydirebilir miyiz? diye sordular beni elimden tutup yatak odasına götürerek. *Bir de internette gördüğümüz ve senin yüzüne, Tanrım, çok iyi gidecek bir saç modeli var. Mahsuru var mı? Lütfen bize kızma.* Ürkütücü Taş Bebek bana elbise bulmak için gardırobunu incelerken aklıma domuz kanına bulanmış Sissy Spacek'i geldi. Ürkütücü Taş Bebek'e göre elbiseyi o kadar çok beğenecekmişim ki sonrasında aynı elbiseyi giymiş oyuncak bebekler isteyecekmişim. Yatak odasında etrafıma baktım; odanın bütün duvarlarında daktilolar sıralanmıştı, peri masallarındaki kurtların ve efsanevi yaratıkların posterleriyle doluydu, ayrıca üzerinden garip kokulu dumanların yükseldiği bir sunak da vardı. Kokteylden biraz daha içtim. *Bu güzel, değil mi?* diye düşündüm. Patileri kafamın içinde dolanırken saçımı ortaçağ modellerinin kötü bir taklidi gibi şekillendiriyorlardı. *Bu kadar asık suratlı ve tutuk olma. Bu kadar şüpheci olma. Muhtemelen sadece arkadaş olmaya çalışıyorlar. Bu onların tarzı. Senin de onlara karşı nazik olman gerekiyor.*

Kafaları bir milyonken saçımı onlarınkine benzeyen bir şekle sokmaya çalışmalarını izliyordum ve Çörek'e, "Bunun için teşekkür ederim," dedim. Annem, mezuniyet balosu canavarı kızlarının ve gelinzillaların en sevdikleri saç modellerine *sıçık saç modelleri* derdi, bu saç modelleri annem ve benim varoluşumuzun en büyük felaketiydi çünkü bazı geceler o saç modellerini benim üzerimde denerdi. Tabii o modelleri talep eden müşteriler, Tavşanlara hiç benzemiyordu –onlar çok daha fakirdi, Latince bilmiyorlardı ve aşağılık kuramdan ya da uddan haberleri yoktu– ama hepsinin yüzünde bakmaya utandığım için başımı başka yöne çevirmeme sebep olan, imkânsız bir dönüşüme uğramak istedikleri anlamına gelen aynı belirgin arzu vardı. Şimdiyse o arzu dehşet verici biçimde benim yüzümdeydi.

"Merak etme hayatım. Geldiğin için çok mutluyuz."

Ürkütücü Taş Bebek aynada saçımı örerken Çörek'e bakıp

T.me/Cinciva

gülümsedi. Kızıl kafasının tepesinde mengeneye benzeyen bir düğümün kurdeleyle tutturulduğunu fark ettim. Parlak pembe renkli kafa derisini görebiliyordum.

"Bize mezuniyet balondan bahsetsene, Samantha," dedi Ürkütücü Taş Bebek. "Nefret etmiş miydin?" Tahmini yürüttü, yüzündeki iğrenme ifadesiyle beni de aynı ifadeyi yapmaya davet ediyordu.

"Senin balodan nefret ettiğini hayal edebiliyoruz."

"Ya da balo için fazla havalı olduğunu."

"Balodan nefret etmedim." Tüm ruhumla nefret ediyordum.

"Kavalyen var mıydı?" diye sordu Çörek, saçıma öyle bir asılmıştı ki yanağımdan aşağı bir damla yaş süzüldü.

"O zamanki en iyi arkadaşımla gittim." Alice. Kütüphanede korku romanları okumak için beraber okulu astığımız, göz tembelliği olan, gotik bir kızdı. Kapıyı açtığımda kurukafa ve güllerle süslenmiş balo elbisesi ve Ölüler Günü tacıyla karşımda duruyordu. İlk kez Goodwill mağazasında gördüğüm ve o zamanlar çok modern olduğunu düşündüğüm, ayak bileklerime kadar uzanan, üzerinde ateş püskürten ejderha bulunan, boyundan askılı, siyah, ipek bir elbise giymiştim.

Ancak o akşam giydiğimde omuzlarımın açıkta olduğunu ve alevlerin dekoltemin etrafından dolandığını gördüğümde garip bir şekilde utanmama neden olmuştu. Geceyi kollarımla, ejderhanın çatal dilini derin bir utanç içinde kapatmaya çalışarak geçirdim. Ava olsaydı elbiseyi çok iyi taşırdı, tabii ki. Omuzlarını geri atardı. Stilettolarla kombinlerdi. Bayan Tehlike rujunu sürerdi. Asla taşaklarımın yetmeyeceği bir sigara ağızlığı kullanırdı. Tango kursunun önünde karanlıkta duran Ava'nın hâli aklıma geldi. *Smackie. Kusura bakma. Lütfen geri dön.* Geri gel dememiş miydi?

"Aa," dedi Çörek. "Bu çok havalı ama biraz hüzünlü mü?"

"Bize bahsettiğin o seksi çocuk peki?" dedi Ürkütücü Taş Bebek. "Senin lisede ölesiye takıntı yaptığın? Hani sürekli birlikte öldüğün çocuk? O çocuk gerçek miydi?"

T.me/Cinciva

Küçük kalp şeklindeki sorgulayan suratına dik dik baktım. "O daha çok bir karışım gibiydi," diyerek yalan söyledim.

"Ha, çok gerçek gibiydi. Adı neydi? Rob mu ne?"

Benim onuncu sınıftan on ikinci sınıfa kadar sahip olduğum her defterime, her türlü mürekkeple yazdığım o ismi küçük, yaya benzeyen dudaklarından söküp almak istedim.

"Rob Valentino mu?" diye sordu.

"Valencia," diye düzeltti Çörek. "Seni öyle bir *stalk*ladık ki internette."

"Umarım bu sana ürkütücü gelmemiştir," dedi Ürkütücü Taş Bebek.

"Hayır." Tabii ki de oldukça ürkütücüydü. Dördü bir ekranın etrafına toplanmış, şampanya içip çörek yiyerek benimle ilgili ne tür fotoğraflar bulabileceklerine arıyorlardı. Neyse ki çok fazla bir şey bulamazlardı.

Açık kapının arasından Düşes ve Vinyet'in salonda oldukça çarpıcı yakışıklılığa sahip iki genç adamla dans ettiklerini görebiliyordum. Buzul göllerini andıran mavi yeşil, boş bakışlarını üzerime dikmişlerdi.

"Kira, kapıyı kapar mısın lütfen? Bu saça konsantre olmam gerekiyor." Tımarlamak istediği ürkek bir atmışım gibi Çörek'in parmaklarını saçımın içinde gezdirdiğini hissediyordum. Bir tarafım elimin tersiyle onu kendimden uzaklaştırmak istiyordu. Bunun yerine gözlerimi kapadım.

"Bu senin Facebook'ta arkadaş olduğun Rob Valencia mı?" diye sordu Ürkütücü Taş Bebek kapıyı kapatmaya gittiğinde. "Hani vaktinden evvel saçı dökülen?"

"Evet." Çok az paylaşım yapar, yaptığında da genellikle insanı hayal kırıklığına uğratırdı. Mesela, cuma gününün gelişini kutlayan sevmediğim bir şarkıyı veya yine cumanın gelişini kutlayan bir kokteyl fotoğrafı paylaşırdı. Ya da iş adamı görünümlü insanların bir masada oturup *tapas* yiyip homurdanırken çekildiği anlamsız bir fotoğrafı. Bir çeşit satış işindeymiş gibi görünüyordu ama çok dikkatli bakmıyordum. Ezelden

T.me/Cinciva

beri aynı profil fotoğrafını kullanıyordu. Bir İspanyol kilisesinin önündeki basamaklarda, birkaç düğmesi açık gömleğiyle tıpkı hayallerimdeki gibi uzun boyluydu.

"Yani," dedi Çörek, boynumun arkasını hafif sıvazlayarak, "birazcık Zeus'a benziyor."

"Samantha," dedi Ürkütücü Taş Bebek elini el bileğime koyarak. "Emin ol Rob seninle mezuniyet balosuna gelmek istemiştir."

"Tabii ki istedi. Muhtemelen sadece sana sormaya çekindi." Yine saçıma asılmaya başlamıştı. Saçımı kör düğümlerle bağlıyor gibiydi.

"Tıpkı bizim geçen yıl olduğumuz gibi," dedi Ürkütücü Taş Bebek.

"Öyle mi?" çektiğim acı nedeniyle zor nefes alarak sordum.

Geçen yılı düşünüyordum. Etkinlikler sırasında odanın öbür ucundan bana nasıl baktıklarını. Atölye dersinden önce hepimizin Mağara'nın önünde Aslan'ın gelip kapının kilidini açmasını bekleyişimizi. Daima koridorda yere oturup beklerlerdi, sanki bacakları tutmuyormuş ve ayakta duracak enerjileri yokmuş gibi duvara yaslanıp uyuklayan, birilerinin kaldırmayı unuttuğu büyükbaba saatinin etrafındaki oyuncak bebekler gibiydiler. Birbirlerine gülümsüyorlardı ve çok sayıda GRE* kelimesi kullanarak bir önceki gece hakkında alçak sesle sohbet ederlerdi. Ben yaklaştığımda susarlardı. Başlarını yukarı, daha yukarı, çok daha yukarı kaldırıp bakarlardı. Çok uzundum. Kot pantolon ve üstünde üzerinde çenesi açık hayvan baskısı olan bir tişört giyiyordum. Onları korkutmak için giydiğimi düşünmüşlerse yanılmamışlardı. Bazen onlardan biri –genellikle Çörek ya da Ürkütücü Taş Bebek– Düşes ve Vinyet aralarında bakışırken bana bir şeyler söylerlerdi.

Çantanı beğendim, Samantha, derdi Ürkütücü Taş Bebek. *Nereden aldın?*

---

* (İng.) *Graduate Record Examinations*. ABD'deki çoğu üniversite, yüksek lisans programları için öğrencilerin bu sınava girmesini şart koşar. *–yhn*

T.me/Cinciva

Bunu nasıl karşılamam gerektiğini bilmiyordum. Benim çantamı nasıl beğenebilirdi ki?

Bodrum kattaki bir dükkândan.

Ha, iyiymiş.

Küpelerini beğendim, derdi Çörek. Küpe takmadığım hâlde.

Ne diyebilirdim ki? Dolayısıyla sadece dik dik bakıyordum.

Dün gece ne yaptın, Samantha?

Bu tuzak soru muydu?

Harika, derlerdi mırıldanarak söylediğim her klişe cevaba. Sonra hepsi başlarıyla onaylayarak birbirlerine bakarlardı.

"Kesinlikle," dedi Ürkütücü Taş Bebek şimdi. "Biz hâlâ biraz ürkeğiz. Sen o kadar... Neyse, muhtemelen Rob bunca yıl boyunca seninle ilgili hayal kurmuştur."

"Kesinlikle öyle olmuştur. Bu kesin." Çörek saçımı o kadar şiddetli çekiştirip döndürüyordu ki sanki saçım alev almıştı. Kafa derimin her siniri çığlık atıyordu.

"Belki de senin yüzünden ölmüştür. Gözünde canlandırabiliyor musun?"

"O *ölmedi*, Kira. Her şeyi peri masallarından birine dönüştürmeyi bırak. Muhtemelen sadece kalbi kırık çünkü hayatı mahvoldu. Ama bahse girerim, şu anda burada olsa şöyle olurdu: *Samantha, Aman Tanrım, sevgili Samantha, dans et benimle. Lütfen bebeklerimin annesi ol.*" Acıdan artık alev almış kafamı çevirdi, böylece tekrar aynaya bakar hâle geldim. Karşımda gördüğüm kadını asla tanımıyordum. Kaküller tokalarla geriye doğru toplanmıştı. Saçı fantastik ülkelerin kraliçelerinin saçları gibiydi. Çektiği acıdan dolayı gözlerinden yaşlar akıyordu.

"Aman Tanrım, müthiş," dedi Çörek keskin bir nefes alarak. "Ben harikayım. Sen ne düşünüyorsun?" Bana değil, Ürkütücü Taş Bebek'e soruyordu.

Ürkütücü Taş Bebek bana bakıyordu, topuz yaptığı kafası bir tarafa doğru eğildi. "Bence Rob Valencia tam şu anda burada olsa ölüp giderdi. Özellikle bir de bunu giyersen." Üzerinde,

T.me/Cinciva

arı kovanı topuzlu kesik kafaları vücutlarının yanında duran sarışın kızların olduğu bir elbise uzattı. "Marie Antoinetteler".

Beni, Düşes ve Vinyet'in derme çatma dans pistinde yakışıklı flörtleri tarafından durmadan döndürüldükleri salona götürdüler. Tango kursuna doluşmuş zavallı öğrencilere hiç benzemiyorlardı. Yüzlerinde mastürbasyonun verdiği parıltı yoktu. Tuhaf gömlekler giymiyorlardı. Buzul göllerini andıran gözlerinde sosyalleşmeye duyulan bariz açlığın verdiği bakışlar yoktu. Düşes beni görünce elini çiçeklerle süslenmiş kalbine bastırdı. Vinyet sadece sırıtıyordu.

"Mükemmel mi?" Çörek, yönlendirdi.

"Mükemmel ötesi," dedi hepsi.

"Samantha," dedi Düşes, sanki ben hastaymışım gibi ellerimi tuttu, "senin için bir sürprizimiz var."

Bir anlığına gözümde parlak, kurdeleli bir kutudan fışkıran kurtçuklar canlandı.

"Ne tür bir sürpriz?"

Hepsi birbirine bakıp gülümsediler.

"Sen rahat rahat otur. Biz birazdan döneriz, tamam mı?"

"Bir dakika, ne–"

"Arkadaşlarımız seninle ilgilenir. Hugo, Beowulf, Blake, Lars, sizi Samantha'yla tanıştırayım," diye tekrar etti Düşes sanki neredeyse sağır olan, yabancı uyruklu ya da beş yaşındaki biriyle konuşurmuş gibi.

"Samantha," diye garip bir şekilde bir ağızdan tekrar ediyorlardı. Tavşanlar hep birlikte kıkırdayarak Ürkütücü Taş Bebek'in yatak odasının sağındaki kapısından içeri girip kaybolurken genç adamlar durmuş bana göz kırpıyorlardı.

Bir süreliğine ben ve bu adamlar kıpırdamadan durduk. Oda etrafımda dönmeye başladı. Kate Bush hâlâ *Uğultulu Tepeler*'i söylüyordu. Bu şarkı ne kadar sürüyordu ki? Tepemizde disko topları boşu boşuna dönüp duruyordu. Kokteylden birkaç büyükçe yudum aldım ve daha dikkatle baktım

T.me/Cinciva

onlara. Beowulf, Marlon Brando'nun gençliğine ve diğer üçü ise gençlik programlarının yakışıklı aktörlerine benziyordu. Hepsinin üzerinde lacivert takım elbise vardı. Saçıma sanki her an faaliyete geçebilecek bir yanardağmış gibi bakıyorlardı.

"Sizler de Warren Üniversitesi'ne mi gidiyorsunuz?" diye sordum, kokteylin kalanını fondip yaparken.

Adamlar birbirlerine bakıyorlardı. Onlardan biri, sanırım Lars'tı, yüzüme doğru öksürdü.

Sonra Beowulf dalgın dalgın: "Güzelliğin Proust'un bir cümlesi gibi incelikli ve dolambaçlı."

Kahkaha attım ancak Beowulf ölesiye ciddi görünüyordu. Kadehini bana doğru kaldırdı. Kokteylinin emzikli bir plastik bardakta olduğunu ve Beowulf'un siyah deri eldiven taktığını fark ettim.

"Melanie Shingler sana kıyasla bir kaltak kalır," dedi yanındaki çocuk, Blake. "İçe basan ayaklar. Kötü çizilmiş göz kalemi. O zamanlar bunu göremeyecek kadar aptaldım ama zamanla algımı geliştirdim."

O da törensel bir edayla emzikli bardağını bana kaldırdı. Onun da siyah eldiven taktığını fark ettim. Hepsi takmıştı.

Birdenbire yukarıdan gelen çığlıklar duydum.

"Tanrım, bu da neydi?"

"Samantha," dedi Beowulf. "Bize kendinden bahset, Samantha."

"Samantha, bize her şeyi anlat, Samantha."

"Seni dinlemek istiyoruz."

"Samantha," dedi Blake, ellerimi ellerinin içine alarak, "ölüyoruz meraktan." Hakikaten de ölüyormuş gibi duruyordu. Belki sarhoştu.

Yukarıdan daha çok çığlık geliyordu.

"Sizler bunu duymuyor musunuz, arkadaşlar?"

Birbirlerine bakıyorlardı. Gerçekten kafaları karışmış görünüyordu. "Duymak mı?"

"Şu çığlıkları?!"

T.me/Cinciva

"Senin güzelliğin bas bas bağırıyor, Samantha," dedi Beowulf yüzüme dokunarak. Sanki cildim çok narin bir hayvanmış gibi eldivenli eliyle okşuyordu.

Işıklar söndü. Sonra yandı. Bir hışırtı duyuldu. Sonra bir gümbürtü. Sonra sessizlik oldu. Merdivenden aşağı inen topuklu ayakkabıların sesi duyuluyordu. Beowulf'un eli aşağı düştü ve eliyle emzikli bardağını ezdi.

Yan kapıdan çıktılar ve sanki bir saç ve pastel tafta istilasıymış gibi salona hücum ettiler. "N'aber kız," dediler. Çok hafif dağılmış görünüyorlardı. Ürkütücü Taş Bebek'in başındaki kedi kulakları eğikti ve bir ormanda kaybolmuş gibi Çörek'in koluna yapışmıştı ancak burası orman değil, kendi salonuydu. Çörek'in eldiveninde küçük bir leke, cildinde sanki biraz evvel mastürbasyon yapmış gibi pembemsi bir parıltı vardı.

"Neredeydiniz millet?"

Vinyet bir avuç dolusu cipsi alıp ağzına doldurdu ve çıtır çıtır yedi. Siktir git diyen güzel gözlerini üstüme dikmiş bana bakıyordu. "Sürpriz!"

"Söyleyemeyiz." Sanki onun tercümanıymış gibi açıklama yapıyordu.

"Birinin çığlığını duyduğumu sandım."

"O *bendim,*" dedi Ürkütücü Taş Bebek. "Bazen çığlık atarım." Gelişigüzel bir şekilde önce benim kadehime sonra kendininkine biraz daha kokteyl koydu. "Bu bir çeşit bozukluk."

Huzursuz ama heyecanlı görünüyorlardı. Hepsinin daire kapısına doğru baktığını fark ettim.

"Neler oluyor?" diye sordum.

"Hiç, yok bir şey." Çiçekle bezenmiş bileğini ovuşturan Çörek'ti bunu söyleyen.

Kapı iki kere çaldı, tak tak.

Tavşanlar birbirine baktı. Sonunda Düşes, "Kapıyı açmalısın, Samantha. Sanırım bir konuğun var." Sanki ben hasta bir çocukmuşum ve bana şimdiye gördüğüm en büyük lolipopu verecekmiş gibi bakıyordu.

T.me/Cinciva

"Gel, sana eşlik edeyim," dedi.

Ayağa kalktı, elini bana doğru uzattı ve gülümsedi. Bu şimdiye kadar bana en güzel bakışıydı. Hatta bir anlığına Ava'yı andırdı.

Soğuk, pürüzsüz bir taşa benzeyen elini tuttum ve birlikte kapıya gittik.

"Aç kapıyı," dedi ve kapıyı sanki bir hediyeymiş gibi işaret etti.

"Neler oluyor?"

"Sadece kapıyı aç, Samantha. Bir kez olsun bize güven, olur mu?" Yüzünde *artık bize güvensen iyi olur* der gibi bir ifade vardı. Şu âna kadar aramızdaki sorun buydu, der gibi. Yani ben. Bendeki güven sorunu.

Kapıyı açtım.

"Samantha Heather Mackey," dedi.

Kalbim patlar gibi oldu. Çığlık atardım ancak sesim gitmişti. Koşarak kaçıp giderdim ancak bacaklarım jöle gibiydi. Hiç değişmemişti. Biraz kelleşmişti. Sahip olduğum tek kilitli günlüğüme küçük gözlerinin esrarengiz bir bakışa sahip olduğunu yazmıştım. Lacivert takım elbisesinin içinde uzun boylu ve geniş omuzluydu. O gece giydiği takım elbisenin aynısı mıydı? Benim dört şarkı bile tamamlanmadan kaçıp gittiğim gece? Alice'le iki masa mesafede Viyana ekmeği yerken onun Alyssa Fisher ile dans edişini seyrediyordum. Bir deftere adını tekrar tekrar, umutla, yuvarlak içine alarak yazdığım ilk ve son erkek.

"Rob Valencia."

"Samantha Heather Mackey," dedi tekrardan. "Merhaba."

"Aman tanrım, burada ne işin var?"

Rob, Düşes'e baktı.

"Onu biz çağırdık," dedi Düşes Rob'a bakıp başını onaylayarak salladı. "Umarız ki bize kızmazsın, Samantha. Onu aradık ve senin burada olduğunu söyledik. Duyunca hemen geldi. Öyle değil mi?"

T.me/Cinciva

Rob da şimdi başıyla onay veriyordu. Elimi elinin içine aldı ve onun da siyah eldiven giydiğini fark ettim.

"Derhal geldim, Samantha," dedi elimi sıkarak.

Rob Valencia elimi sıkıyordu. Bu sözler aklımda yanıp sönen dev harflerle yazılıydı. Yanıp sönüyorlardı. Durmadan yanıp sönüyorlardı.

"Senin burada olduğuna inanamıyorum."

"İnan, Samantha," dedi Düşes.

"Burada ne işin var?" diye tekrarladım.

Rob Valencia, Düşes'e baktı.

"İş için şehirdesin, değil mi?"

"İş için şehirdeyim," dedi Rob. Ben artık bir iş adamıyım. Seyahat ediyorum ve çok başarılıyım."

"Ne kadar güzel denk geldi," diye bana bakarak iç çekti Düşes. "Değil mi?"

Rob başıyla onayladı.

"Ben ikinizi baş başa bırakayım," ikimizin sırtını, benim omzumu da sıvazlayarak fısıldadı Düşes. Sonra da ayrıldı.

Rob Valencia hâlâ evin girişinde elimi sıkıyordu. "Samantha, eve girmek isterim," dedi. "İçeri girebilir miyim, Samantha?"

Ürkütücü Taş Bebek'in salonunda Rob Valencia ile oturuyordum. Oturduğumuz tarafa doğru açılmış bir aynaya ara sıra baktığımda bu durum doğrulanıyordu, yani Rob Valencia'nın bir serap olmadığı durumu. O gerçekten de buradaydı, koltukta, benim yanımda oturuyordu. Takım elbise giymiş, etten kemikten bir adam. Zeus'u andırıyordu. Biraz daha kokteyl içtim. Yirmi beş yaşında bir kadın olduğumu unuttum. Rob Valencia'nın elinde tuttuğu kalp on yedilik, mor mürekkep kullanılarak, özensiz ve kötü çizilmiş bir kalpti. On yedi yaşındaki Samantha Heather Mackey'nin kendi kalbiyle ilgili sahip olduğu fikri yansıtıyordu ve kalbin içine kanla Rob Valencia'nın adı yazılmıştı.

T.me/Cinciva

"Senin burada olduğuna inanamıyorum," dedim kendi sesime benzemeyen bir sesle. Parlayan yıldızlar ve kocaman açılmış gözlerin kırpıştırdığı kirpiklerle dolu bir ses.

Bana gülümsedi. Henüz ergenken beni arzudan öldüren göz kenarlarındaki kırışıklık yine belirdi. Rob Valencia'nın on altı yaşında kelleşmesine hiçbir zaman aldırmamıştım, nedenini de şöyle açıklayayım: Rob Valencia'nın bir karizması vardı ve bir doksan üç boyuyla benim kısa boylu hissetmeme sebep olan terk erkek oydu.

"Seni şaşırttı bu durum," dedi Rob sırıtarak.

"Evet," dedim Tavşan kokteylinin etkisiyle hafif sendeleyerek. "Hem de çok, inanamıyorum."

"İnan, Samantha," dedi Rob. "Lütfen. Seksi hızlandırır."

Seksi mi hızlandırır? "Ben–"

Deri kaplı parmağını dudaklarıma değdirdi. *"Şşşşş, şşş. Samantha, sana bir şey söylemem gerekiyor. Benim için adını bile hatırlamayacağım kadar önemsiz olan o kaltakla yedi yıl önce gittiğim dans gecesinden beri hayatımda bir şey eksikti."*

"Alyssa Fisher," diye hatırlattım.

"Alyssa bilmem ne," dedi Rob. İç çekip elimi daha sıkı tuttu. "Biliyor musun, Samantha, limuzinde onunla nasıl deli gibi sevişiğimi düşünerek mastürbasyon bile yapmıyorum."

Başımı salladım.

"Doğru söylüyorum," dedi Rob.

Bardağıma biraz daha kokteyl koydu, bense bir saniyesinde kafama diktim. "Neyi düşünüp mastürbasyon yapıyorum biliyor musun, Samantha?"

Hayır anlamında başımı salladım. Vücudum yanıp sönen bir ışık dalgasına teslim oldu. Çünkü bu olamazdı. Kesinlikle olamazdı–

"Seninle ölmek, Samantha. Üç ay boyunca süren provalar. Beş gecelik oyun ve bir matine. Bu hayatımın en erotik dönemi olarak kalacak."

Rob Valencia bana daha önce hiç görmediğim kadar esra-

T.me/Cinciva

rengiz gözlerle bakıyordu. Vücudumdan elektrik dalgası geçiyordu, kollarımdan ve bacaklarımdan. Karnımdaki kelebekler yukarı çıkıp göğsümün içinde kanatlarını deli gibi çırpıyorlardı. Karmakarışık olarak bağlanan saçlarım alev almak üzereydi.

"Gerçekten mi?" diye fısıldadım.

"Evet, Samantha. Alyssa Bilmemnenin hiç de büyülü olmayan kollarında dans ettiğim tüm o süre boyunca, farklı kadınlarla farklı yerlerde, çoğu zaman arabamda, seviştiğim zamanlarda bunların hiçbirinin yeterince erotik olmadığını düşünüp durdum. Düşünebildiğim tek şey, bir elektrik çarpması sonucu Samantha Heather Mackey ile ölmenin ne kadar seksi ve muhteşem olduğuydu. Çünkü biz sevişir gibi ölüyorduk, değil mi Samantha?"

Evet diyerek başımı salladım.

Tekrar ellerimi ellerine aldı, titredim.

"Samantha, senin sırık gibi boyunu hep çok seksi bulmuşumdur ve kasvetli moda anlayışını ifade edemeyeceğim kadar çok beğenmişimdir. Bütün gün memene taktığın kafatası rozetini yalamak isterdim. Ama bunu hiç yapmadım. Beni biraz korkutuyordun çünkü sen çok..."

"Ne?" diyerek fısıldadım.

"Muhteşemdin. Öfkeli. Ürkütücü derecede öfkeli. Yüzündeki o kaşları çatık ifadeyi değiştirmeyi hep reddettin. Hepimizi yıl boyu korkuttun, Samantha Heather Mackey. Ama gerçeği de biliyorduk."

"Biz mi? Ne–"

"Sadece yalnız, üzgün bir kız olduğunu."

Bana doğru uzanıp yüzümü hafifçe ve yumuşak bir şekilde eldivenli elleriyle tuttu. Esrarengiz gözleriyle yumuşak bir şekilde bakıyordu. Rob Valencia'nın esrarengiz gözleri.

"Değil miydin?"

Biraz ağladım. Muhtemelen kokteylin etkisinden. Yedi yıl önce talaşla kaplı sahnede yanımda yatarken koktuğu gibi

T.me/Cinciva

kokan, taş gibi omuzlarına yüzümü gömüp ağladım. On yedi yaşındaki genç bir delikanlı, kızarmış hayvan eti ve kilise tütsüsü dolu kokusuna. Başka bir şey daha vardı şimdi, kek karışımı gibi bir şeydi.

"Samantha," dedi, "gözleri sulandırmaya gerek yok."

"Ne?"

"Nihayetinde seni kolay incinir, çaresiz ve aynı zamanda da zorlama buluyoruz."

Bir anda yanımızda biten Düşes, masadaki şeffaf bir kutuyu Rob'a doğru itti.

İçinde bir çiçek vardı, bileğe takılan süs çiçeği. Bir orkideye benziyordu. Pembe damarlarla dolu, mor ağzı olan, beyaz ve parlak bir orkide.

Rob kutuyu açtı ve çiçeği yavru bir kuşu tutar gibi avucuna aldı. Ona aç gözlerle bakıyordu. Bir an çiçeği yiyeceğini düşündüm.

Sonra Düşes yaklaşıp Rob'un muazzam omuzlarını sıvazladı ve Rob da elimi tutup çiçeği bileğime taktı. Müzik değişti, adını anımsamamama rağmen çalan şarkı bana çok tanıdık gelmişti.

"Samantha," dedi ayağa kalkarak, "bizimle dans eder misin?"

Rob'la dans etmek Diego'yla dans etmeye benzemezdi. Amerikan futbolcularına has göğsü. Geniş omuzları. İri ve kendinden emin eli sanki boyum bir seksen iki değilmiş de ufak tefekmişim gibi sırtımda bir aşağı bir yukarı geziniyordu. Onunla ilgili her şey, bir tuğla ya da bayat ekmek kadar sağlam hissettiriyordu. Ava, Rob'dan çok farklıydı. File eldivenleri. Havalı olması. Omuzlarıma değen sarı beyaz saçları. Rob Valencia'nın teninden gelen esrarengiz sentetik şeker ve yanık hayvan kokusundan ziyade Ava, kuru yaprak ve çıra gibi kokuyordu.

Omzunun üzerinden diğer Tavşanların flörtleriyle dans

T.me/Cinciva

edişini izledim. Hepsinin gözleri kapalıydı, doğrudan bana bakan Düşes hariç. Göz göze geldiğimizde bana göz kırptı. Ben de ona gülümsedim. Güzel oda etrafımda dönüyordu. Açık pencereler, ipeksi perdelerin havalanmasına neden olan hafif bir meltemin içeri girmesine izin veriyordu.

Gözlerimi kapadım ve bir kadının avucunu kulağıma koyarak kadifemsi sesiyle fısıldadığını duydum: *Süzülmek, süzülmek, harika değil mi?*

Harikaydı. Sadece yanık şeker kokusu git gide güçleniyordu. Başımı kaldırıp Rob'a baktım. Hayır, o Rob Valencia'ydı. Rob Valencia'yla dans ediyordum. Etten kemikten Rob'la.

Karanlık çatısında sigara içerken ya da kırmızı kadife koltuğunda kitap okurken Ava'yı düşündüm, ama bu fikir bana çok uzak geliyordu. Siluetini görebiliyordum, yüzünü değil.

Tam o sırada bir çiğneme sesi duydum. Küçük homurdanmalarla çıkan heyecanlı dişleme sesleriydi.

Gözlerimi açtım. Çörek'i televizyon çocukla gördüm. Başını çocuğun omzuna dayamış, gözleri kapalı ve dudakları mutlulukla aralıktı. Çocuk, Çörek'in şeftali renkteki, ince elbise askısını kemiriyordu. Çörek'in gözleri açıktı ama boş bakıyordu. Beni görünce askı ağzından düştü. Sonra onu tekrar ağzına alıp çiğnemeye devam etti. Mutluluktan gözleri parlıyordu.

Bakışlarımı Ürkütücü Taş Bebek'e çevirdim. Onun da aynı şeyi yaptığını gördüm, ancak o farklı olarak düşen bir tutam saçını kemiriyordu.

Düşes'e dönüp baktığımda başını Beowulf'un omzuna koyduğunu gördüm. Beowulf ise onun incilerini kemiriyordu. Düşes bunu yaptığının farkında değilmiş gibiydi.

Ve tabii ki Vinyet. Kucağındaki genç çocuk kabarık eteğini kemirdiği sırada, müzik kutularındaki balerinler gibi köşedeki pencerenin önündeki çıkıntıda oturmuş bira içiyordu.

Sonra onu hissettim. Bileğimdeki ağzı. Rob Valencia, başını elimin üzerine eğmiş, dişlerini orkideye geçirmişti. Bir an için bana ayakkabı kemirirken yakalanan bir köpekmiş gibi baktı.

T.me/Cinciva

Sonra tekrar çiçeği kemirmeye başladı.

Elimi çekmeye çalıştım ama bileğimi sıkıca kavrayıp intikam alıyormuş gibi bileğimdeki çiçeği ağzını şapırdatarak yiyordu.

"Tanrım, kes şunu. Ne yapıyorsun?!"

Ama o git gide çiçeği daha şiddetli çiğniyordu. Gözleri karanlık ve kısıktı.

"DUR dedim." Yanağına bir tokat attım. Tahmin ettiğimden de sert vurmuştum. Beklediğimden daha yüksek bir ses çıktı, keskin bir şaplak sesiydi.

Müzik durdu. Herkes dans etmeyi bıraktı ve bana baktı. Rob şok içindeki gözlerini bana dikti. Eldivenli eliyle yanağımı tuttu. Gözlerine sanki bir bulut çökmüştü. Burnu seğirmeye başladı. Ağzı çiğnenmiş çiçekle doluydu ve bir şey demek için aralanmıştı–

"Bak, ben özür dilerim," diye atladım "Şey yapmak istemedim–"

"Acımasız," dedi yanağını sıvazlayarak. "Öfkeli. Kendi dışlanmışlığına dalmış. Cesur, ah çok cesur."

"Ne? Neden bahsediyorsun?"

Sonra gözleri nefretle doldu.

"Hepimizden daha iyi olduğunu sanıyorsun, Samantha. Ama kesinlikle değilsin."

"Ne?"

Yüzümü ellerinin arasına aldı, ağzından çiçek parçaları ve köpük fışkırıyordu.

"Saçını örmeye çalıştık ama izin vermedin. Seni etkinliklere davet ettik, gelmedin. Seni Çin yemeği yemeğe davet ettik ama sen, *Hayır, ben, Çin yemeği yiyemeyecek kadar meşgulüm, sizden daha önemli ve daha iyiyim,* dedin. Ama sen bunları hatırlamıyorsun. Hatırladığın tek şey, Samantha Heather Mackey'nin bir kurban olduğu. Samantha Heather Mackey'nin acı çektiği. Sadece kendinin hissedebileceğine inandığı duygularla yanıp tutuşuyor Samantha Heather Mackey'nin kalbi."

T.me/Cinciva

Yanık şeker kokusu artık çok yoğundu. Bir mürekkep balığının mürekkep püskürttüğü anı düşündüm. Rob'un beni kavrayan ellerinden kurtulmaya çalıştım. Bir anda çığlık atmaya başladı. Bana bakarak hayatında gördüğü en korkunç şeymişim gibi avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Bunu gören bütün erkekler çığlık atmaya başladı. Orada öylece durup tavana doğru çığlık atıyorlardı. Çıkan gürültü kulakları sağır edecek kadar fazlaydı. Ellerimle kulaklarımı kapadım. Tavşanlar onları, "Şşşştttt!" diye susturmaya çalışsa da başarısız oldular.

Rob'u yakalayıp kapıya, evin dış kapısına değil, çatı katındaki başka bir kapıya götürmeye çalıştılar ama Rob yukarı çıkamayacak kadar öfkeliydi ve başını kontrolsüzce sağa sola savuruyordu. Çığlık çığlığa bağırıyordu. Kulaklarımı ellerimle kapatmama rağmen söylediği her kelimeyi duyuyordum.

"Samantha Heather Mackey hikâyelerinin muhteşem olduğunu sanıyor! Samantha Heather Mackey bunu söylemese de tüm bu kahrolası dünya için fazla iyi olduğunu düşünüyor! Samantha Heather Mackey çok fakirmiş gibi davranıyor ama öyleyse niçin bir prenses gibi tavırları var? Samantha Heather Mackey hocasıyla yattı! Kendisine ayrıcalıklı davranması için ona sakso çekti! Samantha Heather Mackey'nin bu kadar uzun boylu olmasına imkân yok, cambaz ayaklığı takıyor! Samantha Heather Mackey bize tepeden bakabilmek için cambaz ayaklığı takıyor! Ohoooo, bunun her saniyesinden zevk alıyor! Samantha Heather Mackey bizim bu dünyadaki her şeye sahip olduğumuzu sanıyor, altın yataklarda uyuduğumuzu, onunsa toprakta yatmaya mahkûm olduğunu düşünüyor. Onun hiçbir şeye, hiç ama hiçbir şeye sahip olmadığını ve bu durumun da onu daha derin biri yaptığını düşünüyor. Bu seni daha derin biri yapmıyor, Samantha Heather Mackey, sadece buruşmuş, çürük bir patates gibi kokmanı sağlıyor. Samantha Heather Mackey her şeyi anladığını sanıyor ancak insanın kalbindeki derinlikleri anlayamıyor. Bizim kalbimizdeki derinlik-

T.me/Cinciva

leri anlamayı başaramıyor! Biz de *Jane Eyre*'i okuduk, seni amcık, *Dalgalar*'ı da okuduk ve okuduğumuzda, biliyor musun, dakikalarca ağladık."

Bunları söyledikten sonra, Rob, ağlamaya başladı.

Git artık, diye düşünüyordum, *kahretsin git artık*. Ama etrafımda dönen, dalgalanan o odada kımıldayamadığımı fark ettim çünkü Rob Valencia'nın öfkesi beni de transa sokmuştu. Onun o tıslayan, tüküren nefreti. Gözyaşları. Tavşanların onu nazikçe şşşt diyerek susturmaya çalışması. Yanan muffinin korkunç boğucu kokusu. Tüm bunlar korkunç bir tiyatro oyunu gibiydi. Belki de tüm bunlar Rob Valencia ve benim yerde ıstırap içinde kıvranmamızla sona erecekti. Neredeyse gülecektim. Birdenbire içimden öksürüğe benzer, histerik bir kahkaha çıkıverdi.

Ve aniden Rob Valencia'nın kafası patladı. Resmen havaya uçtu. Üstümde ve duvarlarda kan ve beyin parçaları vardı. Tavşanlar ve ağlayan çocuklar kana bulanmıştı. Kafatası parçaları dolu gibi ağaç zemine yağıyordu. Kafasız, takım elbiseli vücudu önümde ayakta durmaya devam ediyordu. Sonra birden yere yığıldı.

Kendi çığlığımın yüzüme yayılışını hissedebiliyordum.

Ayağımın dibine bir şey düştü. Bir kulak. Rob Valencia'nın kulağı.

Yere düştüm. Yere düşüyordum. Düşüyordum. Hâlâ düşüyordum. Kan ve kafatasıyla kaplı yeryüzüne düşüşüm çok uzun sürdü. Arka planda bana o çok tanıdık gelen parça hâlâ çalıyordu, on yedi yaşındaki kalbimin çok iyi tanıdığı ancak hatırlayamadığım o şarkının adını sonunda hatırladım, "Slave to Love."*

---

* (İng.) Aşkın kölesi. –*yhn*

T.me/Cinciva

12.

Bana ait olmayan bir yatakta uyandım. Gözlerimi çok ünlü bir İngiliz aktrisin korsan kostümü giymiş bir adama sarıldığı ve beraber bir duman girdabının içinde durdukları postere bakarak açtım. Çoşku içinde başını arkaya atmış vaziyette, hayatı pahasına adama sarılıyordu. Posterin yanında bir mantar panoda gülümseyen kızıl saçlı bir kızın ailesi ve arkadaşlarıyla fotoğrafları vardı. Çakıl taşlarıyla dolu bir deniz kenarında, bereketli bir bağın tam ortasında, bir dağın zirvesinde çektirdiği her fotoğrafta aynı mutlu ve akıl sağlığı yerinde ifadeyle poz veriyordu. Bu yüzü bir yerden tanıyordum, tanıdığıma fazlasıyla emindim ama kime ait olduğunu bir türlü çıkaramıyordum.

Altın ve yeşil rengi olan yapraklara bakan bir pencereye doğru döndüm. Tarif edilemeyecek kadar huzur ile doluydum. Akşamki olaylara büyük bir bulutun tepesinden bakar gibi yukarıdan bakıyordum. Yatağın ne çok sert ne çok yumuşak olduğunu fark ettim. Mükemmel bir yataktı. Tam olması gerektiği gibiydi. Altın Saçlı Kız sonsuza dek burada kalabilirdi. Mastürbasyon da yapabilirdi. Altın Saçlı Kız'ın burada, bu yatakta, Üç Ayı onu seyrederken yüzsüzce mastürbasyon yapışını hayal ediyordum. Onları kısık gözleriyle durmasını söylemeleri için kışkırtıyordu. Onlar ise bunu yapamayacak kadar kibardı. Ben de bu manzaraya gülüyordum. Ha. Hahaha. Yorgan, lüks deterjan gibi kokuyordu, tıpkı kahrolası gerçek bir çam ağacı gibi. Sanki bir ormandaydım ve yatağım orman yosunundan yapılmıştı.

"Tavşan?" Döndüm ve bir kadının yatağımın kenarında oturduğunu gördüm.

Gülümsedim. "Ava," dedim. "Ah, Ava. İyi ki buradasın."

T.me/Cinciva

"Ava da kim?"

Ava'nın silueti aniden kafasında kedi kulakları olan yetişkin bir kadına dönüştü. Ruhum çığlık atıp uluyarak odadan kaçıp gitti. Kalbimse yere doğru kayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ama ben tam orada kaldım, onun yatağında, küçük soğuk eli yüzümü okşarken.

"Ben Kira'yım," deyip durdu çünkü ben başımı sağa sola sallayıp, hayır, hayır, o Kira diye reddediyordum. Bu, onun adı değil. Onun ismi başka bir şeydi. Sahiden, neydi?

"*Kira.*"

Yanaklarımdan aşağı gözyaşları süzülüyordu, süzülüyor olmalıydı, çünkü yüzüm ıslaktı. Bir önceki akşam küçük parçalar hâlinde tekrar ediyordu, tıpkı Kasvet'in büyük, yaratıcı bir aydınlanma ânına esin vermek için Mağara'nın kara duvarlarına yansıttığı sanatsal kolajlar gibi. On yedi yaşındaki aşkım Rob Valencia'nın tıslayan, kanlar fışkıran kafası. Duvardaki kan lekeleri. Birilerinin lekeli beyaz eldiveni. Bir çocuğun orkide dolu ağzı. Sanki bir öpücük için hazırlanıyormuş gibi uzanmış o çiçeğin pembe, damarlı ağzı. Tüm bunları pamuksu bir buluttan seyrediyordum. İnliyordum.

"Şşşşt," dedi. Gülümseyen karpuzlarla süslenmiş dev bir kadeh ve paskalya yumurtası büyüklüğündeki iki hapı bana doğru uzattı. "Al bunları, Tavşan," dedi.

Küçük avucunda tuttuğu haplara baktım. Tic Tac şekerlerine benziyorlardı.

"Ne bunlar?"

"İyi gelecekler. Güven bize."

Onları içtim. Gülümseyen karpuzlu bardaktaki şekerli içecek her neyse onunla yuttum. Limonata olduğunu fark ettim. Tamamını bitirene kadar beni izledi.

"İyi misin, Tavşan?" diye sordu genç bir kıza ait olmayan derin bir ses tonuyla. Sesi daha çok genç bir kadınınki gibiydi. Bana aniden alev alabilecek bir şeymişim gibi endişeyle bakan genç bir kadın gibi.

T.me/Cinciva

"Evet." Ben çam ormanımdaydım. Ben, altın rengi lüleleriyle, ormana kaçırılmış mükemmel yatağımın içindeydim. Tekrar pencereden dışarı, altın yeşil rengi yapraklara doğru baktım.

"Rob Valencia," dedim yapraklara. "Kafası patladı."

Bunu söyleyince ne kadar komik olduğunu fark ettim. Avazım çıktığı kadar yüksek sesle kahkaha attım. Durduramıyordum.

Kira, bana sert bir tokat attı. Bu şekilde de aniden sustum. Sonra yanağımı hafifçe okşadı. "Bu senin gördüğünü* sandığın şey, tamam mı?"

Testere. Eşyaları kesen gümüş rengi, dişli yüzeyi olan şeyi düşündüm. Ağaçlar. Kadınlar. Çizgi romanlardaki hayvanlar. Dolu gibi yağan kafatası parçaları. Beyin parçası yağmuru. Hâlâ tüten kopmuş bir kulak.

"Gördüm, gördüm, gördüm, gördüm, gördüm–"

Beni bir kere daha tokatladı, bu sefer daha sert.

"Olaylar her zaman göründüğü gibi olmuyor, öyle değil mi?" Kedi kulaklarına baktım. Altın rengi gözleri yalvarıyor gibiydi. Elimdeki gülümseyen karpuzlar bana göz kırpıyordu. Testerenin dişli, kesici yüzeyi parlayan gümüş gibi bir su kütlesine dönüşmüştü. Kaygısız dalgaları üzerinde süzülüp gidiyordum.

"Tavşan," dedi, "Bence bizimle öğle yemeği yemelisin. Atölye dersinden sonra. Müsait misin?"

Yapmam gereken başka bir şey bulmaya çalışıyordum. Yalan söylemeden sunabileceğim bir bahane. Görmem gereken önemli bir kişi. Ancak bu kişiyi bir türlü bulamıyordum. İçindeki her şekilde karanlık ve belirsizdi. Sanki birisi ışığı söndürmüş gibiydi. Gördüğüm tek şey karşımdaki parlak yapraklardı. "Evet, müsaitim."

---

* Orijinal metinde kullanılan "saw" kelimesi, hem testere anlamına gelmektedir hem de "görmek" fiilinin geçmiş zaman hâli olan sözcüktür. Kelime şakası yapılmıştır. –çn

T.me/Cinciva

"Derse geç kalacağız," dedi ayağa kalkarak. Benimle SafeRide'a binebilirsin."

"SafeRide," diye tekrar ettim. Kampüsten eve giderken güvende hissetmediğimiz akşamlarda kullandığımız üniversiteye ait araba servisiydi. Dışarıdaki güneşli havaya baktım. "Ama şu anda gündüz."

Omuzlarını silkti. "Pişman olmaktansa güvende olalım."

Rob Valencia'nın kafasını düşündüm. Duvardaki kanı. Çığlık attım ancak çıkardığım tek ses hafif bir iç çekiş oldu.

"Hazırlanman gerekiyor. Senin için bir elbise çıkardım, çünkü senin giydiğin elbise... Neyse, işte bunu giy," diyerek sandalyesinin üzerinde yumuşak kabarık bir şeye işaret ediyordu.

Elbiseye baktım. Her yerinde dondurmaları yalayan kedi deseni vardı. Kedilerin kafasındaki taçlar hafif yamuktu.

"Peki," dedim.

"Sana biraz kahve de bıraktım. Ah ve bunları taksan iyi olur," diyerek makyaj masasından aldığı kalp şeklindeki güneş gözlüklerini yatağa doğru fırlattı. "O haplar seni güneş ışığına karşı duyarlı hâle getirecek."

Beni, elimde gülümseyen karpuzlu bardağım ve kucağımda kalp şeklindeki gözlüklerimle bırakıp odadan ayrıldı. Başucundaki masada pelüş bir kurbağa prens korkulu fakat mutlu gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. *Samantha, ah Samantha, ne yapacaksın şimdi?*

Güvenli yolculuk minibüsünde Kira, Elaine isimli kadın sürücüyle sohbet ederken ben de yanında oturuyordum. Elaine, bizim gibi sevimli iki kız kendisini çağırdığı için çok memnun olduğunu ve son zamanlarda olan şiddet olayları nedeniyle çok dikkatli olmamız gerektiğini söyledi. Kira da, *"Dikkat ederiz, biliyorum, ÇOK kötü," dedi.* Sonra da konuyu değiştirip havadan sudan konuşmaya başladı. *"Ekim ayına göre ne kadar güzel bir gün, değil mi?"* Sanki kimsenin kafası patlamamış gibi.

T.me/Cinciva

Sanki oturma odasının duvarlarında kan ve kafatası parçaları yokmuş gibi.

İşin en tuhaf tarafı, gerçekten de yoktu. Biraz evvel oturma odasına girdiğimde her şey pırıl pırıl ve derli topluydu. Rob Valencia'nın ölümüyle ilgili hiçbir kanıt yoktu, *These Dreams* kalıntıları yoktu. Raflarındaki kitaplar dahi oldukça düzenliydi ve içinden deniz adamları çıkan berrak sulara bakan, canı sıkılmış su perileriyle dolu duvar kâğıtlarında tek bir leke dahi yoktu. Tüm yüzeyler pırıl pırıldı ve ahşap döşemeler tertemizdi. Kira, giriş kapısında, sırtında kırmızı pelerini ve ayağında Mary Jane ayakkabılarıyla yere sabırsızlıkla vurarak beni bekliyordu. *Hadi gidelim artık, Tavşan.*

Kira'nın pelerinini çekiştirdim ve o da bana döndü. "N'oldu?"

"Ben okumayı yapmadım," dedim. "Ders için." Sesim bana tuhaf bir şekilde yabancı geliyordu, sanki minibüste kemeri takılı hâlde, çılgınca cinayet işleyebilecek bir katilin yanında oturan başka bir kadına aitmiş gibiydi. Bu kadına kaçıp gitmesini söylemek istiyordum. Minibüsün kapılarını açıp kaçmasını. Ama o gayet sakindi. Koltuğunda oturmaya devam ediyordu. Elleri, kucağında bir çift ölü balık gibi pencereden dışarı bakıyordu. Sesinde palmiye ağaçlarının rüzgârdan sallanan hâllerini anımsatan bir huzur vardı. "Okumayı yapmadım," diye onu tekrar ederken duydum.

"Tavşan, kim yapıyor ki okumayı? Cidden. Bir dakika. Caroline bir elbise krizi geçiriyor."

Mesajını yazarken ona bakıyordum. Üzerinde esrarengiz güzellikteki elbiselerinden biri vardı. Beş köşeli yıldız boynunda ışıldıyordu. Elinde defteri ve Kasvet'in ödev olarak verdiği saçma kitabı tutuyordu.

"Sen okumayı yapmışsın," dedim.

Omuzlarını silkti. "Sadece bir gece, o da canım sıkıldığı için," dedi. Onu oturma odasında, orman rengi, fırfırlı, sinsi gözleri olan tilkilerle dolu bir elbise giymiş hâlde hayal edebi-

T.me/Cinciva

liyordum. Caroline'ın durmak bilmeyen mesajlarının alevini söndürürken bir yandan okuma yapıyordu. Sürekli ve sürekli olarak okuyordu. Doğrusu şu ki Warren'a devam ettiğiniz müddetçe özel hayatınızda ne olursa olsun –saç sorunu, varoluşsal kriz, baltalı cinayet– yine de okumayı yapmalıydınız.

"Okuma ne hakkında?" diye sordum ona, kitabı işaret ederek.

"Söylemesi zor. Tam olarak bir hikâyesi yok, anlarsın ya."

"Bana soracak ama. Bana hep sorar," diye fısıldadım.

"Kim?"

"Kasvet."

Kafası karışmış görünüyordu.

"Ursula."

"Yani Önemseyen Bayan mı?" dedi. Kaplan gözleri parladı.

"Aman tanrım ben Önemseyen Bayan'a bayılıyorum. Ondan bebeklerim olmasını o kadar isterdim ki. Muhtemelen denizkızı olurdu. Bak, seni sözlüye kaldırırsa sana arka çıkarız, Tavşan," birbirine kavuşmuş ellerimi sıvazlayarak. "Rahatla, tamam mı?"

"Tamam."

Pencereden bakıyordum. Yeşil yapraklar ve sonrasında genç erkek kanı, yeşil yapraklar ve yine genç erkek kanı görüyordum. Ava. Ava'yı görüyordum. Yolun kenarında bir ağacın altında bu minibüsü geçerken seyrediyordu. "Ava! Arabayı durdur," diye bağırdım ancak bir fısıltı olarak çıktı ağzımdan. Kira ve şoför beni duymadılar bile. Bana mesaj atıp atmadığını görmek için telefonumu kontrol ettim.

Yazmamıştı. Ona acil durum mesajı olarak sadece soru işareti yolladım.

Mağaradayken hepsi bana fazlasıyla iyi davrandı. Hepsi etrafımda oturuyordu, dip dibe denecek kadar yakınımda. Masalardan oluşturduğumuz karenin karşısında değil, hemen yanımdaki sandalyede oturuyorlardı. Bana da "Tavşan" diyorlardı. Hepsinin ismini unutmuştum ama hatırlamama yar-

T.me/Cinciva

dım ettiler. Sarı, küt kesim saçlı, yenilebilir görünümlü kız Caroline'dı. Açık sözlü, damarları belirgin, oldukça güzel ve başka bir yüzyıla aitmiş gibi görünen kız Victoria'ydı. Ardından onların kraliçesi, şeytani İzlanda kraliyet ailesinin bir mensubu gibi duran ama bugün bana oldukça içten bakan Eleanor'du. *Evet, Eleanor,* dedi, sanki ölümden döndüğüm bir deneyim yaşamışım ve tekrar kendime geliyormuşum gibi elimi sıkıca kavradı.

Hikâyem hakkında inanılmaz güzel şeyler söylediler, bir süre önce öylesine yazdığım sonra panik içinde baştan sona düzenlediğim üçüncü sınıf bir yazıydı. Sayfaları numaralamıştım, hatta birbirlerine bile zımbalamıştım. Şimdi hepsi o sayfalara bakıp takdir ettikleri anlamına gelen küçük mırıltılar çıkarıyordu.

"Bu harika, Samantha."

"Vay canına."

"Açıkçası beni uçurdun."

"Hem de nasıl!"

"Yani. Ne kadar müthiş bir yorum, şeyin sosyal politikası hakkında..." Onların seslerini bastıran bir müzik duyuyordum. Eski bir filmin içindeymişim gibi, Henry Mancini kemanlarının yarattığı tuhaf bir duygu yükselişi yaşıyordum.

"Çok doğru."

Beni önce Woolf'a, sonra Borges'e benzettiler; beni överkenki tutumları en az çantalarını satın aldıkları anlardaki kadar müsrifti. Yanlarındayken şahit olduğum bütün anlamsızlıklar kaybolmuştu. Saç örgüleri. İç organlarımı ezici sarılmalar. Neredeyse ciyaklamaları ve Tavşanlıkları yalnızca bir hayalmiş gibi hissediyordum.

Atölye çalışması sırası altın saçı küt kesimli kıza gelmişti. Caroline. Kendimi, sadece kendinin görebildiği bir sis bulutuyla aşk yaşayan bir kızı anlatan hikâye hakkında güzel şeyler söylerken buldum. "Bu harika, Caroline," dedim. Adı ağzımda garip bir tat bırakıyordu, ama aynı zamanda yeni bir

T.me/Cinciva

tür şeker gibi güzeldi. *Caroline, ne kadar sıradışı. Nasıl bir bakış açısı, Caroline. Caroline, ne kadar şiirsel bir ifade.*

"Pekâlâ, okuma hakkında ne düşündün, Samantha?" diye bana sordu Kasvet –oldukça aniden– okumaya döndüğümüz bir anda.

Saçının alevler içinde olmasından gayet memnun olduğu yüzünden okunan bir kızın sanatsal fotoğrafının kapağını süslediği kitaba bakıyordum. Kitabın sayfalarını hızlıca çevirdim ve sadece noktalama işareti olmadan blok hâlde yazılmış yazılar gördüm. Okumayı yapmadığıma emin bir hâlde bana bakan Kasvet'e döndüm. Kısacası, kafasının patladığını hayal ettim.

"Kasvet," dedim sessizce. "Aslında ben–"

"Sen bana daha önce bu kitabın kadınsı arzuların karmaşık bir paradigmasını işaret ettiğini düşündüğünü söylemiştin," Eleanor adındaki kız bana bakmadan araya girdi. "Kitabın, yorumbilgisel döngünün etrafında dönüşünü dile getirdiğini söylemiştin ve Samantha'nın metni de açık bir şekilde bu esere cevap veriyor. Ondan esinlenmiş olmalısın..."

Kasvet başını salladı. "Eleanor, bu çok doğru. Samantha," dedi muhteşem başını bana çevirerek. "Bu haftaki metninden çok etkilendim. Son zamanlarda oldukça fazla duygusal gelişme gösterdin, *bu* çok açık."

Hepsi onaylayarak başını salladı ve gülümsedi.

Kasvet'e kalp şeklindeki gözlüklerimin ardından bakakaldım. Gözlük camımın ardından Kasvet, bana koyu pembeymiş gibi görünüyordu. Hepsi öyleydi.

"Açık," diye onaylayarak başımı salladım. "Çok memnun oldum." Caroline'ın bana dersin başında ikram ettiği küçük keki ısırdım. *Akşamdan kalma durumun için*, demişti çekinerek küçük pembe ellerini kâse gibi kullanarak uzattığı şekerlerle süslenmiş tatlıyı verirken.

T.me/Cinciva

13.

İstediğiniz her şeyin minyatür boyunu bulabileceğiniz, onların favorisi olan kafedeydik. Mini meşrubatlar. Mini hamburgerler. Mini soslu patates kızartmaları. Mini kekler. Kaç kere burada birlikte yemek yediklerini hayal etmiştim? Mini kokteyllerini birbirine tokuşturduklarını. Belki benim hakkında konuşurken. *Bunu yapmaları kimin umurunda?* derdi Ava. *Cidden.*

Ezbere bildiklerine emin olduğum kek şeklindeki menülerine bakmıyorlardı. Bunun yerine bana bakıyorlardı. Ben menüyü incelerken dört çift göz beni izliyordu. Menüdeki her ürün gözlerime koyu pembe, başsız bir ceset gibi geliyordu ancak ilaçların yarattığı pus dağılıyordu, dağılmaya başladı, dağılmak üzereydi ve soracak sorularım vardı, cevap istiyordum. Sormak için ağzımı açtım–

"Samantha," dedi Caroline, "dün gece hakkında seninle konuşmak istiyoruz."

Üzerinde küçük bunsen brülörü desenli elbisesi ve Christopher Robin hırkası vardı, saçlarını ise Fransız lülesi yapmıştı. Kendi saçlarıma dokundum ve onun yaptığı karmaşık düğümlerin hâlâ orada olduğunu fark ettim. Artık onları hissetmemem ne kadar garipti.

"Onları artık hissetmiyorum," dedim alçak bir sesle çörek menüsünü kendime yakın tutarak.

"Neyi hissetmiyorsun?"

"Saçlarımı," diye fısıldadım.

Birbirlerine bakıyorlardı.

"Samantha, seninle dün gece olanlar hakkında konuşmak istiyoruz."

T.me/Cinciva

"Olanlar hakkında," diyerek tekrar ettim.

"Gördüklerin hakkında."

Testere. Bir kez daha göz kırpan dişleriyle titrek kesici yüzeyi düşündüm.

"Gördüğünü sandığın şey hakkında," dedi Caroline. "Samantha," diye tekrar başladı, "dün gece olaylar tam ümit ettiğimiz gibi gitmedi."

"Umarım bunu biliyorsundur, Tavşan," dedi Kira.

Önümdeki menüye eğilip baktım. Mini churrolar. Mini piliç ve wafflelar. Mini tatlı patatesler ve aioli sosu. "Rob Valencia patladı," dediğimi duydum sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuşum gibi. Daha sonraki saatlerde yağmur yağacak. He, evet.

Caroline iç çekip parlak sarışın kaküllerini yüzünden dağıtmak için burnuna doğru üfledi.

"O, *patlamadı.*"

"Yani, bir nevi patladı," dedi Kira, "ve patlamadı da. Ne dediğimi bilmiyorum. Boş verin."

"O, PATLAMADI," dedi Caroline.

"Kesinlikle patlamadı."

"Bu sadece senin gördüğünü sandığın şey," dedi Victoria.

Victoria'nın güzel, kemikli yüzüne gözlerimi diktim, beyaz orkideye benzeyen tenine. Siktir git diyen gözlerinde sıkılmış ama aynı zamanda eğlenen bir ifade vardı. *Ah Tavşan.* Yüzeyinde süzülüp gittiğim, batmamak için hafifçe çırpındığım baloncuklu pembe suyla dolu bir şampanya kadehi tutuyordu. Kadehin içinde dikenli, kırmızı renkli bir şey batıp çıkıyordu ve pembe suların içine doğru rengini veriyordu. Benim ya da Rob Valencia'nın kalbi miydi? Duvara sıçramış kan izlerini hatırladım. Rob Valencia'nın kafasının patladığını görmesine rağmen Victoria'nın yüz ifadesine hâkim olması; şok olmaktan çok rahatsız olmuş gibiydi. Gözlerini devirmiş bile olabilirdi.

"Ne gördüm ben?"

Elini hiç sürmediği mini ekmek çubuklarıyla dolu mini se-

T.me/Cinciva

petin üzerinde kemikli ellerini kavuşturmuş oturan, adı Eleanor olan gümüş rengi saçlı kıza bakıyorlardı.

"Samantha," dedi hülyalı bir şekilde, "eserlerine her zaman bayıldığımı söyleyebilir miyim?"

"Bayılıyor musun gerçekten?"

"Hem de çok. Gerçek bir hayranınım."

"Gerçekten?"

"Şaka mı yapıyorsun. Senin... cesur oluşun. Açık sözlülüğünün ihtiyatlılığı. Derin düşünceli ruhunun karanlık gecesi melodramı. Muhteşem. Yani... bazen kulak tırmalıyor, yanlış anlama sakın. Abartılı. Bilinçli olarak kışkırtıcı. Ancak yeteneğin inkâr edilemez ve ifade şeklin metnin tümüne çok şey katıyor."

"Tabiri caizse ağdalı bir dil," diye ekledi Victoria.

Hepsinin başlarıyla onayladığını gördüm; saçları tam gözümün önündeki güneşli gökyüzü gibi pasparlaktı.

"Teşekkür ederim," dedim.

"Bu sebeple son zamanlarda senin yazmakta güçlük çektiğini duymak beni çok *üzdü*. Senin... tıkandığını duymak."

Şimdi başka yöne bakıyorlardı. Bakışımdan kaçıyorlardı. Güneşli gökyüzü kayboldu ve yağmurun altında, gölgelerde yapayalnız kaldım. Aslan'ın onlara bu konudan bahsettiğini, onlara fısıldadığını hayal ettim. Çayını karıştırarak, anlayışsız bir tavır takınmadan *Bunda utanacak bir şey yok, aramızdaki en iyilere bile oluyor* dediğini.

"Ne? Ne dedi size?"

"Samantha," dedi Eleanor, başını salladı ve elimi bırakıp, "bunu *hissedebiliyoruz*. Çok belli."

Başımı tekrar tekrar salladım. "Tıkanmadım. Sürekli yazıyorum." Ama durmadan akan gözyaşlarım bana ihanet etti.

Kira üzerinde gökkuşağı deseni olan mendilini bana doğru uzattı. Burnumu sümkürürken beni beklediler.

"Samantha," diye devam etti Eleanor, "utanacak bir şey yok. Sen bir sanatçısın. Hepimiz öyleyiz. Arzularımız, ihtiyaç-

T.me/Cinciva

larımız, sanatçı olarak bizi geliştiren ve serpilmemizi sağlayan şeyler–"

"*Kadın* olarak."

"Aynen. Karmaşık ve kırılgandır, değil mi? İncelikli ve muazzam."

Başımı onaylayarak salladım.

"İşte senin arzun," dedi Eleanor. Caroline'a baktı ve o da çantasından pembe plastik bir midilli çıkarıp masanın ortasındaki ayaklı çörek tabağına yerleştirdi.

Ayaklı tabağın ortasındaki midillinin uzun, pembe, plastik gövdesine bakakaldım. Kalplerle süslenmişti. Tam zıplayacağı sırada donmuş kalmıştı. Büyük, gülümseyen gözleri parıltı doluydu.

"Pinkie Pie," diye fısıldadım.

"Ve işte burada da dünya," dedi Eleanor, Kira'ya bakarak. Kira da küçük plastik kare şeklindeki kafes işine benzer bir şey çıkardı.

Bu, bir çitti. Oyuncak çit.

Çiti, Pinkie Pie'ın önüne koydu.

"Durumun nasıl berbat olduğunu anlıyor musun?"

"Kullandığımız sözcük kasvetli."

"Boğucu."

Pinkie Pie'a baktık. Çitlerle çevrili ve yüksek tüneğinde bir başına, kırıntılar dışında her şeyden arınmıştı. Masa çok aşağıda kalıyordu.

"Tıkanman çok normal, Tavşan."

"Samantha, biz bu soruna yönelik olan bir proje hazırlıyoruz."

"Bir çeşit... işbirliği."

"Ha," dedim. "Bir roman gibi mi? Yoksa kısa hikâye mi?"

Gülümsediler. *Ah, Samantha. Zamanın çok gerisindesin. Prehistorik masasında karanlıkta oturmuş, ucu kör küçük kurşun kalemini sımsıkı tutmuşsun!*

"Yok, yok, roman değil, Tavşan."

T.me/Cinciva

"Artık romanlar da bildiğin gibi özgün değil."

"Çok yorgun bir biçim."

"Etkisiz. Aksak."

"Bizim yaptığımız çok daha..."

"Yenilikçi."

"Deneysel."

"Performansa dayalı."

"Metinsel bağlamalı."

"Temelde bir melez."

Bir melez. Akademik yaratıkların içinde en belirsiz olanı. Ne yaptığını bilmediğinde herhangi bir şeye verdiğin isim. "Bir melez. Yani üslupları mı birbirine bağlıyorsunuz?" Gene o *vah vah* der gibi gülümsemeyi takınmışlardı. Başlarını sallıyorlardı.

"Samantha, biz *Warren'dayız*. Ülkenin en deneysel, çığır açan yazarlık okulu. Bu *üslubun* çok ötesine gidiyor. Tüm üslup konseptini altüst ediyor."

"Ve cinsiyet öyküsünü de."

"Ve dilin ataerkilliğini."

"Tüm yazma aracından bahsetmiyoruz bile."

"Temelde yazma aracının canına okuyor, Samantha. Ki o zaten ölü, biliyor musun?"

"Aynen. Bu, Vücut'u icra eden *Vücut* ile ilgili. Vücut'un tüm nüanslı içselliğiyle icra etmesiyle ilgili."

"Vücut düzmesi," diye ekledi Victoria.

Eleanor ona kötü bir bakış attı. Sonra bana pek samimi olmayan bir gülümsemeyle baktı.

Anladığım kadarıyla benden bir yorum bekliyorlardı. "Harika. Tüm bunlar kulağa çok hoş geliyor. Öyleyse –kusura bakmayın ama– yaptığınız ne? Tam olarak?"

Birbirlerine baktılar. *Samantha. Hep onun üniversiteyi bir devlet okulunda okuduğunu unutuyoruz. Ailesinde üniversiteye giden ilk kişi. Belki de liseye bile? Bunu hep unutuyoruz. Sorun değil, Tavşan. Haydi, ona tek tek anlatalım. Daha az iddialı kelimeler kullanalım.*

T.me/Cinciva

"Samantha, biz kadın sanatçılarız, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Öyleyse bir başkasının yazım sanatında sadece bir yolcu mu olmak istiyorsun?"

Hepsi bana bekleyerek bakıyorlardı. Bu soru için doğru bir cevap olmalı. *Düşün, düşün, düşün.*

"Hayır mı?"

Asık suratlı bulutları yarıp geçen güneş ışınları gibi yüzlerinde bir gülümseme belirdi.

"Tabii ki istemezsin."

"Kendine güç verilmesini istersin."

"Yaratıcı yetki istersin."

"Yetki istiyorsun, *nokta.* Kontrol."

"Sanatın üzerinde."

"Hayatın üzerinde, Tavşan."

"Hayatının tüm öğeleri üzerinde; bedensel, duygusal, akli, ruhsal... hatta–"

"Düzmek istiyorsun, düzülmek değil," dedi Victoria.

"Samantha," diye vurguladı Eleanor, "sana bir anlam ifade ediyor mu bütün bunlar?"

Kira'nın bana verdiği kalp biçimindeki gözlüklerin ardından hepsine gözlerimi dikip baktım. Dünyayı sürekli bu şekilde görüyor olmalıydı. Aniden hepsinin oldukça kederli görünen koyu pembe suratlarına baktım. Polis çağırmalıydım. Meksika'ya kaçmam gerekirdi.

"Kesinlikle."

"Harika. Çünkü biz de senin hazır olduğunu düşünüyoruz."

"Hazır mı?"

"Bize katılmaya."

"Ne için?"

"Ne için olacak. Atölyeye."

"Ama daha az önce atölye dersinden çıktık," dedim.

Birbirlerine baktılar.

T.me/Cinciva

"Ona gösterelim gitsin," dedi biri, galiba Victoria'ydı, ağzı mini patates kızartmasıyla doluydu.

"Sizleri bilemiyorum millet," dedi Kira. "Oldukça zorlu bir gün geçirdi zaten." Elimi okşadı. "Değil mi, Tavşan?"

"Gerçekten hazır mı?"

"Hazır," dedi Eleanor.

Başımı eğip telefonuma baktım. Ava'dan cevap yoktu. Kalbimin pembe sularda daha da derinlere battığını hissettim. Pus, yavaş yavaş kalktığı yerde yine yoğunlaşmaya başlamıştı. Gülümseyen karpuzun gözünün içine dalıp gitmiştim.

"Gösterin bana," dedim.

T.me/Cinciva

14.

Kira'nın çatı katı. Ulaşabilmek için sarmal merdivenini tırmanman gereken oyuncak bebek evindeki bir odaydı sanki. Geçen yıl birlikte bulutlu gökyüzü desenine boyadıkları sivri, üçgen bir tavanı vardı. Bulutlar bir çocuğun hayalindeki gibi kıvrımlı ve beyazdı; mavi gökyüzünden beş renkli bir gökkuşağı geçiyordu. Yüzüme taktıkları tavşan maskesinin göz deliklerinden görebiliyordum gökkuşağını. *Maske ne içindi?* diye sordum kendi kendime. *Güven bize,* dediler. Tavan penceresindeki perdelerinin uçlarında, sanki birkaç yangın görmüşler gibi yanık izleri bulunduğunu gördüm. Odanın bir köşesinde bir yangın söndürücüsü vardı. Başka bir köşede de *bir balta. Ne–*

"Göreceksin, Tavşan, göreceksin," dediler, köşede beyaz hasır bir koltuğa elimi tutarak götürürken. "Sen burada şimdilik böyle otur, tamam mı?"

Pek çok kokulu muma rağmen, odaya tam olarak tanımlayamadığım başka bir şeyin kokusu hakimdi. Yaşlı kedim Lucifer'ın eskiden oturduğum bodrum katında bulduğu farelerin kafalarını ısırarak koparıp günler sonra şiltemin altında bulmamı istediği kemirgenlerin cesetlerini andıran bir şeydi. Warren'a kabulüm geldikten kısa bir süre sonra Lucifer ölmüştü. *Bu kesinlikle bir işaret,* demişti Ava.

Ava. Benim şey yapmam lazım–

"Senin şimdi sakinleşmen lazım, Tavşan. Al. Bu senin zıvanadan çıkma ihtimaline karşı," dedi Caroline, yanıma bir kova koyarak. "Yani, ben öyle olacağını sanmıyorum, gördüklerine bakılırsa, hayat tecrübene göre."

Hayat tecrübem mi?

T.me/Cinciva

"Samantha zıvanadan çıkmayacak," dedi Eleanor. "O feleğin çemberinden geçti."

Bana gülümsedi. Çember. Yanan çember. Kibritle çemberi yakan trol *emoji*si.

Tavşan maskemin gözlerinin deliklerinden odanın ortasında bir şeyleri ayarladığını görüyordum. Tam Kasvet'lik bir gösteri. Koca bir kitap açıktı ve ortası ojeye benzer bir şeyle kan kırmızısına boyanmıştı. Oyuncak bir gelin ojeden yapılmış kanın ortasında yatıyordu. Oyuncak bebeğin yanında da büyük kırmızı kadife kaplı bir kutu vardı.

"Bu ne?"

"Göreceksin, sadece korkma, Tavşan."

"Korkabilir."

"*Ben* hâlâ korkuyorum."

"Sadece çocuğu korkutma, yani melezi."

"Ne çocuğu?" diye sordum.

"Odaya geldiğinde onu iyi karşıla, tamam mı?" dedi Caroline. "Merhaba de. *Gülümse.* Gülümsemek önemli."

Parlatıcıyla kaplanmış pasparlak dudaklarına baktım. Sesinde tereddüt vardı, sanki bir araba tehlikeli bir yoldan aşağı inerken freni patlamış gibi.

Başımı onaylayarak salladım. "Gülümseyerek merhaba."

"Güzel." Bana daha fazla Tic Tac şekeri verdi.

Neydi bunlar?

"Olayı hafifletmek için küçük bir şey."

"Olayın hafiflemesi için gerçekten bir şeye ihtiyacın var, değil mi?"

"Hepimizin var."

Ellerimle ucuna tutunduğum kayalık bir yamaç hayal ettim. Avucumun içindeki küçük haplara baktım.

"Güven Tavşan, hatırladın mı?"

Evet, tabii ki hatırlıyordum. *Güven.*

Onları yuttum. Kayayı bıraktım. *Güven.* Düşmeyeceğim,

T.me/Cinciva

havada süzüleceğim. Kabarık bulutlar ve gökkuşağı ile dolu yüksek gökyüzüne süzüleceğim. Pembe sis ve gülümseyen ışığa doğru.

Bu esnada aşağıda partinin hazırlığı yapılıyor gibiydi. Eleanor kanlı oyuncak gelin kurgusu üzerinde çalışıyordu. Victoria bir ses sisteminin üzerine eğilmişti. Kira yerde oturmuş kırmızı kadifeli kutuya doğru konuşan Caroline'a kötü kötü bakarak elindeki baltayı küçük, siyah bir taş ile biliyordu.

"Bazen niçin benim evimde atölye çalışması yapmak zorunda olduğumuzu anlamıyorum," diye fısıldadı Kira baltasına doğru.

"Tavşan," dedi Caroline, kolları kutuya sarılmış olarak, "bize tekrar bunları yaşatacak mısın? Sana daha önce de söyledik. Birincisi, senin teyzen itfaiyeci. İkincisi, senin bir çatı katın var. Ayrıca bu dairenin benimkinde olmayan bir enerjisi var. Çünkü çok eski."

"Keşke benimkinin de böyle bir enerjisi olsa," dedi Eleanor. Geniş beyaz dantel kol ağzı bir balıkçılın kanadı gibi açılarak Kira'nın omzunu sıvazladı. İnanılmaz güzel bir şeye bakıyormuş gibi mavi odaya göz atıyordu.

"Takım elbiseyi koridora koydun mu, Tavşan?" diye sordu Eleanor. Sesi beynimde tuhaf bir şekilde yankılandı. Kori-dor-dor-dor. Tav-şan-şan-şan.

"Hayır," dedi Kira başını yavaş yavaş bin kez sallayarak. "Koymam mı gerekiyordu?"

"Geçen sefer çıplak olarak çıktığında Caroline'ın ödünü koparmıştı, hatırladın mı?"

Kim çıplak çıkmıştı?

"Çıplak değil, sümüklü olduğu içindi," dedi Caroline. "Olay tamamen sümükten kaynaklandı."

"Sümük çok ateşli," dedi Victoria oldukça lüks brokarlı bir şezlongda sere serpe yattığı köşesinden. "Daha çok sümük olsun isterdim."

T.me/Cinciva

Caroline, Victoria'ya doğru uzanıp elleriyle onun narin kızıl buklelerini damarlı alnından ve baygın bakan gözlerinin önünden şefkatle geriye doğru taradı. "İğrençsin, Tavşan."

Eleanor dantelli kolunu Caroline'ın omzuna koydu, Caroline da yanağını onun koluna dayadı ve kolu Xanadu'ymuş gibi gözlerini kapadı.

"Seni seviyorum," dedi.

"Ben *seni* seviyorum," dedi Eleanor.

Onların birbirlerine sarılmalarını bir on yıl kadar seyrettim sanki.

Kira da bu olayı bir kaybı izler gibi izledi. "Keşke birileri daha önce bunun benim görevim olduğunu söyleseydi, hepsi bu."

"O kadar zor bir şey değil, Tavşan," dedi Caroline kafası hâlâ Eleanor'un omzuna dayalıyken. "Sadece birkaç kıyafeti koridora çıkaracaksın, hepsi bu."

"Konu o değil. Konu sadece niye hem evi *hem* de takım elbiseyi ben sağlıyorum? Bu niçin benim görevim oluyor anlamıyorum."

Kimse cevap vermeyince, "Ayrıca, belki de bu sefer bir takım elbise giyip gelir. Bu işte gitgide daha da başarılı oluyoruz."

Daha başarılı? Neyde daha başarılı?

"Onların çıplak gelmeleri benim hoşuma gidiyor," dedi Victoria, şezlongu artık havada süzülüyor gibiydi.

"Onlar kim?" dediğimi duydum kenardan.

Beni duymazdan geldiler.

"Film ne olacak? Peki ya müzik?" diye sordu Caroline.

Victoria elindeki uzaktan kumandayı silah gibi tuttu. Köşeden bir televizyon belirdi ve siyah beyaz bir film açıldı. Bir kadın ve bir erkek gülümseyerek bir kuyunun etrafında dönüyorlardı. Tekrar kumandaya bastı ve benim göremediğim hoparlörler odayı "La Vie en Rose" şarkısıyla doldurdu.

Kanlı kitabın içindeki gelinin yanında duran kutunun etrafında toplandılar. Caroline kumaşı kaldırıp çok sevimli bir biçimde burnu seğiren ve kulaklarını sallayan bir tavşanın or-

T.me/Cinciva

taya çıkmasına izin verdi. "Ayyy, ÇOK TATLI," dedi Kira. "Minicik pembe buynuna bayk!"

"Yapma!" dedi Caroline. "Unutmayın. Tavşanın ne kadar tatlı olduğu konusunda konuşmamamız gerekiyor."

Kira dokunsak ağlayacakmış gibi görünüyordu ama dudaklarını birbirine bastırıp başıyla onaylamakla yetindi. Ben de öyle yaptım.

"Tavşan çok tatlı," dedi Caroline.

Evet.

"Çok tatlı."

Çok.

"Kulaklarına bir bak."

"Gözlerine bir bak. Çok heyecanlı görünüyor. Sanki biliyormuş gibi."

Neyi biliyormuş gibi??

"En azından hoşçakal diyemez miyiz?"

Hoşçakal mı? Niye hoşçakal?

"Hoşçakal, tavşan."

Hepsi ona üzgün bir şekilde el sallıyordu. Niçin olduğunu anlamadığım hâlde ben de el salladım. *Niçin el sallıyorduk biz?*

"Tamam," dedi Kira, "başlayalım mı?"

Önlüklerini taktılar, bağladılar, sanki birazdan bir kek pişireceklermiş gibi. *A, ben de pişirebilir miyim?*

"Al, Tavşan, bunu giysen iyi olur," dedi Kira bana üzerinde "Mutfağımda Saçmalamak Yok" yazan bir önlüğü verirken.

Yaşasın! Yaşasın! Bir dakika. Ne yapıyorduk biz?

"Kek falan mı pişireceğiz?" diye sordum.

Caroline parmağını dudaklarına koyarak "*Şşşşt.* Bundan sonra konuşmak yok," dedi.

"Onu atölye çalışmasına sokmak istediğimizden *emin* miyiz?" dedi Victoria, bana daralmış bir ifadeyle bakıyordu.

Bu haksızlıkla ilgili söylemek istediğim çok şey vardı ancak iğneleyici ve sert bir cevap vermek için ağzımı her açışımda çıkan tek şey pozitif zırvalar oldu.

T.me/Cinciva

"Tavşan," dedi Eleanor. "Unutma..." Bana bakıp Victoria'nın kulağına eğildi ve elini koyup fısıldadı. Fısıldayışının arasında tekrar tekrar duyduğum tek şey: "Samantha". *Samantha, Samantha, Samantha, Samantha.* Ağaçların arasından esen sert bir rüzgâr gibi geliyordu kulağa.

Victoria bana bakarak hafifçe gülümseyip, "Peki, kalabilir," dedi.

Yaşasın! Yaşasın, yaşasın, yaşasın, yaşasın, yaşasın! "Ne için kalabilirim?"

Bana cevap vermediler. Onun yerine tıpkı benim yüzüme taktıkları maske gibi tavşan maskeleri taktılar, kulaklı ve bıyıklı. Gözlerinin içinden baktığı göz delikleri vardı.

"Ne tür bir çocuğu deniyoruz bugün?" diye sordu Tavşan suratların biri mutlu dudaklarını kımıldatmadan.

"*Çocuğu mu?*" dedi bir başka Tavşan. "Tavşan, bu konuşmayı daha önce yapmıştık. Onlara *çocuk* gibi eş anlamlı kelimelerle hitap etmiyoruz." Kelimeyi tükürerek söylediği sırada gülümseyen tavşan yüzünün ardında, iğrenmiş bir ifade saklı olduğunu anlamıştım. *Çocuk.* Aptal bir oyuncak ya da çok sulu bir çorba gibi.

"Özür dilerim. O zaman onlara ne demeliyiz?" diye sorarak Tavşan'a bakıyordu. Kocaman açılmış ve masum, takma, pırıltılı kirpiklerle çevrili gözlerle.

"Onlar ne *değillerdi?* Metin arası boşluklar. Muradına erme. Melezler."

"Ben onlara Taslaklar dediğimizi zannediyordum."

"Lütfen devam edebilir miyiz? Sazgınlaşmaya* başladım."

Birbirlerine bir çember biçiminde sokulduklarını gördüm. El ele tutuştular. Kızıl bir dalga gibi, içimde sıcak bir arzu yükseldi. *Bekleyin. Beni de çemberinize alın. Beni de, beni de.* Kendi ellerimi tuttum ve kendimi bir çember hâline sokmaya çalıştım.

---

* İngilizcedeki *horny* [azgın] ve *bored* [sıkılmış] kelimelerinin birleşminden oluşan *borny* kelimesinin Türkçe uyarlaması. –*yhn*

T.me/Cinciva

"Tavşan, orada hareket etmeyi kes."

Gökkuşakları kadar sessizdim. Ağaçlar kadar sabit. O çok güzel gözlerini kapatmalarını izledim. Ben de gözlerimi kapadım ama nedense hâlâ görebiliyordum. Oda ürkütücü derecede ciddiydi. Benim gökkuşağı sessizliğimden de sessizdi.

Benim seçemediğim sözcüklerle şarkı söylemeye başladılar. Şarkıları, içimdeki midillinin toynaklarını tokuşturup dans ettiriyordu.

Pencereler patlayıp tavan aspiratörü kafalarına inecek sandım ancak uzun süre hiçbir şey olmadı. Film oynamaya devam etti. Edith şarkı söylemeye devam etti. Oyuncak gelin de kitaptaki sahte kanın içinde, aynı pozisyonda yatıyordu.

Odanın ortasındaki tavşanın kulaklarının kımıldamasını seyrettiler.

İçlerinden biri, allık sürmüş gibi görünen tombul, pembe yanaklı ucuz tavşan maskesinin ardından öksürdü. Bir diğeri iç çekti. Sıkıcı. Sıkıcı gelmeye başladı. En iyi arkadaşım Alice ve ben, açıölçerimi planşet olarak kullanarak, kendi yaptığımız ruh çağırma tahtasının etrafında oturduğumuzdaki gibiydi. Orada saatlerce oturmuştuk, ta ki annem kapıyı çalıncaya kadar. *Bırakın artık, kızlar,* derdi.

Sonra ışıklar söndü. Bir rüzgâr esti. Perdeler tutuştu. Tavşan patladı.

Kira yüzüme tokat atana kadar çığlık attığımı fark etmemiştim. Beni susturmayı başarmıştı ancak ağzımın hâlâ bir karış açık olduğunu hissedebiliyordum. Kana bulanmış bir şey hâlâ şiddetle kucağımda titriyordu. Ellerim de kan içindeydi. Sadece kan değil, parçalar da vardı. Islak, titreyen, elbiselerime ve tenime yapışan bir şey. Koşup çığlık atmak istedim ama tek yapabildiğim orada öyle oturmaktı. Ağzım açık vaziyette gülümsemeye çalışıyordum.

Tavşan kızlar da kan ve et parçalarıyla kaplıydı. Parlayan saçlarından parlayan ayakkabılarına kadar her yerleri kana bu-

T.me/Cinciva

lanmıştı. Ama çığlık atmak bir yana, kımıldamadılar bile. Sessizce bir şey bekliyorlarmış gibiydi. Onlardan biri saatine baktı.

Kapı çaldı. *Aaa, bu kim olabilir ki?*

Birbirlerine göz deliklerinden bakıyorlardı.

"Kira," dedi Caroline.

"Ne, geçen sefer bendim," dedi Kira.

Kimse hiçbir şey söylemedi. Ben dudaklarımı sımsıkı kapadım.

"Niye hep ben oluyorum," dedi Kira. "Üstüme kaldı resmen. Anlamıyorum."

Hepsi Eleanor'a bir teyit, destek veya karar vermesi için bakıyordu; ancak beyaz tavşan maskesinin deliklerinin ardında, sanki bir Zen frekansındaymış gibi gözlerinin kapalı olduğunu görebiliyordum. Victoria yüzünden maskeyi kaldırdı. Hiç olağanüstü bir şey olmamış, sanki her tarafı tavşan parçasıyla kaplı değilmiş gibi sakızını çiğniyordu.

"*Peki o zaman*, ben açarım," dedi Caroline ayağa kalkarak. Tavşan maskesini ve önlüğünü çıkardı. Elbisesini düzeltti. Kana bulanmış aynaya bakıp inanılmaz derecede parlak saçlarını savurdu, sanki her bir teli hareketlenip güneş ışığıyla ahenkle dans ediyor gibiydi. *O çok büyüleyici*, dedi içimde şahlanan pembe midilli. *Öyle değil mi, Samantha? Evet*, diye fısıldadım Tic Taclerin beni taşıdığı gökkuşaklı gökyüzünden aşağı, bedensiz, havada süzülerek köşedeki baltaya uzanan Kira'ya doğru bakıyordum. Kira baltaya bakmıyordu. Bir yandan gözleri kapıdayken, eli hafifçe baltanın üzerinde duruyordu.

"Bundan sonra Pinkberry'e gitmeliyiz," dedi kapıya doğru.

Victoria ve Eleanor başlarıyla yavaşça onayladılar. Ben de onayladım. *A, tabii, Pinkberry, harika.*

Sonra Caroline, elini bir şempanzenin elini tutar gibi tuttuğu çok yakışıklı bir çocukla birlikte içeri girdi. Gerçekten de bir şempanze gibi yürüdüğünü, Tic Tac bulutlarının arasından fark ederek gülümsedim. Kamburdu. Kolları gövdesinden biraz daha uzundu. Yüzünün güzelliğini mahveden tavşan du-

T.me/Cinciva

dağı haricinde çok güzel bir adamdı. Lacivert bir takım elbise ile gözlerinin tonunda açık mavi bir gömlek giyiyordu. Ellerindeki siyah deri eldivenleri fark ettim.

Nefesim kesildi. *Aman Tanrım. Aman Tanrım, aman tanrım, aman–*

"Millet," diye anons etti Çörek, "bu Odysseus."

"Merhaba," diye mırıldandı diğerleri. Kendi dudaklarımın kımıldadığını hissettim, onların parlak dudaklarıyla aynı anda.

"Odysseus bana biraz evvel Fellini filmlerinden ve Proust romanlarından ne kadar hoşlandığını söyledi. Barthe'ın *Erotisme'ini* çok iyi biliyormuş ve Fransızca ana diliymiş," dedi Caroline koca elini sanki dev bir kukla ipi tutuyormuş gibi çekiştiriyordu. *"N'est-ce pas?"**

Çocuk; kocaman açılmış, hiçbir şey anlamayan açık mavi gözlerle önce ona, sonra bize baktı. Çatlamış dudaklarını açtı. Sonra korkunç bir çığlık attı.

Elleriyle kulaklarını kapatıyorlardı. Ben de benimkileri kapatmak istedim ama ellerimi bulamadım, dolayısıyla orada öylece durdum.

"Kira," dedi Caroline elleriyle kulaklarını kapatırken.

Kira onu duymazlıktan geldi. Kollarını kavuşturmuş oturuyordu, balta da yanında yerli yerindeydi. Gözlerini tam karşıya dikmişti.

"KIRA," diye bağırdı Caroline. "*Haydi.*"

"Sadece bir kere de bir başkası üzerine düşeni yapsa ne iyi olurdu diye düşünüyorum," dedi Kira.

"PEKİ," dedi Victoria ve yerden baltayı aldı.

"*Venez avec moi,*"† dedi Victoria Odysseus'un yaratık çığlığını sakinleştirerek. "*Ici, ici, dans la salle de bain.*"‡ Elini tutup banyoya doğru sürükledi. Çocuk, Victoria'yı deli gibi bağırarak takip etti.

---

* (Fr.) Öyle değil mi? –*yhn*

† (Fr.) Benimle gel. –*yhn*

‡ (Fr.) Burada, burada, banyoda. –*yhn*

T.me/Cinciva

Kapalı kapının ardından daha çok çığlık duyduk.

Merak etme, Tavşan, dediler bana kolayca buldukları ellerimi okşayarak. *İlk Taslaklar. Sürecin bir parçası. Bazen sevgililerini öldürmen gerekiyor, biliyor musun? Aslında bizim onlara verdiğimiz isim bu. Sevgililerimiz.*

Öldürmek mi?

Victoria tek başına çıktı. Göz deliklerimden banyoya ya da çocuğa bakmamayım diye kapıyı ardından hızlıca kapattı. Sadece Victoria. Her yeri taze kan ile kaplıydı. Ağzını her iki eliyle de kapatıyordu.

"Galiba sıçtım," dedi.

"Ne demek *sıçtın?*" diye sordu Kira.

Bir yaratık banyodan uluyarak çıktı. Bir hayvan adam. Teni kürklüydü. Kulakları tavşan gibi uzun. Hâlâ lacivert takım elbise giyiyordu. Kürklü omzunun çok derininde bir balta vardı, yarılmış etin içinden kan fışkırıyordu. Altında oturarak çığlık attığım gökkuşağın yanından feryat ederek geçtiğini gördüm ve buna rağmen ağzımdan dökülen tek şey kahkahaydı. Kahkaha atan bir ırmak gibi, sularım güneşte parlıyordu.

"Kovayı kullan, Tavşan!"

Kovanın kenarından bakarken, Caroline'ın başını öfkeyle Kira'ya doğru salladığını, çığlık atan yaralı tavşan çocuk etraflarında çılgınca tepinirken Kira'nın da iç çekip gözlerini devirdiğini gördüm. Kira yavaşça kalkıp duvara doğru yürüdü ve bir komodinin arkasından başka bir balta çıkardı. Yere yığılmış hâlde ağlayan tavşan çocuğa doğru gitti. Baltayı kendi başının üstüne doğru kaldırdı.

Başımı salladım ve gözlerimi kapadım.

Hayır.

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır, hayır–

Kafatasımın sızlamasına sebep olan bir çatırdama sesi geldi. Sonra ağır bir küt sesi. Sürükleme, korkunç ağırlıkta bir sürükleme sesi geldi. Sonra da bir kapının kapanma sesi.

T.me/Cinciva

Gözlerimi açtığımda Kira, elindeki baltayı gevşek bir şekilde tutarak kapalı olan banyo kapısına dayanıyordu. Kitabın içinde yatan oyuncak bebek gibi parlak kana bulanmıştı. Şimdiye kadar göründüğünden daha zayıf görünüyordu. Oyuncak bebeğe benzeyen yüzünde vakur bir ifade vardı.

"Millet, ben bunu yapmaya devam edemem. Kâbus görmeye başlayacağım, cidden."

Caroline onaylayarak başını salladı ve Kira hafif ağlarken ona sarıldı.

"Bu senin yeteneğin. İnanılmaz cesursun. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum."

Her tarafları tavşan parçalarıyla kaplanmış hâlde birbirlerine sarılışlarını izliyordum. Pembe vücutları benim tavşan gözlerime yansıyordu. Çok şeker diye düşündüm. Onlar iyi insanlar. :)

Nihayet, Eleanor bu yumaktan kendini çekti.

"Peki," dedi. "Düşüncelerin, yorumların var mı?"

"Daha çok gerçeğe yakın olmasına odaklanmalıyız. Ben o Fransızca olayına pek inanmadım. Belki biraz aceleci davrandık. Belki, fular gibi basit bir şey eklenmeliydi."

"Ben daha karmaşık bir şey görmek isterim... Daha Hamletvari, kara kara düşündüren. Ama aynı zamanda daha çok kibirli. Ve belki daha fazla gururlu?"

"Ben daha fazla hayvansı manyetizma görmek isterdim."

"Hayvansı manyetizma mı? Ama Fransız tarzını kullanacaktık. Tekrar ediyorum, bizim burada gerçeğe yakınlık üzerinde daha fazla durmamız lazım."

"Gerçeğe yakınlık konusuna gelince, ben aslında boydan söz etmiyorum. Sanırım biz gerçeğe odaklanmak istiyoruz ancak bu konuyu biraz daha zorlayabiliriz bence. Birkaç inç bile işe yarar."

"Bahsi geçmişken, bu sefer aleti daha iyi çalışsa iyi olur. Benden bu kadar."

T.me/Cinciva

Sessizlik oldu.

"Bu sohbete Samantha'yı da dahil etmeliyiz. Hazır buradayken."

Hepsi dönüp bana baktı.

"Samantha, bir yorum yapmak ister misin?"

Fikrimi söylememi beklerken cesaret vermek için bana gülümsüyorlardı. Sanki istedikleri sözcükler bendeymiş gibi. Kan revan içindeki yüzleri bana o kadar dostane, o kadar samimi bakıyordu ki bunun bir dostluk ânı olduğuna emindim. Yapmam gereken tek şey, istedikleri sözcükleri onlara vermekti. Ancak hangi sözcükler? *Sen o sözcükleri biliyorsun, Samantha* ve bana bakan gözleri, tüneğinin üstünde duran Pinkie Pie'ınkiler gibi parıl parıl parlıyordu. O kadar çok parıltı vardı ki gözlerim kamaşmıştı.

"Fular. Bayılırım fulara," dedim onlara.

Baltanın giderek daha da kanla kaplandığı, havanın ölü tavşan ve çocuk kokusuyla dolduğu üç tavşan patlaması daha oldu. Şimdi IV. Odysseus karşımızdaydı. Açık sarı saçlı çocuğun boynunda bir fular ve hafif bir tavşan dudağı vardı.

"*Bonjour,*" dedik hepimiz. "Merhaba."

IV. Odysseus hepimizin gözünün içine derin derin baktı. Bükük dudaklarıyla bize gülümsedi.

"Bana her şeyi anlatın," dedi.

Birdenbire, gıda boyası mavisi göz renginde kaybolup gittim. Kanım kaynamaya başladı. Bir zamanlar beğendiğim için kendimden nefret ettiğim bir şarkı ruhumu sardı. Şarkı, rüya kılığındaki kâbuslar ve bir öpücük için ruhunu satmak ile ilgiliydi. Kendi kendime, *hayır, bu şarkı olamaz, asla bu şarkı olamaz,* diye düşünüyordum ki ruhum çoktan şarkıya eşlik etmeye başlamıştı ve yükselen notalar, parıldayan bir okyanus dalgası üzerindeki gibi üzerimden uçup gidiyordu.

Kira, kanlı baltanın sapı hâlâ küçük avucunun içindeyken sırtımı sıvazlıyordu.

"Atölye çalışmasına hoş geldin, Tavşan."

T.me/Cinciva

İKİNCİ KISIM

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

15.

Kiraz çiçeği ağaçlarının arasındaki kadifemsi yeşillik alanda birbirimize sarılıyorduk. Kollarımız birbirine kenetlenmişti. Gözlerimiz, birbirimizin vücudunu daha iyi hissedebilmek için kapalıydı. Sevgi ve anlayıştan oluşan küçük, sıcak bir çember oluşturduk. Yüzlerimizi birbirimizin yüzüne, yanaklarımızı birbirimizin yanaklarına bastırıyorduk, kirpiklerimiz sanki küçük sinekkuşlarının kanatlarıymış gibi birbirimizin cildini gıdıklıyordu, tıpkı bir tavşanın burnunun seğirmesi gibi.

Ah, Tavşan, seni seviyorum.

Seni seviyorum, Tavşan.

Ne kadar süredir burada birbirimize sarıldığımızı söylemek oldukça güçtü. Çünkü günün sadece nefes aldığımız için birbirimize şükrettiğimiz zamanıydı. Atölye Çalışması Sonrası kucaklaşma zamanı. Hikâyelerimizi, yani ruhlarımızı sınıf ortamında paylaştığımızda oluşan yaralarımızı iyileştirme zamanı. Ki aslında bugün böyle bir sarılışa gerek yoktu çünkü Mağara'da hepimiz harikaydık. Öyle harikaydık ki, karanlıkta ışıl ışıl parlıyorduk. Woolf'un öz kızları gibiydik, keşke orada bulunup o anlara tanık olabilseydiniz. Hatta dersin ortalarında bir ara yıldızlarımız öylesine parladı ki gözlerimizi korumak için güneş gözlüğü takmamız gerekti. Birbirimize, *Tavşan, o kadar muhteşemsin ki, ileride çok meşhur olacaksın, lütfen imzanı alabilir miyiz?* diye iltifatlar ediyorduk.

Yine de Önemseyen Bayan hikâyelerimizle ilgili hoş olmayan bazı şeyler söyledi.

Fazla sevimliymişiz. Daha kaba, daha çiğ olmamız gerekliymiş. Puntoları dikkatle seçilmiş, çift aralıklı dört sayfaya

T.me/Cinciva

samimiyetle döktüğümüz kalbimizin kanına baktı ve dedi ki: *Nerede? Kalp nerede? Ateş nerede?*

Ayrıca *çamura daha fazla batmalıymışız.* Başımızla onayladık. Moleskine, Clairefontaine ve Rhodia marka defterlerimize renkli kalemlerimizle not aldık. Düşünceler içinde olduğumuz belli olsun diye gözlerimizi kısarak bakıyorduk. O esnada şunu düşünüyorduk: *Çamur da ne demek?* Kâbuslar tanrısı tarafından idare edilen bir bataklık hayal ediyorduk. *Önemseyen Bayan bir kâbuslar tanrıçası mıydı?*

Gül yaprakları üzerine yazma fikrimiz konusunda da ikna olmamıştı.

Şiir öğrencileri, yani sürüngen insanlar biz birbirimize sarılırken yanımızdan geçiyordu. Öğrenciler, bizimle sevişmeyi ölesiye isteyen ve bunu her fırsatta ipeksi iltifatları ya da vücut diliyle belli eden Önemseyen Bayan'ın kocası, İpeksi lakabını kendisine uygun bulduğum profesörleriyle birlikte atölye çalışmasından çıkıyordu. Yolun karşısında eski fıçı ve sahte peynir kokan bodrum katından bira almak için yola koyulmuşlardı. Sahte fakir kıyafetleri içinde homurdanarak, yargılayıcı gözleriyle dik dik bize bakıyorlardı. Birbirimize sarılışlarımızdan dolayı veya zavallı şöminelerinin ışığının aydınlattığı ezik partilerinde, beyazını görününceye dek gözlerini yuvarladıkları esnada biz birbirimizin saçlarıyla ilgilendiğimiz için olsa gerek, oldukça aptal kızlar olduğumuzu düşünüyorlardı. Ya da şiir ölçüleri hakkında konuşmak istemediğimiz için. Fakir gibi davranmak istemeyişimizden dolayı da, pardon (yani çoğumuzun). Yoksa birbirimize sarılarak oluşturduğumuz olağanüstü empatik, kolektif aklımızdan dolayı mı? Bu kolektif akıl; her dokungacında bir kalp ve beyin bulunan ve bu kalbin ve beynin, her şeyi gören üçüncü bir göze benzeyen daha büyük ve kozmik bir kalp ile beyne bağlandığı hayvanlardan biri hâline getiriyordu her birimizi. Kimbilir? Kim umursar ki? Siktirin gidin, çakma şairler. Dandik kelime oyunlarınızla çok

T.me/Cinciva

zeki, çok havalı olduğunuzu zannediyorsunuz. Halbuki hiçbir şeyden haberiniz yok. Melez alanlar oluşturabilir misiniz? *Gerçek anlamda* Vücut'u icra edip, aynı zamanda da Vücut'un hareket edebilmesini sağlayabilir misiniz? Bir Viking masözü yaratabilir misiniz? Ya da Tüberküloza yakalanmadan önce Keats'i? Peki konuşkan bir Tim Riggins?

Sekiz gözün birleştirilmiş gücüyle bir tavşanın patlamasını sağlayabilir misiniz?

On, Tavşan, senin gözlerin de var.

Bu arada, tavşanın patlamasını görmek müthiş bir olaydı. Artık neredeyse hiç iğrenmiyorduk. Şimdi saçımızda tavşan parçalarıyla sigaramızı yakmış, Tavşan'ın kanlı omzuna yaslanmış, kapının çalmasını bekliyorduk. Kapı sesini duymak muhteşem bir histi. Biraz önce bir tavşanın durduğu yerde etten kemikten bir çocuğun bize gülümsediğini görmek muazzamdı. *Merhaba, Samantha,* dedi. *Haydi, anlat bana her şeyi.*

O bir çocuk *değil, Tavşan, unutma. Bir Melez. Ya da bir Sevgili. Bir Taslak. Sana hep söylediğimiz gibi.*

Bu kendimizi nebze de olsa Tanrı gibi hissetmemizi sağlıyor. Yok, o kadar ileri gidemeyiz. Doğrusunu söylemek gerekirse Tanrı'dan biraz korkuyoruz, yukarıda bir yerlerde olabilir diye.

O bir kadın, Tavşan. O bir Tanrıça, eğer varsa.

Ya da cinsiyetsiz Tanrı. Onun daha çok bir enerji olduğunu düşünmekten hoşlanıyoruz.

Sakın endişelenme. O da bunu onaylardı.

Dolayısıyla sen de bizi onayla.

Biraz evvel yaptığımız şeye bak. Bak.

Hepsi aynı görünüyorsa ne olmuş yani? Cape Cod'un çocuk versiyonu. Bazen klasik film yıldızları ya da geçmiş yılın peri masalı prensleri gibi.

Hepsi aynı şeyi söylese de ne fark eder? *Hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Güzelliğin âdeta haykırıyor, Proust gibi, müziğine kadar her şeyi ile bir Fransız filmi gibisin. Resmen Woolf'un öz kızısın.*

T.me/Cinciva

Peki ya anatomik olarak eksik bir şeyler varsa? Elzem şeyler. Eller, cinsel organlar gibi. Bükülmemiş bir ağız. Muhtemelen ruh. Yine de bütün bunlara rağmen iyi bir başlangıç. Daha da iyi olacağız.

Bu arada, bakın. Elinde sadece bizim için bir orkide tutuyor ve hızlıca elinden alırsak onu daha en başından yiyemez. Saçlarımızı taradı. O kadar nazik davranıyordu ki fırçanın sapını kafa derimize vursa da bunu istemeden yapıyordu. Tırnaklarımıza ojeyle enteresan çiçekler ve kabarık kuşlar çizdi. Brontëlerin kara bataklıkları gibi vahşi ve güzel olduğumuzu, yeteneklerimizin de Kuzey Denizi kadar derin olduğunu söyledi. *Elbisene bayıldım. Biraz Pinkberry alır mısın?* Light & Sunny kokteyli ya da Lady Grey çayı hazırlamak için bize mutfakta yardım ederken faydadan çok zararı olduysa ne olmuş? *Bizimle sevişir misin?* dediğimizde ağladıysa ne olmuş? *Bize biraz kendinden bahset,* dediğimizde patladıysa ne olmuş ki?

Bize vaat ettiği şey muhteşem. Hiç ama hiç sıkılmıyoruz. Tam tersi, çok etkileniyoruz.

"Hey, Samantha," mantar kafa saç kesimli bir çocuk avlunun öbür ucundan el sallayarak sesleniyordu. "Nasılsın? Hâlâ Tavşanlarla konuşuyor musun? Hey, her şey yolunda mı?"

Harika. Hepimiz harikayız.

Sürüngen İnsanlar bizim yanımızdan bir kötülük bulutu gibi geçip gidene kadar sarılmaya devam ettik, mutluluktan göğsümüzden fırlayıp çıkacakmış gibi çarpan kalplerimiz ışığı tekrar hissedene kadar, Glitter Viggo yaptığımızda ya da tek boynuzlu atları düşündüğümüz ve hissettiğimiz şekilde, ta ki içimizden biri *Lütfen Mini'ye gidelim* diyene dek sarıldık.

Mini'ye gidip menüdeki her şeyi ısmarladık, yani mini patates kızartması, alkolsüz mini kokteyller, süper mini tavukların süper mini kanatları. Minik bedenlerinden kanatlarını koparan çocuğu tanıyorduk. Bizim çocuklardan biriydi, şu balta-

T.me/Cinciva

dan kurtulanlardan. *Ay, ay, ay, kes şunu!* dememize rağmen bu konu hakkında konuşurken irkilmedi bile. Adını unuttuk. Galiba Hotspur'du. Yoksa IV. Rimbaud mu? Hayır hayır, Jorg muydu?

Eğer bazıları birtakım sebeplerden dolayı işimize yaramazsa, onları direkt serbest bırakırdık. Gerçekten, bu onlar için en iyisi derdi Tavşan. Isıranlar, çığlık çığlığa bağıranlar baltayı yiyordu, tabii eğer Tavşan, önlüğünü giyemeyecek kadar yorgun değilse. O tarz durumlarda Tavşan'ın canı uzunca bir süre araba kullanmak isteyinceye kadar onları bodruma yerleştiriyorduk. Zamanı gelince, gece geç bir saatte onları arka kapıdan çıkarıp Batı yakasındaki bir tarlaya ya da bir ambara götürüp bırakırdık. Tavşan onları azat ettiğimizi söylerdi.

Genellikle onları Tavşan götürürdü çünkü onun büyük bir arazi aracı vardı ve duygusal olarak en güçlümüz oydu. Bir keresinde beraber gitmiştik. *Bana arka çıkın, Tavşanlar!* dedi Tavşan. *Sonra bize arabaya servis noktasında patates kızartması ısmarladı.*

Peki Tavşan, dedik.

Ama bu gezintiler pek keyifli geçmiyordu. Yanımızda mızmızlanan çocuklar varken *–mızmızlanan Melezler, Tavşan–* ve bagajda bölük pörçük laflar mırıldanırken nasıl olabilirdi ki? *Sizi avlayacağım! Bana her şeyi anlat dedim! Virginia Woolf senin kızın değil! Seni karmakarışık bir labirente mahkûm ettim!*

Meleksi arp müziğin sesini yükselterek seslerini bastırmaya çalışıyordu ama onları hâlâ duyabiliyorduk. *Niçin onları bu kadar uzağa götürmek zorundayız ki?* diye sorduk.

Tavşan, sana bunu daha önce de söylemiştik, böyle yapmazsak geri gelirler.

Bütün bunlar etik mi ki, Tavşan? Onları şehrin öbür ucuna götürüp orada bırakmak? Ya tehlikeliyseler? Ya gidecek bir yerleri yoksa?

Etik mi? diye tekrar etti Tavşan sanki bu kelimeyi daha önce hiç duymamış gibi, kesinlikle duymuştu çünkü o çok

T.me/Cinciva

ama çok zekiydi. Beş yaşından beri dünyanın en iyi okullarına gidiyordu. Obua çalabiliyordu, eskrim yapabiliyordu ve üç ölü dil biliyordu. *Etik* demişti Tavşan, sanki kelimeyi biz uydurmuşuz gibi. Hatta bizim için sevgiyle ördüğü saçlarımızdan yaratmaya çalıştığımız saçma bir canavarmış gibi.

Gözlerini arabanın ön camına dikmişti. Of. Onu üzdük. *Lütfen üzülme, Tavşan!*

Biz bütün bunlara sanatın hayatla buluşması gibi bakıyoruz, Tavşan. Biz sanatı dünyaya yerleştiriyoruz. Yaşayan interaktif bir kurulum gibi. Biliyor musun? Ama yine de onları öldürmeyi tercih ediyorsan hiç durma, Tavşan.

Yok, sorun yok. Bir baltayı sallayacak durumda değiliz henüz. Tavşan bunu biliyordu.

Belli ki geceleri hepimiz kâbus görüyorduk ve Tavşan bunu da biliyordu. Biz uyandığımızda yanı başımızda kim oluyordu peki? Tabii ki Tavşan.

Şşşşşt, Tavşan, diyecekti Tavşan terli alnımızı ve yapış yapış örgülerimizi okşarken. Çarpıntıları geçsin diye elini kalplerimizin üstüne koyardı. *Alın bunları. Uyumanıza yardımcı olurlar.*

Meleksi arp müziğinin sesini iyice açtı. Her şarkı yirmi dakika sürüyor ve yaramaz bir kedi gibi arabada dolaşıyordu. Kadının tiz ve geleneksel sesi dişlerimizi sızlatırdı ama Tavşan'a bunu hiçbir zaman söylemedik. Hep şarkıya bayıldığımızı söyledik. Çok ama *çok*. Ama Tavşan bizi dinlemiyordu. Tavşan kendi tiz sesiyle şarkıya eşlik ediyordu. Meleksi arp müziği onun favorisiydi.

Burada Mini'de birçok mini boy çörek var ama daha fazla olmalıydı. Niçin daha çok yoktu? Daha fazla olmalıydı, daha fazla, daha fazla! Onlara daha çok mini boy çörek olması gerektiğini söyledik ancak aldırış etmiyor gibilerdi.

Tavşan hiçbirine dokunmadı. Önemseyen Bayan'ın elmas şiirleri hakkında hoş olmayan şeyler söylediği Atölye yüzünden aramızda en üzgün olan oydu.

T.me/Cinciva

Tavşan, dedik, *gerçekten, o ne anlar ki?*

Ye, Tavşan, dedik, *lütfen bir şeyler ye, lütfen.*

Bizim hatırımız için?

Çünkü senin ölmeni istemiyoruz, Tavşan!

Çünkü sensiz bir dünyada yaşamak istemiyoruz!

Sen ölürsen biz de ölürüz. Lütfen ye, Tavşan, lütfen, lütfen, lütfen!

Tavşan, kız kardeşinin inanılmaz bir nöroloji doktoru adayı ya da artık her ne ise olduğu için çok üzgün olduğunu ve yirmi yıl boyunca okuyarak ve kin güderek onun gölgesinde yaşadığını biliyoruz. Ama sonra bir gün sen annenin odasına gidip onun elmas yüzüğüyle dresuardaki aynaya ve evdeki tüm pencerelere Bilgelik Tanrıçası'nın mesajlarını kazıdın. İşte o gün, edebi bir yıldızın doğduğu gündü, Tavşan. Sendeki özel yeteneği dünyaya sunmaya başladığın gündü. Hiç şüphesiz ki kız kardeşin hayat kurtarıyor, Tavşan, ama sen de elmas şiirlerinle insanların ruhlarını kurtarıyorsun. Bunu kaç kişi söyleyebilir ki?

Kırılgan parmaklarıyla mini bir churroya dokunurken Tavşan'ı izliyorduk. Sonra tümüne ağzıyla dokunduğunda alkışladık. Ölmeyecekti, bugün değil, çok hızlı bir şekilde dua ettiğimiz Tek Boynuzlu At Tanrıçası'na teşekkür ettik.

Sohbeti daha ilginç konulara yönlendirdik. Mesela *Bir sonraki Çocuk –yani Melez'imiz?– kim olacak? Ha?*

Bu konu hakkında düşündük. Parıltılı kalemlerimizle ihtimaller üzerinde beyin fırtınası yapmak çok eğlenceliydi. Tasarım ağaç kâğıtlı, özel deri kaplı defterlerimize not üstüne not tutmamız da öyle! Dünya edebiyatını, filmlerini, müziğini ve mitlerini gözden geçirip yalnızca en iyilerini seçmek de.

Ama Tavşan yeterince derine inmediğimizi söylerdi. Bizim *daha derine inmemiz lazım. Bizim tıpkı gece gibi daha sert, daha çiğ ve daha zengin olmamız gerekiyor.*

Tamam, Tavşan, diye fısıldadık. *Tamam.*

Düşündük, düşündük, düşündük.

Tavşan mini French 75'ından bir yudum alıp hepimize, kadehinin üzerinden bize, her birimize sorgulayarak baktı. Hatta

T.me/Cinciva

meydan dahi okudu. Tavşan, arkadaşlarına meydan okudu. Bu biraz alçakça olsa da görmezden geldik çünkü *seni seviyoruz, Tavşan.*

"Bir çeşit revizyonist masal çalışmasına ne dersiniz?" diye buyurdu Tavşan. "Kilise mecazları üzerine yıkıcı bir tiyatro oyunu?" Bir deniz adamı daha isteyen Tavşan için bunun az olduğunu biliyorduk. Ya da ormandan bir kurt daha. Ya da saçlarıyla yukarı tırmanmak üzere dikenliklerden fırlayıp gelen soluk benizli, ciddi bir prens. Sırtına kırmızı bir pelerin, paçavralardan ya da altından yapılmış bir elbise giyen, kulesinden aşağı bakan Tavşan?

Ama Tavşan bu yöne giden fikirleri beğenmiyordu. Tavşan, deniz adamlı, kurtlu, prensli masal fikirlerinin aptalca olduğunu düşünüyordu. Çocukçaydı. Fazla heteronormatifti. Bunlara biz de katıldık. *Hayır, Tavşan. Seni seviyoruz, ama hayır.*

"Postkolonyalizm ve korku edebiyatının birleşimine ne dersiniz?" diye önerdi Tavşan.

Bu da tekrardan yatıştırılmış bir Dracula istediği anlamına geliyordu. Onu boynundan ısırıp kanını emecek değil de loş bir barda oturup kırmızı kokteyl içtiği biri. Hafif ama belirsiz bir aksanla konuşacak biri. Tavşan'ı öldürmeyecek ama yabancı çarpıcılığı sayesinde her an bunu yapabilirmiş gibi görünecek biri. Ya da alışılmışın dışındaki saç örgüsünden ve Sade'ın yazılarından anlayan, sürmeli gözleri olan Mağribi bir prens olabilirdi. Bir başkası belki, ama Anemik bir İngiliz'in zarif hareketleriyle çay yapamayacak kadar Korkunç Olmayan Bir Başkası değil.

Tavşan'ın önerisine burun kıvırdık. *Ötekileştirmenin derecesi, işin içine soktuğun Oryantalizm konusunda endişeliyiz, Tavşan. Bu konuda daha dikkatli olman gerektiği fikrindeyiz.*

"Belki filmlerden yararlanabiliriz, basit nostalji filmlerine dalıp gidebiliriz," diye önerdi Tavşan.

Bu da Tavşan'ın yine ahşap bir direğe dayanan James Dean'i istediği anlamına geliyordu. Yine John Cusack'in *Bir Şey Söyle*

T.me/Cinciva

adlı filmini izleyecek ve yine yağmurda CD çalarını havaya kaldıracak demekti. Esrarengiz gecede Stella diye çığlık çığlığa bağıran Marlon Brando'yu yine istiyor demekti. Yine tek gözlü kuş desenli, beyaz straplez elbise giymiş Tavşan'ın Fransız balkonunda durması demekti. İsminin her gürültülü tekrarında üst dudağında boncuk boncuk terlerin belirmesi demekti. Yine.

Daha fazla burun kıvırdık. *Cık cık. Eski öyküleri güçlendirmek, Tavşan. Tavşan, senin bir zamanlar başarısız bir aktris olmana rağmen hâlâ olması gerektiği gibi bir sahne istemen gerçekten takdire şayan. İnsanların her ne kadar yeterince güzel olmadığını ve ne kadar kusarsan kus hâlâ birkaç kilo fazlan olduğunu söylemelerine rağmen muhtemelen sen olağanüstü muhteşemdin ama, Tavşan, onlar bu işten ne anlar ki, biz senin çok ama çok güzel olduğunu düşünüyoruz. Ama yine de artık sahnede değilsin, Tavşan. Daha büyük ve çılgınca düşünmek gerek, lütfen.*

"Ya başka hayvanlar kullanmayı denesek?" diye önerdiğimizi duyduk. "Yani tavşan yerine?"

Ani bir sessizlik çöktü. Tüm mini yemekler tabaklara kondu. Şampanya kadehler havada donakaldı.

Sözlerimizi anlamıyormuş gibi bakıyordu. *Başka hayvanlar? Onların yerine?*

"Yani *hangi* diğer hayvanlar, Tavşan?"

"Bilmiyoruz," dedik. Tavşan dışında başka bir hayvanın bir anda aklımıza gelmesi zordu. Etrafa baktığımızda zihnimizde canlanan tek şey yere eğik kulaklar ve pofuduk kuyruklardı.

"Peki, o zaman bir kurda ne dersiniz?" dedik sonunda. "Ya da bir geyik. Ya da bir tür kuş, ilginç olabilir. Bir deney olarak."

Tavşan bize aklımızı yitirmişiz gibi bakıyordu. İsyan ediyormuşuz gibi.

"Sadece bir deney olarak," dedik sakince, gözlerimizi yere devirerek. "Sadece tavşan mı kullanabiliyoruz diye merak ediyorduk."

"Neden tavşandan başka bir şey kullanalım ki, *Tavşan?*"

T.me/Cinciva

"Bir erkekten başka bir şey yapmayı deneyebiliriz?" dedik ve hemen o an pişman olduk.

"Tavşan, biz *erkek yaratmıyoruz*, sana söyledik. Onlar Melez."

"Sevgililer."

"Taslaklar."

"Ayrıca biz *yaratmıyoruz*."

"Peki. O zaman belki–"

Tavşan bu deneyin anlamını kavrayamadığımızı düşünerek sözümüzü kesti. Onun söylemek istediği bizim daha derin, daha zengin ve daha garip noktalara varmamız gerektiğiydi. Şey kuyusundan faydalanalım–

"Bizim gerçekten işe yarayan bir alete ihtiyacımız var. En azından benim var, biliyorum."

Sessizlik çöktü. Gözlerimizi, önümüzdeki mini tabaklara dikmiştik. Tavşan'ın bu kadar dobra olmasına gerek var mıydı? Yine de öne sürmüş olduğu fikir inkâr edilemezdi. Lafı dolandırmadan direkt konuya gelme özelliği vardı, bu doğruydu. Bazen zor da olsa onu sevmemizin nedeni buydu. Tüm deneylerimiz için çalışan cinsel organları ya da gerçek insan derisinden elleri olan bir Melez yapmak zorundaydık.

"Ellerin canı cehenneme," dedi en dobra ve doğrucu Tavşan. "Aleti istiyorum."

"Belki de artık Samantha'nın çemberimizde daha fazla katılım göstermesinin zamanı gelmiştir," dedi içimizden biri.

Bizim için o ismin zikredilmesi çok tuhaf. Çok tanıdık ama bir o kadar da yabancı. Seğiren kulaklarımızı diktik. Henüz atölye çalışmasına liderlik etmemiştik. *Çok yakında, Tavşan,* diyordu Tavşan sürekli. *Aslında bize getirdiklerinle ilgili oldukça heyecanlıyız. Tüm o yeteneklerin ve hayat tecrübelerine bakılırsa.*

Ama dürüstçe söylemek gerekirse bunlardan korkuyoruz. Çünkü ya bütün bunlar bizim değil de Tavşan'ın yeteneğiyse?

Saçmalamayın!

"Erkekler –yani Melezler demek istedim– sadece onun yanımızda olması sayesinde düzeldi. Daha az tuhaf ağız ve çok

T.me/Cinciva

daha az salya oluyor artık. Ayrıca son zamanlarda daha az çığlık atanlar denk geliyor. Ya da kuyruklular."

"Ayrıca daha... bilinçli gibiler."

"Ve yatakta da daha iyi. Yani *yatakta* değil belli ki ama en azından artık yataktan o kadar da korkmuyorlar."

"Ya da belki de biz daha iyi olmaya başladık," dedi Tavşan. "Bence biz de genel olarak daha iyiye gidiyoruz."

"Ben kuyruklu olanları beğeniyorum," dedi bir diğerimiz. "Kuyruklar çok ateşli. Bana bir tane kuyruklu yapabilir miyiz, lütfen? Üf, bir de hayvan burunlu olsun. Bir Bozuk Çocuk daha yapalım, yani Taslak partisi. Yapmayalı asırlar oldu."

Tavşan, iğrençsin, dedik. *O kadar iğrençsin ki, Tanrım. Ama seni yine de seviyoruz, Tavşan, annesi hariç herkese çirkin ve yaşlı bir adam gibi görünen hasta ve uzaylı bebeğimizi sever gibi.*

Tavşan bize komik bir yüz ifadesi yaptı.

Ay, Tavşan, çok komiksin.

Tavşan, çok komiksin, deyip kahkahalarla gülüyorduk çünkü bu doğruydu. Tavşan çok komikti.

Durmadan güldük, güldük, güldük ve bir anda yanımıza neden bu kadar güldüğümüzü soran bir garson geldi. "Her şey yolunda mı?" diye o kadar endişeli bir sesle sordu ki, bu durum bizim daha da yüksek sesle gülmemize neden oldu. Konuyu anlamadığı için kahkahalarımız onun daha da rahatsız hissettirmişti, gerçekten anlamak istemesine rağmen espriyi anlayabilmek için konuya yeterince hakim değildi. Konunun içinde olmayı ne kadar istediği yüzünden okunuyordu ve bu da durumu iyice komik hâle getiriyordu. Daha çok güldük ve hatta mekik çekerek şekillendirdiğimiz karın kaslarımızı o kadar sıkı tuttuk ki nefes alamıyorduk. Nerdeyse o mini yiyeceklerin arasında ölecektik. *Aman Tanrım, aman tanrım, aman tanrım, çok komik.* Muhtemelen gülerek en az bin kalori yaktık çünkü Tavşan'ın komik olmasıyla ilgili kendi aramızda yaptığımız espri çok ama çok komikti.

Şimdi yine açtık. Canımız Pinkberry çekmişti. *Çok canımız*

T.me/Cinciva

çekti, aman tanrım. Aman tanrım, hemen oraya gitmeliyiz. Açık mı orası?

Açık, gidelim.

Gitmemiz lazım. Gitmemiz lazım gitmemiz lazım, gitmemiz lazım. Gidebilir miyiz?

Gidebiliriz, Tavşan.

Aman tanrım, Tavşan ne kadar çok sever Pinkberry'i? Onu çok seviyor, onu çok seviyor, onu çok ama çok seviyor, aman tanrım. Şu anda çok mutluyuz, hoplayıp dans edebiliriz. *Bizimle kim dans eder?!*

Biz bu soruyu sorarken bir acı bizi ele geçirdi, bir çatıyla ilgili bir anı. Siyah fileyle kaplı bir kadın eli. Bir çift göz, biri mavi diğeri kahverengi, tıpkı o erkek şarkıcı gibi, *neydi adı?* Bir anlığına nefes alamadık. Elleri fileli olan kadının bir adı vardı. Bir zamanlar bizi kendine yakın tutardı ama asla fazla yakınında değil. Bir şey kokardı, ne kokardı? Miskli bir şey. Yapraklı bir şey. Beyaz tüy gibi saçları vardı. Neydi onun adı? Adı–

Biz seninle dans ederiz, Tavşan.

Alışveriş merkezine giden yol boyunca dans ettik. Bazen içeride, bazen dışarıda, bazen her ikisinde de. Yolda bir sürü komik şey vardı ve biz de hepsine gülüyorduk. Aynı zamanda bir sürü şirin şey de vardı. Bu dünyada bu kadar şirin şeye mırıldanarak sevip onları alkışlamamak elde değildi. Ördeklere, *aman tanrım, ördeklere bak, çok tatlılar.* Gökyüzüne, *aman tanrım, gökyüzüne bak, çok tatlı.* Batan güneşi yansıtan yüksek binalara *bak, ne kadar da parlaklar.* Evsiz adamlara, *bakma, bakma, bakma, bu içinin uf olmasına sebep olur. Hayır, bak, gerçekten çok üzücü. Düşünmeni sağlar, ufkunun derinleşmesini sağlar.* Annelerimiz bu dünyada gözlerimizi uf yapan şeylere çok iyi bakmamızı söylerdi çünkü bu içimizdeki gökkuşağına yeni renkler eklermiş. İçimizden biri sokakta bir anda bacaklarını havada başı ve dirsekleriyle dengeleyerek doğrudan amuda kalkarak gösteriş için bir yoga duruşu yaptı. Buna karga duru-

T.me/Cinciva

şu deniyor. Uzun ince vücuduna, bir balerinin formuna sahip vücudunun uzun ince yarısındaki kaslara baktık ve neredeyse Interlochen sanat okulundan atıldığını hatırladık. Garip şekilli bir yüzü ve şakaklarına kötü yapıştırılmış perişan saçları olduğunu hatırladık. Hikâyelerinin boş olduğunu ve Barnard'da ona hiçbir zaman bir ödül verilmediğini hatırladık. Burnu, yüzünün ortasına neredeyse kuvvetli bir darbeyle yerleştirilmiş gibi duruyordu. Bazı ışıklarda gözleri güzel görünürdü ama çoğu zaman renksiz ve sönüktüler. Tüm bunları hatırladık ve sonra da *Aman Tanrım, muhteşem. Muhteşemsin. Vay canına. Senin yerinde olmayı her şeyden çok isterdik.*

Warren'ın kulesinin ve çanlarının üzerine bir dilek gibi parıldadığı dik yokuştan aşağı doğru yürüyorduk, *la la la.* Mezuniyet perşembe gecelerinde bileklerimize taktığımız süs çiçekleri gibi. Şehir merkezine girmek üzere tepeden aşağı yürüdüğümüzde ortalık oldukça ürkütücüydü. Burada hava farklıydı. Daha nemli. Daha iğrenç. Gökyüzünün koyu pembe rengi bize bağırsakları ve başarılı olamayan sevgililere baltayla yapılanları hatırlatıyordu. Ürkünç yerlerden geçiyorduk. Pinkberry'e ulaşabilmek için ürkünç yerlerden geçmek ve onların arasından geçebilmek için de *Pinkberry, Pinkberry, Pinkberry*, diye düşünmek zorundaydık. Bu şehir Pinkie Pie gibi sevimli ya da genç bir Marlon Brando gibi ürkütücü ve sevimli de değildi. Önümüzdeki hafta tüm hikâyelerimizde yer alacak, boynunda örümcek dövmesi olan yaşlı kadının, dövmeci dükkânlarının ve boş dükkân vitrinlerinin önünden geçerken birbirimize yakın duruyorduk. Kavanozlarda sakladığı kımıldayan şeyler yediği çöp ve rakunlarla dolu evine götüren pis bir otobüs beklediğini hayal ettik. *Bana sıkıca sarıl, Tavşan. Bana sıkıca sarılabilir misin? Daha sıkı?* Birbirimize ne kadar sıkı ve şiddetle sarılıyor olsak dahi yeteri kadar yakın değilmişiz gibi geliyordu; yeri geliyordu nefes alamayacak kadar sıkı tutunduğumuzu biliyorduk ama hiçbir şeye sarılmıyormuşuz gibi hissediyorduk. Sanki kaburgalarımız çatlayıp kalbimiz

T.me/Cinciva

patlayana, akciğerlerimiz çökene ve kollarımız kopana dek birbirimize durmadan sarılsak dahi yine de bir işe yaramazmış gibi, yine de havaya sarılır gibi olurmuşuz gibiydi. Yani hiç kimseye.

İşte tam o anda hiçliği hissettik, kokusunu aldık. Önce onun kokusunu aldık. Çıra. Yaprak. Tepenin yarısı kadar indiğimizde yüzümüzü fileli bir elin sardığını hissettik ve ansızın boş dükkân vitrinlerinin arasındaki bir pasaja sürüklendik.

"Sakın çığlık atma," mentollü sigara kokan bir nefesin sesi kulağımıza fısıldadı.

Dışarıdaki sokakta Tavşan'ın adımı söyleyerek seslendiğini duyduk.

"Tavşan? Tavşan? Tavşan, neredesin, Tavşan? Nereye gittin?"

"Tavşan, nereye gitti?"

Burada Tavşan! diye bağırmak istedik fileli parmakların arasından.

Tavşan'ın ayağında dönüp durduğu babetlerinin, *brogue* ayakkabılarının, parlak Mary Janelerinin sesini duyabiliyorduk. Kaldırımda çıkardığı *pat pat pat* sesleri. Bizi arıyordu.

Buradayız, Tavşan! diye bağırmak istiyorduk. *Ürkütücü karanlıkta! Tanrı bilir kaç fare, kaç örümcek, kaç katille dolu olan bu ürkütücü ara sokakta.* Tüm bunları söylerdik ama ağzımızı kavrayan parfümlü elden, kollarımızı geriye doğru tutan diğer elden korkuyorduk.

Fileli parmaklarının arasından bir ses çıkardık. İtiraz sesi.

Şşşşt, dedi yılan tıslaması gibi tüküren ses. Bir yılan konuşabilseydi ancak böyle konuşurdu.

"Peki, gidelim o zaman," diye Tavşan'ın konuştuğunu duyduk. "O bizi bulur. Bize ulaşmak isterse ulaşır."

Sonra Tavşan'ın şaşı gözlerinin pasajdan içeri bakıp, "Tavşan, burada mısın?" diye seslendiğini duyduk.

"Evet!" diye cevap verdik.

Ama el yüzümüzü sesimizi bastırmak için daha da sıkı kavradı.

T.me/Cinciva

Dönüp gitmeden evvel Tavşan'ı ara sokağa şöyle bir bakarken izledik. Tavşan ayrıldıktan sonra bir ağız, kulağımıza doğru yavaş yavaş otuza kadar saydı ve bizi tutsak tutan eller serbest kaldı.

Nereye gittiklerini görmek için ara sokaktan aşağı koştuk. Ancak sokak bomboştu ve çok ama çok karanlıktı. Derken sokak ışıkları birden söndü. Hiçbir şey göremez olduk. "Tavşan," diye fısıldadık, "Nerdesin?"

Dünya, daha önce hiç olmadığı kadar karanlıktı. Kaybolduk. Kaybolduk, kaybolduk, kay–

T.me/Cinciva

16.

"Bir şey değil," dedi arkamdan gelen bir ses. Arkamıza döndük. Karanlık ve ince bir şekilden başka bir şey görmüyorduk.

"Kimsin sen?"

"Sen benimle dalga mı geçiyorsun?" dedi karanlık şekil daha da yaklaşarak. Göz göze geldik. Bir kızdı. Ona uzun bir süre baktık, o kıza. Neredeyse ağzımızı açıp bağıracaktık ki kızın yüzündeki bir şey bizi durdurdu. Onu bir yerden tanıyorduk, Tavşan'dan önce bir yerden. Ayrıca çirkinliği bizi büyüledi. Bize çirkin görünüyordu çünkü bizi Tavşan'dan ve güzel anılardan alıp koparmıştı; ayrıca gerçekten de çok garip görünüyordu. Tüm bunlar yüzümüzden okunuyor olmalıydı çünkü başka yöne baktı. İyi. Bu da bir nefes almamızı sağladı. Bu ara sokaktaki duvarın tuğlalarına gözümüzü diktik bakıyorduk. Çok ürkütücü bir sokaktı. Ama korkmuş görünmüyordu. Muhtemelen burada fareler, örümcekler ve katillerle birlikte yaşadığından dolayıydı. Muhtemelen–

"Smackie, seni her yerde aradım. Hangi cehennemdeydin?"

Bize öyle hitap etmesi çok tuhaftı. Bizi tanıdığını sanıyordu üstelik.

"Okulda," diye omuzlarımızı silktik. "Okul işleri işte. Çok yoğun şu sıralar, aman Tanrım." ona baktık. Yüzünde, *Sen beni ne sanıyorsun? diyen bir ifade vardı.*

"Ya sen?" diye sorduk. "Sen neredeydin?"

"Seni arıyordum."

"Ha." Ara sokaklarda dünyanın çöp kutularının kapaklarını açıp içine baktığını hayal ettik. Ne kadar yanlış anlıyordu. "Neden?"

"Çünkü meraktan delirdim."

T.me/Cinciva

"Merak etme," dedik.

"Ne?"

"Merak etme."

"Smackie, yaklaşık iki aydır yeryüzünden yok oldun. Bu elbise de ne?"

Başımızı eğip elbisemize baktık. Elbisenin üzerinde bu dünyanın kral ve kraliçeleri olduklarını sembolize eden taç takmış kedi desenleri vardı. Elbisenin rengi, muhtemelen bu kızın asla altında yaşamadığı en parlak gökyüzünün mavisiydi. Kızın gökyüzünün çok kasvetli olduğu belliydi. Her daim. O öyle olmasını istiyordu. Evet. O bunu tercih etti. Bazı insanlar öyle yapar.

"Güzel bir elbise," dedik ve neredeyse onu biraz silkeleyecektik ama vazgeçtik, çünkü bu kızın önünde bunu yapamazdık. Nedense elbiseyi silkelemek bizi utandırıyordu. Kollarımız, vücutlarımızın iki yanında kaskatı kesildi. "Ben de seninkine bayıldım," dedik ona.

"Yalancı," dedi.

"Hayır," dedik biraz evvel yalan söylediğimiz hâlde. Elbisesinden nefret ediyorduk. Koyu renkti ve paramparça görünüyordu. "Bayıldım," dedik.

"Sen bir tarikata girdiğinin farkındasın, değil mi?" Sen kahrolası bir *tarikattasın.*"

Bu kelime kulaklarımızı acıtıyordu, dolayısıyla kulaklarımızı kapatıp yeni favorimiz olan en yeni Disney müzikalinden bir şarkıyı içimizden söylüyorduk. Daha yeni seyretmemize rağmen belki beş yüz kere izlemiştik. Karlı bir yerde yaşayan ve içlerinden birinin ruhunun buz kesmesiyle alakalı iki kız kardeş hakkındaydı. Bir masalla bağdaştırılmıştı. Aslında masal kasvetli ve şiddet doluydu ama filmde konuşan bir kardan adam ve söylemeye bayıldığımız şarkılar vardı. Biz şimdi ruhu buz kesen kızın karlı bir tepede yalnız olup kalbinin buz kestiğinden şikâyet ettiği şarkıyı söylüyorduk. Kız değişmek istese de bunu yapamıyordu, çünkü kalbi buz kesmişti.

T.me/Cinciva

"Kes sesini, Smackie."

Yağmur yağmaya başladı, hem de sağanak hâlinde. Çünkü bu tarz bir kızı ancak bu tarz bir hava takip ederdi. Çünkü öylesine ahlaksız ve kötüydü ki bulutları da ahlaksız ve kötü yapıyordu. Üzerimize sağanak hâlde yağan bu kirli yağmura maruz kalmıştık.

"Keşke seni daha önce bulabilseydim," dedi. "Hiçbir neden olmadan benden ayrılıp gittiğin o geceden sonra seni takip ettim ama kaybettim. Bundan sonra evinde seni bekledim ama sen asla gelmedin."

Bizim evimizde mi? Bizim evimiz mi var? Zihnimde kanalizasyon ve kaynayan şeyler kokan bir koridorla ilgili bulanık bir görüntü belirdi.

"Smackie, bana bak."

Niçin bize böyle deyip duruyordu? Her neyse, biz ona bakmak istemiyorduk. Çünkü tuhaf görünüyordu. Gökyüzü, kakao ve limonlu nemlendirici kremimiz ve çim esintili parfümümüzün karıştığı gözyaşlarına, onların da derelere dönüşmesine ve bizim iliklerimize kadar ıslanmamıza sebep oluyordu. Nefes alamıyor gibi hissetmemizin doğrudan ona bakışımızla bir bağlantısı vardı. Kahkahalarla gülmekten dolayı nefes alamamakla aynı sebepten meydana gelen bir durum değildi bu. "Ay bu ördekler çok tatlı," tarzı kahkahalardan oluşan nefes alamama hâline de benzemiyordu. Bu farklıydı. Sanki akciğerlerimizin derinliklerine sapladığı ve orada sonsuza kadar kalacak olan korkunç keskin bir iğne varmış gibiydi.

"Smackie," dedi yumuşak bir şekilde, "Bana bak." Artık o yılan sesiyle konuşmuyordu. Eski evimizin çatısındaki yağmur gibi tanıdık bir şeye benziyordu sesi. Annemizle Seaside'a gittiğimizde rastladığımız bir pansiyonun önündeki dalgalar gibiydi. Ateş ile yanan bacaklarımızı serinleten, rüyalarımıza puan veren, penceremizin dışındaki ağaçların arasından hızla esen rüzgâr gibi.

"Bak bana," dedi.

T.me/Cinciva

Niçin bizim ona bakmamızı bu kadar istiyordu? Ona bakmak, altın ayaklıkları olan, mükemmel beyaz banyomuzun küvetindeki bir örümceğe bakmak kadar korkutucuydu. Bizimki değil. Tavşan'ınki. *Banyo yap, Tavşan,* demişti Tavşan bir gece Atölye çalışmasından sonra. *Utanma.* Ama birden oralarda koca bir örümceğin dolandığını gördük, sekiz ayakları cilalanmış, parlak emaye üzerinde kayıyordu. Banyo yapıp sıcak, unutmamızı sağlayacak suyun içine gözlerimizi kapatmayı çok istiyorduk ancak o şey yüzünden bunu bir türlü yapamıyorduk.

"Bana bak."

Ona baktık ve yüzümüz, parfümlü bir yumruk gibi kaskatı kesildi. Örümceği ezmeye hazırdı. Onu asla öldüremeyeceğimizi bildiğimiz hâlde. Bizim yolumuz bu işi bir başkasına yaptırmaktan geçiyordu. Onu bir tencerenin içine hapsedip ölmesi kaç gün sürecek olursa olsun orayı terk etmekti. Ama şimdi ona bakıyorduk. Vücudumuza sürdüğümüz tüm o yapışkan şey onun aşağılık yağmuru yüzünden cildimizden akıp gitti. Bu kez, bu kıza baktığımızda içimizdeki bir şey alevlendi. Hem de irademize karşı gelerek. Alevlendiğini hissediyordum. Bir zamanlar benim için bir örümcek öldürmemiş miydi? Onu kapının kenarından izlerken, banyomda elinde süpürgeyle duruyordu. *Ben onu görmüyorum,* dedi. *Orada,* demiştim; *bakmaya devam et,* diye yalvarmıştım. *Lütfen Ava.*

"Ava," dediğimi duydum şimdi.

Hafifçe gülümsedi, kolunu bana uzatıp elimi tuttu. Fileyle kaplı olduğu hâlde eli, sağlam ve tanıdıktı.

"Haydi," dedi.

"Nereye?" dedim çoktan yola koyulmuş olmama rağmen.

Ava cevap vermedi. Ben yine de onu takip ettim.

T.me/Cinciva

17.

Canavar lokantası olarak adlandırdığımızı söylediği yerde, her tarafı koli bandıyla tutturulmuş koltukta, Ava'nın tam karşısında oturuyordum.

"Benimle buraya gelmeye bayılıyordun," diye anlattı.

"Öyle mi?" Kahve fincanlarının içine doğru küfreden, ürkütücü müşterilere dik dik bakıyordum. Kıllı, bükük dudaklı ve ucuz altın kolyeli aşçılara. Kapının yanında duran bulanık akvaryumdaki köpekbalığına benzeyen balığa.

Benim bakışımı takip etti. "En çok da şu köpekbalığına bayılıyordun ve o bir köpekbalığı bile değil."

"Şey mi–"

"Smackie, ye. Yoksa o köpekbalığın seni yemesini sağlarım."

Bana her zaman yediğimi iddia ettiği şeyi ısmarlamıştı. Kahverengi kötü bir şeyin üzerinde sarı irin damlacıkları gibi görünen mini boy olmayan bir tabağa bakıyordum. Kapkara safra dolu bir kupa. İçimdeki pembe midilli sessizce ağlıyordu.

"Nedir bu?" diye sordum ona.

"Kızarmış ekmek üstü yumurta."

Şurup var mı? Ya da süsleme şekeri bulunur mu? diye sormak istedim ancak korktum. Dolayısıyla başımı sağa sola salladım. *Şu anda aç değilim. Yine de teşekkür ederim.* Ağzım şeker tüketiminden kurumuştu. Elbisem soğuk, ıslak bir çuval gibiydi. Doğrudan bana baktığını hissettiğim hâlde ona bakamıyordum. Boğulmuş kedi yavrularıyla dolu kucağımda telefonum titreşiyordu.

Beni aradığı tüm o yerlerden bahsediyordu. Burada. Kütüphanede. Kuğu gölünde. Kitap dükkânlarında. Kafelerde.

T.me/Cinciva

Hayvanat bahçesinde; ayı inine hep olması gerekenden daha yakın durduğum hayvanat bahçesinde. Acaba aralarından biri son zamanlarda hırpalanmış mı diye merak ettiğim için. Bana ulaşmak için ne kadar çaba gösterdiğini anlatıyordu. Nasıl sürekli beni aradığını. Pencereme sayısız taş atmasını. Bir keresinde yangın merdivenini tırmanıp benim kırık camıma tıklamış ve bozulmamış, boş bir yatak görmüş. Benim oturduğum apartmanın yangın merdiveninde bekleyen o çıplak adamla tanışmış. Bir keresinde bir sigara paylaşmışlar. Aslında o kadar da kötü biri değilmiş. O sadece belli bir saatten sonra çıplak olması gereken biriymiş. Ama evinde olup da çıplak olması yetmiyormuş. Çıplak olarak görülme ihtiyacı duyuyormuş. Biri tarafından görüldüğü ve gören kişiye çığlık attırdığı zaman, bu onun vücudunun herhangi bir yerindeki bir kaşıntının giderilmesine benzeyen bir his yaratırmış ve bu olay olduktan sonra gönül rahatlığıyla içeri girip yarışma programları izlemeye devam edebilirmiş.

Ava'nın oturduğum binaya girebilmesini sağlayan kişi sapık bir devmiş. Üst kata çıkıp bir müddet sonra geleceğimi, gelmek zorunda olduğumu düşünerek daire kapısının önünde beni beklemiş ancak hiç gelmemişim.

Onu, gidecek bir yeri olmadan, yırtık külotlu çorapla sarılı çok uzun bacaklarıyla pis kokan dar koridorda yerde otururken hayal ettim.

"Bunu gerçekten yaptın mı?"

Buna cevap vermeye tenezzül etmedi. Bana Warren binasının içine dahi gittiğini anlattı. *Ve pekâlâ biliyorsun ki ben normalde oraya asla gitmem.* Ama benim için oraya gitmişti. O cilalı salonlarda bana seslenmiş. Beni aramış. Arkadaşını. Parfümlü tuvaletlerin kapılarını açmış. Şömineleri olan dersliklerinkini. Kök hücreler ve Mısır'daki buluntular hakkındaki Tanrı bilir kaç konferansa girip orada da bana seslenmiş. Haykırarak bana seslenmiş. Hiç kimse hiçbir şey yapmamış. Belki de onun gösteri sanatçısı olduğunu zannettiler.

T.me/Cinciva

"Özür dilerim," dedim. "Çok özür dilerim."

Başlangıçta ona kızdığım için ondan kaçtığımı düşünmüş, ki benim bu kadar kızmama neden olacak kadar ne yaptığını bir türlü anlayamamış. Ancak haftalar art arda geçtikçe gerçekten endişelenmeye başlamış. Hatta polise kayıp ihbarında bulunmak üzereymiş. Bazı hoş olmayan olaylar yüzünden gitmekten korksa bile yine de gitmeye karar vermiş. Onu tutuklamaları bile umurunda değilmiş. Rastgele Kafa Kesenlere, ortalıkta dolaşan manyak katillere kurban gitmiş olma ihtimalimi düşünmüş. Onların gerçekten var olduğuna asla inanmamış. Temelsiz bir dedikodu, bir şehir efsanesi ya da erkek öğrencilerin yarattığı bir şaka olduğunu düşünmüş. Ancak ben ortalıktan kaybolunca endişelenmiş. Belki de gerçekten var olduklarını, başımı kesip bir dolaba ya da başka bir yere kapattıklarını ve oradan mermer koridorlara doğru kokusunun çıktığını düşünmüş. Böyle bir şey bir keresinde olmuştu. Gerçekten de olmuştu.

"Ancak tam o sırada seni gördüm," dedi. "Sonunda."

Çayırlıkta. Orada bonobolarla ışıl ışıl parlayan çimenlikte oturuyormuşum. Başım hâlâ gövdemin üzerindeymiş. İyiymişim. İyi miymişim? Ben ve bonobolar bir çember içindeymişiz. Ne idüğü belirsiz biçimde birbirimize sarılmışız. Yüzümdeki ifade şeymiş...

"Ne?" diye sordum, bilmek istemediğim hâlde.

Ava başını başka yere çevirdi ve sanırım benim adıma utanıyordu. Mahcubiyet gibi bir duygudan dolayı yanaklarıma ateş bastı.

"Seni neredeyse tanıyamadım. Daha... kısa boylu görünüyordun. Ayrıca üzerinde..." Hoplayan kedi yavrularıma döndü bakışı. "Her neyse."

Bana el sallamış. Bana seslenmiş. Onu duyduğuma emin olmasına rağmen dönüp ona bakmamışım. Sonra şakasına "Tavşan" diye haykırmış ve ben de dönüp bakmışım. Hepimiz bakmışız.

T.me/Cinciva

"Direkt bana baktın. Doğrudan bana sonra da başka yöne baktın."

Bunu hatırlayamadım. Ona bunu hatırlamadığımı izah etmeye çalıştım. "Gerçekten hatırlamıyorum. Yemin ederim. Seni görmedim. Seni görmüş olamam."

Sadece gözlerini dikip bana baktı.

"Endişelenmene sebep olduğum için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Kendimi kötü hissediyorum. Gerçekten." Sözcükler, çok sayıda ölü yaprak gibi ağzımdan dökülüverdi. İçlerindeki ölmüşlüğü ve çıtırtıyı duyabiliyordum. Gerçek şu ki hiçbir şey hissetmiyordum. Ona bir tünelin öbür ucundan, çok daha derin ve karanlık bir kuyunun dibinden bakıyor gibiydim. Çok yukarıdan bana, aşağıya doğru bakıyordu ve başını sallıyordu. *Ne oluyor Tanrı aşkına? Neden? Niçin oraya düştün, Samantha? Senin neyin var?*

Bilmiyorum, verebildiğim tek cevaptı. Oluverdi işte.

"Sanırım kendimi kaptırdım," dediğimi duydum.

"Kaptırdın mı? Tam olarak neye?"

Tavşan'ın evinde VII. Beowulf ile geçen geceyi düşündüm. Alacakaranlık saatinde pencere önünde oturmuş Tavşan'ın en iyi likörünü içiyorduk. Ben bal şarabı içiyordum, Beowulf ise bir Dixie fincanından meyveli soda içiyordu (*Tavşan, gerçek alkolün onları allak bullak ettiğini fark ettik*). Bana nasıl da sonsuz iltifatlar ediyordu. Ellerimi kendi siyah deri eldivenli elleri içine alıp gördüğü en parlak ışık olduğumu söyledi, yoksa bunu bilmiyor muydum?

Evet, bunu biliyordum.

Eğer yiyeceğe ihtiyacım olursa benim için avlanacağını da söyledi. Bunu da biliyor muydum?

Evet, onu da biliyordum.

Bana her şeyi anlat, Samantha, her şeyi. Dinliyorum. Gerçekten seni duymak, görmek ve sana dokunmak ve seni, sana saygı duyan her şekilde tanımak istiyorum.

Gerçekten istiyor musun?

T.me/Cinciva

Tabii ki, Samantha.

Hissettiğim her şeyi mi?

Samantha, her şeyi.

Sarhoştum. Sıkılmıştım. Beowulf yerine mavi gözleri bomboş bakan Donald Glover'a benziyordu. Brooks Brothers marka takım elbisesinin altında geniş ancak hafif deforme olmuş omuzlarına bakıyordum.

Buradan bir an evvel siktir olup gitmemiz gerekiyormuş gibi bir his var içimde, diye fısıldadım ona. *Uyuşturucu alıp dışarıdaki o küçük korulukta tavşanlar gibi sevişelim.* Bunu duyunca suratı allak bullak oldu ve ağlamaya başladı.

Onlardan bunu istemeyi kesmelisin, dedi Tavşan oturduğu koltuktan. Saçını fırçanın ters tarafıyla okşayan genç adam ile oturuyordu.

Bu onların sadece keyfini kaçırıyor biliyorsun değil mi? diye onayladı Tavşan. Onun çocuğu kucağında kedi gibi kıvrılmış yatıyordu. Yakalamayı başaramadığı frezya parçacıklarını, çocuğun ağzına doğru fırlatıyordu.

Ya da bir başka akşam iltifatlardan ve *bana her şeyi anlat*lardan sıkıldığımda, Big Rig dediğimiz çocuğa, *hayır, bir kere de sen bir şey anlat!* dediğimde, *Bir şey mi? Ben...* demiş, sonra da kafası patlamıştı.

Veya dün akşam Lancelot'un siyah eldivenin altında ne olduğunu görmek için içine bakmaya çalıştığımda... Kesik kesik et parçaları mı vardı? Pençe mi? Kanca mı? O da beni ısırmıştı. Kahrolası beni önce omzumdan, sonra da elimden ısırmıştı. Hem de şiddetle. Ben çığlık attım, sonra Lancelot çığlık attı, ardından Tavşan baltayı aldı ve ben de gözlerimi ellerimle kapatarak *yapma, yapma lütfen*, diye yalvardım. Ondan sonra Tavşan beni hastaneye götürmek zorunda kaldı çünkü *tavşandan çocuğa geçişten sonra kuduz olma riski ortadan kalkıyor muydu ki?* Sürekli arama motorunda araştırdık durduk, masal ve mit antolojimize başvurduk ve *seni ölüme terk etmem gerektiği hâlde, Tavşan, çünkü sana söylemiştim, sana onca kez ellerine dokunma-*

T.me/Cinciva

manı söylemedim mi? Sonunda ne olur ne olmaz tıbbi yardım gerektiğini düşündük. Oraya giderken hikâyemizin inandırıcı olmasını sağlamamız gerekiyordu. *Evcil tavşanım kafayı yedi. Ona ne olduğunu bilmiyorum. Ağlamayı da unutma,* diyerek homurdandı Tavşan, uzun gümüş rengi saçı dikenli çiçeklerle yer yer toplanmış, kobalt rengi gözleri öfkeden simsiyah kesilmişti; baltalama için kullandığı önlüğünü –açık pembe italik harflerle Mutfak Divası yazılı gerçek incilerle bezenmiş olanı– taktığı hâlde yüzü ve elbisesinde yer yer kan lekeleri vardı. *Ama gerçekte ne tür bir randevu bu, Tavşan?* diye düşündüm. *Yani hiç elinin etine dokunmuyorsan, sikişmekten bahsetmiyorum bile. Bu bir randevudan çok, bir Disneyland gezisi olmuyor mu?* Ağzım kocaman açıldığı hâlde ve asi sözler, gırtlaktaki seslerini dışarıya, açık havaya itmek için dilimin ucunda beklemesine rağmen bu sözleri kendime sakladım. Sessiz kaldım.

Gerçekten seni ölüme terk etmem gerekir, Tavşan, dedi bana yeniden. Ve ben de onayladım. Evet. Bunu yapmalıydı. Bunu yapmaması inanılmaz bir iyilikti.

Eh, işte seni sevdiğimden, Tavşan. Aslında. Aslında sen benim en sevdiğimsin.

Sen de benim en sevdiğimsin, diyerek yalan söyledim. Ama o anda bu konuda samimiydim. O kadar samimiydim ki ağladım.

Ve o da elimi aldı ve parlatıcı kaplı, soğuk dudaklarıyla öptü.

Lütfen yaratmanın ağır bir sorumluluk olduğunu unutma sadece. Bu iş gerekli, hayati ve zorlu olmasına rağmen aynı zamanda da geçici ve tehlikeli ve hiç hafife alınmamalı.

Evet, Tavşan.

Benim de aklıma Chuck E. Cheese'i geldi. Bir keresinde, babam doğum günümde beni oraya götürdüğünde mekanik hayvan grubunun şarkı söyleyişini izlemiştik. Çalmayı bitirdiklerinde onlara müzik enstrümanları hakkında sorular sorduğumda onların yalnızca ölü gözleriyle yüzüme baktıklarını ve–

T.me/Cinciva

"Smackie!" diye Ava bağırdı.

"Ne?"

İçindeki her şeyi ezbere bilmesine ve çoktan yemek yemiş olmamıza rağmen menüyü eline aldı ve havada tuttu. Kadın garsona, *Yağda kızartılmış tavşan yüreği alabilir miyim?* dedi.

Ne?

Yeşil çay istiyorum.

"Ben gidiyorum," dedi.

Birden bedenimde tüm o soğuk yağmuru hissettim. Kalbim göğsümün içinde sıkı bir yumruğa dönüştü.

"Gidiyor musun?"

Telefon tekrardan titremeye başladı.

"Buna cevap versen iyi edersin," dedi.

"Bekle. Ne demek istedin–"

"Telefona cevap ver. Yoksa tavşan polisini peşime takarlar. Beni tutuklarlar. Tüm o hoş olmayan diğer insanlarla birlikte beni hapse atarlar."

"Ava."

"Acaba hapishanede hücre arkadaşlarım kim olacak? Ördekçiklere agucuk bugucuk yapmayanlar mı? Çöreklere bayılmayanlar mı? Yemeklerini normal boyutlarda tercih edip üzerine süsleme istemeyenler mi?" Eğri büğrü kalp şeklindeki duman çemberlerini üzerime üflüyordu.

"Gidiyorum derken ne demek istiyorsun?"

Bana bakıyordu. David Bowie. Ava'nın gözlerinin bana hatırlattığı şarkıcının adı bu. "Yani, ben burayı terk ediyorum," dedi. "Cthulhu'nun inini. Eskiz şehrini. Şu anda burayı her nasıl adlandırıyorsan. Gidiyorum buradan."

Bedenimde panik geziniyordu. *Gidemezsin, gidemezsin, gidemezsin.* "Ne zaman?"

"Henüz bilmiyorum. Yakında." Sanki hemen şimdi gidebilirmiş gibi pencereden dışarıya baktı.

"*Gidemezsin*," diye bağırdım ve sesimin orta yerinde bir çatlağın meydana geldiğini duydum.

T.me/Cinciva

"Nedenmiş o?" Bakışlarıyla bana meydan okuyordu.

"Çünkü..." Çünkü çok önemli bir şeyden dolayı. Sözcükler neredeydi? Sözcüklerim çok uzaklarda. İhtiyaç duyduğum kelimeler gökyüzünde, yükseklerde ve havada, ulaşılmaz balonlar gibi süzülüyorlardı. *Kalmanı istiyorum. Gitmeni istemiyorum.* Niçin bu sözcükleri yakalayıp gökyüzünden aşağı, kendime çekemiyordum?

"Çünkü?" diye bana destek verdi.

"Burayı sevdiğini sanıyordum," dedim sonunda ezikçe.

Bana surat yaptı. "Buradan nefret ediyorum. Burası hakkında senin gibi şikâyet etmesem de tabii ki buradan nefret ediyorum. Warren buranın kanını bir zombi gibi emiyor. Tavşan yemi olmaktan bıktım. Çok bilmen gerekiyorsa bir süredir düşünüyordum zaten. Fakat bu konu hakkında endişelerim vardı çünkü..."

"Çünkü?

Bana baktı.

"Dolores yüzünden," dedi sonunda sevecen bir şekilde, yorgun ve sırtı bize dönük olan garsona doğru gülümseyerek. O sırada bir aşçıya çığlık çığlığa bağırmak ile meşguldü. Sutyeninin içine, en küçük bir kışkırtmada çıkardığı bir bıçak saklardı. Onun silinmemiş masalarına sırf o bıçağın ucunu saplayışını görmek için gelen adamlar vardı.

"Warren'daki pislikler ona yalnızca cesur bir cazibeden ibaretmiş gibi bakmasınlar diye yalnız bırakmak istemedim burada."

"Bana asla gitmeyi düşündüğünü söylememiştin."

"Son zamanlarda sana ulaşmak zordu." Bir elini kat kat kesilmiş platin saçlarında gezdirdi. Başının yan tarafında bozuk para büyüklüğünde kel bir alan fark ettim. Onu görünce büyük bir acı hissettim.

"Lütfen gitme," dedim.

Masanın öbür ucundan bana doğru uzandı. Bir an için yüzümü okşayacağını sandım ancak onun yerine taktığımı unut-

T.me/Cinciva

tuğum kalp şeklindeki gözlüğü yüzümden alıp kendi taktı. Gözlerinde iki kalp vardı. Dünya koyu pembe renkten, yağlı lokanta ışığı altında, gri beyaz, hoş olmayan bir yere dönüştü. Ava onun içindeki tek güzel şeydi.

"Gitmemen için ne yapabilirim?"

Ama bakışları beni es geçerek arkamdaki giriş kapısına doğru yöneldi. "Kulaklarını tıka," dedi bana.

"Neden?"

"Dediğimi yap."

Ancak ben daha ellerimi kulaklarıma götüremeden onu duydum. Şakaklarımın içine döndürülerek sokulan küçük vidalar gibi kafamın her iki yanına batıyordu.

"TAVŞAN?!?!?!"

Kocaman açılmış parlak gözleri ve endişe ve rahatlamayla çarpılmış yüzleriyle, hızla masamıza geldiler.

"Tavşan, TANRI'YA şükür!"

"HER YERDE seni aradık!"

Caroline. Kira. Ucuz lokantada yan yanayken tıpkı kıyamet günündeki iki Paskalya çikolatası kadar abes duruyorlardı. Sivri dişli gölgelerin olduğu bir ormanda alageyik yavrusu gibi. Bu manzaranın karşısında kalbim bir hızlanıp bir yavaşladı.

"Ben–"

"Kesinlikle polisi arayacaktık."

"Ya da kampüs güvenliğini falan."

"Ama sonra Eleanor, 'Samantha için endişelenmeyin, *Samantha* bu. O bizim gibi değil. O çok şey gördü geçirdi,' falan dedi. Bu yüzden biz de endişelenmeyi bıraktık."

Çörek pencereden dışarı baktı ve el salladı. Döndüm ve Eleanor ve Victoria'nın dışarıda olduğunu, çatlak vitrinden bizi seyrederek Eleanor'un arazi aracında takıldıklarını gördüm. Eleanor elleriyle göğsüne bastırıp içeri bakarken ağzıyla, *Tanrı'ya şükür, güvendesin,* anlamına gelen hareketler yapıyor-

T.me/Cinciva

du. Victoria ise sadece onun yanında durup bir balığı andıran aralık ağzıyla bana bakarken gözlerini kırpıştırıyordu.

"Ama biz sana mesaj attık," dedi Caroline.

"*En az* bin kere."

Ava'ya baktılar, onu ilk defa fark eder gibiydiler. Koyu renk elbiselerini, kafasına taktığı vualeti... Fileyle kaplı elleriyle sigarayı öyle bir tutuyordu ki kolaylıkla birinin gözü çıkarabilirmiş gibi görünüyordu ve bunu yapmaktan da memnun olurdu. Sonra tekrar bana baktılar.

"Peki ne oldu tam olarak?" dedi Caroline. "Bizimleydin ve ondan sonra birden... *değildin.*"

"Sen... *kaçırıldın*... falan mı?" dedi Kira. Ava'ya dönüp tutuk ama emin olmayan bir gülümseyiş attı. "Haberimiz yoktu ki."

"Senin adına endişelendik," diye ekledi Caroline.

"Çok endişelendik," dedi Kira, Ava'ya yandan bir bakış atarak; ancak öylesine keskin ve tehditkâr bir şekilde gözlerini ona dikti ki Kira sanki tokat yemiş gibi başını başka yöne çevirdi.

"Ne oldu, Tavşan?" dedi Caroline.

"Evet, Tavşan, ne oldu?"

Anlat bize, lütfen.

Boğazımın ne kadar kuru olduğunu bir kez daha fark ettim.

"Yani, ben–"

"Şu dev kurt çocuk tarafından neredeyse öldürülüyordu," dedi Ava, sigara ağzından sarkarken. "Şu süper beyaz dişlerden ve Freddie Krueger gibi uzun tırnak görünümlü bıçaklardan vardı onda."

"Ne? Aman Tanrım!"

"Samantha, doğru mu bu???"

"Korkunçtu," dedi Ava, masanın altında bana tekme atarken. "Neredeyse ölüyordu. Şans eseri ara yoldaydım. Onu tam zamanında oradan çekip çıkardım. Sana tecavüz etmeden. Ve öldürmeden. Ve sonra ölü vücuduna tecavüz etmeden."

Ağızları açık Ava'ya gözlerini dikip bakan Caroline ve

T.me/Cinciva

Kira'ya döndüm. Ava da onlara gözlerini dikerek sigara içiyordu.

"Onun gerilmesine sebep olan şey şu yavru kediler," dedi sigarasının yanan ucuyla elbisemi işaret ederek. "Onların gerçek kedi yavrusu olduğunu sandı. O anda, bilirsiniz, onu öğle yemeği olduğunu düşünerek yakaladı. Ama o anda onun etten ve kemikten bir kadın olduğunu anlaması, diğer her türlü alçakça iştahını uyandırdı."

Kızların tüyleri ürperdi, birbirlerine tutundular, birbirlerinin ellerini tuttular.

"Bu yüzden asla şehir merkezine gitmemeliyiz," dedi Caroline.

"En azından alışveriş merkezine," diye ekledi Kira.

"Bundan sonra alışverişlerini kesinlikle internetten yapmalısın," dedi Ava.

Ava'ya sanki bir Yaracıkmış gibi baktılar. Ancak gözleri onun başka bir şey daha olduğunu söylüyordu. Uzun çimenlerin arasında, yılan olabilecek parlayan bir kolye. O bir kolye olabilirdi.

"Seni daha önce gördüm ben," dedi Caroline, gözlerini hülyalı bir şekilde indirirken başını öne eğerek.

"Öyle mi?"

"Eğitim yılının başında *Demitasse*'ta. Onu gördük. Görmedik mi onu?"

"Evet," dedi Kira. "Seni gördük."

Her ikisi gözlerini ona dikti, başları eğik, hülyalı ve meraklı gözlerle. Kolye? Yılan? Yılan kolyesi?

Ava, Paris metrosunda gibi gözlerini onlara dikmişti. Her an küpelerini çıkarıp üzerlerine gölge düşüren boyunu sergilemek üzere ayağa kalkacak gibiydi.

"Sen Samantha'nın arkadaşısın."

"Samantha, nasıl oldu da bizi hiç tanıştırmadın?"

"Ben ısırırım," dedi Ava koltuğun arasından kayarak çıkar-

T.me/Cinciva

ken. "Bu korkunç, bilinçli bir hastalık." Ayağa kalktığında geri kalan herkes yanında cüce gibi kaldı.

"Nereye gidiyorsun?" dedim farkında olmadan.

Güneş gözlüklerini çıkarıp masaya bıraktı. Önce onlara, sonra bana baktı. "Hava almaya," dedi. "Sadece biraz hava almaya."

"Bekle, ben de seninle geliyorum," dedim, ayağa kalkmak üzere hareket ederken kızlar beni sıkıştırdı; Caroline yanıma, Kira da karşıma pat diye oturdular, ellerimi sıkıca kavrayıp ıslak saçımı severek bana aynı anda beş milyon soru sordular. *Tavşan iyi misin? Gerçekten bir kurt çocuk tarafından saldırıya uğradın mı? Kimdi o? Nasıl görünüyordu? Aman tanrım, burası garson kadının masaya bıçağı sapladığı restoran mı? Çok derin bir travma yaşadın mı? Bu deneyiminin işine bir faydası olur mu sence?*

"Ateşli miydi?" (Henüz bize katılan Victoria'dan geldi bu soru.)

"Tavşan, o ateşli *değildi* ve ayrıca şu anda bu nasıl bir soru?"

"Yani, onun kafasını kesmek isteyip istemediğini düşünüp düşünmediği gibi daha korkunç sorular üstünde durmak istemediğim için üzgünüm."

"Aman tanrım, başını mı kesecekti, Samantha?"

"Belki de. Bilmiyorum," dedim. Beni görmezden geldiler. Soruları artık bana değil birbirlerine soruyorlardı. Ava'yı çatlak pencerenin ardından gördüm. Eleanor'la birlikte dışarıda yan yana ayakta duruyorlardı. Konuşuyorlardı. Konuşuyorlar mıydı? Eleanor'un konuşuyormuş gibi ağzını oynattığını gördüm. Ava da dinliyor gibi görünüyordu, yüz ifadesi soğukkanlı görünüyordu. Neşem kaçmıştı, göğsümde panik dalgası yükseliyordu.

Ava başını Eleanor'dan çevirdi ve ona baktığımı gördü.

Bakışlarımız bir saniyeliğine kilitlendi.

Sonra çekip gitti. Park alanından çıktı. *Ben gidiyorum.*

T.me/Cinciva

"Ava bekle!"

Caroline'ın üstünden geçtim; önce koltuktan, sonra da sallanan ve tıngırdayan kapıdan geçerek lokantadan dışarı koştum. Dışarıda ondan hiçbir yerde hiçbir iz yoktu, bir grup serseri ve başını bir yana eğmiş, acıyan meraklı bir gülümseyişle bize bakan Eleanor dışında kimse yoktu.

"Her şey yolunda mı, Samantha?" dedi.

Samantha. En son bana ne zaman Samantha demişti ki?

"Kızlar senin için endişelendi ancak ben Samantha için endişelenmeyin dedim. Onun zamana ihtiyacı var. Büyümek için ihtiyacı olan zamanı verin ona."

Bana öylesine güleç bir üzüntüyle bakıyordu ki. *Ah, Tavşan. Bizden ne kadar daha uzağa sürüklenip gitmek istediğine bak. Senin için kaç kez cinayet işlediğim hâlde. Sana verdiğim onca elbiseye rağmen. Seni, senelerden beri hissettiğinden daha sıcak tutan şöminenin başında kalp kalbe oturduğumuz zamanlara rağmen. Ama anlıyorum, tabii ki, senin küçük aykırılık anlarına ihtiyacın var. Bir de bize bak, biz senin gitmene izin verdik, yani bizi gerçekten üzdüğü hâlde. Doğal olarak, bu bizim canımızı da sıkıyor.*

Başımı aşağı eğdim. Ama sormaya mecburdum. "Ava'ya ne söyledin?"

Güzel siyah gözlerinin sertliğinden, *Aaa, sınırı aşıyorsun, Tavşan,* dediğini anladım. Ancak bu beni neşelendirdi.

"Kime?" diye sordu. Sahte kafa karışıklığını takip eden sahte hatırlama ifadeleri oluştu yüzünde.

"Ha, arkadaşını demek istedin. O senin arkadaşın, değil mi? Eva? Ada?

"Ava," dedim ve bunu söyler söylemez sanki ona söylememem gereken bir şey söylemişim gibi hissettim.

"Ava. Doğru. Ne tarz ama. Benim için fazla karanlık ve biraz abartılı, tabii, ancak kendi içinde harika. Mükemmel, gerçekten. Tam olarak böyle hayal ederdim." Yüzündeki ifadedeki üzüntü midemi bulandırıyordu. "Nasıl oldu da bize ondan daha önce hiç bahsetmedin, Samantha?" diye sordu, endişeli

T.me/Cinciva

psikiyatrist rolünü oynayarak içinde yıkandığı tüm o yağ aromalarının kokusunu duyabileyim diye öne eğildi.

"Ona ne söyledin?" Daha güçlü bir şekilde ona tekrar sordum kendimi de şaşırtarak.

Ağzının gülümseyen kenarları sertleşti ve gözleri küçük kara deliklere dönüştü.

Çok, ama çok güzelsin, demiştim daha geçen akşam. O anda hiç de güzel olmamasına, hatta korkutucu olmasına rağmen. Gümüş rengi saçları ve o çok karanlık gözleri...

"Onunla konuşuyorduk ve o bir anda gitti."

"Sadece gitti mi? Öylesine mi?"

"Ona çocukken ne tür ev hayvanları olduğunu sordum. Sadece sohbet etmek için. Ama bunun onun çekip gitmesine nasıl sebep olabileceğini anlamıyorum."

Omuzlarını silkti. Acizce. *Ah, Samantha, senin ve garip arkadaşının tuhaf hâllerinizi anlamam nasıl beklenebilir benden?* "Acelesi varmış gibi *bir hâli vardı*. Sanırım gidecek başka bir yeri vardı? Sormadım."

Park alanı boyunca koştum, sokakta onu aradım ama orada yoktu. Yıpranmış evlerin üzerinden karanlık bulutlar geçiyordu. Sararıp solmuş insanlar otobüs bekliyordu. *Burası çaresizliğin olduğu yer, Smackie. Burası kahrolası çaresizliğin olduğu yer."*

Kaldırıma çıkıp beni izleyen Eleanor'a döndüm, yüzünde küçümseyici bir sempati ve başka bir ifade daha vardı. Acıma mı? Merak mı? Tüylerimi diken diken eden bir şey.

"A, merhaba. Bak. Oradaki senin arkadaşın Jonah değil mi?"

"Nasıl? Nerede?"

"Orada. Merhaba, Jonah! Hey, bu tarafa gel! Jonah!" Ellerini salladı, salladı ve ben de onu, Jonah'nın kamburlu vücuduyla bir arabaya yaslanarak, elinde açık tuttuğu bir kitap ile sigara içtiği yöne doğru takip ettim.

"Jonah! Jonah!" diye seslendi.

Şşşşt, demek istedim.

Ama Jonah başını kaldırdı. Gözlerini kıstı ve Eleanor'un el

T.me/Cinciva

salladığını gördü; etrafına baktı çünkü Eleanor ona el sallıyor olamazdı. Ama sallıyordu. Jonah gülümsedi ve emin olmayarak ona el sallayarak karşılık verdi.

"Hey, Jonah, bu tarafa gel!" diye bağırdı Eleanor.

Kitabı cebine atıp karşı tarafa geldi. Ancak açık seçik bir mutluluk olarak tarif edebileceğim şekilde bana ve Eleanor'a doğru gülümsedi.

"Merhaba, Samantha. Merhaba, Ellie."

"Jonah," dedi sanki Jonah yaklaşan bir geçit töreniymiş gibi ellerini çırpıyordu. "Seni görmek ne kadar güzel."

Eleanor'a şaşkınlıkla baktı. *Öyle mi? Gerçekten mi?*

"Samantha *tam da* senden bahsediyordu."

"Öyle mi? Bu harika, Samantha." Bana gülümsedi ama ben bir türlü ona gülümsemedim. "Tam da seni düşünüyordum. Bugün seni gördüm ve merhaba demeye çalıştım ama beni görüp görmediğinden emin değildim. Meşgul gibi görünüyordun."

"Evet."

"Seni bir süredir görmemiştim. Sanırım yazı yazıyordun?"

"Ah, Samantha İş'e, İşleyiş'e dalmış durumda," dedi Eleanor. "Değil mi?"

Hiçbir şey söylemedim.

"Harika. Ben de," dedi Jonah. "Restoranda mı yazıyorsunuz? Ben de bazen oraya yazmaya gidiyorum. Oradaki herkes çok nazik. Dolores bana her zaman bedava kahve veriyor. Köpekbalığını da çok seviyorum. "

"*Köpekbalığını* mı?" dedi Eleanor.

"Evet, akvaryumda bir balık var, köpek balığına benziyor."

"*Vay.* Köpek balığına benzeyen bir balık. *Çok* ilginç. Hayal bile edemiyorum. Sen hayal edebiliyor musun, Samantha?"

Eleanor'a baktım, bana o kadar yalandan gülümsüyordu ki, bana olan nefreti IV. Beowulf'un buz mavisi gözleri kadar açık ve derindi. Jonah'ın mutluluğu kadar açık seçikti. Şimdi çok net görebiliyordum, tıpkı daha önce gördüğüm gibi.

T.me/Cinciva

Jonah bize gülümsüyordu. O tabii ki hiçbir şey görmüyordu. Birbirine gülümseyen iki kızdık. Çok hoştu.

"Peki, Samantha, Atölye çalışması nasıl gidiyor?"

"Jonah, iyi gidiyor, tamam mı?" diye tersledim. Ama sonra suçlu hissettim ve bundan dolayı ekledim, "Yani, biraz yoğun. Şu an biraz boğuluyor gibiyim."

Eleanor'un yanımdan yavaş yavaş sıvıştığını hissettim.

"Ah, çok yazık, Samantha. Üzüldüm."

"Evet, öyle. Bak, gerçekten–"

"Şu tavşanlar yüzünden mi oluyor?"

"Ne?"

"Bu sonbaharın başlarında o tavşanlarla konuşuyordun. Hatırladın mı, hani çimenlik alanda. Korkmuş gibi bir hâlin vardı."

"Çimenlik alanda," diye tekrar ettim Elanor ve Tavşanların toplanıp Eleanor'un arazi aracına doluştuğunu izlerken. Arkada *golden retriever*larından biri havlayıp kuyruğunu mutlu mutlu sallıyordu. *Dikkat et yoksa seni Ryan Gosling'e çevirirler.* Ona dur, bekle, demek için el salladım ancak o, *Seni burada bırakıyorum ama kahrolası bir amcık olduğumdan değil, o ucube çocukla yaptığın sohbete saygımdan dolayı*, der gibi bana gülümseyerek göz kırptı.

"Yani, dediklerine kulak misafiri falan olmadım," dedi Jonah.

"Neye kulak misafiri olmadın?"

"Tavşanlarla ettiğin sohbete. Gergin mi geçti?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum, Jonah." Yağmur sağanak hâlde tekrar yağmaya başladı. Ava. Şu noktada herhangi bir yerde olabilirdi.

"Üzgünüm ama gitmeliyim."

"Dur, Samantha. Yağmur çok şiddetli yağıyor. İstersen seni gideceğin yere kadar götürebilirim."

T.me/Cinciva

18.

Onun Balina diye adlandırdığı arabadaydık. Jonah sigara içerek ve ön cama keyifli keyifli gülümseyerek arabayı saatte sekiz kilometre hızla sürüyordu. Ses sisteminden yükselen, daha çok boru ve gıcırtıdan ibaret olan garip bir caz müzik çalıyordu.

"Umarım bu müzikten rahatsız olmazsın," dedi.

"Hayır." CD'yi çıkarıp pencereden atasım vardı ama bunu yapacak olsaydım muhtemelen önce ateşe verirdim.

"Cazı o kadar çok seviyorum ki," dedi.

Otogara, tren garına, Ava'nın evine (boş), sonra tekrar otogara gittik.

"Şehri terk mi ediyorsun, Samantha?"

"Evet. Bilmiyorum. Belki."

"Nereye gideceksin?"

"Emin değilim."

"Yani tamamen spontane mi takılacaksın? Bu harika."

Ama Ava otogarda ya da tren garında değildi.

"Gitmemeye mi karar verdin?" dedi otogarda zombi gibi ikinci turunu attıktan sonra. Ön cama doğru başımı salladım.

"Çok, güzel Samantha, sevindim. Peki, şimdi nereye? Çay içmek ister misin? Bence iyi gelirdi–"

"Sadece biraz daha arabayla dolaşsak, olur mu?"

Bu havada çok uzağa gitmiş olamazdı, değil mi? Sonra haziran ayındaki muson yağmurlarını hatırladım. Çatıda kendimizden geçmiş hâlde sarhoş olmuştuk. Sanki masmavi bir gökyüzü varmış gibi fırtınaya doğru başını kaldırıp gözünü dikmişti.

Gel bir yürüyüşe çıkalım, dedi.

T.me/Cinciva

Dalga mı geçiyorsun? Bu havada mı? Ama çoktan yola koyulmuştu.

Saatler sonra yüzünden akan suların benimkine damladığını hissederek uyandım. Siyah kıyafetleri iliğine kadar sırılsıklam olmuştu.

Günaydın canım.

"Tabii ki, Samantha. Arabayla dolaşabiliriz. Nereye gitmek istersin?"

"Mesela, her yere?" Pencereden dışarı baktım ancak gri gökyüzü dışında bir şey göremedim ve yağmur camlara sıçrayarak vuruyordu.

"Gezginlik hissin tavan yaptı galiba?"

"Evet."

"Bana da oluyor. Bazen saatlerce arabayla öylesine geziyorum. Herhangi bir hedefim olmadan. Kitap dükkânlarına giderdim eskiden ancak artık onlara da gidemiyorum çünkü çok fazla kitap alıyorum. Ada kitap dükkânına son gittiğimde kitaplara neredeyse yüz kâğıt verdim. Belki daha bile fazladır."

"Çok hoş."

"Evet de ondan sonra meteliksizdim. Ama değdi doğrusu. O muhteşem şiir ve caz kitapları almıştım. Şu 1900 yılındaki manyak adamın *Ay Çocuk* isimli New Age kitabını. Çılgındı. İnanılmaz güzeldi de."

Bana baktı, dolayısıyla ben de onaylayarak başımı salladım. "Kulağa hoş geliyor."

Fırtına dinse Ava'yı görebilecektim. Eleanor ona ne demiş olabilirdi ki?

Bu arada Samantha bana içten içe senden nefret ettiğini söyledi.

Samantha'nın yanında biz varız artık. Sana ihtiyacı yok.

Ama tüm bunları Eleanor'un saçını çekiştirmeden ve bu sahnenin arka planına seksenlerin film müziğini eklemeden hayal etmek güçtü. Ayrıca Ava, Eleanor'un dediklerine niçin aldırsın ki? Zaten gideceğini söylemişti. Midem bulanmaya başladı.

T.me/Cinciva

"Evet, gitmediğine sevindim, Samantha. Bu dönem seni ortalıkta pek görmedim. Sanırım artık Eleanor ve arkadaşlarıyla çok zaman geçiriyorsun?"

Yüzünü görüyordum, zarif kemikleri, mücevherli çukurlara benzeyen gözleri, sonra da onun Düşes olduğunu hatırladım. Zaten ona başka hangi adı verebilirdim ki? Bana öylesine iğrenç bir... neydi... bilgiyle bakıyordu ki. Bana bilgiyle bakıyordu. Sanki benim hakkımdaki en lezzetli gizli kırıntıya sahipmiş gibi. Öylesine tatlı. Kremalı, kadifemsi türden güzel. *Seni tanıyorum, Tavşan.*

"Gibi," dedim.

"Çok hoş," dedi. "Yine de tuhaf," diye ekledi.

Ona baktım. "Neden?"

"Çünkü sen onlardan nefret ediyorsun, değil mi?"

Yüzümün kızardığını hissettim.

"Bunu söylemedim."

"Evet, söyledin," dedi Jonah. "Hatırladın mı? Bahar etkinliğindeydik ve seninle dışarıda sigara içiyorduk. Sana bir sigara vermiştim ve sen de yanlışlıkla filtresini yakmıştın hani? Sana bir tane daha vermeye çalıştım ama sen yine de onu içmek istedin, bu da harikaydı. Sanırım o esnada kafan artık bayağı bir güzeldi. Ben de sana işlerin nasıl gittiğini sordum ve sen de 'Korkunç,' dedin ben de, 'Nasıl yani, Samantha?' dedim, sen de 'Bizim dönemin kızlarının hepsi amcık, Jonah,' dedin."

O an aklıma geldi. Yanan filtre ve kendi saçımın korkunç kokusu. Tavşanlara karşı kinin boğazımda yükselişi. Üzücü parti mazeretiyle her türlü içki karışımını içmemden ötürü sarhoş kalbim güm güm atıyordu. Ara yolun garip bir şekilde daha da daralışı. Gecenin garip bir şekilde hafif sola kayışı. Yaz tatili için ayrılmak üzere oluşlarından meydana gelen agucuk gugucuklarla defalarca birbirlerine sarılmalarını seyrederken kollarımda dolaşan öfke. Çakır keyifli açıklamaları. *Seni özleyeceğim, Tavşan! Tavşan, ben de seni özleyeceğim! Hayır, Tavşan, en çok ben özleyeceğim!*

Amcıklar!!!

T.me/Cinciva

"Ben bunu söylemedim," dedim ön cama gözümü dikmiş bakarken.

"Bunu söylediğinden oldukça eminim. Şaşırdığımı hatırlıyorum ama peki dedim. Muhtemelen o ne dediğini biliyordur çünkü bundan sonra da onlarla gireceği çok sayıda dersi olacak. Ama bu tarz şeyleri aslında pek fark etmiyorum. Zaten fark etmemeye de çalışıyorum. Bana iyi görünüyorlar." Bana dönüp gülümsedi ve herkesin iyi insanlar olduğu baloncuğunun içinde çok mutluydu. Herkes iyi niyetli olmalıydı. Şüphesiz.

"Onlar iyi değiller," dediğimi duydum. "Aslında."

"Değiller mi?"

Ona şunu söylemek üzereydim, *sürekli seninle dalga geçiyorlar. Sen bir Antabuse bulutu içinde geziyormuşsun ve şiirinin iyi olmasının tek sebebi berbat bir durumda olmanmış. Geçen yıl kız kardeşin senin okumana geldiğinde onun kıyafetleriyle dalga geçtiler.* Hatta bana asla mesaj atmadıkları hâlde bu konuda bana mesaj attılar. *Şapkayı gördün mü, kızım?* Gözünü kapatan maymun *emoji*si. Ağzını kapatan maymun. Gözünden yaş gelerek gülen kedi suratı.

"Hayır," dedim ona dönerek. Doğrudan ona bakarak. "Hayır, değiller."

"Hah." Kaşlarını kaldırdı. "Öyleyse nasıl oldu da onlarla arkadaş oldun?"

Evet, Samantha, neden? Bu aslında gerçekten de iyi bir soru.

"Ben–"

Gözümün köşesinden, suyla kaplı ön camdan Ava'yı gördüğümü sandım. Siyah derili sırtıyla aceleyle kaldırım boyunca yürüyordu.

"Jonah, dur!"

Arabayı durdurduğu anda soğuk yağmurun altından dışarı doğru koştum, hızla donan kaldırımdan kayarak ona, Ava'ya yetişene kadar koşmaya devam ettim. Yıpranmış derili omzuna dokundum.

Bir yabancı dönüp bana baktı.

T.me/Cinciva

Döndüğümde Jonah, beni ahenksiz seslerle ciyaklayan arabasının içinde bekliyordu. Islak başımı ellerimle tutmuş, yırtılmış yolcu koltuğunda oturuyordum.

"Samantha, her şey yolunda mı?"

"Evet. Hayır."

"Uyuşturucu mu arıyorsun?"

"Ne?"

"Önce otogar, sonra tren garı, sonra içine girdiğin o tuhaf ev, yine otogar? Biraz önce de dışarı çıkıp uyuşturucu satıcısına doğru gittin? Sanki zaten çoktan bir şeyler içmiş gibisin. Yani, öyleyse ben seni yargılamam, ama–"

"Bunun uyuşturucuyla bir alakası yok, Jonah, yemin ederim. Ben sadece... bir şeyi kaybettim."

"Ay olamaz, ne kaybettin?"

Ne kadar da endişeli ve iyi niyetliydi. Ona söyleyemezdim. Başlamak için ne doğru sözleri bulabiliyordum ne de nefesim yeterliydi.

"Bir kitabı," dedim.

"Üzüldüm, Samantha. Senin en sevdiğin kitabın falan mıydı? Hani her yere taşıdığın türden?"

"Evet."

"Öyleyse seni kitapçıya götürsem? Belki orada aynısından buluruz."

"Orada yoktur."

"Emin misin? Tüm o öğrencilerden dolayı bu şehirdeki kitapçılar bayağı iyiler. İstersen hepsine gideriz. Sadece benim de seninle içeri gelmemi isteme, yoksa–"

"Biliyorum, yoksa her şeyi satın alırsın."

Gülümsedi. O kadar iyilik dolu bir gülümseyişti ki neredeyse ağlayacaktım.

"Jonah, üzgünüm, gerçekten. Sana bu yağmurda araba kullandırdım–"

"Anlıyorum, Samantha. Kitaplar eski dostlar gibidir. Ben yazın buradayken sürekli dört beş tanesini yanımda taşırdım."

T.me/Cinciva

"Geçen yaz burada mıydın?"

"Evet. Yani Vancouver'deki amcamı bir haftalığına ziyaret etmeye gittim ama sadece o kadar. Sanırım biraz delirdim. Bir kedi çaldım."

Güldüm. "Bir kedi mi çaldın?"

Cama doğru gülümsedi. Mantar kesimi saçının artık daha uzun olduğunu fark ettim, kenarları da daha dağınıktı.

"Sadece bir günlüğüne. Üç günlüğüne. Bir haftalığına. Sonra onu geri verdim. Kötü hissettim. Sahipleri bana çok iyi davrandılar. Bana para falan vermeye kalkıştılar. Onlara para sizde kalsın dedim."

"Nasıl oldu da Alaska'ya dönmedin?"

"Çünkü gitsem içerdim. Aa bak, kar yağıyor."

Ön camdan dışarı baktım. Kar yağıyordu. Küçücük kar tanelerini küçük balıklar gibi havada yüzerken izledim. Şimdi kanalın oradaydık ve Noel ışıkları sokak lambalarına tırmanmışçasına, köprü boyunca asılıydı. Telefonda statik parazitler arasında Noel tatilinden bahsettiğimde *Olduğun yerde kalsan iyi olur,* demişti babam. *Ama ben seni gerçekten görmek istiyorum,* diye tekrar etmek zorunda kaldım, gitgide daha yüksek sesle, ta ki beni duyana kadar.

Biliyorum. Her ikimiz de biliyoruz ki o beni ziyaret edemez, tıpkı bana birçok *hassas* şekilde söylemiş olduğu gibi. *Birilerinden* kaçıyordu; yatırımcılardan, kredi verenlerden, muhtemelen yetkililerden, Tanrı bilir artık kimlerden. Bana hikâyenin tamamını hiç anlatmadı. Bir tatil kompleksi için parayı bulup sonra o parayla kaçıp babamı elinde bir tek torbasıyla bırakan insanlarla yaptığı ortaklık ile ilgili bir şeydi. Yatırımcılar da parasını geri istiyordu. Bazıları *asla borç para alınmaması gereken insanlardı,* dedi babam. *Olaylar biraz yatışıncaya kadar en iyisi pek ortalıkta görünmeyeyim.*

Peki, ya ben oraya gelseydim? diye sordum ona.

Sessizlik, hattaki parazitler çoğaldı.

Muhtemelen şimdilik olduğun yerde kalman en iyisi olur.

T.me/Cinciva

Ama ben sadece senin iyi olduğundan emin olmak istiyorum.

Ben iyiyim. Ama sesindeki titremeyi duymuştum. Nefes alışverişinin ağırlaşmasını. Yüzünün ne kadar sararmış ve yıpranmış olduğunu, durmadan içtiği sigarasıyla telefonun başında otururken onu hayal edebiliyordum. Arka planda köpekler havlıyordu. Horozlar ötüyordu.

Birlikte kalabileceğin bir arkadaşın var mı? diye sordu.

Arabanın ön camından, Ava olmayan bütün bu insanların geçişini seyrediyordum.

"Yazın ben de buradaydım," dedim Jonah'ya.

"Gerçekten mi? Keşke haberim olsaydı. Aileni ziyarete gitmedin mi?"

Aile kelimesi beni her daim yumruk yemiş gibi hissettirirdi. Demir kapısından içeri utanarak baktığım, etrafı yüksek çalılıklarla çevrili, ışıkları yanan bir evi hatırlatırdı. Görüşeceğim insanlar, gidecek yerler varmış gibi davranırdım.

"Babam iş için yurtdışına çıktı." Cümleyi kuruş biçiminden dolayı hemen pişman oldum. O sormadan irkildim bile.

"Peki ya annen?"

O sırada aklımda belirdi. Parmaklarının arasındaki sigarayı içerken. Saldırgan boyutlarda şık ve koyu renk saçları. Oturma odasından bana seslenirken. Artık ne tür bir hayali oyun oynuyor ya da yazıyorsam onu bırakıp yanına gitmem için beni teşvik edişi. *Dünyadan Samantha'ya. Bulutlardan çıkıp gelmenin vakti geldi, lütfen.*

"O öldü."

"Siktir. Çok üzgünüm, Samantha."

"Sorun değil." Ama sorundu. "Bir süre önce oldu."

"Nasıl öldü?"

Markete gidiyorum, hemen dönerim. Söyleyiş biçimi –o kadar hafif ve hızlıydı ki ve kapıdan çıkıp gitmişti bile– arabayı çalıştırırken Grace Slick'in tanıdık gümbürtüsü, o günkü masmavi gökyüzü. Aklıma farklı hiçbir şey gelmedi. Onun hemen eve dönmesi dışında aklıma başka bir şey gelmezdi.

T.me/Cinciva

"Araba kazası."

"Tanrım. Kaç yaşındaydın?"

"On üç."

"Benim babam ben on yedi yaşındayken öldü. Akciğer kanseri, dolayısıyla bunun olacağını biliyorduk. Yine de çok zordu."

"Çok üzüldüm, Jonah."

"Beni bir süreliğine epey mahvetti. Raydan çıktığım zamanlardı. Bilirsin işte, uyuşturucu falan. Yani, daha önce de kullanıyordum ancak ondan sonra koptum bayağı sanırım. Ayağımın altındaki toprak kaymıştı sanki, anlıyor musun?" Bana üzgün bir şekilde gülümsüyordu.

"Dinle, neden bana gelmiyorsun? Çay yapabilirim ve plak dinleriz. Belki de aradığın kitap bile vardır bende. Bana adını söylemedin."

"Kitap mı?" O anda Ava'yı hatırladım. Dışarıda bir yerde. Tam o anda, karda.

"Gelemem. Gitmem lazım. Aslında, tam da şimdi yola koyulmalıyım."

"Tamam. Peki. Umarım kitabını bulursun, Samantha. Ya da belki de o seni bulur. Bazen, bilirsin işte, bu olabiliyor."

Kucağımda telefonum titreşiyordu.

Bu gece geliyor musun, Tavşan?

Ve sonra: *Biz bir konuşmamız gerektiğini düşünüyoruz?*

Konuşmak. İçimdeki bir şey yumruğunu sıkıp tekrar gevşetiyordu.

"Aslında, Jonah, zahmet olmazsa beni başka yere götürebilir misin?"

T.me/Cinciva

19.

Eleanor'un evine vardığımda kar yavaşça, iri taneler hâlinde yağıyordu. Masalsı kar taneleri hâlinde. Film işi kar taneleri. Mükemmel kar taneleri, mükemmel evine yağıyordu; onun gerçek kulelerine, mükemmel bir ayın altında âdeta dişler gibi beyaz ve sivriydiler. Yerde bir santimetre kadar kar vardı ve bu da Eleanor'un mükemmel çimenliğinin beyaz ve ışıl ışıl olmasını sağlıyordu.

"Çok tatlı bir ev," dedi Jonah eve yanaşırken. Şimdi arabasının karda kayarak uzaklaşmasını izledim. *Onlar aslında iyi değiller*, demiştim Jonah'ya. Bu bilgi bedenimi dolaşıyordu ve beni daha cesur bir hâle getiriyordu. Bunlar benim dudaklarımdan dökülen sözcüklerdi. Kapıya doğru yürüdüğümde o sözcükleri bağrıma basarak tuttum. Bu kapının ardında benim hakkımda fısıldadıklarını tahmin ediyordum, hayır, bunu yapacaklarını *biliyordum*. Eleanor'un onlara bazı şeyler söylediğini biliyordum. Ne tür şeyler olduğunu bilmiyordum ama onun tahta benzeyen koltuğundan öne doğru eğildiğini ve diğerlerinin de onun etrafında toplandığını hayal ediyordum. Eleanor, hakkımda ne kadar aşağılık yalan ya da yarı gerçek varsa onlara ucuz şekerden meydana gelen yemler gibi vermeye hazırdı. İddialarını onaylayan küçük saf altın parçacıklarını geviş getirerek onlara vermek için resmen nefes nefese kalmıştı.

Geçenlerde yediği çöreğini pek beğenmemişti. Bahse girerim, onları sevmiyor bile.

Bence sadece bizi memnun etmek için Pinkberry yiyor ve aslında sadece sizi memnun etmek için yapmıyorum der gibi bir hâli vardı, anladınız mı?

T.me/Cinciva

Kimden Bahsettiğimizi Biliyorsunuz'a sakso çektiğinden oldukça eminim. Zaten o sebeple geçen sonbahar onun yazdıklarına o kadar bayılıyordu.

Millet, evini görmeniz lazım. Resmen bir hücrede yaşıyor. Cidden. Tıpkı bir hücre gibi. Çok iç karartıcı. Çok üzücü. Etrafımızda mutsuzluk ister miyiz biz? Biz güneşiz, etrafımızda bulut ister miyiz?

Kapı zilini çaldım. Ben sadece ona bir şey sormak için buraya geldim, hepsi bu. *Sen Ava'ya ne söyledin?*

Unutma ki onlar senden nefret ediyor. Unutma ki sen onlardan nefret ediyorsun. Bu iki şeyi bir *mantra* gibi sürekli tekrar ettim.

Tam o sırada bir dalın geri kaçması gibi hafif bir ses duydum. Bir tavşanın ya da sincabın hızla ağaçlara doğru fırlamasını bekleyerek arkamı döndüm. Onun yerini gördüğüm şey tüylerimin diken diken olmasına sebep oldu.

Bir geyik. Eleanor'un karlı ön bahçesinde benden sadece birkaç adım ötede duruyordu. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, hatta gözleri sıvı bir duman gibi bakışlarıyla beni delip geçiyordu.

Ay ışığı altında parlayan vücuduna, karla kaplı çimenliği karartan boynuzlu gölgesine, kendimi kaybedene kadar beni delip geçebilecek beyaz uçlu çatallı boynuzlarına bakarak dalıp gittim.

Muhtemelen evinin arkasındaki ormandan çıkagelmişti. Ancak o kadar büyük, canlı ve vahşi olan geyiğin varlığı, Eleanor'un sakin tablo gibi görünen bahçesini, benim bu bahçede duruşumun absürtlüğünü, Tavşanların içeride bekliyor olmasını, her şeyi bir rüyaya çevirmişti.

Bana bakıyordu. O anda gerçekten bana bakıyordu.

"Merhaba, Samantha. Bana her şeyi anlat," diyordu arkamdan gelen bir ses.

Eleanor'un giriş kapısı açılmıştı. İçeride benim şahit olduklarımdan da önce yapılmış, başarısız kolaj deneylerinden bir tanesi olan *Orphic French Welder Who Plays Guitar** kapı-

* (İng.) Orpheusvari Gitar Çalan Fransız Welder. –çn

T.me/Cinciva

da duruyordu. Her zamanki gibi ağır bunalımlı bir hâli vardı. Muhtemelen Tavşanların yarattığı diğer birçok şey gibi, ne olduğunu bilmediği için. Onların karma heveslerinin bir ürünüydü. Başka bir şey değil. Lacivert takım elbisesi vücudunun ne kadar ağır bir biçimde deforme olduğunu gizleyemiyordu. Siyah eldivenleri küçük patilere benzeyen şeyleri saklıyordu.

Ölmemesine ya da bodrum katında kilitli kalmamasına veya bir tarlada devamlı tur atıyor olmamasına şaşırdım; çünkü, çoğunlukla onların sonu bu oluyordu. Ama bazen de uysal ve yakışıklı olanları bir süreliğine hizmetçi olarak tutuyorlardı, ta ki onlardan bıkana dek. Bu, biraz şekli bozuk bir Montgomery Clift'e benziyordu.

"Samantha," dedi şimdi. "Biliyorsun ki seni avlayacağım, Woolf'un kızı."

"Evet, biliyorum."

Unutma, o iki şeyi unutma.

"İçeri gel, Samantha. İçeri gel."

Adama bakmak için arkamı döndüğümde, gitmişti.

Orphic French Welder'i takip ederek oturma odasına gittiğimde her iki yanlarında Eleanor'un golden retrieverlarının bulunduğu küçük bir çember oluşturarak oturuyorlardı. Yanakları, sanki çok fazla şeker yemişler gibi dolgun ve pembeydi; ancak aslında bu görüntülerini bir kadını daha bir otobüsün önüne atmaktan meydana gelen Gıybetin Parıltısı'dan almışlardı. Oda çimensi parfüm ve birçok organik saç kremi kokusuyla doluydu. Önlerinde tepesine kadar mor ve gazlı bir içecekle dolu olan uzun kadehler vardı. Her kadehin dibinde bir göze benzeyen bir şey duruyordu. Bu şey, bir liçi meyvesiydi.

Kalbim küt küt atıyordu. İki şey. İki şeyi sakın unutma.

"Samantha, geldiğine çok sevindik."

"Samantha, biz aramızda konuştuk." Göz kenarından birbirlerine bakıyorlardı.

"Ve sana söylememiz gereken bir şey var"

T.me/Cinciva

Birdenbire bütün kararlılığım beni terk etti. *Benim de var! Bir şeyim var. Yok muydu?*

"Ne?"

Yine gözlerinin ucuyla birbirlerine bakıyorlardı.

Benim gitmem gerektiğini söyleyeceklerdi. Beni gruptan atacaklardı. Bodrum katından ve kilitli yerlerden Sevgililerini çağırıp meşeden yapılmış ev kapısına doğru bana eşlik etmelerini söyleyeceklerdi. Bön bön bakan, parıltılı gözlerini bana dikip şişirilmiş dudaklarıyla *Git*, diyeceklerdi. Daha aptal olanlarıysa sadece parmaklarıyla kapıyı işaret edecekti ve benim de dışarıdaki Ava'sız soğuğa çıkıp gitmekten başka seçeneğim kalmayacaktı. Sapık dev ve benzi sararmış kız arasında sıkışıp kaldığım ince duvarıma ve kaçındığım çalışma masama bakacaktım.

"Ne hakkında konuşmak istediniz?"

"Otur."

"Çok uzun boylu olduğundan sadece," dedi Ürkütücü Taş Bebek, "oturursan daha az tuhaf olacak."

Yere çok fazla yakın olan bir pufu işaret ettiler.

Oraya çöktüm. Yüzümü onlara döndüm. Asırlar önce bir tavşan yakalamamı istedikleri ilk akşamdaymışız gibi hissettim.

Ültimatom, diye düşündüm. Bana bir ültimatom sunacaklardı. *Yapamazsınız. Siz–*

Düşes bana gülümsedi. "Ona kim söylemek ister?"

"Ona sen söyle, Tavşan."

"Sen söyle ona."

"Ona hepimiz mi söylesek?" Sanki bir ödülmüş gibi söylemişti.

"Hepimiz birlikte söylemeliyiz."

"Yine de üçe kadar sayalım mı?"

"Haydi! Bir... iki... üç."

Ortaya çıkan, bağırarak seçilemeyen sözcükler ve sonra da çılgın bir kahkaha patlaması.

T.me/Cinciva

Hey *millet*... bir kez daha deneyelim, tamam mı?"

"Tamam!"

"Bir, iki, üç."

Aynı şey yine oldu. Onlar güldüler, güldüler, güldüler ve ben de pufumda oturmuş onları seyrediyordum. *Kalk git ya. Kalk git. Neden gidemiyorsun?* dedi kulağımdaki bir kadın sesi. Hafifçe beni taciz ederek. Sabrını kaybetmiş bir hâldeydi. Süzülüp gidiyordu. Ava'nın sesiydi. Benim sesim. Nefretim içimde kabarıyordu ve yine de beni sonsuza dek dışlayacakları korkusuyla oraya çakılıp kalmıştım.

Düşes, Çörek'i sakinleştirmek için bir elini onun dizine koydu ve bu da onların arasında susturucu bir domino etkisi yarattı.

"Samantha," dedi uzun bir aradan sonra, "bu akşam Atölye çalışmasını senin yürütmeni istiyoruz."

"Biz senin hazır olduğunu hissediyoruz, Tavşan."

"Hatta senin neler yapabileceğini görebilmek için sabırsızlanıyoruz."

"Tüm o ham enerjinin iş başında oluşunu. Tüm o hayal gücünü." Hepsi çekingen çekingen gülümsüyorlardı ve sonra da endişeyle gözlerini bana doğru kırpıştırıyorlardı çünkü yüzüm kontrol edemediğim bir şey yapıyordu.

"Tavşan, neyin var?"

"Tavşan, ağlıyor musun?"

"Tavşan, ağlama."

"Özür dilerim, sadece, sandım ki bana başka bir şey söyleyeceksiniz, hepsi bu."

"Ne diyeceğimizi bekliyordun ki?"

"Bilmiyorum, ben sadece–" Gözyaşlarım sayesinde tavşanların hepsi suyun içinde yüzüyor gibiydiler." Pastel gökkuşağı rengi elbise giyen, şeftali rengi tek bir su damlası hâline gelmişlerdi sanki. Eleanor'un golden köpekleri kızların yanında parlayan sütunlar gibi uzanmıştı.

"Yoksa seni kovacağımızı söylememizi mi bekliyordun?

T.me/Cinciva

Artık seninle arkadaşlık etmek istemiyor muyuz?" diye sordu su damlası endişeli bir ses tonuyla.

Başımı kaldırıp su damlasına baktım. Tüm ağızlarıyla alçak sesle güldü.

"Tavşan, lisede değiliz."

"Bu lisans seviyesi bile değil."

"Ya da seksenlerdeki bir film."

"Ya da doksanlardaki."

"Burada hepimiz eğitimli yetişkinleriz."

Su damlasının arkasında köşeye sinmiş bir Sevgilisi daha vardı. Bir elinde tahta kaşık, diğerinde de bir çekiç vardı. "Aşçımarangozdu" çünkü aşçı mı yoksa marangoz mu olacağına dair bir karar verememişlerdi. Havayı kaşıkla karıştırıp çekiçle döverken seyrettim. Acı dolu, boş gözlerle bana bakıyordu.

"Al, Tavşan," dedi su damlası. Bana ilk gün Mini restoranında verdikleri, karmaşık ve incelikli olan arzuları için sembol olarak kullandıkları bir Pinkie Pie uzattı. At suratı için fazla iri olan, saçma derecede büyük gözlerine baktım.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bizimle arkadaş olmanın güzelliği bu, Tavşan."

"Bazen söze gerek olmuyor."

"Yarın öğleden sonra bize bir balina *emoji*si yollayabilirsin ve biz de, 'Anlıyoruz,' deriz. 'Ne hissettiğini tam olarak anlıyoruz.'"

Su damlası dört kafasıyla heyecanla başını sallıyordu. Sonra birçok tahtından ayağa kalktı. Bana tuhaf, neredeyse çekingen bir şekilde yanaştı. Bir an için duraksadı. Sonra ileri doğru bir hamle yaparak tüm kollarını her yerime doladı. Çok memeli vücudunu, çimenli ve çörekli parfümünden başka bir koku alamayacağım şekilde yüzüme bastırdı. Ta ki ben boğulana kadar. Nefessiz. Nefret dolu bir hâlde. İçim çaresizce bu aşırı tatlı kucaklamadan kaçma arzusuyla doluydu. Kendi kendime buna karşı koymam gerektiğini söylüyordum –*unutma ki sen onlardan nefret ediyorsun, unutma ki onlar senden nefret ediyor*–

T.me/Cinciva

ama birdenbire başarısız oldum. Pes ettim. Hiçbir tiksintinin öldüremeyeceği hastalıklı ihtiyacın soğuk, ıslak karanlıktan çıkarılıp şefkat gösterilmesine izin verdim. İçinde eridim bittim, o sarılışın beni ezmesine izin verdim, hayır bunu tam manasıyla *istedim*. Su damlasıyla bir bütün oldum. Ya da olabildiğince ona yakınlaştım.

"Tavşan," dedi bir ağız, "git tavşanı getir."

O gün, o tavşanı benim için daha önceden yakaladıklarını söylediler. Kafesin üzerindeki kırmızı örtüyü kaldırdılar, derin bir iç çektim.

"Ne düşünüyorsun? Mükemmel, değil mi?"

"Biz onu görünce, 'aman tanrım, bu tam Samantha'ya göre bir tavşan,' dedik."

"Çok tatlı ama aynı zamanda da ürkütücü gibi?"

Önümde duran, çok tüylü garabete baktım. Kar gibi beyaz, kulakları ve ağzıysa siyahtı. Kırmızı gözünün etrafında göz kapağı takmış gibi siyah bir leke vardı.

Güzel mi çirkin mi ya da sadece çok ürkütücü mü karar veremedim. Ama benim için yakalanmıştı. Lekeli yüzüne gözümü dikmiş bakıyordum. Duygulanmamak elde değildi.

"Mükemmel," diye tekrar ettim. "Teşekkürler."

"Senin böyle düşüneceğini tahmin ettim."

Kokulu mumları yakmışlardı. Her zaman yaktıkları vanilyadan daha miskli, baharatlı ve kötü kokan bir tütsüydü.

"Biz sihir dükkânındaki Fern'e genellikle bir kaltak gibi davranıyorsan hangi tütsüyü yakmanın daha iyi olacağını sorduk."

"Yani akla hayale gelebilecek en iyi kaltak gibi."

"Ya da sadece bir kaltak olman yeterli."

"Ve bu konu hakkında fazla düşünmedi bile, ha tamam, buyurun," dedi.

Bu gece görsel ve işitsel malzemeye gerek yok, dediler, çünkü *bunlara ihtiyacın olmadığı konusunda şüphemiz yok, Samantha.*

T.me/Cinciva

Bu etkinliğe kendi getirdiklerini boyamaktan nefret ederdik. Yaratıcılığının önünü kesmekten nefret ederdik.

Burada oturup bu sıkı, asla gevşemeyen küçük yaratığa ne kadar süre baktığımızı bilmiyordum. Küçük kırmızı gözleri benimle alay ediyordu. Patla. Kahretsin, patla işte, seni küçük bok. Caroline çaktırmadan esnedi. Victoria açık açık esnedi. Kira saatine baktı ve sonra da her ikisine bakıp sonra tekrar saatine baktı. Eleanor ise sadece bana bakıyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Ben bunu daha önce hiç yapmadım."

"Üzgün olma, kızım. Oluyor bunlar. Yani, yani, bana hiç olmadı."

"Ya da bana."

"Ya da bana. Ama hep olacak diye paranoya yapıyorum."

Eğlenmene bak, içgüdülerini kullan, hayal gücünü serbest bırak, dediler.

"Tüm o ham, öfkeli enerjini."

"Hikâyelerinin dolu olduğu tüm o karanlık, karmaşık şeyleri."

"Anladı artık. Burada sazgınlaştım yani."

Bana gülümsediler. Çok nazikçe. *Görmek için sabırsızlanıyoruz, Samantha. Neler yapabileceğini görmek için sabırsızlanıyoruz.* Sanki elinde fotoğraf makinesi olan birileri, *gülümse,* der, ağzın birden donup kalır ve dudaklarını hiçbir şekilde kıpırdatamadığını fark edersin ya...

Zaman geçti, ne kadar olduğunu bilmiyordum. Hiçbir değişiklik yoktu. Onlara tekrar *üzgünüm* dedim ve onlar da bana yine en anlaşılmaz şekilde gülümsedi. Hayal kırıklığından mı? Sabırsızlıktan mı? Zevkten mi?

"Belki de olayı fazla düşünüyorsundur."

"Belki yine de görsel ve işitsel bir ilham gerekiyordur?"

"Belki de sadece sevişmek istediğin adamları düşünmelisin," dedi Victoria. "Ne dersin?"

T.me/Cinciva

Bazı şarkıcı ve aktörler ezik bir şekilde aklımdan geçti. Daha derine inmeye çalıştım. Müzik dinlerken, yatakta yatarken, ucuz çarşafların arasından süzülerek tavana çıkmamı sağlayacak şarkıları düşündüm. Nemli bir bahar gecesinin içeriye estiğini düşündüm. Tatlı tatlı damlayan yeşilliklerle. Arkasından hayvan katli ve duman kokusunu sürükleyen Rob Valencia'nın harika gölgesinin okul koridorlarında yanımdan geçişini. Aslan'ın çayını karıştırmasını. Bana ne dediğini hatırlamadığım bir şey söyleyerek. Çünkü arkasında her an görebileceği kadar geniş, mor, sarı ve güzel bir gökyüzünü görebildiğim bir pencere duruyor. Hiçbir zaman bir yüze sahip olmayan Diego ile dans ederken. Üstüne yağmur yağmış adaçayı kokusu. Bir boyunda tendonların hareket edişi. Bir keresinde Edinburgh'da gördüğüm bir ateşyutanın keskin dövmeli kolları. Alevi ağzının içine iterken bana bakışı. Genç kızken düzenli olarak ziyaret ettiğim hayvanat bahçesinde bir süreliğine etkisi altında kaldığım tek gözlü kurt. Tavşan kaçabilse her şey ters giderdi ama aynı zamanda harika da olurdu. Sonra da biraz evvel dışarda gördüğüm geyiği düşündüm. Gözleri duman gibiydi. Muhtemelen çoktan ağaçların arasında kaybolup gitmişti.

"Samantha?"

Ama tavşan orada öyle duruyordu. En büyük korkularımı doğrular hâlde bana bakıyordu. Sonuçta onlar gibi olmadığımı. Bunu yapamayacağımı, bunu asla yapamayacağımı.

"Belki de ona yardım etmeliyiz," diye teklifte bulundu Caroline. Ama o bana değil, başını yavaşça sağa sola sallayan Eleanor'a bakıyordu. *Hayır, hayır*, der gibi. *Bu Samantha'nın felaketi.*

Belki de bunun bir iyilik ve güven jesti değil bir sınav olduğu kafama dank etti. Ya da daha kötüsü, beni aşağılamak için başvurulan bir yoldu. Bu yeteneğe sahip olanın onlar olduğunu, ben olmadığımı göstermek için. *Sen değilsin, Samantha, kusura bakma. Bu yetenek biz olmaktan kaynaklanıyor. Biz bunu*

T.me/Cinciva

miras aldık, tıpkı yazlık evlerimiz, muhteşem piyanolarımız, mükemmel incelikli zevklerimiz gibi.

"Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedim. "Üzgünüm."

Başımı kaldırıp onlara baktım. Mutlu muydular? Kızgın mıydılar? Bana acıyor muydular? Belli değildi. Gülümsemeleri hafiften seğirmeye başladı. Ağızlarından hüsrandan kaynaklanan küçük iç çekmeler kaçırıyorlardı.

"Sana daha çok özgüven lazım, Tavşan." Söyleyiş tarzından bu konuyu daha önce bol parfümlü bir toplantıda konuştuklarını anladım. Zehirli peri tozu gibi, şirret fısıltılar bulutu içinde.

Samantha'nın özgüveni yok.

Kendine inancı yok. Sanki engellenmiş gibi.

Onu nazikçe bir silkelemek istiyorum.

Ya da tokatlamak.

Ya da yumruklamak, anlıyor musunuz? Ve seni seviyorum, harikasın demek.

"Daha fazla odaklanmalısın."

"Zihnini boşalt."

"*Arzularını* düşün, Samantha," dedi Düşes birdenbire, lafı dolandırmıyormuş gibi. "Sadece ne istediğini düşün."

Benim ne istediğimi mi yoksa senin benim ne istememi istediğini mi? Bu kadar basit değil.

"Gerçekten bu kadar basit."

Tavşanın kırmızı boncuk gözlerinin içine baktım. Orada öylesine oturuyordu, tüylü bir "canın cehenneme" topu şeklini almıştı.

Hiçbir fikrin yok, değil mi? diyormuş gibiydi tavşan. *Üzücü. Çok üzücü, Samantha. Bu şekilde kaybolmak. Biri sana,* Ne istiyorsun? *diye sorduğunda aklına küçük kırık parçaları elinde tutan bir çift yumruktan başka bir şeyin gelmemesi üzücü, üzücü, üzücü.*

Başımı kaldırıp baktım; hepsi bana peri gözleriyle bakıyorlardı. Benimle dalga geçiyorlardı. Öyle yapıyor olmalıydılar.

T.me/Cinciva

Yine de o gözleri ruhumun her yerinde hissediyordum, orada var olduğunu hayal ettikleri her ne kadar acı ve ihtiyaç varsa onu yağmalıyorlardı. Geçen yıl boyunca bana mesafelerini korumalarını sağlayan oydu. Şimdi de onları bir şekilde bana çekiyordu. Geceleri hissettikleri yirmi şiltenin altına konmuş bir bezelye tanesi*, benim yaşadığımı sandıkları, benim onlara verdiğim intibaaya göre Aşağıdan Bir Yerden bir şey. *Çıkar onu, Tavşan. Göster bize. Biz seyrederken çabalayarak kendini rezil et.*

"Devam et, Samantha."

Gözlerimi kapatıp Ava'yı karda aşınmış ayakkabılarıyla yalnız başına dolaşırken görüyorum. Ava ve ben çatıda dans ediyoruz. Aslında kiminle dans ediyorduk ki biz? Hiç kimseyle. Birbirimizle. Havayla. Yalnız gecelerimle. İşte o anda fark ettim ki acım her ne olursa olsun, tüm bu yağlı, cesaretsiz, memnun etme ihtiyacı altında yatan gerçek arzum ne olursa olsun, bu onlara vermek istediğim bir şey değildi.

Tavşan bana bakıyordu. Kulakları seğiriyordu. Sonra birden serpildi. Doğrudan bana bakıyordu. Kırmızı tavşan gözleriyle doğrudan bana bakıyordu ve aniden çemberden dışarıya doğru koştu.

Zıpladı desem daha doğru olurdu.

Üzülme, dediler, üzüldüğünü biliyoruz.

"Böyle şeyler oluyor. Yani *daha önce* hiç olmadı," dedi Çörek, Ürkütücü Taş Bebek'e bakarken.

"Ama olabilir," diye Ürkütücü Taş Bebek yanıtladı. "Yani... sanırım olabilir."

"Oldu işte," dedi Vinyet gözleriyle beni dövmek istiyormuş gibi bakarak.

Sessizlik her şeyi söylediği için hepsi birden, kendisi hiçbir şey söylemeyen Düşes'e baktı. VII. Borge Julio Bolano tarafın-

* Hans Christian Andersen'in "Prenses ile Bezelye Tanesi" isimli masalına gönderme. –*yhn*

T.me/Cinciva

dan Düşes için yapılmış açık mor rengi kokteyli yudumluyordu. Tam onun sevdiği gibi fazladan bir liçi de eklemişti.

"Ne düşünüyordun, Samantha?"

"Hiç," diye yalan söyledim. "Ne istediğimi düşünmeye çalıştım. Tıpkı sizin bana söylediğiniz gibi."

Bana baktılar. Yalancı.

"Gözünde canlandırdın mı? *Odaklandın mı?* Dediğimiz şekilde mi yaptın?"

"Evet, yani, denedim." Gözlerimi, yıpranmamış ve cilalanmış koyu renk kiraz ağacından yapılmış o mükemmel zemine indirdim.

Vinyet kalktı. "Çıktım," dedi. "Yarın derste görüşürüz."

Gidişini izledik. Koridor boyunca postallarıyla paldır küldür yürüyüşünü duyabiliyorduk. Sonra birden durdu.

"Aman tanrım, millet," giriş kapısından doğru seslendi. "Buraya gelin."

Ayın ışığıyla aydınlatılmış parıldayan karda hayvanların ayak izleri vardı. Çimenliğin ortasından başlıyordu, tam pencerenin altından, sonra çimenlik boyunca döne döne devam ediyordu; kaldırıma doğru gitmeden cılız bir ağacın etrafında bir tur atıp sonra da sokağı geçip otobüs durağına gidiyordu.

Bir tavşana göre fazla büyüktüler, diye düşündüm, ama sonra Vinyet'in otobüs durağına doğrulan bakışını takip ettim. İçerideki karanlık, kambur bir şekil.

Bir çocuk şeklindeki şekil.

Bir çocuk.

Kalbim göğsümde gümbür gümbür çarpıyordu.

T.me/Cinciva

20.

Kırık camla dolu bir duvarın yanındaki otobüs durağının uzak köşesinde duruyordu. Sigara içiyordu ve kulaklıklarını takmıştı. Altında beklediği otobüs durağının su damlayan kenarında sürekli kendisine bakan beş mantosuz kız yanına geldiği hâlde başını bile kaldırmamıştı.

"Eee, Samantha?" diye fısıldadı Ürkütücü Taş Bebek, yakamı çekiştirirken.

Ay bir bulutun ardına saklanmıştı ve çocuğun yüzünü göremiyordum. Profilinde kurta benzeyen bir şey vardı. Saçları koyu renk ve dağınıktı. Siyah, yıpranmış bir trençkot giyiyordu. Kulaklığından gelen müziğe uyum sağlayarak başını sallıyordu. Doğrusunu söylemek gerekirse tam olarak otobüs bekleyen birine benziyordu.

"Bir otobüs ucubesi," diye fısıldadı Çörek ona dikkatlice bakarak.

"Seksi bir otobüs ucubesi," diye düzeltti Vinyet. "Bravo, Samantha."

"Yalnız ne giydiğine bir bak. O bir satanist."

"Ya da bir sanat öğrencisi mi acaba? Ya da bir serseri belki de," diye fısıldadı Ürkütücü Taş Bebek grup sarılışı sırasında kullandığı sesiyle.

"Giriş kapısına vurmadı," dedi Çörek sessizce. "Kapıya *vurmaları* gerekiyor."

"Pekâlâ, ama Samantha'nın tavşanı farklı olabilir," dedi Ürkütücü Taş Bebek.

"Yani daha çok... Bilmiyorum... Bir hergele gibi? Ya da öyle bir şey?"

Benden bir tür açıklama bekleyerek bana döndüler. Öyle

T.me/Cinciva

mi, değil mi? *Çocuğun adına cevap ver, lütfen.* Ona tekrar baktım. Bizden tamamen bihaberdi, ya da öyle görünüyordu. Uzun boylu geniş yapısı Bir Muir Woods anıt ağacını andırıyordu. Elmacık kemikleri bıçak gibi keskindi. Saçında hafif punk, hafif cani bir hava vardı. Kendi kendine gülümsüyor gibiydi. Gülümsüyor muydu? Evet, müziği ona sanki bir sır veriyormuş gibi gülümsüyordu. Gür ve alçak bir sesle müziğe eşlik ediyordu.

"Bilmiyorum," dedim.

"Ona bir şey söylemelisin. Ne olur ne olmaz."

Karanlıkta, kafamızı oracıkta kesebilir gibi görünüyor; bedeninden siktir git dercesine bir hava, ateş gibi fışkırıyordu.

"Ne gibi?" diye tısladım.

"Bilmiyorum. O senin tavşanın. Belki."

"Millet, o bizi duymuyor ki, siktir," dedi Vinyet her zamanki ses tonuyla. "Bakın şimdi, HEY, SEN ERKEK MİSİN YOKSA TAVŞAN MI?"

"Şşşşt, Kapa çeneni!"

"Pardon?" diyerek adam kulaklıklarını boynuna indirdi. Doğrudan bize bakıyordu, yüzünün çoğunluğu hâlâ gölge tarafından örtülüydü. Ancak ben yara izi olmayan, tam bir ağız seçebildim. Hafifçe gülümsüyordu. Bir şeye. Bize mi? Belki bize.

Tavşanların beni hafifçe öne doğru ittiklediğini hissettim.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedim muhtemelen sadece herhangi biri olan adama. Belki de bir katil. Muhtemelen bir kafa kesici. "Sadece şeyi arıyorduk... Bir şey kaybettik."

"Bir tavşanı," dedi Çörek. "Görmüş olabilir misiniz?"

"Hoplayarak yanınızdan geçmiş olabilir mi?"

"Ya da bir çocuğu," dedi Vinyet. Sesi çok davetkârdı. Diğerleri düşmanca bakıyordu.

Genç adam gözlerini bize dikmiş hiçbir şey söylemiyordu. *Adam bizi öldürmeden gidebilir miyiz?* Ama sivri omuz kemikleriyle beni her iki taraftan olduğum yere sabitlemişlerdi.

T.me/Cinciva

"Bilirsiniz, tavşan işte," dedi Ürkütücü Taş Bebek. "Uzun kulaklı? Zıplayıp durur ortalıkta?"

"Tavşanın ne olduğunu *biliyor,* Tavşan," dedi Çörek.

"Ve bir çocuğun da," dedi Vinyet, sesini daha da davetkâr bir hâle büründürerek.

Aman Tanrım, kes sesini, dedim içimden. *Sadece kahrolası sesini kes de gidelim.*

Adam düşünüyormuş gibi yüzünü çattı. Mantosu açıldı ve altından mehtaptaki bir denizin üzerinde bir kafatası olan tişörtü göründü.

"Bir tavşan..." dedi adam, yavaşça bana bakarak. Derin bir sesle. Saki sözcük ağzında güzel bir tat bırakıyormuş gibi. Biraz tuzu eksik ama fena da değil. "Evet, kesinlikle bir tavşan gördüm."

"Öyle mi?" dedi Çörek iyice heveslenerek.

Yalancı, diye geçirdim içimden.

Duman, burun deliklerinden ikiz yılanlar gibi süzülüyordu.

"Evet, karın üzerinde zıplayarak buradan geçti. Uzun kulakları falan vardı. Oraya doğru gitti." Sokağın devamına doğru işaret etti.

"Çok teşekkürler!"

"Tabii feci bir şekilde ölene kadar," diye ekledi adam.

"Ne?"

Adam hasarsız ağzıyla gülümsüyordu. "Kızıl kurt. Bir anda çıkageldi. Küçük yaratığın gırtlağına çöktü. Tam da gözümün önünde. Çok üzücüydü." Sahte bir gülümseyiş olduğu belliydi ama onlar bunu yuttular. Adamın bakışı hâlâ üzerimdeydi. Gözlerinde mavilik ya da boşluğa benzer bir şey yoktu. Ensemin karıncalandığını ve yandığını hissettim.

"Sonra tavşanı ensesinden tutup şu arkadaki çalılıklara sürükledi."

Gözlerimizi çalılıklara doğru diktik. Hakikaten de küçük hayvanın pati izleri vardı karda. Tavşanlar,k üçük kızlar gibi

T.me/Cinciva

dramatik bir şekilde iç çekiyorlardı ve elleri kollarımı piton yılanları gibi sıkıyordu.

"Kötü bir sahneydi," dedi adam.

"Ne kadar kötü?" dedi Vinyet.

Güzel, kuru kafa yüzünü süzerek Vinyet'e hülyalı hülyalı baktı. "İğrençti," dedi alçak bir sesle. "Yani... ıyyy."

Etrafımda hepsinin onaylayarak başlarını aşağı yukarı salladıklarını hissettim. *Iyyy. Evet. Çok ıy.*

"Hiç bir tavşanın çığlık atışını duymuş muydunuz?" dedi adam.

Başlarını sağ sola salladılar. Hayır, diyerek yalan söylediler. *Hiç.*

"Korkunç bir sestir. Ama aynı zamanda da bir nevi..." Bir anda dikkati dağıldı. Kızların yavru köpeklere has kanlarının, yumuşak dondurmaya benzer ciltlerinin altında kaynadığını hissedebiliyordum.

"Güzeldi," diye tamamladı cümlesini ve bunu yaparken onlara, bize, o kadar ciddi, o kadar dikkatlice bakıyordu ki korktuğum hâlde kahkahayı basmak istedim. Bir anda hepsinin koro hâlinde iç çektiğini duydum.

"Güzel," diye tekrar ettiler.

"Eminim öyledir."

"Evet."

"Çok."

Adama yarı açık ağızla dalıp baktılar. Birbirlerinin ve benim el bileklerimi tutarak. Ağırlıklarını bir ayaklarından öbürüne vererek. Saçlarını geri atarak. Dillerini dişlerinin üzerinde gezdirerek.

Adam bana bakarak, "Senin miydi?" dedi.

"Benim mi?"

"Tavşan."

"Ha, tabii."

"*Gibi*," diye düzeltti Ürkütücü Taş Bebek.

"Daha çok işbirliğine dayanan bir eserdi aslında," dedi Çörek.

T.me/Cinciva

"Hepimizindi," dedi Düşes soğuk bir şekilde. Onun ilk defa konuştuğunu fark ettim. "*Bizim* tavşanımızdı."

"Doğa çok acımasız," dedi adam. "Vahşi doğa."

Siyah montunun cebine elini daldırdı ve kızlar yine korkuyla iç çekti. *Tabanca mı vardı? Bıçak mı? Balta mı?* Sigara ve çakmaktı. Alevin ışığında kurda benzeyen yüzü bir anda aydınlandı. Elleri eldivensiz ve tamamıyla insansıydı. Pençe veya kanca yoktu, sadece et. İmkânı olmadığını bildiğim hâlde üzüldüm. Başarısızlık. Ben tamamen başarısızım.

Kızların da beni takip edeceğini tahmin ederek gitmek üzere arkamı dönmüştüm. Ama onlar, adamın karanlıkta sigara içişini seyrediyorlardı.

"Ben Caroline."

"Kira."

"Victoria."

"Eleanor."

Adam bana baktı. Ve?

"Samantha," dedim.

"Samantha," diye tekrar etti. Karanlıkta bana gülümsediğini hissettim.

"Sizi arabayla bir yere bırakabilir miyiz?" diye önerdi Çörek.

Adam, elbisesinde atlamak üzere olan tek boynuzlu at deseni olan Çörek'e dönüp baktı.

"Çünkü otobüs için geç olabileceğini düşünüyorum," diye ekledi Çörek.

Tam o sırada bir otobüs köşeden döndü. Adam dimdik doğruldu ve *pardon* deme ihtiyacı bile duymadı. Durağın kenarına geldiğinde sakin bir deniz gibi ikiye ayrıldık. Bizim yanımızdan geçerken hayvana benzer ve canlı bir şeyin kokusunu aldım. Kan gibi bariz ve canlı bir şeyin. Sonra da beyaz adaçayı gibi bir şeyin.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordum adama.

"Eve," dedi bana gülümseyerek.

T.me/Cinciva

"Eve," diye tekrar ettim, sesim yine koro şeklinde çıkmıştı. Benim başka ağızlarım mı var? Hayır, hepimiz tekrar ettik.

"Ev neresi oluyor?" diye sordu birisi. Eleanor.

Ama adam kulaklıklarını tekrar kulağına taktı. Birdenbire ayak parmaklarımın etrafında soğuk ve karlı bir çamur hissettim. Adamın otobüse binerek kayboluşunu izlerken kızların kollarımdaki kavrayışı gevşedi. Yavaş yavaş otobüsün karanlıkta kayboluşunu seyrettim.

T.me/Cinciva

21.

Dönemin son Atölye çalışmasıydı. Eskiden olduğu gibi yine boş karenin diğer ucunda, yalnız başıma oturuyordum ve gözlerimle Mağara'nın duvarına dik dik bakarak delik açmaya çalışıyordum. Keşke bir saatim olsaydı. Ruhumun, vücudumu burada cansız bir et torbası gibi bırakıp kaçabileceği bir pencere olsaydı keşke. Müthiş bir sömestrin sonuyla ilgili, boş tebrik sözleri sarf ederken Kasvet'e gözümü dikmiş bakıyordum. Masada açılmamış bir paket kaju ve bir şişe orta kalite kırmızı şarap vardı. *Küçük grubumuz için*, dedi. Biz kızlar gerçekten de *Yaraya Dokunmuşuz*.

Kasvet'in, Yule marka kazak giymiş teriyerinin etrafta tur atarak kesik ve tiz bir şekilde havlamasını izledim. *Başarısızlık. Ben tamamen başarısızım.*

"Ne dedin, Samantha?"

"Hiç."

Kasvet konuşmasına devam etti ve kızlar da başlarını onaylama anlamında sallamaya devam ettiler. *Evet, Önemseyen Bayan. Yara. Grup.* Bana bakmadılar. Ben de onlara bakmadım. Görünen oydu ki bir önceki akşamın konusu, para veya osuruk gibi hakkında konuşulmayacak bir şeydi.

Adam gittikten sonra, *Çok yazık oldu*, dediler. *Bazen insan başarısız oluyor. Acınası bir şekilde. Umutsuzluk. En iyilerimizin bile başına geliyor. Yani, bize değil, bize hiç olmadı. Ama OLABİLİR. Teorik olarak. Ve o adam! Bize tecavüz etmediğine çok şaşırdım. Defalarca. Ya da öldürmediğine. Ya da sapıkça bir şey yapmamasına? Ve kurt hakkında anlattığı o hikâye neydi öyle? Çok tuhaf. Belli ki hikâyeyi çarpıttı. Muhtemelen ona isimlerimizi vermek de hataydı. Hatırlamaz, değil mi? Yani, takip edilmeyiz, değil*

T.me/Cinciva

mi? Bizi takip edip bulabilir mi? Facebook'ta falan? Tüm o süre boyunca neredeyse polis çağıracaktım. Ya da kampüs güvenliğini. Ya da "tecavüz" diye bağıracaktım. Aslında yangın diye bağırmak gerekir. Çünkü "tecavüz" diye bağırdığında kimse gelmiyor, bilmiyor muydun bunu, Tavşan?

Bu ne kadar özel bir gruptu, dedi Kasvet şimdi ve gözlerini kaçırışından, benden değil onlardan bahsettiğini bariz şekilde anlamıştım. Warren'ın ilk tamamen kadınlardan oluşan kurgu topluluğu. Ve yetenekleri çok çeşitli, çok müthişti. Toplu enerji çok belirgindi. Gerçekten kendi içlerimizdeki derinliklere inmiştik. Gerçekten de Deneyim'i yaşamıştık. Hepimiz, dedi, ve ben yine bakışının sahte, büyülü anne kucaklamasına dahil değildim.

"Ursula," dedi Düşes, küçük Dobermanlar gibi onun iki yanında duran Çörek ve Vinyet'in ellerini aniden kavrayarak, "*Sizinle* çalışmanın bir ayrıcalık olduğunu dile getirirken konuşmamın hepinizi kapsayabileceğine inanıyorum. Esere yaklaşma biçimimizi gerçekten yeniden şekillendirdi. Hepimiz çok şey öğrendik."

Alacaklarından haberimin dahi olmadığı, zaten alınırken benden katkı yapmamı istemedikleri, saksısında kocaman kırmızı kurdele bulunan bir Benjamin bitkisini Kasvet'e verirken onları seyrettim. Benim haricimde hepsinin imzaladığı, üzerinde Noel baba şapkası giymiş bir tavşanın bulunduğu bir kart da vardı. "Aa, bunu ne zaman ayarladınız?" diye sordum.

Ama sorum toplu olarak patlayan mırıldanışlarında boğulup gitti. Kasvet çok derinden etkilenmiş gibi giydiği gömlek elbisesinin göğüs kısmının üzerinde ellerini birleştirdi. Tavşanlar, Kasvet'in etkilenmiş gibi davranmasına etkilenmiş gibi davrandılar. Yoksa hepsi gerçekten *etkilenmişler miydi?* Bilmiyordum.

"Aman tanrım," dedi Kasvet. Çok zahmet ettiniz. Bir de burslarınızla aldınız." *Bok gibi zenginler onlar, Tanrı aşkına,*

T.me/Cinciva

diye çığlık çığlığa bağırmak istedim. Ama sadece durup gülümsemeye devam ettim. Sanki gülümsemem donmuş kalmış, çivilere rağmen seğirmesine rağmen yüzüme çakılmış gibiydi.

"Çok istedik," dedi Düşes.

Kasvet o kadar duygulandı ki sahte duygusallığının gücüyle fuları dalgalandı. Bu tatilden zevk alacağımızı umduğunu tekrar etti. Çünkü bir sonraki dönemimiz, yani mezun olmadan önceki sömestr, tıpkı bu dönem gibi çabucak geçecekmiş. Tezimize asıldığımızı umuyormuş çünkü birlikte geçirdiğimiz yolculuk artık burada sona eriyormuş. Bir sonraki sömestr hepimiz Yaraya Dokunuş'u tek başımıza yapacakmışız. Ben hariç, hepsi biliyormuş gibi, alçak gönüllü, saygılı bir biçimde başlarıyla onayladılar. Bu odada kahrolası bir saat olmalıydı. Saati bilmemek, zaman konusunda oryantasyon kaybına neden oluyor. "Saatin kaç olduğunu bilen var mı?" diye sordum.

Hepsi bana döndü, varlığımı ilk kez fark etmişlerdi. Şoktaydılar.

"Başka bir yere mi *gitmen gerekiyor,* Samantha?" diye sordu Kasvet.

"Hayır. Sadece. Saatin kaç olduğunu bilmek istiyorum, hepsi bu."

"Anladım." Bana, belki de bu isteği gözden geçirmem gerekiyormuş gibi bakıyordu. Ambalajını açmam gerektiğini. Onu öğle yemeğine çıkarmam gerekiyormuş gibi. Onu bir tarot kartıyla, runik taşla, çiğneyip tükürdüğüm acı bir şifalı otun malçıyla kutsamam gerekiyormuş gibi.

"Ben şahsen bilmemeye bayılıyorum," dedi Vinyet.

"Ben de, hem de çok," diye onayladı Ürkütücü Taş Bebek.

"Gerçek dünyayı arkanda bırakabileceğin bir alana girmek çok ferahlatıcı," diye ekledi Eleanor.

"Aman tanrım, *tam* da bunu söyleyecektim," dedi Çörek.

"Ben zaman olarak oryantasyon kaybına neden olduğunu düşünüyorum," dedim.

T.me/Cinciva

Sessizlik. Bir öksürme. Sonra Kasvet karmaşık bir iksir veriyormuş gibi bir sesle, "Zaman olarak oryantasyon kaybına uğramak, bir yazar olarak üzerinde çalışılacak çok ilginç bir alan olabilir, Samantha. Tatilde bir alıştırma olarak denemelisin. Bence senin için çok aydınlatıcı olabilir."

Sonra gruba döndü. "Tatil sırasında yazınız, hanımlar. Ama ağırdan almayı da unutmayın. Bunu hak ediyorsunuz. Çok çalıştınız. Şimdi niçin biraz şarap içmiyorsunuz?"

Küçük şeffaf plastik bardaklara doldurmaya yardımcı oluyorlar ancak sadece Kasvet ve ben içiyorduk. Beni ısıtacağını umuyordum –nedense bir önceki geceden dolayı hâlâ çok üşüyordum– ancak tadı bozuktu, soğuktu ve dokusu kan gibi koyuydu. Kalkıp sınıfı terk etmek üzereydim –ders bitmişti, değil mi?– ki Düşes konuşmaya başladı.

"Son günümüzü kutlamak için acaba kısa bir yazma çalışması yapabilir miyiz," diye sordu. Birden bana ateş bastı. *Hayır. Hayır, Kasvet. Lütfen.*

Ama Kasvet'in ağzı zevkten köpürüyordu. Nasıl bir kendini adamaydı bu böyle! Atölye çalışmasının her saniyesinin verimli geçmesi için ne kadar da hevesliydik!

"Eleanor. Bu ne muhteşem bir fikir. Ne yazık ki ben bir alıştırma planlamadım ancak–"

"Peki o zaman, çok yazık," diye araya girip montumu kapmak üzereydim ki onu hiç çıkarmadığımı fark ettim.

"Peki, müsaade ederseniz *benim* ne yapabileceğimize dair bir fikrim var aslında." Bu, Ürkütücü Taş Bebek'ten geldi.

Kasvet'e döndüm ve tüm bunları bir başkaldırı, onu tahtından indirmek için yapılan bir girişim olarak yorumlamasını umuyordum ki bunun yerine cömert kulaklarla onları dinlediğini gördüm.

"Söyle Kira."

"Şimdi, ben son zamanlarda şey hakkında çok düşündüm... ev."

T.me/Cinciva

Bunu söylediğinde soğuk buğulaştı ve yüzüm birden kızardı. Erimiş kar dolu bir yolun ortasında bir otobüsün karanlıkta kayboluşunu seyrederken yarı eriyip yarı donuyordum sanki.

"Çünkü yani... hepimiz *eve* döndüğümüz için," dedi, "ve tatil gerçekten *evle* alakalı olduğundan dolayı... acaba *evin* gerçekte ne anlama geldiği hakkında mı yazsak diye düşündüm. Hepimiz için. *Örneğin Samantha için* ne anlama geliyor."

"Ne," dedim ama bir soru değildi.

"Yani, gerçek bir yer mi, adresi olan?"

"Yoksa *elle tutulur* bir şey değil mi?

"Ne tür görüntüler geliyor aklına?"

Yüzüm ve boynum yanıyordu. Dalga geçiyorlar. Benimle dalga geçiyorlardı.

"Hepimiz için," dedi Düşes asil bir şekilde.

"Her birimiz için," dedi Vinyet.

Kasvet başıyla usulca onaylıyordu. "İlginç," dedi bu alıştırma, kapasite olarak on iki yaş altı olduğu hâlde. "Niçin bu konu hakkında birkaç dakika kafa yormayalım?"

Bu birkaç dakika boyunca kırmızı şaraptan biraz daha aldım. Yanma arttı. Artık sadece boynum ve kulaklarımın üst kısımları değil ama oradan başlayarak vücudumdan aşağı inen her yerim yanıyordu. Kafamda art arda kazaklarımı çıkarıyordum. Hepsinin defterlerine bir şeyler karaladıklarını gördüm.

Verilen süre dolduğunda onların, *Bence çalışmamızı paylaşmalıyız. Bence yüksek sesle okumalıyız. Kabul. Hepimiz,* demelerine şaşırmadım.

Bir takım olarak, bir Grup olarak paylaştığımız son çalışma.

Kasvet bunun harika bir fikir olduğunu düşündü.

Costa Rica'daki bir sahilde yakılmış bir kamp ateşinin aşırı betimlenmiş tasvirini dinledim. Çok fazla kuytu yeri ve dönemeçleri olan bir labirentte kaybolmuş gibi yapmak hakkında. Los Angeles'ta, New York'ta zar zor geçiniyor gibi anlatıp aslında çok zengin olmak hakkında. Ve mutlu olmak, yalnız olmamak hakkında.

T.me/Cinciva

"Samantha, senin sıran."

"Evet, Samantha, evin senin için ne demek olduğunu merak ediyorum."

Başımı eğip bin kere, *Size asla söylemem*, yazdığım deftere baktım.

"Samantha?" diye ısrar etti Kasvet.

"Ben, benimkini paylaşmamayı tercih ederim."

"Affedersin, ne dedin?"

"BEN BENİMKİNİ PAYLAŞMAMAYI TERCİH EDERİM." Bağırışım Mağara'nın duvarlarından sekti. Yankılandı durdu.

Bana sahte bir dehşetle baktılar. Sonra da çaresizce Kasvet'e gülümsediler – *gördünüz mü?* O da bana sanki, hakikaten, evet, her şeyi görüyormuş gibi baktı. *Vah vah, Samantha. Daha yolumuz çok uzun, değil mi?* Geyik kılığındaki köpeği havlamayı bıraktı. Sarkık kulaklarını havaya kaldırdı ve başını eğip bana doğru baktı. Neredeyse acıyarak.

Atölyeden sonra, zorunlu sömestr sonu Kurabiye Partisi! Vardı. Lobi alanında. Onların fikriydi. *Çünkü çok eğlenceli olmaz mıymış?* ÇOK eğlenceli. Tabii ki herkes katılıyordu. Tüm öğretim üyeleri de. Tüm idare de. Şiir öğrencileri bile bedava yemek vaadiyle buraya gelmeleri için ikna edilmişti.

Ben köşelerde dolanıyordum, Noel temalı kurabiyeleri ağızlarına tıkarken, yüzleri kızarıp sersemleyen herkesin Tavşanların fırında pişirdiği yemekleri servis ettikleri masanın etrafına doluşmasını seyrediyordum. Marşmelovdan yapılmış, şekli bozuk kardan adamlar, şekerden gözleriyle acımasızca bana bakıyordu. İnsanı hiç şüphesiz sürprize uğratmayacak *lemon surpriselar**. Uğursuz bir kazanmış gibi hepsinin ortasında fokurdayan ve sıçrayan gökkuşağı kokteyli. Tavşanlar birer cadı gibi kazanın ertafında kıkırdıyordu; gerçekten bi-

* İngilizcesi "limonlu sürpriz" anlamına gelen bu tatlı, tüketildiği sırada beklenmedik bir limon dokusuyla karşılaşılmasından ötürü limonlu sürpriz olarak bilinir. –yhn

T.me/Cinciva

rer cadıydılar, şimdi çok net görüyorum. Yakında birbirlerini kucaklamaya başlarlar diye düşündüm. Ve bunu görmek için buralarda olmak istemiyorum, ben–

"Gidiyor musun yoksa, Samantha?" diye sordu bölüm idarecisi Benjamin yanımdan geçip kapıya doğru giderken. Benjamin benim bir nevi arkadaşımdı. En azından partilerden sonra odasında oturup konuşmama izin verirdi ve beraber diğer öğretim üyelerinin geriye bıraktığı peynirlerden yerdik. Ancak barbekü olayından sonra aramıza biraz mesafe girmişti. Benjamin'in barbeküsüydü. İlk yılımızın sonunda büyük bir nezaketle, biz Sözlü Anlatım öğrencileri için düzenlemişti. Benim de gitmem gerekiyordu ama son anda gitmekten vazgeçmiştim. Çünkü barbekünün olacağı gün Tavşanlar, bir e posta zinciri başlattı. Çörek'ten geliyordu. Benjamin'in bir jakuzisi olduğunu söylediğini duymuş ve mayosunu da getirsin miymiş?

Çıplak gitmelisin, Tavşan! :D
Ooooo, ya HEPİMİZ çıplak gitsek, Tavşan? Benjamin kızar mı??
Yok artık, Benjamin O KADAR tek boynuzlu at insanı ki! :D
O ZAMAN HEPİMİZ ÇIPLAK GİDELİM YEY ayrıca yiyecek olarak ne götürelim??? :D
Hımmm, bütün kurabiye ezmesini lütfen?! ;)
Aman Tanrım Tavşan inanılmaz AKILLISIN ayrıca mini çikolata kaplı yer fıstığı çörekleri ?!?!
EVET KESİNLİKLE VE BALKABAKLI BAHARATLI BİR ŞEYLER?!?!?!?!?!?!
AMAN TANRIM, BALKABAKLI BAHARATLI!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Zincirin uzayıp gittiğini gördüm –tüm o büyük harfli cümleler, milyonlarca ünlem işaretleri, göz kırpan ve gülümseyen yüz ifade salgını– sanki beni boğmak isteyen kötü niyetli bir sarmaşık gibiydi. Terlemeye başlamıştım ve kalbim küt küt atıyordu, sandalyemden kalkamaz olmuştum. Bilgisayar ekranı-

T.me/Cinciva

mın üst köşesinde dakikaların teker teker geçişini izliyordum. Geçti. Çok geçti artık. Güneşin batışını izliyordum. Ertesi sabah Benjamin'e attığım mail dışında hiçbir zaman yokluğumu açıklamamıştım. *Çok üzgünüm, kendimi iyi hissetmiyordum.* O öğleden sonra benim somurtkanlığım ve nedensiz mesafe koymam hakkında üst üste anlatılmış hikâyelerle Benjamin'i kendi taraflarına çekmişlerdi ve şimdi de birinci elden kanıtı vardı. Şimdi artık Benjamin onların tarafındaydı. Şimdi artık benim bir Yaracık olduğumu düşünüyordu.

Benjamin'e hep o gün hakkında açıklama yapmak istemişimdir. O partiye aslında ne kadar çok gitmek istediğimi. E-posta zincirinin beni nasıl engellediğini. Ama bana öyle geliyordu ki o sadece gözlerini kırpıştırıp şöyle diyecekti: *Ne?*

Bu sebeple şimdi ona, "Evet, yetişmem gereken bir uçak var," dedim.

"Çok yazık." Samimi olarak üzgündü.

"Peki, kalmayacaksan, en azından eve biraz bundan götür," dedi ve bir şeffaf plastik torba dolusu, Tavşanların yaptığı korkunç şeylerden verdi.

"Sanırım Eleanor yaptı bunları," dedi Benjamin, benim zencefilli çörek adamlara baktığımı görünce. "Çok şirin değiller mi?"

Zencefilli çörek adamın pis bakışlı suratına dik dik baktım. Çarpık uzuvlarına. Her şey yapabilecek gibi bakan şekerlemeli gözlerine. "Çok."

Kurabiye torbasını aldım çünkü, *Hayır, teşekkürler,* demek için sözcüklere ihtiyacım vardı ve boğazım hâlâ yanıyordu. Sanki bulunmam gereken başka bir yer varmış gibi Benjamin'in yanından uzaklaştım. Sanki geç kalmışım gibi. Başımı öne eğip ön kapıdan çıktım ve neredeyse etten bir duvara çarpıyordum.

Başımı kaldırdım.

Aslan.

"Samantha, seninle ofisimde konuşabilir miyiz acaba?"

T.me/Cinciva

22.

"Kapıyı kapat, lütfen." Bana bakmadan, oturduğu yerden, önünde duran masasındaki kâğıtlarını yeniden düzenliyordu. "Otur, lütfen."

Karşısındaki koltuğa oturdum. Montum hâlâ üzerimdeydi. Elimde kurabiyelerle dolu şeffaf, plastik paketimi tutuyordum. Şaraptan dolayı hafif sallanıyordum.

Daha uzun boylu ve daha fit duruyordu. Yelesi ofis ışığında parlıyordu. Kollarından yukarı tırmanan ağaç dövmeleri daha da çoğalmıştı. Mürekkepli dallarından, beyaz gözleriyle bana doğru bakan kargaların sayısı artmıştı.

"Samantha, konuşmamız lazım."

Önce bana sonra da elimdeki kurabiye paketine baktı. Sonbaharda, kampüsün dışındaki toplantılarımıza kıyasla daha resmi ve yapmacık bulduğum, geçtiğimiz kış mevsiminde bürosunda aylık periyotlarla gerçekleştirdiğimiz tuhaf görüşmelerimizden beri ofisinde bulunmamıştım. Orta Doğu restoranında içtiğimiz Fas'a özgü yorgunluk çayları. Bodrum katındaki birahanede yediğimiz öğle ve akşam yemekleri. Bir içki. İki içki. Üç içki, niçin olmasın? Sonra da–

Sana tecavüz mü etti? Uyuşturucu mu verdi? Sandalyeye mi bağladı?

Hayır.

Ağzına almanı mı istedi?

Hayır.

Ama kesin aletini göstermiştir?

Hayır.

Sakın bana elini dizine koyduğunu söyleme, yoksa bağırırım.

Bana külotlu çoraplarımı beğendiğini söyledi. Ve kaküllle-

T.me/Cinciva

rimi. Bir keresinde parfümümü övmüştü. Bana seçtiğim kokunun amber bazlı olup olmadığını sordu.

Ve?

Öyle olmadığını söyledim. Sonra da belki olduğunu, kısacası bilmediğimi söyledim.

Ve?

"Ne dedin, Samantha?"

"Hiçbir şey," dedim.

"Peki, sömestrin nasıl geçti?"

"İyiydi," diye başımı onaylayarak salladım. "Gerçekten harika."

Kaşının birini kaldırdı. İçkili olduğum bir akşam Ursula'ya taktığım Kasvet adını onunla paylaşmış ve o kadar çok gülmüştüm ki Aslan neredeyse şarabını yüzüme fırlatacaktı. "Ursula'nın Atölye çalışmasından hoşlandın o zaman?"

"Evet, çok."

Başını salladı. Bir yalan daha.

"Yazma işi nasıl gidiyor, Samantha?"

"Oldukça iyi."

"Bu sömestr boyunca benimle irtibata geçmediğin için endişeliyim. Tezin üzerine çalıştın mı?"

Gözler, sarmallar ve yarım kalmış yazılarla dolu defterimi düşündüm.

"Tabii."

"Ursula, bu dönem gerçek anlamda herhangi bir şey görmediğini söyledi."

Sıcak basmaya başladı. "Bir nevi yön değiştirdim."

"Anlıyorum."

Sessizlik. Bakışımı masasına indirdim. Baş dönmesi. Başım dönmeye başladı.

"Peki, bana bu... yeni yönle ilgili bir şeyler yollar mısın?"

"Hâlâ taslak aşamasında," dedim masasına doğru.

"Taslak aşamasında," diye tekrar etti.

Başımı kaldırıp öfke, hayal kırıklığı veya endişe görmeyi

T.me/Cinciva

bekleyerek ona baktım. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Yüzü tam anlamıyla negatif bir alandan ibaretti.

"Bak Samantha, bunu bir gün söyleyeceğim asla aklıma gelmezdi ancak ben senin için endişelenmeye başladım."

"Benim için endişelenmek mi?"

"Mezuniyetinle alakalı."

"Ah."

"Gerçekten sadece birkaç ayın kaldı. Şu an sana çok zamanın varmış gibi geliyor ama doğrusunu söylemek gerekirse göz açıp kapayıncaya kadar geçecek."

Aslan'ın kara müzik grubu tişörtüne bakıyordum: Her ikimizin de sevdiği hazır giyim, Alman üretimi bir tişörttü. Baskısında boynuzlu bir canavar tarafından boğulan, iri göğüslü bir kadın görünüyordu. Kadın tabii ki kendinden geçmiş gibi görünüyordu. Hep öyle görünürlerdi.

"Samantha, bana söylemek istediğin bir şey var mı?"

Evet. Aramızda olanları anlamıyorum. Niçin artık konuşmuyoruz? Niçin bana bu kadar soğuk davranıyorsun? Sanki bir yabancıymışım gibi. Sanki ben utanç sebebiyim gibi. Sanki benden utanıyorsun gibi. Hiç yaşanmamış gibi davrandığımız o tuhaf gece yüzünden mi?

"Hayır."

"Çünkü herhangi bir şey hakkında konuşmak istersen ben buradayım."

Yalancı. "Peki. Teşekkür ederim."

Aslan iç çekti. "Seni buraya ben getirdim. Warren'a. Çünkü yaptığın işi beğenmiştim. Seni beğenmiştim."

Geçmiş zaman. Başımı onaylayarak salladım.

"Böyle bir hayal gücü. Böyle bir yaratıcılık. Bu kadar muhteşem bir ses."

Benim geçen kış ofisinden çaldığım ve benim çaldığımı bildiği plastik kurt figürünün durduğu masasının üzerindeki boşluğa baktı. Bir formun fotokopisini çekmek için odasından çıktığı kısacık bir anda alıp cebime atmıştım. Bu olayı Ava'ya

T.me/Cinciva

anlattığımda benimle o kadar gurur duydu ki çaldığım kurt figürünü ona hediye ettim.

"Bak, Samantha, kış tatilinin sonuna kadar senden bir yazı alamazsam seninle çok ciddi bir konuşma yapmamız gerekecek. Bunu anlıyor musun?"

Buz gibi yüzünün çatlamasını, sesinin erimesini, geçen sonbahar tanıdığım kişinin dostane yüz hatlarının geri gelmesini, bana yumuşak ve nazik bir şey söylemesini bekliyordum. Sıfır. Sadece görevini yapıyordu. Kontrol görüşmesi yapıyordu. Daha ne bekliyor olabilirdim ki?

"Anladım."

Hâlinden gayet memnun bir şekilde toparlanmaya başladı.

"Peki. Noel tatili için eve mi gidiyorsun?" Başını kaldırıp bana baktı, cevap bekliyordu. Tabii ki babamın saklandığını ve annemin öldüğünü biliyordu. Her ikimiz de benim hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorduk.

"Evet. Benim aslında yetişmem gereken bir uçağım var."

Yarım ağız gülümsedi. "İyi yolculuklar."

T.me/Cinciva

23.

Daireme döndüğümde kendimi yatağa attım, yüzüm kıpkırmızıydı ama soğuktan titriyordum. Kapımın önünde Ava'yı beklerken bulabileceğimi düşünmüştüm. Ama tabii ki, koridorda kötü bir devin tuz lekesiyle kaplı canavar Crocsları hariç hiçbir şey yoktu. Yarı açık kapısının etrafını çevreleyen Walmart torbası bataklığından, sarı suratlı logolar bana sinsi sinsi gülümsüyordu.

Noel kurabiyeleri ve Tavşan sevgisiyle dolu büyük salonda, az evvel Tavşanların yanından geçtiğimi hatırladım. O sevgileri şimdi benim başarısızlığıma tanık olunca daha da güçlenmiştir. Gidecek yerleri olduğunu bilmenin mutluluğunu yaşıyorlardır. *Samantha, senin için ev kelimesinin ne anlama geldiğini merak ediyorum?*

Burada yatarken, birdenbire çok yorgun bir hâlde, onların yola çıkışlarını hayal ediyordum. Geldikleri o farklı eyaletlere geri hoplayışlarını. Deve tüyü rengi omuzlarının üzerine takılmış, en yumuşak deriden el çantalarını. Oğlak derisinden yapılmış deri eldivenli ellerin karın içinde şık ve küçük bavulları sürükleyişini. Havaalanı taksilerine binmeden önce birbirlerine öpücükler yollamalarını. Yalandan sarılırken kaşmir fularların birbirine dolanmasını. *Görüşürüz, Tavşan. Bekle. Hayır. Görüşürüz olmaz. Havaalanına beraber gidelim. Tamam mı? Lütfen öyle yapabilir miyiz? Çünkü senden uzak olmaya dayanamıyorum, Tavşan! Çünkü sana daha görüşürüz demeye hazır değilim! Seni çok ama çok fazla özleyeceğim! Bana her gün mesaj at, tamam mı? Ben de sana mesaj atacağım.*

Bana mesaj atmayacaklar. Onlardan biri olmadığımı, onları sadece kendimden hoplayarak uzaklaştırdığımı ispatlamıştım.

T.me/Cinciva

Siktir et onları, derdi Ava olsaydı.

Bir an için gülümsetti bu beni. Ta ki Ava'nın da bana mesaj atmayacağını fark edene kadar.

Telefonumu kapatıp gözlerimi yumdum.

Uyandığımda gökyüzü karanlıktı ve tipi yağıyordu. Hem ateşler içinde yanıyor hem de soğuktan donuyordum. Uzuvlarım kaskatı kesilmişti. Boğazım, boynumun içinde zonklayan kırmızı bir yumruk gibiydi. Bütün vücudum ürperiyordu. Su. Suya ihtiyacım vardı ama musluk çok uzaktaydı. Altımda nefes alıp veriyormuş gibi bir hâli olan yataktan kendimi bir türlü kaldıramıyordum. Sanki suyun üzerindeymiş gibi inip çıktığımızı hissediyordum. Telefonuma uzandım. Mesaj ya da cevapsız arama yoktu. Ne bekliyordum ki?

Dışarıda kar yan yan yağıyordu.

Herkes gitmişti çoktan, gitmiş olmalılardı. Tavşanlar. Muhtemelen Jonah. Aslan bile muhtemelen sarp kayalıklı puslu adaya, memleketine giden herhangi bir uçaktadır. Ya Ava? Kesinlikle gitmişti. Belki Aslan'dan da daha uzağa gitmişti ve ben de onun gitmesine, ayrılmasına izin verdim, oturduğum yerden, üzerimde kedili bir elbiseyle onun *gidiyorum* deyişini seyrettim. Onun geri gelmesini, uğruna dönmesini sağlayacak hiçbir söz söylemedim. Orada öylece oturdum; ağzım açık, tüm sözcüklerim hâlâ içeride durur vaziyette.

Boğazımdaki yumruğun daha da sıkılaştığını hissettim. Kafam yanıyordu ve içinde bir şey güm güm vuruyordu.

İnleyerek titremeler ve düzensiz kalp atışları. Hak etmiştim bunları.

Kesinlikle.

Geceler gündüzlere, gündüzler gecelere dönüştü.

Ne zaman gözümü açsam dışarısı daha karanlık ve daha soğuktu. Bu şehir uydurduğum bütün lakapları hak ediyordu ve yatağımda titreyerek yattığım zamanlarda daha da fazlası-

T.me/Cinciva

nı ürettim. KokuşmuşAkvaryumŞehir. HapisŞehir. KaraGökyüzüGriToprak. ZombiŞehir. Dışarısı tam anlamıyla cehennem gibiydi ve internet de bunu onaylıyordu. Hava durumu sunucularının haritalarda kıyameti öngören hareketler yapmasını seyrettim. Arkalarında rüzgârın etkisiyle uçuşan karın ve karla kapanmış buzlu yolların çekimleri görünüyordu. Şiddetle ilgili haberler çoğalıyordu. Gelen kutum tıpkı geçen yaz mevsimindeki gibi kampüs güvenliğinden gelen endişe verici suçlara dair uyarılarla ilgili haberlerle dolup taşıyordu. Akşamüstü saatlerinde silahlı çatışma. Sabahları oğlancılıkla ilgili haberler. Öğleden sonra 15.30'da kafa kesme olayı. Zamanımın bir kısmını kafa kesme olaylarından herhangi birine yakalanmadan zencefilli soda alabilmek için günün hangi saatinde dışarı çıkmamın uygun olabileceğini hesaplayarak geçiriyordum.

Gözlerimi kapattım. Rüyamda soğuk algınlığı ilacı gördüm. Ormanlar kadar koyu renkte. Zencefilli gazoz gibi, amber rengine en yakın, köpüren güzel şeylerle dolu, boş olmayan ve akıl uçuracak düzeyde soğutulmuş hâlde buzdolabımda duruyordu. İşte orada, raftaydı, bu bir serap değildi. Rüyamda dağlardan, tatlı akarsulardan gelen saf, soğuk suyu gördüm. Vazo gibi olan büyük şeffaf bir bardağa akıtılan su. Sihirli bir elin onu bana getirdiğini gördüm. Bardağı buraya, yanı başıma, yere koyduğunu. Yüzüme suyla soğutulmuş bir elin konduğunu. Soğuk ve yumuşak dokunuşu daha iyi hissedebilmek için gözlerimi yumdum. Kimin elleriydi bunlar? Kimin dokunuşuydu? Ava'nın mı? *Bu eli hak etmiyorsun, Tavşan, bunu daha önce konuşmuştuk.* Babam mıydı? *Babamın kendi sorunları vardı. Babam lavabodan daha uzaktaydı.* Annem mi? *Bir daha asla ama asla o yolu seçme.* Jonah mı? *Zavallı Jonah'ı bu işin içine sürükleyemem, onun yardımını da hak etmiyorum.* Tavşanlardan biri miydi? Belki daha önce olsaydı olabilirdi ama artık değil. *Onları sevdiğin ya da nefret edip etmediğin konusunu unut artık. Her halükârda, o gemi kaçtı, Tavşan. Bir kahrolası tavşan oğlan*

T.me/Cinciva

bile yapamayan ve sadece bir tavşanın hoplayarak uzaklaşmasını sağlayan utanç verici, sihirden yoksun aklın sayesinde. Dolayısıyla. Sana Tavşan eli falan yok, Tavşan. Üzgünüz ama üzgün değiliz. Aslan mı? *Yok canım.*

El gitti.

En iyisi sen burada böyle yat. Nefes alan yatağın üzerinde yapayalnız. Tamamen radyatör tanrısının kaprislerine bağlı olarak çok fazla sıcak, sonra çok fazla soğuk, sonra çok fazla sıcak olan bu odada. Ürpertiler vücudumda bir arya gibi dolaşırken. Noel tatili için çoktan gittiğini bildiğim üst kattaki operacı kızın buna eşlik edişini dinleyerek. Çeşitli sosyal medya platformlarında Tavşanların tatil fotoğraflarına bakmayacağına söz vererek. Kuzunun tüylerinin tıraş edildiğini görebileceğim kadar yumuşacık olan, kabarık yün kazakları giymiş Tavşanların fotoğraf üstüne fotoğraflarına bakarak. Gürül gürül yanan şöminelerin yanında, kadife denizler gibi koltukların derinliklerinde kıvrılmış, zevkle süslenmiş Noel ağaçları ve arka planda onları peydahlayan benzer şekilde giyinmiş insanlar. Parlak pembe kar sopaları tutarak, saçma düzeyde heybetli görünen dağların eteklerinde aerodinamik kar kıyafetleri içinde poz veriyorlardı.

Ve fotoğrafların altında yazanlar:

Sıcak şarap ve Mariah Carey'nin Noel şarkıları mı, evet, lütfen :) #yazıyorum
eyvaah az evvel öküz gibi baharatlı kurabiye yedim üzgünüm ama üzgün değilim :) #yazıyorum
NOEL BABA İÇİN O KADAR HEYECANLISINDIR Kİ NEREDEYSE ALTINA YAPMAK ÜZERESİNDİR :) #yazıyorum
Elf pornosu çok ateşli #gerçekler #yazıyorum

Her gönderiyi bir kilometre uzunluğunda yorumlar takip ediyordu, *Aman Tanrım, sen NE KADAR DA MANYAKSIN! Seni*

T.me/Cinciva

özlüyorum!!! Buraya gel! Buraya gel, Tavşan! Hayır sen hemen şimdi buraya geliyorsun, lütfen!

Beni hemen öldür, Ava olsa böyle derdi. Onların deve tüyü rengindeki montlarını giymek için utanç verici bir şekilde istek duymazdı (*sıkıcı*). Ya da içi kürklü eldivenleri veya örgü şapkalarını (*Soğuktan donarım daha iyi*). Fileli eldivenlerini giydiği elleriyle yumuşak el çantalarını çalmak için, kremli ciltlerinin içine girip orada yaşamak için, yüksek kalite beyaz çarşaflarla kaplı, boylarına göre yapılmış yataklarında yatıp boş rüyalarını görmek için, her iki yanında sütunlar olan kapılarda kahraman anne babaları tarafından karşılanmak için bir karıncalanma hissetmezdi. Bunlar hayatta olan aile fertleri idi. Borç içinde değillerdi. Bir deri bir kemik kalmış köpekler ve güneşten kavrulmuş toz parçaları içinde Meksika Dağları'nda gizlenmiyorlardı. Dolandırıcılık ya da yolsuzluktan dolayı haklarında arama emri de yoktu.

Senin için ev ne demek, Samantha? Acaba ev senin için ne demek?

Ava. Ava'nın evi. Oraya gitmeliyim. Titriyor olsam da yataktan çıktım. Dışarı çıktığımda hava o kadar soğuktu ki nefesimi kesti. Ama Ava'nın evine giden yolu hatırlayamadım. Ezbere gittiği ve benim asla hatırlamadığım geri zekâlı yolda öyle çok sapak ya da dönüş vardı ki. Bahçelerden geçiliyordu. Dar geçitlerden geçiliyordu. Bir *nehri* geçmiş miydik? Ben ne olur ne olmaz üç tane geçtim. Normalde yalnız yürümeye korkacağım yollarda cesaretle yürüdüm. Arabalar yanımdan gürültüyle geçiyordu, bazen de şanssızlığıma fazla yavaşlıyorlardı. Onları görmezden geliyordum. Karanlıkta evine gitmek için onu takip ettiğim gibi yürümeye devam ettim. *Sadece beni takip et.* Başımı devamlı öne eğikti, ne tür bir şekil alabileceğini bilmediğim ama her an karşıma çıkabileceğinden emin olduğum o yaratıktan, sanki avıymış gibi koşarak kaçıyordum.

Niçin bu kadar hızlı yürüyorsun Tanrı aşkına? diye sorardı Ava bana.

Bilmiyorum. İçimden öyle geliyor sanırım.

T.me/Cinciva

Yüzünü göremediğim hâlde karanlıkta bana gülümsediğini hissedebiliyordum.

Peki, Tavşan, derdi. Sonra da beni sinir etmek için yavaş yürürdü. Bir ağaca ya da aya bakmak için dururdu. *Ay ne kadar güzel, değil mi?*

Bana saatler, günler, haftalar, aylar gibi gelen bir süre boyunca dolandım. Gözlerim, bulanık ve değişken sokakları tanıdık bir ev görüntüsü bulabilmek için tarıyordu. Evinin önündeki ölmekte olan çiçeklerin görüntüsünü. Çatıdaki rakunları. Evin nerede olduğunu bilmem gerekmiyor muydu? Orada yaşamıyor muydum ben? Belki buradan ayrılırken hepsini yanında götürmüştü. File çoraplarını, şanslı saksağan tüyünü, bir gözü eksik kadın şeklindeki matarasını da yılan derisi bavuluna koymuştu. Böylelikle onları bir daha asla bulamayacaktım. Benden dolayı bu kadar hayal kırıklığına uğramıştı işte. Evinin duvarlarını bir kazak gibi katladığını hayal ettim. Tümünü katlayıp götürmüştü.

Şehri arkamda bırakıp okyanusa gittim. Okyanusta da değil. Ya da gökyüzünde. Ya da çöp konteynırında. Ya da şu ağacın arkasında.

Çok fazla uzaklaşmış olmama ve şehirdeki tüm dönemeçlere ve sapaklara rağmen, bulmakta hiç zorlanmadığım evime sinsi sinsi geri döndüm. Çalışma masamın sandalyesine oturdum ve kendi kendimi yazacağım, yazmam gerek, şimdi yazmanın tam zamanı diye telkin etmeye çalıştım. Ama bunun yerine pencereden dışarı bakıp tuğlaları seyrettim. Yolun karşısındaki evin penceresinden, aynı şekilde yazı masasındaki sandalyesinde oturan, saçı çok kısa kesilmiş yaşlı bir adam görünüyordu. Hiç kıpırdamadan oturuyordu. Saatler geçti ama değil sandalyesinden kalkmak, kıpırdamadı bile. Belki de ölmüştür.

Yenik bir vaziyette sürünerek yatağıma döndüm. Uzun uzun telefonumun ekranına baktım. Ana ekranında kabarık

T.me/Cinciva

tüylü beş tavşanın birbirine sokuldukları bir fotoğraf vardı. Bir zamanlar bunun yerine Ava ve benim, onun çatısında yanak yanağa, gülümsemiyor olsak da ruhumuzun en derinliklerine kadar mutlu olduğumuz bir fotoğraf vardı. Ne zaman değiştirmiştim ki? En üzücüsü hatırlamıyor olmamdı.

Ona, *Neredesin?* diye sorduğum bir mesaj yazıp sildim.

gerçekten ayrıldın mı buradan? Sil. *her şey için çok üzgünüm haksızdım–* Sil.
pek iyi değildim Sil.
dünyanın en boktan insanıyım Sil.
Sil sil sil sil.
Bırak artık. Onu rahat bırak. Onu hak etmiyorsun.

Gözlerimi açtığımda Ava buradaydı. Boyunun fazla uzun geldiği aptal odamın ortasında, elinde bir sepet dolusu soğuk, parlak kiraz ile duruyordu. Onları nereden bulmuştu? Beyaz yakalıların şeftali-zencefil karışımı, sıkılmış meyve sularından mıydı o?

"Seni sürekli terk ettiğim için üzgünüm," dedim. "Bana ne olduğunu bilmiyorum."

Şşşşt, dedi. Hem donan hem yanan alnıma soğuk elini koydu ve eli korkunç derecede soğuk olmasına rağmen harika bir his veriyordu. Bu el tam anlamıyla rüyamda gördüğüm, özlediğim eldi.

"Gittin zannettim," dedim.

Sonra yok oldu.

Ava yok oldu ve ben de çığlık attım.

Terden her tarafım su olmuş vaziyette uyandım. Havasız boş oda, yatak odama dolan cılız beyaz ışık ve yan odadan gelen sapık devin manyak kahkahası dışında bir şey yoktu.

T.me/Cinciva

24.

Noel arifesi sabahıydı. Ateşim sonunda düşmüştü. Muzak türündeki ahiret müziği sayesinde umutsuzluğun işitilebilir forma dönüştüğü, "Ucuzcu" adındaki markette alışveriş yapıyordum. Yaşlı insanlar konserve edilmiş çöple dolu reyonlarının ve çok parlak bir ışığın altında durup garip bir şekilde ışıyan meyve piramitlerinin yanından alışveriş arabalarıyla gıcırtılar çıkararak geçiyordu. Buradaki muzlar asla yenilebilir hâle gelmeyecekti; bir anda kapkara olana kadar yeşil kalacaklardı. Elmalar bile bana güven vermeyen bir şekilde cilalanmış gibi duruyordu, tıpkı arenaya çıkarılan ve kırmızıya fazlaca boyanmış sirk hayvanları gibi. Alışveriş arabam bu akşam ve yarın sabah yiyeceğim ramen ile yarı yarıya doluydu.

Tanrım, bu çok moral bozucu, dedi Ava. *Ve sıkıcı. Sen sıkılmadın mı?*

Benim param buna yetiyor, dedim ona. Onunla konuşmam için illa burada bulunması gerekmiyordu.

Paran buna mı yetiyor? Haydi ama, Smackie. Duygu sömürüsü yapma bana.

Ben senin gibi değilim, tamam mı? Hayatımın her kulvarında senin gibi ilginç olmayı başaramıyorum. Olmayan bir şeyi yaratamam.

Ama hayalimdeki hâliyle Ava bunu sadece eğlenceli buluyordu. Bu ani patlamama hem memnun hem de acıyan, alaycı bir gülümsemeyle bakıyordu.

Peki, ben de lüks olan markete gidiyorum o zaman, tamam mı? Forestier'e gidiyorum. İstediğin bu mu?

Sadece kendin için harika bir şey çalarsan.

T.me/Cinciva

Forestier, katledilmiş çam ağacı ve kızarmış kümes hayvanı kokuyordu. Kış mevsiminde olmamıza rağmen çok sayıda ayçiçeği tarafından karşılandım. *Eeee?* dedim Ava'ya. *Memnun oldun mu?* Ama beni terk etmişti. Hem neden memnun olacaktı ki? Bu mağazadan, Ucuzcu'dan nefret ettiğinden daha fazla nefret ettiğini hatırladım. Cidden, ne yapıyordum burada ben? Lahana ormanlarına, organik ahududuya, tasarım elma ve narlara, egzotik karışık çerez yığınlarına, zengin kızın gökkuşağındaki her renkten, soğuk sıkılmış meyve suyu dolu, peş peşe gelen reyonlara baktım. *Hakikaten, neden?* diyordu bütün bunlar bana. Birdenbire tuhaf, üzgün ve ucube bir sebze hâline geldim. Saçma bir fiyatla etiketlenmiş organik meyveler bana dehşetle bakıyordu.

Ne kadar sürdüğünü fark etmeden reyonların arasında gezindim. Belki saatlerce. Her şeye imrenerek baktım. Pahalı kakaolara. Havalı makarna soslarına. Kurutulmuş horoz mantarı paketlerine. Her bir nar tanesine. Sepetime bir şeyleri eklemeden. Kaybolarak. Burada ekmek nerede, Tanrı aşkına? Benim buradan çıkmam lazımdı. Önce bir şey almam gerekiyordu. Ramen gibi bir şey almaya yönelmiştim ki birdenbire yüksek sesli bir pop müziği çalmaya başladı. Arkamda biri mırıldanarak müziğe eşlik ediyordu. *İstiyorsanız dolaşın.*

Başımı kaldırıp baktım. Adam, değişik mantarların olduğu yerdeydi. Aynı yıpranmış siyah trençkotu giymişti. Keskin kurtsu bir yüze dökülen aynı koyu dağınık saçlar. Gülümser gibi olan aynı çılgın gözler. Bana gülümseyen. Otobüs durağındaki adamdı.

Cebinden ucu ısırılmış bir baget sarkıyordu ve bir insana ait olduğu her hâlinden belli olan elinde bir paket horozmantarı vardı. Beni görünce çalma işine bir an için ara verdi.

El sallayarak, *Merhaba,* dedi.

Ben de el salladım. *Merhaba.*

Ardından B-52 grubuna ıslık çalarak eşlik ederken bariz bir biçimde çalmaya devam etti. Havalı makarna sosu. Ekstra

T.me/Cinciva

bitter, ekstra ezilmiş kakao. Bir kutu Fransız kestane şekeri. Fransa'da geçirdiğimiz bir Noel'de babamın bize aldığından. *Cennetteyiz, değil mi?*

Hepsini trençkotunun karanlık derinliklerine gönderip bana göz kırpmasını ve reyonun sonundan dönüşünü seyrettim. Artık daha hızlı yürümeye başlamıştı, ıslık çalarak reyonlarda ilerlerken onu takip ediyordum. Balık turşusunu araklarken. İskoç isli somonu çalarken, sakıncası yoksa tabii. En iyi keçi peynirinden seçme ürünler, lütfen. Zeytin sergisinin etrafında bir akbaba gibi dönüyordu. Sadece açık yeşil olanları alıyordu. Babam bana *bir tek bunlar yemeye değer, Samantha* demişti. *Fransız. Limonlu. İnce.*

"Aa, merhaba, Samantha."

Kasvet'ti. Üzerinde dökümlü, aralık ayı kadifelileri vardı. Opera sanatçılarını çağrıştıran saçlarını topladığı kafası bir tarafa doğru eğikti. Çok sanatsal bir biçimde düzenlenmiş etlerle dolu camekân tezgâha yaslanmış, sanki et dünyasını sadece o yağmalayabilir gibi bir hâli vardı.

"Ursula, merhaba, Kusura bakma, ben–"

"Seni burada dolanırken gördüğümü düşünmüştüm zaten," dedi gülümseyerek. "Kaybolmuş gibiydin."

"Yok, ben– evet, yani, dükkân biraz..." Koridora baktım ama adam kaybolmuştu. Onu kaybettim.

"Kafa karıştırıcı mı?" diye tamamladı. Bana üzgün bir ifadeyle gülümsedi. Bu gülümseme, Düşes'in kaltak dudak büküşüyle amacına ulaştığı versiyonun en gelişmiş hâliydi. "Sanırım öyle olabiliyor bazen. Eee? Hâlâ şehirdesin?" Kaşları endişeli bir ifadeyle bükülmüştü.

"Evet."

"Burada akrabaların olduğunu bilmiyordum."

"Yok zaten."

Bu itiraftan sonra sessizlik çöktü. Başını salladı. Ha, doğru ya, sorunları olandı bu. Babası gözden düşmüş. Annesi ölmüş. Bunun gibi bir şey. Çok üzücü. Olayların tam kalbini, nabzın

T.me/Cinciva

attığı yeri delip geçen bakışıyla beni tarttığını hissettim. Boş alışveriş arabasına baktı. Üstümdeki yıpranmış monta. Geri tuttuğum gözyaşlarıma.

"Peki Noel gecesi için ne planın var?"

Bir yalan uydur, bir yalan uydur. Yalan, yalan, yalan.

"Ben–"

Ama bana zaten biliyormuşçasına bakıyordu. Beni, kötü bağlantı yüzünden sürekli görüntüsü donan, kanunsuz yollardan indirilmiş televizyon yayının karşısında, yamulmuş bir çatalla rameni dolandırarak yerken hayal edebiliyordu. Ya da Noel ışıklı süslerin etrafına doladığım zavallı bir biberiye çalısını sularken.

"Umarım Noel gecesini *yalnız* geçirmeyi düşünmüyorsun? Öyle değil mi?

Yalnız kelimesini söyleyiş biçimi bir mağaradan bahsediyormuş gibi hissettiriyordu. Sanki bu kelime; duvarları yosun tutmuş, iğrenç, karanlık, dünyadaki hoş olmayan ne kadar şey varsa hepsiyle dolu bir mağaraydı ve ben de kendi isteğimle, yüzsüzce, sürünerek onun içine girecekmişim gibi konuşuyordu. Karnımı doyurmak için yerde dolaşan haşaratları alıp ağzıma atacaktım.

Hayır, tabii ki hayır, dedim ona. *Yalnız* değil. Ama gülümsemesi yalan söyleyen üzgün kızın yüzünü delip geçmişti bile.

Ve sonra onu gördüm. Parıldayan nar kulesinin yanında dururken. Uzun siyah trençkotuyla, Kasvet'in omzunun üzerinden görebildiğim adam benimle göz göze geldi. Bana gülümsedi. Parmaklarını kıpırdatarak bana yeniden el salladı.

"Samantha, bize gelmelisin. David ve ben bir Noel yemeği vereceğiz."

Kasvet'in omzunun üzerinden bakarken, adamın daha fazla narı cebine dolduruşunu seyrettim. İki. Üç. Bunların hepsini nasıl oraya sığdırabildi?

Şşşşt, diye bir jest yaptı parmağını dudaklarına bastırarak. Sonra büyük çapta hırsızlığa başladı. Kristalize edilmiş zence-

T.me/Cinciva

fili ve kurutulmuş mango ve omega-3 çikolatalı, vişneli, karışık çerezleri avuç avuç doldurmaya başladı. Bu süreliğine bir gözü hep bendeydi. Kendi isteğim dışında gülümsedim.

"Samantha," beni omuzlarımdan tutup adamı görmeme engel olarak tam önümde duruyordu, "bu evet mi demek?"

Ona çok teşekkür ettim ama gerçekten kabul edemezdim, kimseye yük olmak istemiyordum. Ama o, verdiğim cevabı kabul etmeyecekti, kesinlikle olmaz, Samantha. Çünkü çok memnun olurmuş, anlamıyormuşum değil mi? Parmaklarım, kadını yerinden oynatma içgüdüsüyle kaşınıyordu. Onu omuzlarından tutup fiziksel olarak kenara çekmek istedim.

"Gerçekten ve samimi olarak, bizim için bir zevk," dedi. "Ve yalnız da olmayacaksın. Hâlâ şehirde olan başka öğrenciler de gelecek. Sonra öne doğru eğilip sivrice fısıldadı: "Bu gemide yalnız değilsin, Samantha," dedi.

Yüzündeki ifade şöyle diyordu: *Sana bu şekilde rastladım diye minnettar değil misin? Minnettarlık lütfen. Minnettarlık mı?* Ben evet diyene kadar ellerini üzerimden çekmeyecekti.

"Teşekkürler, Ursula. Bu çok nazik bir teklif. Minnettarım."

"Geliyorsun yani?"

"Geleceğim."

"Harika." Sonunda beni bıraktı ama artık çok geçti. İkinci kez bakmadan, dolup taşan alışveriş arabalarına güzel şeyler koyan, siyah spor kıyafeti giymiş, her zamanki zayıf insanlar hariç meyve reyonu boştu.

T.me/Cinciva

25.

Görünmeyen hoparlörden dünya müzikleri çalıyordu. Sadece sohbet etmek amacıyla sorduğumda Kelt müziği ve Zimbabwe müziğinin karışımı olduğunu söyledi Kasvet ya da buna benzer bir şey. Çok güzel, dedim ve yalanım Kasvet'in muazzam oturma odasında rahatsız edici bir şekilde yankılandı. Çörek ya da Ürkütücü Taş Bebek'inkinden, Düşes'inkinden bile geniş bir salonu vardı. Bembeyaz duvarlarında asılı Afrika maskeleri bize doğru kaş çatıyordu. O'Keeffe tarzında ama muhtemelen kendi yaptığı eserlerinden bir çiçek ya da alevi tasvir eden bir klitoris portresi vardı.

Ava burada olsa *Kaç hemen,* derdi. *Gerekirse bir pencereyi kır.*

Ya da sadece bakardı ve bakışları tüm ruhumdan geçen düşüncelerimi bana yansıtırcasına söylerdi ve ben de rahatlamış hissederdim. Ben de flüt ve çelik baterilere bir gülümsemeyle tahammül edebilirdim.

Kasvet'e ifadesiz bir suratla *Ne kadar ilginç bir müzik seçimi,* bile diyebilirdi.

"Teşekkürler, Samantha. Normal Noel şarkılarından daha ilginç olacağını düşündüm," diye itiraf etti.

"Çok daha ilginç," diye hemfikir oldum ve içimden şöyle geçirdim: *bunu yüksek sesle mi söyledim ben?* Bana kapıda verdiği şarabı çok hızlı içiyordum, fazla hızlı. *Yavaşla Tanrı aşkına, Samantha.*

"Hep Zimbabwe'ye gitmek istemişimdir," dediğimi duydum şimdi de. Benim neyim var böyle?

"Öyle mi, Samantha?" dedi Kasvet yeni edinilmiş, acemi bir saygıya benzer bir şeyle.

Onaylayarak başımı salladım. "Kesinlikle. O kadar..." ama

T.me/Cinciva

cümlemi tamamlayamadım. Hakkında çok az şey bildiğim bu ülkeyi betimlemek için kullanabileceğim tüm sıfatlar beni aklımdan uçup gitmişti. "Engin ki," dedim sonunda.

Beni "birkaç öğrenci"nin bulunduğunu söylediği ama beyaz süet koltuğunun ortasında her zamanki gibi yarı yarıya çekilmiş fermuarlı parkasıyla yalnızca Jonah'nın bulunduğu oturma odasına götürdü.

Daha önce onu gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim. Bir de siyah abiye elbise giymiş, çok cılız bir ergen kız vardı –*kızım Persephone, tanışmış mıydınız?*– ayaklarını rahat koltuğun kolçağının üzerinden atmış, manga çıkartmalarıyla kaplı olan telefonuna bakarak surat asıyordu. Yüzünde annesinin birçok topal piliç gibi barındırmakta ısrar ettiği, fakir yüksek lisans öğrencilerinin Noel gecesini öldürdüğünü söyleyen bir ifade vardı.

"Merhaba, Samantha," dedi Jonah beni görünce. "Noel'de burada olacağını bilmiyordum." Bir elinde peçeteye sarılı, çubuğa geçirilmiş bir karidesi tutuyordu, diğeriyle de bana mutlu mutlu el sallıyordu.

Neden mutlu olamıyorsun? Niçin her durumda en kötü ihtimali düşünüyorsun? Annemin eskiden çok sık yaptığı gibi şimdi de zihnim bu soruları tekrarlıyordu. Ama ben Jonah'ı gördüğüme seviniyordum. Püskül püskül saçından, parkasından, sigara kokan hâline kadar o kadar rahatlatıcı ve güçlüydü ki bir saniyeliğine onu sigara gibi sarıp içmek istedim.

"Merhaba, Jonah, burada olduğunu bilmiyordum."

"Ne güzel tesadüf," dedi Kasvet gülümseyerek.

Şimdi koltuğuna oturmuş sıra sıra vazolardaki, tıpkı testise benzeyen vajina pembesi güllere bakarak dalıp gitmiştim. Çiçekçiye, arkadaşlarına ve öğrencilerine *Çünkü güllerimin daima etrafımda olması gerekiyor,* dediğini hayal ediyordum ama sonra bu fikrimden dolayı kendimi suçlu hissettim. *Seni davet etti, nankör amcık. Bu ne de olsa onun Noel'i. Seni ordövr ve dışarıdan getirilmiş Hint yemeği için çağırmak zorunda değildi.* Kasvet'e ve

T.me/Cinciva

aramıza henüz katılan eşi İpeksi'ye gülümsedim. İpeksi; *Ağaç* olarak adlandırdığı bir dilde, küçük şifreli şiirler yazmak için bütün Avrupa'daki yıkılan kale ve villalardan bir milyon dolar ve bir o kadar da oturma hakkı yağmalamış, çok boylu *Eraserhead* tarzı saç kesimi olan bir adamdı.

Şiir öğrencileri ona tabii ki tapıyordu. Verilen davetlerde bir ya da iki kez havadan sudan bahsedilen sohbetler dışında onunla pek bir alakam olmamıştı. *Merhaba, Sasha. Peki nasıl gidiyor, Sarah?* Onu asla düzeltmedim.

Ordövr? diye ikram ederek sürekli uzattıkları ordövr tepsileri ve çiçek topları ile dolup taşan sehpanın diğer tarafında oturuyorlardı. *Ordövr? Ordövrlerden denedin mi, Samantha?*

"Evet, harikaydı, teşekkür ederim." Harika mı? Gerçekten mi?

"Bir tane daha alır mısın?"

"Şu anda yeterli, teşekkürler."

Persephone'nin düşmanca bakışına maruz kalarak bir büyük yudum şarap daha içtim.

"Ben iki tane alayım," dedi Jonah.

"Her halükârda iki tane al, Jonah. Diğer öğrenciler gelip de ordövrlerin hepsi yok olmadan üç tane al!"

İpeksi, onaylayıcı bir biçimde başını salladı. Persephone dudağını büktü. Bacaklarını sesli bir biçimde toparlaması onun derin öfkesini gösteriyordu. Jonah olaydan bihaberdi.

"Teşekkürler. Bayağı lezzetliler. Bıraksanız yüz tane yiyebilirim."

"Çok sevindim."

Hepimiz onun ordövrleri mutlu mutlu çiğneyişini, sonra da yutuşunu izledik. İmkânımız olsa sindirmesini de izlerdik. Kasvet, tekrar tekrar geldiğimiz için çok memnun olduğunu söyledi. Hepimizin burada oluşuna epeyce sevinmişti. Sayıca oldukça fazla bir öğrenci topluluğu da her an gelebilirmiş. Kimse gelmedi. Onun yerine Persephone, akşam yemeği için daha sonra tekrar aşağı ineceğini homurdanırcasında söz vererek aramızdan ayrıldı. Pencerenin dışındaki, hikâye

T.me/Cinciva

kitabına layık sokağa baktım. Düşes, altın tüylü köpekleriyle yolun karşısında oturuyordu. Sokağın adı Dostluk olmasına rağmen diğer Tavşanların hiçbirinin parası burada yaşamaya yetmiyordu. Bu sokak tabelasının altından her geçişimizde, *Çünkü bu sokak yavşaklarla dolu*, derdi Ava. İçimde bugün beni arayacağına dair bir umut vardı. Ancak telefonum çaldığında arayanın babam olduğunu gördüm. Önce çalmasına izin verdim. Uzaktan, kesik kesik gelen sesine ve konuşabileceğimiz konulara kendimi hazırlıyordum. Mesela daha başka mutlu Noeller hakkında. Oradaki havaya karşılık buranın havası. Her şeyin insanı dehşete düşüren fiyatları. Ama annem hakkında asla konuşmazdı. Sarhoş olduğunda asla gitmediği ya da gitmeyeceği Karadeniz spası hakkında konuşurdu. Tuzlu su banyolarının görkemi. Tedavi amaçlı buharlı mağaralar. Rüya gibi olan süit odalar, *rüya gördüğünü sanırsın, Samantha. Ama yine de evinmiş gibi gelir*, derdi. Bir yerin öyle hissettirmesi çok önemliydi.

Sonunda telefona cevap verdiğimde onun yerine bana, üç yaşındayken çimenlikteki rüzgârdan nasıl korktuğumu anlattı. *Seni bir parka götürdüm ve çok güzel oynuyordun. Sonra birden rüzgâr geldi ve çimenin biraz hareket etmesine sebep oldu, anlıyor musun? Ve sen de bunu gördüğünde deli gibi çığlık atıp kaçtın. Parktan kaçıp yol boyunca ağladın. Dürüst olayım, Sam, benim ödümü kopardın. Senin çimenden dolayı kaçıp ağladığını görmek?*

Hiçbir şey söylemedim, sadece cızırtıyı dinledim. Babamın nefes alıp vermesinin sesini. Bu hikâyeyi bana daha önce çok anlatmıştı ve hep aynı şekilde bitirirdi.

Bir süreliğine endişeliydim, itiraf ediyorum. Senin için. Her ikimiz de endişelendik. Ama sonunda atlattın. Değil mi?

Bu arada Jonah onlara "Yani ben sonunda Warren'a gelmeseydim şu anda karda bir yerlerde likör ya da at uyuşturucusundan dolayı kendimden geçmiş bir hâlde yatıyor olurdum. Muhtemelen her ikisinden de," dedi. Ev sahibelerimize gülümsüyordu.

T.me/Cinciva

Ne kadar ilginç dedi Kasvet. Jonah'tan bu itirafı duyunca memesinin altında, gerçekten hızla çarpıyormuş gibi kalbinin olduğu bölgeye hafif baskı yapıyordu. Düşes de bunu çok sık yapıyordu. Şu anda Costa Rica'ya benzeyen bir yerde kanlı güneşli, yanardağlı ve büyülü ormanlara benzeyen yerlerde tam da o hareketi yaparken, kol ağzı geniş tunik giydiği hâlinin fotoğraflarını gönderiyordu. Son baktığımda gözlerini kapatmış, yüzünü çok beyaz bir atın burun deliklerine sıkıca bastırırken çekilmiş bir fotoğraf paylaşmıştı. Ateşten kıvranırken tüm o güzelliğinin onu öldürmesi yönünde korkunç bir dilek tutmuştum. Atın onun kafasını küçük bir meyve sanmasını. Ya da Düşes ata bindiğinde atın onu bir böcek gibi üstünden silkeleyip atmasını.

"Hatta ölmüş bile olabilirdim," diye bitirdi Jonah.

Kasvet ve İpeksi ciddiyetle birbirlerine baktılar.

"Peki sen nerede olurdun, Samantha?" dedi İpeksi bana dönerek.

Yüzünden belliydi. Acayip bir korku hikâyesi bekliyordu benden. Sanırım ona bir korku hikâyesi anlatabilirdim. Babamın ucubelerden oluşan küçük gösteri gruplarında çalıştığını. Warren'a gelmeden önce boyumdan dolayı nasıl başucube olduğumu. Noel için eve döndüğümde –ki bahsettiğim ev, Utah otoyolun alt geçidinde duran bir çadı oluyordu– babamın beni cam ya da çekirge yediğim bir gösteriye zorladığını. Tatlarının nasıl da salataya benzediğine şaşırırdınız.

Ben de ölmüş olurdum, diyebilirdim onlara. Muhtemelen. Kesin olarak. Ya da ciddi olarak sakat kalabilirdim. Yalnızlıktan duygusal olarak çökmüş. Çürüyen bedenimin kokusu, koridorun sonundaki sapığın dikkatini çekene kadar cansız bedenim kırık lambadan sarkıyor olurdu. *Ama sayenizde, kibar hanımefendi ve beyefendi, yanan lavanta kokusuyla dolu olan bu oturma odasında, sessizlikten daha beter bir müzik kakofonisi eşliğinde oturmaya davet etmeniz sayesinde kurtuldum ve yeniden*

T.me/Cinciva

doğdum. Dizlerimin üzerine çöküp İpeksi'nin leylak rengi pantolonunun çapalarına yapıştığımı hayal ediyordum.

Onun yerine "Ben sadece yazmaya odaklanmak istedim," dedim.

"Kendini adamışlık," dedi İpeksi.

"Evet, çok," dedi Kasvet.

Hâlâ çok hızlı içiyor olduğum şaraptan büyük bir yudum daha aldım. Sağımda görünmez bir adam büyülü bir şekilde sürekli kadehimi dolduruyor gibiydi.

"Peki geçirdiğin sömestrler konusunda nasıl hissediyorsun?"

Öylesine sorulmuştu; uzatılmış, zayıf bir eldi. Ama Jonah işi ciddiye aldı.

"Sömestrim mi? İyi. Yani bayağı iyi. Aslında almama gerek olmayan tüm o dersleri aldım, çünkü bilirsiniz Warren'dayım dedim kendi kendime. Elimden geldiğince çok şey öğrenebilirim diye düşündüm. Hem hepsi o kadar ilginç geldi ki karar veremedim ve sonunda hepsine girdim."

"Ne kadar da hırslıymışsın, Jonah."

"Aptalcaydı da. Matematik ve robot bilimi gibi zor dersler. Bu okul çok yoğun. Herkes çok zeki. Bir süre kendimi öldüreceğim diye düşündüm."

"Ne kadar güzel," dedi Kasvet herkesin kadehine şarap doldururken. "Tabii ki yazmana engel olursa bu kötü olur..."

"Aa, ben hâlâ yazıyorum, belki de biraz fazla."

"*Biraz fazla mı?* Jonah, bu harika."

"Bilmiyorum, bence gerçekten de fazla olabilir."

"Şimdi bana ne üzerine çalıştığını bir hatırlatır mısın?" Sanki bugüne kadar unutabilecek kadar hatırlamıştı da.

"Alaska hakkındaki şu uzun şiir. Ben iki sayfa olur diye düşünüyordum ancak şu âna kadar doksan sayfa oldu. Sadece yazmaya devam ediyorum ve sanırım bu iyi ama aynı zamanda da biraz ürkütücü çünkü duramıyorum."

T.me/Cinciva

"Ah, ilham geldiğinde. Müzler konuştuğunda."

"Belki ancak ben resmen duramıyorum. Bu sonsuza kadar sürebilir. Aslında ben sanki biraz dehşete kapılmış durumdayım."

"Ne kadar harika. Samantha, bu dönem Atölye çalışması konusunda ne hissettin?"

"Atölye mi?"

Top Gun dönemindeki Tom Cruise'un tavşandudağı olduğu ile ilgili bir şey hayal ettim. Güzel kafasının patladığını. Sihirli Tic Tac'lar sayesinde kendimi koruma zahmetine girmediğim kemik, kan ve iğrenç beyin yağmuru. Ardından o güzel kedi yavrulu kucağıma düşen göz yuvarlağının; deniz ile ilgili rüyalarım gibi mavi yeşil, sanki zor elde edilmiş bir kedigözü taşı gibi bana göz kırpması. Sonra benim çığlık atmamı durdurmak için –çünkü benim çığlık atmama engel olan bir miktar Tic Tac yoktu– Çörek bana elbise odasını göstermişti. *Bak, Tavşan.* Tıpkı faşistler gibi, tüm kloş etekli elbiseleri bir gökkuşağı yaratmak için rengine göre düzenlenmiş, düzgün küçük bir çizgi hâlinde asılmıştı.

"Harika," dedim. Hayret verici derecede güzel. Ben burada gerçekten mutluyum."

Ama *hayret verici derecede* yeterli değil, belliydi. O, benim Ava'yla Travma Pornosu dediğimiz şeyi istiyordu. *Bana bir şey ver, seni kaltak. Süpermarkette acıyarak seni buraya davet ettiğime pişman etme.*

Kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi?"

"Ha, tabii." Korku hikâyelerine olan sahte ilgin olmasa n'aparız biz Kasvet? Tarot kartları, el kuklaları ve sabuntaşı parçaları gibi yardımcı malzemeler sayesinde bizden kopmalarını sağlama girişimlerin olmasa?

"Bunu duymak epey rahatlatıcı, Samantha, bunu söylemeliyim. Biliyorum ki bölümündeki kadınlarla bazı... *zorluklar* yaşadın." Geçen kış rüzgâr çanlarıyla dolu ofisinde oturup o dönemlik Atölye çalışmalarından muaf olmak için rica etti-

T.me/Cinciva

ğim, hayır tam olarak yalvardığım zamana gönderme yapıyordu. Ona iki misli, üç misli iş yapacağımı, şey yapacağımı–

Niçin olduğunu sorabilir miyim, Samantha?

Ona bağımsız olarak daha iyi çalıştığımı söyledim. Şu an projemle ilgili çok güçlü bir hissiyatım vardı. Atölye çalışması sadece işlerin karmaşık hâle gelmesine neden olacaktı. Beni yoldan çıkaracaktı. Bir saniyeliğine bile inanmadığı her türlü yalanı sıralamıştım.

Samantha, diyerek iç çekti. *Atölye, İşleyiş'in ayrılmaz bir parçasıdır. Atölye asla "kafamızı karıştırmaz", daha çok açılmamıza, büyümemize yardım eder, bizi yeni ve heyecan verici yönlere götürür. Özellikle benim Atölyem, bence sen de öyle düşüneceksin. Hiç projenin yoldan çıkmasından istifade edebileceğin aklına geldi mi? Üretken yönelim bozukluğundan?*

Bana gülümsüyor, iş kaftanıysa parlıyordu. Egosu tüm bunların içine dahildi, bunu görebiliyordum. Başka bir taktik uygulamam gerekiyordu.

Olay Atölye çalışması değil, daha çok bulunduğum grupla ilgiliydi.

Yani diğer kızlardan mı bahsediyorsun?

Evet. Sonra da dört yaşında gibi hissettim. Boşboğazlık eden gülünç ve asık suratlı bir çocuk gibi.

Yani, onlar mükemmel derecede hoş ve akıllılar ve onların yaptığı işi beğeniyorum, diyerek yalan söyledim. *Onlar sadece bir... grup. Bunda da sıkıntı yok. Kesinlikle. Sadece, ben o gruba dahil değilim. Ve onlar haricinde sınıftaki tek kişi benim. Dolayısıyla bu, olayları biraz tuhaf bir hâle getiriyor.*

Anlıyorum.

Ne yapabileceğine bakacağını söyledi. Ama sonunda, "etraflıca düşündükten sonra" benim Atölyeye dönmemi sağladı. Bir sonraki derste öğretmen olarak, yazar olarak yönteminin herkesi nasıl kapsadığını söyledi; insanları bir araya getirdiğini düşünmeyi seviyormuş. Ve tüm bu süreç boyunca bana şunu dercesine baktı, *Gördün mü? Nasıl temel attığımı görüyor musun?*

T.me/Cinciva

Tavşanlar önce ona, sonra bana baktı ve ben onların konuyu anladığına yemin edebilirdim. Ben de o anda ölmek istedim. Elyazısıyla yazılmış ders notları üzerinde kavuşturduğu ellerine, omuzlarındaki kısa pelerine, hâlinden memnun kişiliği etrafındaki kuru buzun her zaman çevresinde olan dumana uzun uzun baktım. İşte Kasvet adı bu şekilde doğdu.

Ama artık, tabii ki de, bu benim tez sömestrim. Artık Atölye çalışması yok. Sadece yatıp her şey yolunda diyebilirim.

"Aa, tüm bunlar halledildi. Biz artık büyük bir aileyiz," diye gülümsedim. "Hatta, son zamanlarda değişik ifade araçlarıyla deneyler yaptım."

Öyle mi, dercesine bir ifade vardı yüzünde. "Warren o tür bir deneyimlemenin tam yeridir. Derin, kişisel çalışmaların."

Uzun boylu, geniş omuzlu, yiyecek firmasının üniformasını giymiş genç bir adam daha fazla şarap dökmek üzere, Kasvet'in omzunun ucundan göründü. Bana Barbie mavisi gözleriyle ve çarpık dudaklarıyla gülümsedi.

"Ters giden bir şey mi var, Samantha?" Kasvet'in yüzündeki endişeli bakış, onun yanında adamın yan yan bakışı. *Merhaba, seni tanıyorum. Beni sen yarattın, hatırladın mı?*

"Evet? Ne oldu ki?

Snuggery'nin tezgâhının arkasında bir tanesini gördüğümüzde, *Hatırlamıyorlar, kızım*, dedi Caroline. *Hatırlamıyorlar. Cidden. Bazı konularda gerçekten bebek gibiler. Rahat ol. Bir kek daha ye.*

"Samantha?"

Tavşan çocuk hâlâ gözünü dikmiş bana bakıyordu. *Bazen geri dönüş yolunu buluyorlar,* dedi Ürkütücü Taş Bebek bana bir keresinde. *Birçoğu sonunda iş buluyorlar, ister inan ister inanma. Kayıt dışı, tabii. Şiddet? Bazen şiddet dolu oluyorlar, sanıyorum. Bilmiyorum. Neyse, kızım. Tacir Joe'nun Yeri'ne gidip biraz daha kurabiye ezmesi alalım mı? İhtiyacım var, yani ruhum için.*

"İyi. İyiyim," dedim şarap kadehinin içine bakarak.

T.me/Cinciva

"Peki, dedi Kasvet. "Sonunda ufkunu, yaratıcılığının kanat aralığını yani, genişletmek için buradan faydalandığına sevindim."

Kadehini uzattı ve tavşan çocuk, kusurlu ellerini gizlemek için taktığını bildiğim eldivenleriyle Kasvet'in kadehine şarap doldurdu. Onu yarattığımızda ben orada mıydım? Emin değilim. Tavşanların tüm o incelikli büyüleme konuşmalarına rağmen çocukların hepsi hemen hemen aynı görünüyorlardı. Ancak bu çocuk banas, sanki bana beni tanıyormuş gibi bakıyordu. *Bana her şeyi anlat, Samantha.*

"Kesinlikle genişletiyorum."

"Harika. Biliyor musun, Samantha, sizin grubunuz Warren'daki ilk tamamı kadınlardan oluşan grup. Siz genç kadınlar, hepiniz bir çeşit öncüsünüz."

Kasvet'in arkasından tavşan çocuk bana göz kırptı. *Samantha, peşindeyim.*

"Çok hoş kadınlarsınız ayrıca. Biz burada Warren'da ayrıcalıklıyız, gerçekten. İşin kaymağını biz yiyoruz."

"Kaymak," diye onaylıyorum. "Kesinlikle."

"Hep söylerim, grubunuz bu okuldayken grubunuzun daima yaşam destek sisteminiz gibidir."

"Ben de."

"Senin yalnızlığa ihtiyacın olduğu kadar onlara da ihtiyacın var. Belki de yalnızlığından daha çok onlara. Çok fazla yalnızlık, paranoyanın en kötü türüne yakalanmana ve kuruntu yapmana sebep olur."

"Kesinlikle."

"Diğer yandan birbirinizden bir şeyler öğrenmek, beraber büyümek..."

Ürkütücü Taş Bebek'in kanla kaplı çatı katında birlikte oturduğumuzu, beraber öğrendiğimizi ve büyüdüğümüzü hayal ettim ve gülmeye başladım. Güldüm, güldüm, güldüm. Neye güldüğüm hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen Jonah da benimle birlikte gülüyordu. Tavşan çocuk da gülüyordu.

T.me/Cinciva

Kasvet aklımı kaçırmışım gibi bana bakıyordu.

Özür dilerim, dedim, ama kendimi durduramadım, kahkahalar gelmeye devam etti. Duramıyordum. Ava'nın *Demitasse*'ta, Tavşanları ilk gördüğünde başını arkaya atıp durmadan güldüğü andaki kahkahasının aynısıydı. Ben de onun kendini kontról edememesine inanamamıştım.

"Bu kadar komik olan ne? Ben bir şey mi kaçırdım?"

Ancak boğazımdan heyecanlı bir biçimde çıkan kahkahalar yüzünden ona cevap veremiyordum. Kahkaha, bir tavşan deliği gibiydi ve ben de Alice gibi içine düşüyordum da düşüyordum. Yukarı ya da dışarı çıkış yolu yoktu. Bir tek aşağı, daha da aşağı giden bir yoldu. Tek gidiş yolu düşmekti. Teslim olmak. Ava'nın kahkahasıyla titriyordum. Birdenbire onu o kadar özledim ki ağlamak istedim. Gözyaşları, gerçek gözyaşları gözlerimden oluk oluk akıyordu.

"Samantha?" dedi Jonah elini uzatıp koluma dokunarak. Oturma odasında yalnızdık. Kasvet ve İpeksi'nin mutfakta fısıltılarla konuştuğunu duyabiliyordum.

"Bende biraz ilaç var istersen," dedi Jonah bana. "Kokain falan değil. Hap. Sadece yasal şeyler. Muhtemelen yine de daha iyi hissetmeni sağlarlar. Rahatlatır." Çeşitli renkli haplarla dolu, küçük, bulanık bir plastik torba uzattı. Zehirli böceklerin parlak sırtlarına benziyorlardı.

Hâlâ elinde, içinde karides kuyrukları olan Noel temalı bir peçete tutuyordu. Saçı bayramlık ya da bakımlı veya her ikisi de olduğuna inandığı şekilde taranmıştı.

"Jonah, özür dilerim."

"Ne için? Seninle tekrar takılmak çok hoş," diyerek gülümsedi.

Parkasının altında bir gömlek ve üzerinde Edvard Munch'un *Çığlık* adlı tablosunun olduğu bir kravat giydiğini gördüm. Bu, Jonah'ın her okul etkinliğine giydiği resmi takımıydı.

"Gitmem gerekiyor."

"Seni arabayla götürebilirim."

T.me/Cinciva

"Bence sen burada kalsan iyi olur. Benim erken gitmem zaten yeterince kötü. Seni de buradan uzaklaştırmak istemiyorum."

"Peki. Ya, sen o kitabı buldun mu?"

"Ne kitabı?"

"Hani geçen gün aradığın vardı ya, o."

Restoran camından Ava'nın yüzü belirdi zihnimde. *Gidiyorum.*

"Gerçekten gitmeliyim."

"Şimdiden gidiyor musun?" dedi Kasvet, mutfaktan gelirken.

Hepsi kalmam için ısrar ettiler. En azından akşam yemeğine.

Ne de olsa Noel'di.

"Hayır, eve gitmeliyim." Gözleri bana, *Ah, Samantha, bu ne anlama geliyor olabilir ki?* dercesine bakıyordu.

T.me/Cinciva

26.

Dışarıda güneş zayıftı ve gökyüzünün en tepesindeydi. Kar yavaş yavaş yağıyordu. Biraz ileride Düşes'in evini görebiliyordum. Kısa bir an için, içimde eve zorla girmekle ilgili bir fantezi oluştu. Tüm o elmas kaplı şiyazıları ateşe verebilirdim. Düzgün bir biçimde dizilmiş Latin Amerikan roman yığınlarını darmadağın edebilirdim. Buzdolabındaki tüm o probiyotik yoğurtları ve Kombucha çaylarını yalayabilirim. Aksi yönde olan evimi düşündüm. Soğuk. Boş buzdolabı. Evden çıkmadan son New England iğne tadındaki şarabımı da bitirdim. Yolun karşısında adamın binip içinde kaybolduğu otobüsü, sonra da o otobüsün karanlıkta kaybolup gittiği durağı gördüm.

O sırada bir otobüs çağırılmış gibi yaklaştı.

"Pardon, bu otobüs nereye gidiyor?"

Şoför tek gözüyle, küçümsyerek bana baktı.

"Her yere. Sen nereye gidiyorsun?"

"Ah, sokağın adını unutup duruyorum," diye yalan söyledim. "Gördüğümde tanırım ama."

Bana istifini bozmadan baktı. Sen bilirsin, hanımefendi.

Warren kartımın yerine bozuk para kullandım. Onu memnun etmek istemedim. Göze batmak, hedef hâline gelmek de istemedim. *Hedef derken ne demek istiyorsun?* diye sordu Ava bir keresinde. Şöyle açıkladım: *Onlar hepimizin parası olduğunu sanıyor ve benim de muhtemelen diğer Warren öğrencileri gibi paramınolmadığımı anlatmaya vaktim olmayacak.*

Yüzündeki ifade şunu söylüyordu: *Seni diğer Warren öğrencileri gibi yapan şey tam olarak bu.*

Az sayıda iç karartıcı insanın olduğu Ava'sız otobüste et-

T.me/Cinciva

rafıma bakındım. Koli bandıyla tutturulmuş koltuklarda bacaklarını açarak oturmuş, başları kir pas içindeki pencerelere dönük vaziyette, asık suratları otobüsün mavi ışığı ve dışarıdaki karanlık yüzünden sersemlemiş ve durgun görünüyordu. Başımı öne eğip koridor boyunca yürüdüm. Sırtında rüzgârlık olan ve –yalnızca yüzü de olsa– ilk bakışta ölmüş büyükanneme benzeyen bir kadının karşısına oturdum. Rahatlamıştım. Büyükannem oradaymış gibi hissettirdi. Ruh sağlığı hafif bozuk bir insanın giyeceği kıyafetler giyiyordu. Boynunda ağında duran bir örümcek dövmesi vardı. Şizofreni hakkındaki yırtılmış bir sağlık posterini yüksek sesle okuyordu.

ŞİZOFRENİ: *Sizde belirtileri var mı?*

Listedeki her belirtiyi şu şekilde okudu: "Aa, bu bende var, aa, bu bende de oluyor." Mutlu şaşkınlık sesleri çıkarıyordu. Sanki bir yemek tarifi okuyordu ve şunu fark ettiği için memnundu:

"...tüm malzemeler zaten buzdolabında var. Alışverişe gitmesine gerek yok."

Enseme fısıldamıştı, oradaki ince tüylere doğru, sözcükleri – doğrudan ağzımdan değil, aklımdan–alarak. Arkamı döndüm. Adam arkamdaki yırtılmış koltukta oturuyordu. Boynunda "Your Silent Face"* şarkısını bangır bangır çalan kulaklıklarıyla. Siyah trençkotlu bedeni havalı bir biçimde eğikti. Dağınık saçları, her biri kendi başına pırıldayan gri dumanlardan bir bulut gibi gözlerinin üzerine düşüyordu. Bana arkadaşmışız gibi gülümsüyordu.

"Peki, tavşanını bulabildin mi, Samantha?"

Otobüsün mavi ışığında adamın zayıf, kurtsu yüzüne gözlerimi dikmiş bakıyordum. Gözleri bana kilitlenmiş, bekliyordu.

* (İng.) Sessiz Yüzün. *–yhn*

T.me/Cinciva

"Öldüğünü söylemiştin," dedim alçak bir sesle.

"Öyle mi dedim?" Omuzlarını silkti. Kir ve pastan başka görecek bir şey olmamasına rağmen pencereye döndü. Boynunda siyah bir balta dövmesi vardı. Küçük yıldızlar gibi boynumdan aşağı iğneler batıyor gibi hissettim. Adam da bana baktı. Çok derin, her renkten ve bir o kadar renksiz gözleri vardı.

"Peki arkadaşların nerede?"

"Arkadaşlar mı?"

Bana baktığında göğüs kafesimin bir çift Fransız kapısı gibi açıldığını hissettim. Beni hayatta tutan her şey açıkça ortada ve ele geçirilmeye hazırdı.

"Onlar arkadaşım değil. Nefret ediyorum onlardan." Sözler ağzımdan kıvrımlı bir duman gibi çıktı.

Gülümsedi. Işık sanki yeşil yapraklara vuruyordu. Gökyüzünde hızla hareket eden bulutlara baktım, altımda ıslak çimler vardı. Tomurcuklanan ıslak çiçeklerin kokusu etrafı sarmıştı. On beş yaşındaydım.

"Peki, senin arkadaşların olmayan o kızlar nerede?"

Geldiğim şehirde bir gece kulübü. Sırtım çatlamış tuğlalara dayalı. Bir yabancının beyaza boyalı, havaya dikilmiş saçları avucumda. Frankenstein'ınki gibi alnı vardı ama ağzı, tıpkı kırmızı bir yastık gibiydi. Üzerinde barın karanlığında akvaryum balığı gibi parlayan gümüş rengi bir gömlek vardı. Bir New Wave şarkısının gitar bası kalbimde atıyordu. Ağzı, içine düştüğüm, daha da düştüğüm karanfilli sigara dumanından bir tüneldi.

"Noel tatilindeyiz. Noel için eve gittiler."

"Hepsi aynı uçakta mı? Biz konuşurken gökyüzünden döne döne düşen, alev almış uçaktan mı bahsediyoruz?"

Bu sefer gülümsediğinde bir zamanlar ruhumun omurgasını tıkırdatan black metal müzik grubunun bateristini görebiliyordum.

"Farklı uçaklar, farklı yerler," dedim.

T.me/Cinciva

Montunun cebinden gümüş rengi bir cep şişesi çıkardı, içti, sonra da bana uzattı. Tereddüt ettiğimde bana doğru salladı. Şişeyi ondan alıp içtim. Boğazımdan yeşil bir alev yükseldi. Ona geri vermeyi denedim ama beni durdurdu.

"Sende kalsın, ihtiyacın varmış gibi duruyorsun."

"Peki sen ne olacaksın?"

"Benim kafam aşktan iyi, Samantha."

Kiraz çiçekleri yere dökülüyordu. Rob Valencia sahnenin zemininde kıvranıyordu. Bir keresinde seviştiğim bir balıkçının gözleri, her şeyin içini bildiğimi söylüyordu.

Şimdi soğuk nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar öne doğru yaslandı. Ormanlar. Yeni öldürülmüş şeyler. Islak, beyaz adaçayı kokusu. Bir elini yüzüme doğru uzattı. Beni öldürmeye çalışabilir. Sorun yok. Ama yanağımı nazikçe okşadı. Gözlerimi açtığımda bana avucundaki, Tavşanların beni bir masal prensesi gibi boyadıkları zamandan kalma altın pırıltılaro gösterdi. Tanrı biliyor ya, ne zamandır tenimdeydiler.

Pırıltıları kendi yanağına sürüp bana gülümsedi. Yüzündeki pırıltılarla bile, bu dünyadaki şirin olmayan tüm o şeylerin tek bir adamda toplanmış hâliydi. Sonra bir anda kafama dank etti. Tenimde aniden yükselen bir şarkı, kanımda bir alev, kalbimde bir şeylerin ortaya çıkması gibi hissettirdi bana. *Sen benim–*

"Evin," dedi ve tam o sırada otobüs durdu. Adam kalktı. Kulaklıkları tekrar geri taktı ve ıslık çalarak koridordan aşağı, kapıya doğru yürüdü.

T.me/Cinciva

27.

Onu karanlıkta takip ediyordum. Adam önde kurt gibi etrafı kolaçan ediyordu, ben de birkaç adım arkasındaydım. Galiba arkasını dönüp şöyle diyecekti, *ne bok yediğini sanıyorsun?* Ama görünüşe göre benim onu takip etmeme izin veriyordu. Belki de kendi kendine gülümsüyordu da. Emin olamıyordum.

Adam arayı git gide daha fazla açıyordu ancak ona yetişemeyeceğim kadar da değildi. Şehirde çok az sokak lambası bulunduğundan ara sıra karanlıkta kayboluyordu, ben de onu temelli kaybettiğimi zannedip endişeleniyordum. Ama sonra yine ışıktan bir daire beliriyordu ve uzaktan bedeninin şeklini görüyordum. Boyu kızılçam ağacından daha uzundu. Siyah saçları kardan dolayı bembeyaz görünüyordu.

Bir o tarafa dönüyorduk, bir bu tarafa. Önce bir ağaçlıktan, sonra bir park alanından; şehrin, daha önce hiç görmediğim güzel ve berbat semtlerinden geçtik. İnsanların bahçelerinden kestirme yaparken adamın, birinin çoban püskülünden, bir başkasının da çam ağacından bir dal koparmasını izliyordum. Onun, seranın içinde yetişen narin, kar beyaz çiçekleri kesişini izlerken, ben dışarıda hızla yürüyordum. Hepsini girintili çıkıntılı bir buket hâlinde derleyip daha hızlı yürüyerek yoluna devam etti. Bir dizi evin arasından, dünyanın karanlık, karanlık, karanlık bir hâl aldığı ve onu bu sefer kesin kaybettim dediğim, bitmek bilmeyen bir geçide girdi. Ama sonunda geçidin, ileride bir sokağa bağlandığını gördüm ve adamın silueti şeye doğru döndü...

...bir dizi terk edilmiş eve. Çöple dolu ön bahçelere. Siyah bir kedi, kepenkleri kapalı bir dükkânın merdiven basamaklarında çok düzgün bir biçimde oturuyordu.

T.me/Cinciva

Tanrım, hangi cehennemdeydik? *Ama ben daha önce buraya gelmiştim. Buraya daha önce gelmemiş miydim?*

Sonunda elindeki buketi sallayarak ve önünden geçtiğimiz tüm çitlerin karlı latalarına eliyle dokunarak adımlarını yavaşlattı. *Şunu yapmayı kes!* diye çığlık atardı annem beni bunu her yaparken yakaladığında. *Tanrı aşkına, hastalık kapacaksın. Ne kadar pis olduğunu biliyor musun?* Ama ben dokunma isteğine asla karşı koyamazdım.

Ben de aynısını yapmak için elimi uzatmak üzereydim ki ileride aniden durduğunu gördüm.

Küçük iki katlı, tuğla bir evin ön tarafındaki çimenliğin üzerinde duruyordu.

Niçin burada durduk? Ne yapıyoruz burada?

Eve baktım. Göğsüm daraldı. Kırmızı giriş kapısı. Saksılardaki çiçekler hâlâ cansızdı. Evin tüm temeli biraz sola doğru yaslanmıştı; *tıpkı Amsterdam'daki gibi,* derdi Ava. *Gözlerini kapattığında bisiklet zillerini ve canlı seks gösterilerini duyabilirsin.* Dans ettiğimiz çatı şimdi karla kaplıydı.

Geldiğimiz yol tanıdık gelmemişti, Ava'nın kullandığından farklı bir yoldan gelmiştik.

"Burada ne yapıyoruz?" diye sordum adama dönerek. Kaybolmuştu. Alabildiğine bomboş, karlı bir yol vardı. Ava'nın tuğla evinin önünde bir tek ben, yapayalnız duruyordum.

Kırmızı kapıya doğru koştum. Buz gibi soğuk olan kapı kolunu denedim; ama kilitliydi. Kapıyı vurdum ama cevap yoktu. Yumruklarım yanana kadar kapıya vurdum. Tekrar kapı kolunu denedim ve bu sefer kopup elimde kaldı. "Ava, Ava, Ava," diye sesim kısılana ve avazım çıktığı kadar bağırdım. Adamın da adını haykırmak istedim ama o anda adını bilmediğini fark ettim.

DONMUŞ GİRİŞ KAPISININ KOLU ELİMDE, EVİNİN ÖNÜNDE, iğrenç karın içinde durduğum süre sonsuzdu, sonsuz. Yukarıdaki boş pencerelerine gözümü dikmiştim. Hayat

T.me/Cinciva

ya da ışık belirtisi olması için bakıyor ve bekliyordum. Ama her şey karanlık ve cansızdı. Sanki burada yaşamıyordu. Hiç yaşamamıştı. Sanki burada uzun zamandır hiç kimse yaşamamıştı.

Sanki onu hayalimde görmüşüm gibi adamdan da hiçbir iz yoktu. Etrafımda karanlıktan başka hiçbir şey yoktu.

Pes et, dedi karanlık. *Pes et, pes et, pes et. Defol. Defol git ve bir tavşan ol, Tavşan. Zıpla, zıpla, zıpla git. İstediğin bu değil miydi?*

Ne istediğimi bilmiyordum.

Çok geç, diyordu karanlık. *Artık çok geç.*

Yukarıdan bir kazıma sesi geldi ve ben de başımı kaldırdım. Rakunlar, merakla çatıdan bana bakıyordu; *rahiplerim,* derdi onlara Ava. *Onlara her şeyi itiraf ettim. Onlara yükümü bindirmek istediğimden değil. Ama bilirsin, rakunlar bununla baş edebilirler. Çöpü, çürüyen şeyleri, aşağılık şeyleri severler. Sen de bir ara dene, Smackie.*

Dağılıp kaybolmalarını izledim. Yağmur, oluğundan dikkatlice inerken Tanrı'ın unuttuğu saatte tezahürat ettiğimiz en küçükleri hariç, hepsi gitmişti. Küçük olan, karlı saçak oluğunda hareketsiz bir biçimde duruyordu ve aşağı doğru bana bakıyordu.

Ona üzgün olduğumu söyle. Ona asla gitmemem gerektiğini söyle. Her şeyin içine ettiğimi. Onu özlediğimi. Hem de çok.

Küçüğün dönüp evin kenarından aşağı doğru kayboluşunu izledim. Gözlerimi kapattım.

"Smackie, sen misin?"

Tüm geceyi aydınlatan küçük bir kareydi. Kat kat kesilmiş saçlı silueti sanki hep orada duruyormuş gibi şimdi karşımdaydı.

"Tanrım, ne kadar zamandır burada, dışarıda duruyorsun?"

Ezelden beri. Ama ben, ah, bir dakika falan oldu, dedim.

"Salak. Ben sana asırlar öncesinde anahtarı vermiştim ya?"

T.me/Cinciva

ÜÇÜNCÜ KISIM

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

28.

Kimi açılardan sanki burayı hiç terk etmemiştim. Sanki hep buradaydım, koyu renkli ipek yastıklarının üzerinde yatıp sarmaşıkların arasına tünemiş tek gözlü kuş desenli duvar halısına bakıyor, Noel'in onuruna sıcak şarapla dolu İç Beni yazan cep şişesini tutuyordum. Topuklarım, kalabalık çimen topluluğu gibi onları okşayan yapma kürk halıya gömülüyordu. Her zaman daha yeni yakılmış binlerce tütsü gibi kokan bu oturma odasında. Elimde olmayarak takip ettiğim bir ip gibi, odalarda havada asılı olan yağmur parfümünün kokusu. Pikabın tango müziği ya da rüyanızda görüp asla bulamayacağınız altmışlı yılların tuhaf Fransız işini çalması. Etrafımızda yanan kadın figürlü lambalar... Önceye göre daha fazlaydılar, hep bu kadar çok muydular? Kırmızı kadife perdeler iki yana doğru ayrılmıştı. Penceredeki soğuk ay ışığı, benim yaşadığım yerde parlamadığı şekilde parlıyordu.

Çünkü ay senin oturduğun evden nefret ediyor.

Daha önce burada olduğunu fark etmediğim şöminenin önünde yatıyorduk. Noel, ışık zinciriyle süslenmişti. İkimizden de yüksekti. Yüksek alevlerin olduğu büyük bir ağdı. Bu hep burada mıydı?

Şşşş. Yaklaş. Donuyorsun Tanrı aşkına.

Ava ellerimi hâlâ siyah fileli olan ellerinin içine aldı, tıpkı 1985 yılında gotik bir mezuniyet balosundaymışız gibi. Solgun saçları canlı yılanlar gibi alevlerle çevriliydi.

"Gittiğini sandım," dedim.

"Ben de senin gittiğini."

"Ben mi? Ama sen şey–"

"Aslında, senin öldüğünü sandım."

T.me/Cinciva

"Öldüğümü mü?"

"Ruhun zaten. Katledildi. O küçük kızlar kültü tarafından. Senin için mum bile yaktım." Pencere denizliğine işaret etti. Mavi, titrek, damla damla erimiş uzun muma, sonra da Ava'nın yüzüne baktım. Vualetinin altında son derece ciddiydi. Benden nefret ediyordu.

"Senden nasıl nefret ederim ki?"

Elini uzatıp işaretparmağının yumuşak ucuyla burnumu ovalayarak eliyle yanağımı okşadı. Parıltıyla kaplı eldivenli ellerini bana gösterdi ve o anda adamı hatırladım. Otobüsün mavi ışığında bana gülümsüyordu. Parmaklarının ucunda boğumlarındaki parıltı. Onu buraya kadar nasıl takip ettiğimi. Adamın Ava'nın evine doğru yürüyüp karanlıkta kaybolmasını izleyişimi.

Ava'ya onu tanıyıp tanımadığını sormaya çalıştım ama o sadece, "Şşş. Uyu artık," dedi.

Bunu söylediğinde uzuvlarımın inanılmaz ağırlığını hissettim. Onları ne kadar süredir sürüklediğimi fark ettim. Gözlerim kapandı.

Ava bana bin yıl kadar uyuduğumu söyledi. Dikenlerin arasındaki Uyuyan Güzel yanımda solda sıfır kalırdı. Ama huzur içinde uyumuyordum, göz kapaklarım güzel bir biçimde kırpışıyordu, dudaklarım aralanmış ancak ses çıkmıyordu ve ağzım yumuşak bir biçimde "O" şeklini almış tatlı kahraman prensimin dudaklarını bekliyordu. Onun yerine terden sırılsıklam olarak uyandım, saçımı hâlâ çekiştiren Tavşanların yaptığı örgüler beni boğuyordu ve daha sonra öğrendiğime göre boğazım gece yarısı attığım çığlıklardan yara olmuştu. Uyandığımda beni pencerede parlak ve hızla düşen balıklara benzeyen karın yağışı karşıladı. Yatağımın ayak ucunda kırmızı ejderli kıyafet giyen bir kadın oturuyordu. Elinde vazo gibi uzun bir bardakta kahve ve külünü kristal bir denizkızının apış arasına döktüğü bir sigara tutuyordu. Endişeli görünüyordu.

T.me/Cinciva

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

"İyiydi, sanırım."

"Çok çığlık attın."

"Öyle mi?"

"Komşular zincirli bir testereyi birinin üzerinde denediğimi sanmış olmalılar. Ya da hayatımın en harika sikişini yaşadığımı." Sırıtıyordu. Sonra endişeli göründü. Gerçekten endişeli. "Tanrı aşkına, bu kızlar sana ne yaptılar? Neyse. Şu anda bunun hakkında konuşmayalım. Sadece eve döndüğüne sevindim."

"Eve," diye tekrar ettim ve bu sözcük yıpranmış masasında yiyeceğimiz taze, tatlı Çin çörekleri ya da içeceğimiz yeşil çay gibiydi. Bu kelime sigara içerek ve küllerini aynı kırıntılarla dolu tabağa dökerek birlikte oturduğumuz masa ve sandalyeler gibiydi. "Ben de."

Ve bir anda eski günlere geri döndük. Geçen yaz gibi bir kış. Günler, haftalar, aylar önümüzde sonsuzca uzanıyordu. Ava güzel, korkunç dünyalar çiziyordu. Bense yazıyordum, sonunda yazıyordum, nasıl olduğunu anlamadım ama–

"Bu konu hakkında fazla düşünme, Smackie."

Ava'nın mutfak masasında karşılıklı oturuyorduk. Her birimiz kendi siyah defteriyle. Bitmeyen bir sigarayı, durmadan buhar çıkaran özel yeşil çayı ya da soğuktan donan mutfağında ısınmak için ateşe odun verir gibi içinde pişirilebilecek –tatlı patates, avokado, muz gibi– şeylerle beslediğimiz fırını paylaşıyorduk. Hava çok soğuduğunda sadece fırın kapağını açıyorduk.

"Acaba zehirleniyor muyuz?"

"Muhtemelen."

Geceleri çalkalanan bir gemiymiş gibi Ava'nın mutfağında sallanarak İç Beni matarasında her ne varsa onunla sarhoş hâlde, birlikte akşam yemeği pişiriyorduk. O sıralar ikimiz de çalışmazken Ava'nın maddi gücünün alkol ve yemek masrafla-

T.me/Cinciva

rını nasıl karşıladığı bir muammaydı, *kendime göre yöntemlerim var,* diyerek geçiştiriyordu. Akşam yemeğinden sonra göl rengi halının üzerinde birlikte dans ettik. Derslerden hatırladığımız kadarıyla kendi içimizdeki tango müziğine uyarak sallanıyorduk. Çok fazla dans hareketi öğrenmiştik.

Hareketlerden herhangi birini hatırlıyor musun?

Pek sayılmaz.

Ben de.

Ama hatırladığımız kadarını yorgunluktan bedenlerimiz çökene kadar çalıştık. Fileli avuçlarını yanaklarıma öyle bir bastırıyordu ki doğrudan iki renkli gözlerinin içine bakmaktan başka bir seçeneğim yoktu.

Bana, *Ölmediğine emin misin? Emin misin, emin misin, emin misin?* diyordu.

Başımla onayladım. Ölmedim. Gerçi tam da emin değildim doğrusu.

Bugün çok güzel bir gündü. Muhtemelen cennet dedikleri buydu. Gece müzik ve ışıklardan oluşan bir şelaleydi. Gece, elim onun fileli ellerindeyken giriş yaptığımız bir tavşan deliğiydi. Gece, ellerimi sonsuza dek içine gömebileceğim kara toprak gibiydi. Gece, on altı yaşında olsaydım, kalbime bastıracağım bir edebiyat kitabı sayfasıydı. Gece bir–

Ama Ava dinlemiyordu. Bana bir kez daha nasıl Tavşanların ruhumu çaldıklarını sandığını anlatıyordu. Nasıl ruhumu küçük bonobo elleriyle paramparça ettiklerini. Çimensi parfümleriyle kalbimi nasıl dezenfekte ettiklerini. Saçımı o kadar sıkı ördüler ki kafatasım neredeyse basınçtan patlayacaktı. Ava, benim bir yerlerde dar bir geçitte yattığımı, bir pırıltı yığını içindeyken, yüzüm bir masal kedisi gibi boyanmış hâlde, uzuvlarım altın yıldızlarla bezenmiş ve tavşanların, iltihaplanmış kafa derime tavşan kulağı ya da bir taç veya her ikisini de diktiklerini hayal ediyormuş. Ava'yla ilgili anılarımı da bir çörek şeklindeki bir silgiyle sildiklerini. Sadece Ava'yla

T.me/Cinciva

ilgili olanları değil, aynı zamanda kendimle ilgili olanları da – Ava'nın benimle ilgili sevdiği her şeyi.

Ava, ben sarhoşluğun da etkisiyle ağlamaya başlayıncaya kadar bu tabloyu çizmeye devam etti.

Yani, onun hayal ettiği buymuş. "Bütün bunların benim için nasıl bir şey *olduğundan* haberin var mı?

Başımı hayır anlamında salladım. Örgüler olmadan kafam o kadar hafif geliyordu ki bunu sonsuza dek yapabilirdim. Ben geri döndükten bir gün sonra sanki bir bombayı etkisiz hâle getiriyormuş gibi örgüleri çözdü. Her nasılsa benim hissiz kaldığım tüm o ince düğümler ve büklümler. Ben, İç Beni matarasına acımı gömerken Ava, banyo aynasının önünde çözülmesi imkânsız gibi görünen her sıkı örgüyü birer birer çözdü.

Saçım hâlâ koyu bükümlü bir bulut gibi kafamın etrafında asılı duruyordu.

Bulutları siktir et, dedi Ava. *Şu an kafandaki kara, vahşi bir yele.*

Elimi bırakıp duvara yaslanarak yere doğru kaydı. Ben de onunla birlikte sırtımızı şöminenin yanındaki sıcak, ısı geçiren tuğlalara dayayıp oturana kadar aşağı kaydım. Önümüzdeki duvarda sprey boyayla yazılmış, Cthulhu'ya *geri dön, geri dön, geri dön!* yakarışları vardı ve aynı elyazısıyla farklı bir renkle yazılmış olan *Yalnızım, çok yalnızım* cümlesi. Ava, bu yazıların kendisinden önceki kiracılardan kaldığını, muhtemelen kendisi gibi uyum sağlayamamış, sanat okulunu bırakan öğrencilerden biri olduğunu söyledi.

Dışarıda kar sakince yağıyordu.

"Çok üzgünüm," dedi. "Her şey için."

Elini bana uzattı ve ben de omzumu okşayıp sorun olmadığını söyleyeceğini sandım. Ancak onun yerine örgüleri çözerken kaçırmış olması gerektiği saçtan bulutumun içinde gizlenen, uzun, ince bir örgüyü havada tutuyordu. Bir fare kuyruğuna benziyordu. Onu tutturmak için ne kadar kurdele, fiyonk ya da tokasız pırıltılı lastik kullanmış olurlarsa olsunlar, çoktan düşmüştü.

T.me/Cinciva

"Onları suçluyorum," dedi, "*ve* o okulu." Bana döndü. "Gidip o okulu havaya uçuralım."

"Evet."

Bana sarhoş gözlerle baktı.

"Havaya uçurmalı mıyız? Gerçekten mi? *Gerçekten* bu kadar ileri gitmek istiyor musun?"

Benim hâlâ bonoboların zihin kontrolü altında olduğum konusunda endişeli. Tavşanların. Her neyse. Aynı farklı şeyler. Her neyse, inisiyatif kullanıp kendi irademle hareket etmem önemli. Hayvanat bahçesinde, ucuzcu dükkânlarda, anarşi kitapçısında, tünellerde ve kafelerde. Ben, Samantha Heather Mackey, üzücü sentetik hayvanat bahçesi ağacının içinde oturan ada tilkisine saatlerce gözümü dikerek bakmak istiyorum. Maymun sergisini görmek istemiyorum. Katılımlarının gönüllülük esasına dayandığından bir kez daha emin olduktan sonra öğlen başlayacak penguen geçit gösterisini görmek istiyorum. Ava'nın benim için gümüş kafatası yüzüğünü çalmasını istiyorum. Bugün yeşil çay içmeyi tercih ediyorum. Unlu mamuller dükkânından istediğim Çin usulü çörek barbunyalı.

Ancak ucuzcu dükkânında kendim için seçtiğim siyah mantoyu denediğimde –*çünkü hava korkunç soğuk ve senin bir mantoya ihtiyacın var,* demişti Ava– perdenin arkasından çıkıp aynada kendime baktığımda arkamda beklenti içinde olan Ava'ya, *Harika görünüyor, bayıldım,* dedim sırf onu memnun etmek için. Doğrusunu söylemek gerekirse ben hiçbir şey görmedim. Saç niyetine kafasında kara bir bulut olan, uzun boylu, soluk şekilli bir yabancıydı. Hatları belirsiz olan bir kadın. Ölü.

T.me/Cinciva

29.

Ocak, şubat, mart. Kış, şiddetli bir kar tipisi hâlinde geçiyordu. Kalın taneli ve yoğun; hızlı ve parlak yağıyordu. Güneş yükselse bile zayıf, beyaz bir alevden ibaretti. Ava, daha önce hiç böyle bir kış geçirmediğini söyledi. Çılgınca olduğu kadar güzeldi. Artık derslere girmek zorunda olmadığım için Warren, bir zamanlar orada yaşadığıma inanamadığım uzak bir ülke hâline geldi. Tavşanlar da çok eski bir hatıraydı. Telefonumda ölüm sessizliği vardı ve ilk defa bu sese bayıldım. *Sanki ölüymüşüz gibi, haklısın,* diyerek gülümsedi Ava. İskoç viskisi kadehini benimkiyle tokuşturdu.

Saçım tekrar kendi saçım gibi geliyordu bana. Keskin kıvrımlarını kaybetmişti. Taranmamış hâliyle yüzüme dökülüyordu. Yüzümün her tarafına, Ava'nın yaşlı kaltak perçemi dediği şekliyle dökülüyordu. Kafa derim, saçlarımın saçma büklümler hâline gelmesi için çekilmesinden dolayı çığlık çığlığa bağırmıyordu. *Hareket etme, Tavşan,* derdi Çörek. *Saçların sürekli gözlerinin önüne düşerse yüzünü göremeyiz.* Tavşanların daha önce üzerine sayısız, küçük, büklümlü çiçekler ve gökkuşağı boyadığı tırnaklarım tuhaf cam göbeği ya da gökyüzü mavisi oje kalıntıları hariç boyasızdı. Kalıcı simden tavşan bıyıkların son kalıntıları da yüzümden gitmişti. Ava'ya göre hâlâ rüyamda çığlık atıyordum. Tuhaf şeyler söylüyormuşum. Çörekler hakkında. Yarık dudaklar. Bir balta hakkında. *Bana söyleme, bilmek istemiyorum,* dedi.

Ve uyandığımda Ava'nın adı soğuk, buharlı bir bulutun içinde ağzımdan döküldü. Paniğe kapıldım. Dairesinin soğuk koridorunda adını haykırarak koşuyordum. Bazen onu hemen bulamadığımda kalbim küt küt atar, nefes nefese kalırdım.

T.me/Cinciva

Ama o hep orada olurdu. Şimdi halıda kıvrılmış yatar, başı göğsüne doğru eğilmiş, uzuvları *origami* bir turna gibi kendi içine katlanmış vaziyette dururdu. *Yatakları hiçbir zaman sevmedim.* Ya da uyanmış ve fırına tatlı patates atıyor olurdu. Şimdiyse metal başlıktan uzun cam kupalara doğru dökülen Vietnam kahvesi yapıyordu. Masaya oturmuş, bizim sayıca çok olan düşmanlarımıza karşı savaşır hâlimizin resmini çiziyordu.

"Günaydın güneşim."

"Günaydın."

Ona, *İşin ne oldu?* diye hiç sormadım. O da bana, *Okulda olman gerekmiyor mu?* diye sormadı. Hoş, soracağından da değil. Neyse, son tez sömestriydi zaten. *Gerçi biz, siz kızların arada bir kapımızı çalıp görünmenizi, Demitasse, okumalar gibi etkinliklere katılmanızı ve Warren cemiyetinin aktif bir üyesi olmanızı bekliyoruz çünkü öğrenme süreci sınıfla sınırlı kalmaz.* Siktir et. Onun yerine masada Ava'ya eşlik ettim. Yazdım ve uzun bir aradan sonra içimden akıyordu sanki. Sadece akmıyordu, aynı zamanda kolaydı da. Bu kadar kolay olmasına inanamıyorum. Burada Ava'yla birlikte olmak kadar kolaydı. Zevkliydi. Korkutucuydu. Pekâlâ korkunç da olabilirdi. Umursamıyordum. En azından kaybettiğim, öldürdüğüm ya da beni tiksinderen şey geri gelmişti. Sonuç olarak Ava şu an benim yanımdaydı, olduğu gibi buradaydı, gitmemişti ya da ölmemişti. Tam burada masanın öbür ucundaydı.

Çalışıyor, aptalca şeyler yapıyor, sonunda şöminenin önünde bayılana kadar bütün gün dans ediyorduk. Gözlerimizi kapatıp kadın folk şarkıcısının yalnızlık ve sincaplar hakkındaki şarkılarını dinliyorduk. Hani bir öğleden sonra kaybolup giden, kendi hayatından çıkıp gidip bir daha asla geri dönmeyen kadının. Sanki kadının yalnız güvercin sesi içine gömüldüğümüz bir banyodaymış gibi dinliyorduk.

T.me/Cinciva

Adamdan hiç iz yoktu. Otobüsteki adamdan. Benim tavşanım mıydı? Yavaş yavaş onu hayal ettiğimi düşünmeye başlamıştım. Belki Kasvet'in evinden çıkmadan önce Jonah'nın haplarından birini almıştım. Ava'ya dönebilmek için kendi beyaz tavşanımı büyülemiştim. Ava'ya sormak istediğim birkaç an vardı *Hiç buralarda boynunda balta dövmesi olan bir adam gördün mü? Uzun boylu? Üstünde siyah trençkotuyla? Elinde dallardan oluşan bir buket vardı?* Ama nedense bir şey bana engel oluyordu. Ağzımı açıp tekrar kapatıyordum. Sadece o ve benim bulunduğum bu odada, bu evde, bu dünyada etrafıma bakıp başımı omzuna koyuyordum. Gözlerimi kapatıyordum. Gecenin tan vakti olmasına izin veriyordum. Dışarıdaki karın durmadan yağarken bizi gömmesine izin veriyordum. Lütfen bizi göm. Bana göre hava hoştu.

Sonra bir gece, başımızın üzerinden bir gıcırtı sesi geldi. Tavandan geliyordu.

Bu ses neydi?

Ava'ya doğru baktım. Beni korkutup Cthulhu'dan geldiğini söyleyeceğini sandım ama o, "Ha. Muhtemelen sadece Max'tir," dedi.

"Max mi?"

"Kiracım. Sen gittikten sonra üst kata yerleşti."

"Üst kata mı? Burada mı? Niçin ben–?"

"Bütün gün evde olmayıp akşamları geç geliyor. Umarım çok ses yapmamışızdır."

"Ses mi?" Hangi ses?

"İyi insan lafın üstüne gelirmiş," dedi Ava.

Sonra. Sonra oturma odasının kapısında, sanki hep oradaymış gibi duruyordu. Tıpkı otobüsün mavi ışığında gülümsediği gibi bana gülümsüyordu. Balta dövmesi boynundaki tendonundan bana doğru kara kara parlıyordu. Saçı koyu renkli ve zarif bir kaostu. Gözleri esrarengizdi.

T.me/Cinciva

Demek hayal değildi.

Yok, dedi gözleri. Bir hayal değildi. Kesinlikle bir hayal değildi. Bunu kanıtlamak içinmiş gibi Ava onu doğru gitti ve adam onu öptü. İçtenlikle. Çok samimiydiler. Daha önce de öpüştüklerini bana gösteren bir biçimde. Sonunda adam kendini çekti ve bana baktı. Yarasız ağzına Ava'nın Bayan Tehlike ruju bulaşmıştı. Uzun kolları vücudunu hatlarına çok aşina olduğu belli olan bir biçimde tutuyordu.

"Merhaba, Samantha."

T.me/Cinciva

30.

Gözlerimi dikmiş ona baktığım esnada, yüz ifademin tam olarak neye benzediğini gerçekten bilmiyordum. Sanki deli gibi gidip gelen duygularımın ve yüzüme vuran küçük tüylü bir yumruğun ürünü kendisi değilmiş gibi kapı pervazına dayanmış, öylece duruyordu. Ama kesinlikle bir insandı, bir erkekti, hep öyle olmuştu. Hem de herhangi bir erkek değil, çok havalı biriydi. Seksi. Ürkütücü derecede seksiydi. Ve anladığım kadarıyla adı da Max'ti. Esrarengiz gözlerle, uzun boylu, kambur zarafetiyle ve bazı yerleri çengelli iğnelerle dolu, yırtık, siyah kıyafetleriyle havalı seksi bir erkek kapı pervazına yaslanarak o pervazın ona ait olduğunu belli ediyordu. "Ha, siz birbirinizi tanıyor musunuz?" diyen Ava'ya kolu hâlâ dolanmış vaziyetteydi.

"Hayır," dedim hızlıca tam adam, "Evet" derken.

Ava bana baktı. Sonra Max'e. Sonra bana. Eee, hangisi peki?

"Bazı yerlerde rastladık birbirimize," dedi Max. Çok rahat, ah çok rahat bir biçimde. Max'in tırnaklarının gümüş rengi ojeyle boyalı olduğunu fark ettim. Ayrıca törpülenerek sivri bir şekle sokulmuşlardı. "Değil mi, Samantha?"

Birdenbire telefonumun cebimde titrediğini hissettim. Haftalardan beri ilk kez.

Max bana gülümsedi.

"Sen," ağzımdan çıkan tek kelime oldu.

Ava bana, *Tanrı aşkına, neyin var senin?* der gibi bakıyordu.

"Smackie'ye bakma sen. Çok zor bir dönemden geçiyor. Uzun hikâye."

Max anladığını ifade etmek için hoşgörülü bir şekilde başını sallıyordu. Sonra bana doğru yürüdü, yaklaştıkça boyu

T.me/Cinciva

giderek uzuyordu. Uzun boylu, çıkıntılı gölgesi üzerime düşmüştü. Ellerimi yere bastırarak oturduğum köşenin tamamını karartmıştı.

Onun dumanla çevrili gözbebekleriyle, benim gözlerim birbirinin içine bakacak şekilde tam önüme çöktü. Derin bir nefes aldım. Tüm vücudumdan bir vızıltı hissi geçmişti. Elimi tuttu. İnsan dudaklarına götürdü. Onu öptü. Hafif, çok hafifçe.

Sonra elimi aniden bıraktı. Elini uzatıp saçımı bir köpeği sever gibi sevdi.

"Çıkmam lazım, aşkım," dedi Ava'ya dönerek.

Aşkım? Aşkım?

O gece otobüste, *Aşk ile kafayı buldum, Samantha demişti.*

Elimin üzerinde bıraktığı, Ava'nın dudaklarının izine baktım. Sonra Max'in Ava'ya bakışını gördüm. Benim bir keresinde bir ağacın yaprakları arasında dans eden ışığa baktığım gibi. Ağacın altında yatıyordum, yaprakların gölgeleri üzerimde titreşiyordu, altın yeşil ışık üzerimdeydi. Max ona da o şekilde bakıyordu ve diğer taraftan Ava olaydan tamamen bihaberdi ve rahat bir biçimde bu gece birlikte vakit geçirelim diye eve –eve!– erken gelmesini söyledi. Belki içki içilebilirdi?

"Hiç kaçırır mıyım?" dedi. Hatta yemeği de o getirirmiş.

"Bu sefer ölmüş olsun, lütfen," dedi Ava.

Max sırıtıp söz verdi. Ama gözleri ve ağzı *ah, kimbilir benim ne marifetlerim var?* diyecekmiş gibi kıvrılmıştı. Aralarındaki bir espriye benzeyen bir şeyin keyfini çıkararak birbirlerine gizlice gülümsemelerini izledim. Sadece ikisinin arasında bir espri.

Sonra Max, Ava'yı yeniden öptü. O kadar derin ve uzun bir süre öptü ki sanki bir güneş doğdu, battı, sonra yine doğdu ve ben de orada oturmuş, bacaklarım hissizmiş gibi koltuğun arkasına dayanmış izliyordum. Sonunda ayrıldıklarında Ava'nın dudaklarında artık ruj kalmamıştı ve ağzının etrafında soluk pembe bir halka vardı. Max bana dönüp "Sonra görüşürüz, Samantha," dediğinde ağzının etrafında aynı halkadan vardı.

T.me/Cinciva

Arkasında orman kokularını ve ayrıca bana bir şeyler hatırlatan, çok canlı bir hayvan kokusunu bırakarak kapıdan dışarı çıktı. Hiç unutabilir miydim ki?

Tüm bu süreç boyunca titreyen telefonumu cebimden çıkardım. Dört cevapsız arama vardı. Dört mesaj. Her biri sadece tek bir kelimeydi, çok tanıdık ve tek bir kelime, uzundu. Ardından soru ve ünlem işareti, bir lale ve bir hayalet, bir nokta, hepsi buydu.

Ve şimdi bir tane daha geldi:

Tavşan, neredesin?

T.me/Cinciva

31.

Max'in özel tarifi olan, dört ayrı şekilde pişirilmiş tavşan eti. Beğenmemizi umuyormuş. "Beğenmek mi?" diye sözünü böldü Ava. "Bu kahrolası bir ağız operası."

"Ağız operası," diye tekrar etti Max. "Hoşuma gitti bu." Mum ışığında, Max'in insan ellerinin o hayvanla hiçbir bağı yokmuş gibi tavşan eti ve kemiğini keserken seyrettim. Sevgililer tavşan yiyor muydu? Pixy Sticks'ten başka bir şey yediklerini görmemiştim. Max'in düzgün beyaz dişleriyle tavşan etini çekiştirerek koparmasını izledim. Üstüne çalmış olduğuna emin olduğum, eve getirdiği koyu kırmızı şarabı içiyordu. Tüm bu süre içinde uzun uzun Ava'ya bakıyordu. Ava yere dökülen kiraz çiçekleri gibiydi. Ava, ağırbaşlı ay ışığıydı. Ava, titreyen yeşil yapraktı.

Bu arada Max'in hayvan gölgesi duvarları tırmanıp duruyordu. Boynuzları, kürkü ve toynaklarıyla. Tavşanların boynuzlu gölgeleri var mıydı? Ben hiç görmemiştim. Ava nasıl göremiyordu? Ama görmüyordu. Hem de hiç. Masanın öbür ucundan Max'e bakıyordu, çenesi dantelli avucunda, sanki adam Amsterdam ya da boku yemekle ilgili bir şarkı söylemek üzere olan Jacques Brel ya da hatta Lux Interior'muş gibi, parmaklarının arasındaki sigarası küle dönüşüyordu. Max de Warren'ı havaya uçurmak istediğini söylediğinde ona inanıyordu. Onun da The Cramps, Scott Walker, altmışlı yılların Fransız popu, The Scores of Mancini'ye karşı bir zaafı olduğuna. Ah, bir de sadece öylesine dans etmeye bayıldığına. Özellikle tango.

Sorumluluk hissediyordum. Etik ahlaki zorunluluklar. Arkama yaslanıp en iyi arkadaşımın kendi ürünüm olan hayvan-

T.me/Cinciva

adamla flört etmesine izin veremezdim. Olmazdı. Hiçbir şey söylemeden mi bir de? Bu gerçekten çok yanlış olurdu. Ona söylemeliyim–

"Biraz daha şarap ister misin, Samantha?"

"Evet, lütfen."

Max beni sarhoş etmeye çalışıyordu, bu belliydi. Bardağıma şarap dökmesini izledim. Bana gülümsemesini. Çok efendiydi. Tam bir kavalyeydi. Belki de benim tavşanım değildi.

Hâlâ böyle bir ihtimal var mıydı? Çünkü tavşanlar başka tavşanları yemezdi. Tavşanlar şarap içmezdi. Tavşanların esrarengiz gözleri ve bıçaklarla dolu, kurtsu yüzleri yoktu. Max'in benimki olmaması gerekiyordu. Ancak gözlerindeki pırıltı ve hafif sırıtan ifadesi başka türlü konuşuyordu. O biliyordu, ben biliyordum ve bu sebeple ona her bakışımda yüzümü başka yöne çevirmek zorunda hissediyordum. Ona bakmak kara bir aynaya bakmak, kendi kâburüyamın* içinde olmak gibiydi.

Max ve Ava'yla akşam yemeği sanki uzun bir *dejavu* gibiydi. Max'in sandalyesinde tam olarak ne zaman öne doğru eğilip benim yüzümün kızarmasına neden olacak kadar yoğun bir biçimde Ava'ya bakacağını biliyordum. Ya da ne zaman geriye yaslanıp başını onaylarcasına sallayarak Ava'nın dediği her neyse aynı fikirde olacağını. Ne zaman, *Evet, Aynen, Ben de, Aa, ben de öyle düşünüyorum*, diyeceğini.

Kucağımdaki telefonum tüm gün boyu olduğu gibi yine titreşiyordu. Onca hafta boyunca devam eden sessizlikten sonra neden? Benden ne istiyor olabilirlerdi ki?

Tavşan, seni son zamanlarda kampüste hiç görmedim! Lütfen kokteyllere gel, lütfen.

---

* *Nightmare* [kâbus] ve *dream* [rüya] kelimelerinden türetilen *dreammare* kelimesinin Türkçeleştirilmiş hâlidir. –*yhn*

T.me/Cinciva

Tavşan, Aman Tanrım, hâlâ hasta mısın? Sana çorba getirebilir miyim? Meyve suyu? Ne zaman istersem mesaj atabilir miyim? Tavşan, neredesin?

?

"Bu ses ne böyle, bu senin telefonundan mı geliyor, Samantha?"

"Hayır."

Ava'nın az önce anlattığı fıkraya Max'in gülmek üzere olduğunu biliyordum –hahaha, Ava ne kadar da komikti– ta ki kendisi de bir fıkra anlatana kadar. Aptalca bir fıkra. Öyle ki beni bile utandırmıştı, gerçi muhtemelen ben de bu tarz bir şey anlatırdım. Ava buna asla gülmezdi. Bence sen kaybedeceksin.

Ama Ava fıkraya güldü. Hahaha. *Kendini ne kadar da komik sanıyor. Değil mi, Samantha?*

"Evet."

Balta dövmesinin tam olarak ne zaman mum ışığını yakalayacağını ve masanın karşısından bana doğru simsiyah parıldayacağını biliyordum. Max'in tehlikeli olabileceğini, uyanık olmam gerektiğini hatırlatarak. Bana şeyi hatırlat–

"Samantha, tavşan yemeğine hiç dokunmamışsın," dedi.

"Öyle mi?" diyerek tabağıma baktım. Bütün olarak kızarttığı tavşanın başını vermişti bana. Şefin özel ikramı. Görmeyen gözünün içine derin derin baktım. *Samantha, Ava'ya söylemelisin.*

"Dünyadan Samantha'ya," dedi Ava. "Her şey yolunda mı?"

"Ne? İyiyim, evet."

"Yine kendi dünyana mı daldın?"

Gülümsedim. Evet. Hepsi bu kadardı.

"Samantha, bir yazar," dedi Ava hayvanın kenar kısmından kopardığı buttan bir parçayı yerken bana bakan Max'e. Sanki zaten bilmiyormuş gibi.

"Öyle mi? Bak sen. Peki ne hakkında yazıyorsun?"

Max'le ilgili beni en çok korkutan şey yüz hatlarının aynı

T.me/Cinciva

kalmayıp sürekli değişiyor oluşuydu. Bazen Edinburgh'da ateş yutan sokak sanatçısı gibiydi, bazen de havaya dikilmiş beyaz saçları ve karanfilli sigara kokulu bir öpücükle lekelenmiş, gümüş gömlekli Dark Wave tarzı takılan çocuk.

"Smackie?"

Ergen yaşlarda Alice ile birlikte hayvanat bahçesini ziyaret ettiğim yalnız kurt. Cılız bedeniyle rüzgârdan eğilmiş bir ağacın altında kıpırdamadan otururken ona uzun uzun bakardım ve serbest kalsa ne olur diye düşünürdüm. *Her şey*, derdi Alice heyecanlı bir şekilde.

"Smackie."

Arabayı kenara çekip beni öldüreceğini sandığım Çek asıllı taksi şoförü. Onun ellerinde her an can verme ihtimalim olduğuna o kadar emindim ki yol boyunca dua ettim. Buğday rengi saçları, yumuşak sesli ve annemin beş yaşındaki bir çocuk için ürkütücü olduğunu ilan ettiği sessiz zekâsıyla çocukluğumdaki en iyi arkadaşım Brian'dı. Bana büyüdüğünde benimle evleneceğine dair söz vermişti. O başka bir yere taşınmadan evvel yalandan bir düğün bile yapmıştık. Yazlık bir elbise giymiştim ve ince ağaç dalları ve karahindiba çiçeklerinden yapılmış bir çiçek buketimi başımın üstünden geriye doğru atmıştım. Brian ne yapıyordu acaba? Brian'ı hatırladığımda açık sarı saçına vuran güneş geliyordu aklıma.

"Samantha!"

"Pardon, ne oldu?"

"Max sana bir soru sordu," dedi Ava.

Şarap bardağını sapından tutan Max'e baktığımda hatlarının yine değiştiğini fark ettim. Nasıl oluyordu da Ava fark etmiyordu? Max şimdi gülümseyen, efendi bir şekilde sabırlı olan ve kız arkadaşının arkadaşlarının hayatıyla ilgilenen mükemmel erkek arkadaşın ta kendisiydi.

"Sana biraz evvel ne yazdığını sordum? Hayalet hikâyeleri mi?" diye önerdi. "Karanlık romantizm mi?" dedi imalı imalı sırıtarak.

T.me/Cinciva

Max'e anlatması zor olduğunu söyledim.

Başıyla onayladı. Hiç şüphesiz. Anlatması zor olmalı.

Daha önce karşılaşmadığımız için üzüldüğünü söyledi. Ama meşgulmüş, çok meşgulmüş, Samantha, çok meşgulmüş. Resmen aynı anda dört farklı yerde olması gerekmiş.

"Max bir gösteri sanatçısı," dedi Ava. "Bütün kış boyunca o dev proje üzerinde çalıştı. Hatta sizin okulda."

"*Benim* okulda mı?"

Benim dehşet dolu bakışımı yanlış anladı. "Biliyorum. Öğğ. Ama anlaşılan oldukça yıkıcı bir etkisi oldu. Kuruma verilen tam bir siktir mesajıydı, ki bilirsin tam benlik. Sadece o bonobolara ruhunu kaptırmamana bak dedim ona."

"Tavşanlara," diye otomatik olarak düzelttim, sonra da hemen pişman oldum çünkü Max ânında başını kaldırıp baktı. Bana. Gülümseyişi de cevabını çoktan bildiği bir soru gibiydi.

"Tavşan mı?" diye tekrar etti ve bu bana, bunu ilk söylediği o akşamı hatırlattı. Ağzındaki o sözü. Biraz tuzu eksikti ama iyiydi. Kesinlikle. Çatalını batırdığı, şaraba yatırılmış tavşan eti parçasını havada tutuyor, etrafa sallıyordu.

Ava güldü. Nasıl da komikti Max. "Keşke. Samantha'nın bir süre aralarında olduğu şu tarikatçı kızlar. Ruhunu bir plasenta gibi yemeye çalıştılar."

"Yani ben öyle–" Yüzüm kızararak konuşmaya başladım.

"Kahrolası bir plasenta gibi," diye tekrar etti, bana bakmadan. Max önce bana, sonra Ava'ya baktı ve ıslık çaldı. "Vay," dedi. Ağzına çataldaki tavşan etini attı. Düşünceli bir biçimde çiğnedi. Başını salladı. "Kulağa *korkunç* geliyor."

"Öyleler," dedik ben ve Ava sessizce.

"Belki de yavaş yavaş yok edilmelidirler."

Ava ikimize de dehşetle baktı. "Yok mu edilmeliler? Neden zahmet edelim ki? Siktir edin *onları*."

"Aynen," dedik Max'le ikimiz aynı anda. "*Siktir edelim* onları."

Max'in, fazla uzun diliyle bıçağını yalamasını izledim. Ba-

T.me/Cinciva

cağımın iç kısmında korku dolu bir yalama hissine kapıldım. Her iki bacağımda. "Benim okulumda ne yapıyorsun?"

Bana sorduğum sorudan dolayı keyif aldığı bariz bir şekilde, çok şaşırmış gibi baktı, sanki masanın öbür ucundan oyuncak bir tabanca ile ona nişan alıyordum.

"Ah, ben yaptığım iş hakkında konuşmayı sevmem, Samantha. Sürprizi bozar. Eminim anlıyorsundur."

"Samantha da yazması konusunda öyle davranıyor," dedi Ava kolumu sıvazlayarak. Max, kulak köküne benzeyen şeyi dilimlemeyi bıraktı ve Ava'ya gülümsedi. "Gerçekten mi?"

"Şaka mı yapıyorsun? Bu konuda tam bir kapalı kutudur o," dedi Ava koluma hafifçe vurarak.

"O kadar ketum değilim," diye mırıldandım.

"Onu görmelisin, defterine durmadan bir şeyler karalıyor. Sanki ortaokulda sınava girer gibi sürekli eliyle sayfayı kapatıyor," diyerek gülümsedi bana. "Çok da tatlı."

Max, masanın öbür ucundan bana doğru gülümsüyordu.

"Çünkü o, senin hakkında yazıyor," dedi Max.

Göğsümün alev aldığını hissettim. Bu karanlık odada bile beni ele vereceğini bildiğim bir şekilde yüzüme bir kızarıklık yayıldı. Ava'nın bana baktığını hissettim. Samantha, doğru mu bu? Ama yüzüne bakamadım.

Bakışlarım; Max'in insanı korkutan, yakışıklı ama yine de masumca gülen o yüzüne takılıp kaldı. Telepati yapmaya çalıştım. Bir uyarı vermeye. *Hain.* Ancak ya o farkında değildi ya da umursamıyordu. Çok açık bir şekilde Tavşanların Melezleri, Sevgilileri ya da Taslakları üzerinde sahip oldukları o güce sahip değildim. *Orada kal! Otur! Bana dondurulmuş yoğurt getir! Burada yanı başımda yat, aferin Sevgilim.*

"Ben de olsam senin hakkında yazardım," dedi Ava'ya. "Yazar olsam."

"Siktir git," dedi Ava ona alçak sesle ama etkilenmiş görünüyordu. Gerçekten etkilenmişti.

T.me/Cinciva

"Yazardım. Sen başıma gelen en heyecan verici ve harika şeysin."

Söyleyiş tarzı çok samimiydi. Yatağımın altında olan gizli not defterimin üçüncü sayfasından değil de sanki kendi beyninden geliyormuş gibiydi.

Ava ona susmasını söyledi ancak bunu gerçekten istemediğini biliyordum. Onun sus demesi *lütfen devam et,* demekti. Dehşetle ve büyülenmiş bir hâlde devam edişini izledim.

Öne doğru eğilip elini tuttu. Duvardaki canavar gibi duran gölgesine rağmen, cüretkâr ama romantik bir ruhun vücut bulmuş hâli gibiydi. Nancy'nın güneş gibi taptığı Sid Vicious'tu.

"Seninle olmak," dedi Ava'ya, "edebiyatın içinde olmak gibi. Beni bir sonraki adımda nereye götüreceğin konusunda hiçbir fikrim yok. Ama heyecanlıyım. Hayatım değişebilir ve artık yalnız değilim."

Max bunları söylerken içten içe ölüyordum. Başka, daha eski bir defterime yazdığım bu sözleri hatırladım. Tüm gün ve gece, Ava'yla kaçamaklarımızdan dolayı akşamdan kalma olduğumda, kampüsteki yeşil alanda coşkuyla karalamıştım o sözleri. Ona sabah saat 11.00'de rastlayıp ertesi gün tan ağarıncaya dek elimi tutmasından sonra. Daha hiç örgü görmemiş saçlarıma yapraklar dökülürken, uçan tavşan heykeline fısıldamış olabilirim. *Bir arkadaşa rastladım.* Sözlerimi şimdi Max'in ağzından duymak. Utanç. Melodram. Yalnız, terli, umut dolu bir ihtiyaç. Yerdeki tahtaların açılıp beni yutmasını diledim. Tahtalara baktım ve dua ettim. Toz içindeydiler çünkü Ava yerleri asla silmezdi, ben de ve belli ki Max de öyle.

Tüm bunlara ne söyleyebilirdi ki? Kapa çeneni? Siktir git? Bu sefer gerçekten.

"Bu çok tatlı," derken duydum Ava'yı ve ona baktım. Ava tabağına bakıyordu. Birkaç kemirilmiş kemik haricinde boştu. Ava asla fazla bir şey yemezdi, gerçekten. Hiç dokunulmamış yemek dolu tabakların üzerine doğru sigara içer, sonra da yemeğin üzerine tuz gibi dökülmüş külleriyle bitirmem için

T.me/Cinciva

bana verirdi. Ama şimdi tabağı, sanki onu yalamış gibi parlıyordu. Yüzü kızarmıştı. Ta boynuna kadar.

"Doğru," diye neredeyse beklemeden cevap verdi. Bir koku gibi yayılarak. Ani, kuvvetli bir rüzgâr ya da gölge gibi her odaya beraberinde getirdiği o ormansı kokusu. "Değil mi, Samantha?"

Benim aklımı çelen son parça ekmeği elini uzatıp aldı ve şişeyi boynundan tutup şarabı lıkır lıkır içti. Sonra şişeyi, aynısını yapan Ava'ya verdi. Ava da bana uzattı ve ben de şişeyi kafama diktim ancak içinde son bir damla kalmıştı.

Son şarabımızı da bitirdikten sonra Max tekrar tango konusunu açtı, hani şu onun en sevdiği dans olan. Bir dakika, Samantha'nın da mı en sevdiği dans tango? İkinizin de en sevdiği? Siktir ya. Ne kadar da asi. Ne kadar da çılgınca. Nasıl da harika bir tesadüf, değil mi Samantha?

Ava halıyı toplamamızı önerdi. "Hadi, Smackie. Senin için Diego bile olurum."

"Diego mu? Diego da kim?"

"Smackie ve benim kendisiyle dans etmek için yarattığımız klişe adamdı. Yani, gerçekten, biz hep birlikte dans ettik. Değil mi?"

"Evet."

"Çok şeker. Gösterin bakalım bana."

Biz Ava'yla daha önce dans ettiğimizde nereye doğru bakıyorduk ki? Birbirimize bakıyor muyduk? Nedense bir türlü hatırlayamadım. Tek bildiğim şimdi birbirimizden biraz uzak bir yere bakıyor oluşumuzdu. Sanki Ava'nın asıl durduğu yer orasıymış gibi, hiçbir şey olmayan o bakıp yere gülümsemeye çalışıyordum. Ancak bu sefer orada hiçbir şey yok değildi. Orada Max vardı. Ürkütücü seksi tarzıyla, yakışıklı, kötü niyetli bir ağaç gibi kapı pervazına yaslanmıştı. Sigara içip bir kadeh koyu amber renkli viski tutuyordu. Kokular, garip gölgeler ge-

T.me/Cinciva

lip geçiyordu. Bizi dikkatlice izliyordu. Bizi değil, Ava'yı. Max, Ava'yı izliyordu.

"Sanırım oldukça yoruldum," dedim, Ava'dan uzaklaşarak. "Yatsam iyi olur."

Ama yatmaya gitmedim. Hiç durmadan yanan şömine ateşinin önünde dönerlerken oturup onları izledim. Max'in hâlâ yanan sigarasını ağzıma götürdüm. Kuzey Denizi kıyısında gerçek bir şenlik ateşi tadındaki viskisini içtim. Ruhlarının mürekkep balığı dokunaçları gibi birbirine dolanmasını izledim. Dehşete düşmüştüm. Büyülenmiştim. Açıklayamayacağım şekillerde utanmıştım. Aynı zamanda git gide daha çok sarhoş oluyordum ve onları izlemekten kendimi alamıyordum. Max'in Ava'ya bakışını. Ava'nın Max'e bakışını. Max'in bardağıma döküp durduğu şenlik ateşini içtim. Hiç durmadan titreşen telefonumu umursamıyordum artık.

Tavşan bu artık hiç komik değil. Sen basbayağı ortadan kayboldun.
Tavşan öldün mü?? Oturduğun o iğrenç daire seni öldürdü mü???
Ölmediysen lütfen bana mesaj at.
Hey! Hangi cehennemdesin?
Samantha, son zamanlarda seni pek kampüste göremedim.
Endişeleniyorum. Tekrar görüşmeliyiz. En yakın zamanda.

Ben, Max'in Ava'yı döndürdüğünü izlerken dünya solup gidiyordu. Müzik durduğunda bile hâlâ dönüyorlardı. Aslında çoktan bildiğim hâlde o anda kafama dank etti. Onlar sevişiyorlardı. Tabii ki öyleydi.

T.me/Cinciva

32.

"Tabii ki sevişiyoruz," dedi Ava ertesi gün. "Nesin sen, on iki yaşında falan mı?" Çatısında oturuyorduk, gökyüzü genişleyen gri bir kayrak taşı gibiydi üzerimizde. Bana bakıyordu, on iki yaşımda olup olmadığımı bilmek isteyerek, gerçekten isteyerek. Çünkü bu yaş, insanın yetişkin bir kadına fısıldayarak şu soruyu sorduğu yaştır: "Yani siz ikiniz şimdi, hani bilirsin..?"

Sevişiyor muyuz? diye bitirdi.

Anlaşılan bu sözcük benim yüzümü acıtmış gibi görünüyordu. Öyle dehşete kapılmışsın gibi yapma, dedi. Ben dehşete kapılmış görünmüyorum dedim o da peki gidip aynaya baksan iyi olur dedi. Ava bonobo saçım yüzünden yüzümü görebiliyordu. Lanet perçemim daha tam eski hâline dönmemişti. Dolayısıyla her iki gözümün de içine rahatlıkla bakabiliyordu. Ben sakin, soğukkanlı, rahat görünmeye çalışırken dudağımın ne kadar şiddetle seğirdiğini görebiliyordu. Max'in –penissiz tavşan çocukların aksine– seks yapabilmesine hiç de şok olmuş, memnun kalmış ya da dehşete düşmüş olmadığımı. En iyi arkadaşımla bunu yapıyor olmasına.

Nasıl uyudun, Samantha? diye sorup cevabı beklemeden önce beni burnumdan sonra Ava'yı dudağından, kulağından, omzundan, tekrar dudağından, diğer kulağından ve boynundan öperek. Sonra çıkıp gitti. Her nereye gidiyorsa. Sahi nereye gidiyordu?

Bilmiyorum. Senin okula. Galiba? Projesi üzerinde çalışmak için. Bölgeye özel olduğunu söyledi, her ne demekse bu.

Senin görmen konusunda çok heyecanlıyım, Samantha, dedi bana fısıldayarak kapıdan dışarı çıkarken. *Bittiğinde, tabii ki.*

T.me/Cinciva

Ama okulumun neresinde tam olarak? diye sordum Ava'ya.

Ben nereden bileyim? Onu sürekli takip etmiyorum. Burası bir Bonobo Evi değil!

Karın arasından kafasını uzatmaya çalışan, aşağıdaki yer yer yeşillik alanlara baktım. Islak, su damlayan ağaçlar goncalarla doluydu. Anlaşılan şimdi artık ilkbahardı. Havada tatlı, çiçeksi, bir koku vardı, sanki bitkiler sevişiyordu. Ava bana ilişkilerinin nasıl başladığını anlatırken beynim pamuk gibi oldu. Öldüğümü ya da bonobolara yem olduğumu sandığı zamanlar da olmuş ve Ava da bir enkaz hâlindeyken ve korkunç derecede yalnızken, zaten kendi kendimin bir hayaleti olduğum için kendini beni unutmaya zorluyormuş. Herhangi bir ilan yayınlamadığı hâlde, Max bir gün fazla odayı sormak üzere çıkagelmiş. Gerçekten de bir anda ortaya çıkmış. Dünyanın *en* iyi müzik zevkine sahip o anarşist. Aynı zamanda da çok ciddi bir sanatçıymış. Aslında tam olarak ne yaptığını da bilmiyormuş. Nedense bu konuyla ilgili oldukça esrarengiz davranıyormuş. Ve ciddi. Sanki tanıdığı başka biri gibi. Her neyse. Harika olduğuna eminmiş. Ve müthiş bir aşçıymış, eh, dün akşam bunu kendi gözümle görmüşüm, değil mi?

"Evet," diyerek başımı salladım. Üzerine düşündüğünüzde onaylayarak baş sallamak garip bir şey. Kafan boynunun üzerinde nasıl da sürekli sallanıp duruyor.

"Neyin var, Smackie?"

"Hiçbir şeyim yok. Ne olabilir ki?"

"Sen, bilemiyorum, bir tuhaf davranıyorsun."

"Tuhaf mı? Tuhaf değilim." Başımı iki yana salladım. Hiç de tuhaf değildim. Ben değilim. "Ben sadece... bilirsin işte, *endişeliyim.*" Bunu söylerken onunla göz göze bile gelemedim. Onun yerine, açıkça konuşmamı isteyen rahip rakunlara bakıyordum. *Çünkü ona söylemelisin, Samantha,* dediler. *O belli ki olduğunu söylediği kişi değil, değil mi? Ava bunu bilmeli.* Ama bana inanır mı ki? Herhangi biri inanır mıydı?

"Endişeli," diye tekrar etti sanki çok fazla şüphe duyulma-

T.me/Cinciva

sı gereken bir sözmüş gibi. Ki öyle. Ama ben yine de devam ettim.

"Max yani... çok aşırı görünüyor."

Ava, sanki Max'i çatıda biraz evvel büyüyle çağırmışım gibi birdenbire gülümsedi.

"Bayıldım buna," dedi. "O..."

"Ne?" diye atladım. Çok da hevesli görünmemeye çalıştım.

Etrafa sanki havada, her tarafımızda benim görmediğim pırıltılar varmış gibi bakıyordu. Benim o tarz gözlerim olmadığından asla göremeyeceğim türden. Ama işte oradaydı.

"Ne?"

"Seksi," dedi sonunda şekli olmayan bir duman bulutu üfleyerek. Dumanın yükselip ağaçların tepesine doğru kaybolmasını izledim.

"Ava, sana bir şey söylemem lazım."

"Söyle."

Ava'ya söyleme. Ona söylersen sonsuza dek onu kaybedersin.

Ava bana uzun süre baktı. Alnımı öptü. "Merak etme, Smackie. Seni hâlâ herkesten daha çok seviyorum."

Anlaşılan Max artık üst kattaki odada kalıyordu. İçeri girdim. Kendi kendime ortalığı karıştırmayacağımı söyledim. Bir zamanlar da olsa sonuçta burası odamdı. Neyse, Max kapıyı açık bırakmıştı. Gibi. En azından kilitli değildi. Beni resmen davet ediyordu. *İçeri gel, Samantha. Gel de gör.*

Odayı gözden geçiriyordum şimdi... Şey arayarak... Ne aradığımı bilmiyordum. Her şey hemen hemen bıraktığım gibiydi. Birkaç yeni eşya vardı. Küçük bir Çin yemeği kutusu istifi vardı. Boştu. Echo & the Bunnymen'in "Bring On the Dancing Horses"u* çalarken fıldır fıldır dönüp renk değiştiren ucuz bir hoparlörü vardı. Bunların haricinde benim dışında birilerinin burada yaşadığını gösteren herhangi gerçek bir kanıt yoktu. Yatak sanki şimdiye kadar içinde hiç kimse yatmamış

* (İng.) Dans Eden Atları Getirin. –*yhn*

T.me/Cinciva

gibi duruyordu. Burada bıraktığım kitaplarım kendilerine hiç dokunulmamış vaziyette hâlâ duvara doğru yükseliyorlardı. Ava'nın bana hediyesi olan ve köşedeki pencerenin önünde duran yıpranmış siyah yazı masasına doğru yürüdüm. *Kendine ait bir oda ve bunun gibi şeyler.* Hatta Ava bıçakla köşesine bir S harfi kazımıştı. Yazı masası bana ait olduğunu bilsin diye. Yine de çoğu gün mutfak masasında karşılıklı olarak çalışırdık. Çalışan *oydu*. Bense kendi hasarımla boğuşuyordum; ince siyah defterimin etrafında köpek balığı gibi dönüp duruyor, içeri girmek için bir fırsat kolluyordum. Aslında buna benzeyen bir defterdi. Tıpkı burada masanın tam ortasında duran defter gibiydi.

Sanki bulunmak istiyordu. Oradan alınmak ve açılmak istiyor gibiydi.

Kendi elyazımı görünce kalbim sıkıştı. Yoğun gözlem ve zavallı karalamalarla dolu birkaç sayfa. Hatırlanmaya değmeyecek birkaç alıntı. Bir sürü liste. Birbirine dolanmış asma yaprakları ve kapaksız gözlerle çevrili *bilmiyorum* sözcüğü. Elyazımdan nefret ederim. Zor okunan, hararetli yazım o kadar şiddetle yan yatıyordu ki sanki her an alabora olup satırdan tümüyle ayrılacak ve küçük intihar kümeleri hâlinde, paldır küldür kenar boşluklarına düşecekmiş gibiydiler. Çok fazla kelimenin üstü çizilmişti. Üstünden x işareti geçilmiş bütün paragraflar. Listeler bile belirsizlik dolu görünüyordu. Ancak geriye doğru sayfaları hızla çevirdiğimde ilk sayfada yeni bir şey olduğunu fark ettim. Artık bana hiçbir şey ifade etmeyen bir süre önce, bir yerlerden almış olmam gereken, yalnızlık hakkında uzun ve dokunaklı bir alıntının altındaydı. Parlak, siyah mürekkeple yazılmış yeni bir metindi. Bir liste. Farklı bir elyazısıyla yazılmıştı. Hem benim hem de benim olmayan bir elyazısıyla. Daha dikti. Kendinden emindi. Asla, *Bu doğru mu? Acaba haksız mıyım?* Diyerek kendinden şüphe etmeyen.

Bu listeye uzun uzun baktım.

T.me/Cinciva

Samantha_Mackey@warren.edu xenuyaovgu
Caroline_Anderson@warren.edu korgisever
Kira_Stone@warren.edu Unicornlutfen
Victoria_Fielding@warren.edu gogolicinkanlisut
Eleanor_Brown@warren.edu ledavegugu
Ursula_Radcliffe@warren.edu 7DeNiZcAdıSı7
Alain_Reid@warren.edu etpazarikapandi

Boynuma doğru ateş yükseliyordu. Defteri sanki beni ısırmış gibi elimden düşürdüm. Tanrı aşkına. Nefesim kesildi. Masanın kenarına kazınmış S harfine baktım, kalbim sanki kulağımda atıyordu. Yazı masasının çekmecesini açmaya çalıştım. Kilitlenmişti. Kilitli mi? Bu çekmeceler daha önce de kilitlenebiliyor muydu?

Bir titreme sesi aniden yerimden sıçramama sebep oldu. Yatağın üzerinde benim daha önce fark etmediğim bir telefon vardı. Elime aldım. Ekranda farklı numaralardan gelen, henüz okunmamış mesajlar vardı.

Icarus, beni yakıyorsun.

Byron, pardon! Yumurtadan yeni çıkmış ördek emojisi başka birisi içindi.
Umarım aklını işinden başka yere çekmemişimdir :)
Sadece, seni bir süredir görmedim, dolayısıyla...
Müsait olduğunda bana mesaj at :)
Baş başa olduğumuz o anları özlüyorum :)
HEM DE ÇOK :(
NOT: Yara izleri şimdi çok güzel görünüyor, sana göstermek isterim xoxo
(Bu arada ben Caroline 🐰)

Tristan! Mesajlar sana ulaşıyor mu emin değilim???
Telefonum son zamanlarda ÇOK tuhaf davranıyor :(

T.me/Cinciva

Lütfen yardım et, çok ama çok yoğun bir ormanda kayboldum ve
ve korkarım ki kurtlardan korkmuyorum!

Nbr. beni azdırıyorsun. bana gel

Bu son mesajın ardından ayı postu üzerine uzanmış, çıplak gövdesinin bir fotoğrafı geliyordu. Mavi beyaz vücudu tam boynundan kesilmiş, tıpkı–

"–arketipik bir zulme uğrayan kadın kahraman gibi. Yarı gülümsemediğini, yarı surat astığını hayal edebiliyor musun?"

Çığlık attım. Max tam önümde duruyordu. Tam önümde. Burun burunaydık. O kadar yakındı ki hem orman hem de hayvan kokusunu alabiliyordum. Duvara rahat bir biçimde yaslanıyordu ve beni de hafif köşeye sıkıştırıyordu.

"Telefonumu bulmuşsun," dedi.

Kendini ele vermeyen bir bakış. Esrarengiz bir gülümseme.

"*Esrarengiz* mi bilmiyorum, Samantha," dedi avucumdan telefonu rahatlıkla alarak. Neredeyse ben vermişim gibi. Parmakları benim elime hafifçe çarptığında karanlık bir elektriklenme oldu. Bana her dokunduğunda, artık biliyordum ki derin bir nefes almam gerekiyordu. Ama kararlıydım, manipülasyona izin vermeyecektim, dikkatimin dağılmasına izin vermeyecektim ya da yönlendirilmeyecektim. Onun yerine başımı kaldırdım ve doğrudan, beni boğan renklere sahip gözlerine baktım (*Seni boğan ben miyim, Samantha, yoksa sen kendin, kendi öz iradenle ceplerin taşlı olarak bu sulara mı girdin?*) ve dedim ki: "Tanrı aşkına, neler oluyor?"

Şimdi o güzel kaşları çatıldı. Esrarengiz bakışları, masum bir şaşırma ifadesine dönüştü. "Neler mi oluyor?"

"O mesajlar!"

"Ne olmuş onlara?"

"Ne mi olmuş? Ne mi olmuş?" dedim sanki acaba nereden

T.me/Cinciva

başlasam diye sorarmış gibi. Ama sonra anladım ki başlayamayacaktım, bilmek istediğimi sözlerle ifade edemiyordum. Çok fazla şey bilmek istiyordum.

Bana çok tatlıymışım gibi gülümsedi. Onu suçlamak için açık ve hazırda bekleyen ağzım, ona anlayamadığım bir şekilde sevimli görünmeme neden oluyordu.

"Samantha," diyerek elini uzattı ve şefkatle, kafamdaki saçtan oluşan bulutu karıştırdı. Serin, ormansı ellerini yanan yüzümün her iki yanına koydu. O kadar güzel hissettirdi ki dudaklarımdan bir iç çekiş kaçtı ve istesem de artık geri alamazdım, cevap istiyordum.

Onun yerine o bana bir soru sordu: "Senin şimdi okul yolunu tutuyor olman gerekmiyor muydu?"

"Okul mu? Neden bahsediyorsun?"

Max yüzümü bırakıp elini cebine soktu. Kendimi bir bıçağa ya da dikenli topuz gibi bir şeye hazırlamıştım. Ama cebinden çıkan sadece ucuz, mor kılıflı, ekranı çatlamış cep telefonumdu. "Yanlışlıkla seninkini almış olmalıyım." Bariz bir yalandı. "Al."

Uzun uzun telefonuma bakarak orada durdum.

"Haydi alsana," dedi o gece otobüste cep matarasını bana doğru salladığı gibi telefonu sallayarak.

Ekranda okulun gelen mail kutusunun açık olduğunu gördüm. Bir mail vardı.

Herkese merhaba,

Daha önce bahsettiğimiz gibi bugün saat 17.00'de Acil Zorunlu Atölye çalışması için Mağara'da olun. Lütfen acele ediniz. Kulaklarınız ve gözleriniz dinlemeye hazır geliniz. Lütfen Yaraya Dokunmaya hazır olun.

Sevgiler,
Ursula

T.me/Cinciva

"Vay be," dedi Max, omzumun üzerinden okuyup yalandan şaşırmış gibi yaparak. "Sanırım hemen gitsen iyi olur."

Tekrardan saçımı karıştırdı, dünyayı sadece tek gözle görebileceğim şekilde lanet perçemimin yüzüme düşmesine neden oldu. "Biliyorsun ki Yara kendi kendine Dokunmayacaktır, Samantha."

T.me/Cinciva

33.

Hiçbir fikrim yoktu. Mağara'da ne ile karşılaşacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu. Salona nefesimi tutarak girdim. Çok uzun bir süre sonra onları görme fikrine kendimi hazırlamıştım. Mesajlarını kafamda sürekli tekrar tekrar gözden geçirdim ama onların ne anlama geldiğini ve neler olduğunu hayal etmeye cesaretim yoktu. Her ihtimale kendimi hazırlayarak kapıyı açtım–

Masalardan oluşan her zamanki kare henüz boştu. Üzerindeki parıltılı gömlek elbisesiyle Kasvet bana gülümsüyordu. Taktığı hiçbir fuları gereksiz değildi.

"Samantha," diye seslendi Mağara'nın karanlığından bana doğru. Gerçekten ve hakikaten beni gördüğüne sevinerek." Koşmana gerek yok. Gevşe. Nefes al. Tam zamanında değil, erken bile geldin." *İlk defa* diyordu gülümsemesi.

Elini elime koydu. Yalnız olduğumuz hâlde fısıldadı. "E-postanı gerçekten çok beğendim."

"E-postamı mı?" Max'in kendinden emin elyazısıyla yazdığı, Ursula'nın e-posta adresi ve şifresini hatırladım.

"Samantha, şeffaf olmakta utanılacak hiçbir şey yok. Yardım istemekte. Başka hocalar bunu... ee... zayıf bulurlardı, sanırım. Bence çok cesurdu. Cesur. Yardım etmeye hevesli, harika grup arkadaşların da öyle düşündü."

Elimi çok sıkıca sıktı.

"Yalnız olduğumuzu sanırız. Çok özel olduğumuzu sanırız. Ancak yanılırız. Şimdi e-postana gelince, *biliyorum* ki bugün bizimle paylaşacak bir eserin yok. Endişelenme. Kesinlikle utanacak bir şey yok. Senin için bugün yalnızca dinle-

T.me/Cinciva

meden ibaret olacak. Yalnızca izlemek ve belki bazı yorumlar yapmak. *Madem* bu kadar zorlanıyorsun. Ne dersin?"

Bana o kadar bağışlayıcı bir zaferle bakıyordu ki Max'in yalanını ifşa edip bir kereliğine de olsa bir çalışmam olduğunu, hatta paylaşabileceğim birçok çalışmam olduğunu söyleyecektim. Onun yerine başımı onaylayarak başımı salladım.

"Harika. Teşekkür ederim... anlayışınız için."

"İyi olduğuna emin misin, Samantha? Titriyorsun."

Oraya gelirken üşütmüş olabileceğim konusunda bir şeyler mırıldanmak üzereydim ki birdenbire arkamızda biri olduğunu duydum. Yaklaşan ayak sesi patırtılarını. Nefesimi tuttum. Alışkanlıktan çimensi parfümün, şirin tiz seslerin, şiddete varacak kadar yoğun sözlü ve fiziksel ilgi saldırısına kendimi hazırlıyordum. Ama hiçbir koku gelmiyordu ve yumuşak ayak sesleri haricinde hiçbir şey duymuyordum.

Sonra karanlıktan Caroline'ın çıkıp geldiğini gördüm. Tek başına. Gülümseyerek.

"Merhaba Ursula. Merhaba, Samantha."

Üzerinde uçuk lavanta rengi bir elbise vardı. Beyaz hırka. Küçük beyaz bir kutuyu, her iki eliyle de sıkıca tutuyordu. Paket servis Çin yemeği için kullanılan türden kutulardandı. Max'in odasında bulunanlardan.

Sandalyeye oturup bana baktığında kalbim kulaklarımın içinde atıyordu. Bana dik dik bakıyordu. Buğulu gözlerle. İfadesi, kameranın lensi kalın bir vazelin katmanıyla sıvanmış olan siyah beyaz bir filmdeki bir kadın kahramanınki gibi yumuşak ve hülyalıydı.

"Samantha, seni görmek ne kadar güzel," dedi. Sesi çok uzaktan geliyordu. Sanki sesi başka bir yerde rüya görüyormuş gibi. Gülümseyen bulutların arasında süzülüyor gibi. Hırkasında düğme niyetine insana benzeyen çörekler olduğunu fark ettim. Bu hırkayı daha önce üzerinde görmüş müydüm? Hırkası ve lavanta rengi elbisesiyle, yeni yapılmış ve karanlık-

T.me/Cinciva

ta çok açık sarı rengi görünen saçıyla bugüne kadar adaşına ya da mısır çocuklarından birine hiç bu kadar benzememişti.

"Saçına bayıldım," dedim.

Saçına hülyalı bir biçimde, sanki hâlâ orada olup olmadığına emin değilmiş gibi dokundu. Sonra bana kanımı donduran bir şekilde baktı. "Teşekkür ederim. Hâlâ bu saça alışmaya çalışıyorum."

"Süreç'in ilginç bir yan etkisi," dedi Kasvet. Son tez sömestri sırasında bu tarz değişimlerin çok görüldüğünü anlattı. Mağara'nın anneye has sarılışından ayrılıp kendi bireysel karanlık alanlarımıza çekildiğimiz bir zamandı – orada yaşayan acı, korku ve utancı edebi bir altına dönüştürmek için. Cinsel organlara iğneler batar. Saçlar demir testeresiyle kesilir, bazen de kökünden koparılır. Cinsiyetler değişken hâle gelir, yönler şaşar, beyaz insanlar soyağaçlarında başka ırklarla karşılaşırlar. Ve tabii ki bazıları çok ileri gidiyor. Zavallı genç bir adam kulağını kesmiş. Bu... çok talihsiz bir olaymış ama aynı zamanda belirleyiciymiş de. İş tarafından ihtiyaç duyulan daha derin bir Değişim için. İş, Bedel'siz gelmez.

Caroline, Kasvet'in köpeğinin önce bacaklarına atlaması ve sonra vazgeçip uzaklaşmasını umursamadan, kendi kendine şarkı mırıldanarak oturuyordu, "Summertime"ın* çarpıtılmış bir versiyonuydu. Caroline'ın saçının aslında çok açık bir mor tonunda boyandığını şimdi görüyordum.

"Seni burada yalnız gördüğüme çok şaşırdım," dedi Kasvet, Caroline'a. "Normalde hepiniz bir büyük grup olarak gelirdiniz."

Caroline kibarca gülümsedi ama hiçbir şey söylemedi. Başını öne eğip uzun uzun beyaz kutusuna baktı. Kutu ona bir sır anlatıyormuş gibi onaylayarak başını sallıyordu. Sonra bana baktı. "Samantha, soğuk algınlığı ile ilgili bir şey söylemene kulak misafiri oldum."

---

* (İng.) Yaz vakti. –*yhn*

T.me/Cinciva

Ben bunu yüksek sesle mi söylemiştim?

"Hırkamı ister miydin?" diye devam etti. Sırtından çıkarmaya yeltendi. YE BENİ sözünün göğsünün ve kollarının her yerine jiletle kazındığını gördüm. Yaralar daha taze görünüyordu, Y ve E harflerindeki kan henüz kurumamıştı. Buna rağmen küçük, beyaz, çörek hırkasını bana doğru sallarken gülümsüyordu. İstemiyor muydum? Emin miydim? Peki. Fikrimi değiştirme olasılığı için hırkasını sandalyenin arkasına astı. Sonra tekrar memnun bir şekilde bana gülümsedi. Yüzümdeki ifade kendi kendinin ödülüydü.

"Beğendin mi?" Sanki fırında pişirdiği bir tatlıdan ya da ördüğü bir atkıdan bahsediyordu. "Üzerinde çalıştığım gösterinin bir parçasıydı. Bir işbirliği. Vücut'u daha duygusal bir şekilde dahil edeyim dedim."

"Muhteşem," dedi Kasvet sanki bir çocuğun yaptığı kedi veya gökyüzü resmini över gibi, hiç rahatsız olmamış görünüyordu. "Muhteşem değil mi, Samantha?"

"Muhteşem."

"Beğeneceğini *biliyordum,* Samantha." Hülyalı gülümseyişi tüylerimi diken diken etti. Bakışlarını, parçalayacakmış gibi şiddetle tuttuğu beyaz kutuya indirdi, sonra tekrar bana baktı. Daha da hülyalı bakıyordu.

"Samantha, sana bazı mesajlar attım..."

Tavşan, bu artık hiç komik değil.

"Öyle mi?"

Sen basbayağı ortadan kayboldun.

"Evet, birkaç kez."

"Üzgünüm. Telefonu–"

"Anladım." Ama yüzünden yalan söylediğimi bildiğini görebiliyordum. "Yani, ben sadece iyi olduğuna sevindim. Endişelenmiştim." Pus daha da yoğunlaştı, sesindeki bulutlar iyice koyulaştı. Beyaz cildindeki kırmızı yara izleri ışıldayıp parlıyordu. "Belki bir ara kahve içmeye gideriz," diye devam etti. "Aradan geçen zamanı telafi..."

T.me/Cinciva

Dudağının kenarını, titreyen bir gülümsemeyle kıvrıldı. Her zamanki renksiz parlatıcısını değil, çok uçuk pembe bir ruj sürdüğünü fark ettim. *Ruj kaltaklar içindir, Tavşan.*

"Tabii," diyerek yalan söyledim.

O kadar rahatlamış bir şekilde gülümsedi ki neredeyse ona acıdım.

"Ne zaman?" diye ısrar ediyordu. "Sen ne zaman–"

Ama tekrar ayak sesleri geldi ve Caroline sessizleşti. Elindeki kutuya uzun uzun baktı. Bize doğru gelen topuklu ayakkabı seslerini duymazlıktan geldi. Her adımlarında gıcırdayarak yaklaştıklarını belirtiyorlardı. Küçük değil, yankılanan bir sesti. Ta ki o gelene kadar. Kira. O da yalnızdı. Asla yalnız olmayan Kira. Bir masal ormanında kaybolmuş gibi birilerinin koluna yapışan Kira. Kendi kapüşonu olan, koyu kırmızı, kadife bir porselen bebek elbisesi giyen Kira. Elinde beyaz bir kutu tutan Kira. Kira'nın örümcek ağı desenli külotlu çoraplarının içindeki seksi, biçimli bacaklarına sanki bir çift yılanmış gibi bakan Caroline'ı görüp sevinçten çığlık atamayan Kira. Arkadaşı Caroline'ı organ ezici bir sarılmayla sarmalayamayan ya da yanında bile oturamayan Kira. Onun yerine Caroline'ın gövdesindeki taze yaralarına bakıp gözlerini devirerek yanıma oturan Kira.

"Sam," dedi bir bebek gibi tiz ya da nefes verircesine ama derin olmayan bir sesle. Çok derindi. Gerçek sesi. Bir elini elime koyup mavi siyah dudaklarıyla bana gülümsedi. "Uzun zamandır görüşmüyoruz."

Caroline'ı tamamıyla görmezden geliyordu. Caroline da tümüyle onu görmezden geliyordu. Her ikisi de Kasvet'in deliye dönen ve onların ilgisini çekmek için çaresizce odanın ortasında daireler çizen köpeğini görmezden geliyorlardı.

"Pekâlâ, Sam, söyle bana," dedi Kira, elimi ovalayarak. Sesi daha da derinleşti, dipsiz bir kuyu gibiydi. "Nasılsın?"

O harikaymış, bu arada, öyle dedi. İş (gizli gülümseme) çok iyi gitmiş.

T.me/Cinciva

Onda farklı olan başka bir şey vardı. Kedi kulakları yoktu. Uzun, serbest bırakılmış kızıl saçları Avalon'un pusu içinde dolaşan cadı prensesinkine benziyordu.

Şimdi bana sessiz bir çaresizlik içinde bakan Caroline'a baktım. Tanrı aşkına, siz kaltaklara ne oldu böyle? Neden birbirinizi sarmalamıyorsunuz? Veya birinin kedilere dair bir anısı hakkında tatlı tatlı konuşmuyorsunuz?

"Samantha," dedi Kira kaplan gözleriyle kafa tasıma delik açarken. Son günlerde nerede saklandığımı sordu. Bana birkaç mesaj attığını söyledi.

Tavşan, öldün mü?

Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama onun yerine soluğum kesildi. Hepimizin öyle. Çünkü saçı akıl almaz bir biçimde taranmamış, kırmızı ruju yüzünde çapraz bir kesik oluşturmuş Victoria paldır küldür içeri girdi. Sanki mücevher kutusundaki balerin canlanmış ve kafayı kırmış gibi, toprak bulaşmış bir erkek atleti ve kirli bir kabarık etek vardı üzerinde. Gürültüyle bir sandalyeye kendini bıraktığında üstündeki ekşi çöp kokusu nefesimizi kesti. Kirli kucağında, tabii ki üstünde gri parmak izleri olan beyaz bir kutu vardı. Kasvet'e alçak sesli bir *selam* ve bana kaba olmayan bir gülümseme dışında hiç kimseye bir şey söylemedi. Sadece ayağının dibinde Kasvet'in köpeği ağlarken, kendi kendine sessizce bir şarkı mırıldanıyordu. Tüm sabah çamur avuçlamış gibi toprak içinde olan elleriyle kışkırtıcı bir biçimde kutusunu okşuyordu. Tüm yüzünde herhangi bir kişiyi özellikle hedef almadan sırıtan bir *siktir git* ifadesi vardı.

"Victoria. Çok neşeli görünüyorsun," diye Ursula gözlemini paylaştı.

"Ah, öyle. Çok neşeliyim."

Şimdi bana bakıyordu. Hepsi bakıyordu. Hâlâ gülümseyerek. Birbirlerini yok farz ederek. Her biri diğerinin arasında boş bir sandalye bırakarak oturmuştu. Kucaklarında bomba gibi patlamak üzere olan üç beyaz kutu vardı.

T.me/Cinciva

Ursula, Süreç'in bu zamanında, son sömestrde bütün bunlar olabilirmiş gibi odada etrafına baktı. Derken başlasak iyi olur çünkü–

Ve en çok korktuğum ses duyuldu. En yumuşak süetten bir botun sesi. Bir Shar-Pei'nin derisi gibi pahalı bir şekilde büzülmüştü. Beyaz bir aya benzer yüzü karanlığın içinden çıktı. Şey gibi görünüyordu...

...telaşlı ve özür diliyormuş gibi. Ve kırılgan. Solgun, çok solgun. Cildinden miydi yoksa siyah giymesinden dolayı mı? Bir rahibe giysisi gibi, boynuna kadar çıkan bir kaftandı. Saçları, sanki biri onu saçlarından asmaya çalışıyormuş gibi şiddetle geriye doğru toplanmıştı.

"Eleanor, geç kaldın."

Yüz hatlarının, şaşkınlık ve panikle bükülmesini izledim. Her ikisi de ilk defa olmuştu. Eleanor özür dilerken (bu da bir ilkti) ve sonra da hızla itiraz ederken, "Ama... 05.11'e kadar başlamayacağımızı söylediğiniz bir e-posta attınız," sapıkça bir sevinç içimi sardı.

"Gönderdiğim e-postada saat 05.00 dedim. Kim, niçin birilerini saat 05.11'de bir toplantıya çağırsın?"

Biraz sinmiş olan Eleanor'un kafası daha da karışmış görünüyordu.

Max'in insan parmaklarıyla klavyenin tuşlarına tak tak vurarak önce benim ağzımdan Kasvet'e yalvaran bir şekilde, sonra da Kasvet'in ağzından Eleanor'a yazarken kendi kendine bir şarkı mırıldandığını hayal ettim.

"Ama–"

"Bunları dersten sonra daha fazla konuşabiliriz, Eleanor. Sen şimdilik otur ve biz de başlayalım, tamam mı?"

Ağzını açtı, bana baktı, sonra da kapattı. Öğretim üyelerinin arasında elmas şiyazıları hakkında güzel bir şey söyleyen tek kişiyi, Önemseyen Bayan'ı kızdırmasa iyi olurdu. Eleanor'un yavaş yavaş yerine oturmasını izledim. Hiçbir özelliği olmayan köşe sandalyeye oturmasını. Siyah çantasından hafif dışarı

T.me/Cinciva

sarkan, küçük beyaz bir kutunun köşesini görebilmiştim. Ona baktığımı görünce de çantayı sandalyenin altına tıktı.

"Anladığım kadarıyla bugün hepinizin benimle paylaşacak çalışmaları var. Tabii, Samantha hariç." Onu düzeltme zahmetine girmedim.

"Tabii ki," dediler, neredeyse aynı anda. Yine birbirlerine bakmadan. Yine kendi kendilerine gülümseyerek. Hülyalı hülyalı. Kendini beğenmiş bir şekilde. Ya da Eleanor gibi gergin. Sanki her birinin sakladığı hem harikulade hem de tehlikeli bir sırrı vardı. Korkuyorum. Müthiş korkuyorum.

"Peki, kim başlamak ister?"

"Ben," dedi hepsi aynı anda. Kasvet memnun görünüyordu. Ne kadar azimlilerdi!

"Peki, niçin işimizi kolaylaştırıp sizin buraya geliş sıranıza göre gitmiyoruz? Caroline, seninle başlayalım."

Caroline ayağa kalktı. Sivri uçlu yara izleri, üzerlerine vuran spot ışıkları altında parlıyordu.

"İsmi, 'Soyulmuş,'" dedi sessizce. "Açıkçası henüz ne olduğunu bilmiyorum. Bir çeşit şiir, sanırım... Normalde şiir yazmam, ama." Gülümseyen, lavanta rengi dudaklarını ısırdı. "İlham geldi." Sayfayı tutarken elleri biraz titriyordu.

"Her neyse, gerçekten de bir şeylerin başlangıcı olabileceğini düşünüyorum."

Victoria'dan sesli bir homurtu geldi. Kira'nın bana yandan baktığını hissettim ama ben, sanki Max'in yüzüymüş gibi sevgiyle titreyen sayfaya bakan Caroline'a bakmaya devam ettim. Bir büyünün etkisi altındaymış gibi okumaya başladı.

Bir adam elinde bir usturayla oturma odasında duruyordu.

İçeri zorla mı girmişti yoksa kız mı içeri almıştı? "Soyulmuş"un isimsiz kahramanının Caroline olduğu her hâlinden belliydi. İşte kızın Byron adındaki bir çapkına olan psikoseksüel takıntısı/onun tarafından şeytani ele geçirilişi bu şekilde başlamıştı. Çayı manalı bir biçimde karıştırıyordu.

T.me/Cinciva

Kupanın içindeki kaşığın çıkardığı ses, insanın transa geçişini tetikleyen bir etkisi vardı.

Sonra.

Sonra da Müstehcen Salon'da Caroline'ın tarçın çubuğunu soyduğundaki yüz ifadesini hatırladım. Kendini kontrol etmeye çalıştığı, coşkulu performansı sırasında başını arkaya atmıştı. Sanki bir varlık tarafından ele geçirilmiş gibi göz kapakları açılıp kapanıyordu. O kelimeleri, şeftali ve krem rengi tenine kazıyan Max miydi yoksa sadece kızın koltuğunda oturup arkasına yaslanarak izlemiş, cesaretlendirmiş, dumanı tüten katran gibi gözleriyle kızı takip etmiş ve hiçbir ize sahip olmamanın, yara izi olmadan da yaralı olmanın ne yararı olacağını mı sormuştu?

Sayfayı indirdiğinde sessizlik vardı. Kimse alkışlamadı.

Kimse, *Harika, Tavşan,* demedi. Kimse ona sarılmadı. Kasvet anlamlı anlamlı öksürdü. Eleanor'un kapalı dudaklarından geldiğinden emin olduğum *kaltak* kelimesini duydum.

Caroline, memnun ve arınmış bir hâlde oturdu. Beyaz kutusunu açtı. İçinde saçının tonunda, mor renkli, şeker kaplamalı, dev bir kek vardı. Bu anlamlı tatlının farkında olan kibar beyefendinin, keki ona ikram ederkenki yüzünü görebiliyordum. Caroline sanki açlıktan ölmek üzereymiş gibi çöreği yemeye başladı. Kesik içinde olan elleriyle büyük kek parçalarını ağzına tıkıştırıyordu.

"Caroline için herhangi biri geribildirimde bulunacak mı?"

Victoria'nın bastırılmış kahkahası dışında sessizlik hakimdi. *Kaltak,* diye not düşerken Kira'nın kaleminin gıcırdaması dışında. Eleanor kana susamış bir şekilde yere gözünü dikmiş bakıyordu.

"İlginç," diye mırıldandı Ursula odayı gözetlerken, bazen sessizliğin de bir sesi olduğunu fark ederken.

"Evet," dedi Caroline. Sesi hâlâ gülümseyen bulutların arasındaydı. Her neyse. Bu tam olarak onun beklediği tepkiydi.

T.me/Cinciva

Hepimiz siktirip gidebilirdik. Daha fazla kek attı ağzına. Pembe dudaklarının her iki kenarında mor şekerli kaplama vardı. Yara izleri ışıkların altında terliyordu.

Bu arada Kasvet, geribildirim olarak basmakalıp sözler sarf ediyordu. *Bir yola çıkış.* Anlamlı bir duraklama. *Senin için olağanüstü yola çıkış. Bize sunduğun bu karanlık...* aşk. İkinci anlamlı duraklama. Hor gören bir gülümseme.

Normal şartlarda Kasvet, Caroline'ın parçalı anlatımlardan oluşan ve çok net bir şekilde hiçbir işleri olmayan, onun yerine öğleden sonraları kuruntu yapıp garip fikirlere kapılan, fırında bir şey pişirirken efkârlı davranan endişeli genç kadınlarla ilgili düz yazılarına bayılırdı.

"Ama tabii ki yola çıkmakta sakınca yok, Caroline. Arada sırada kaybolmakta."

"Kaybolmakta mı? Ama–"

"Çünkü biz bu nedenle buradayız, değil mi? Süreç aldatıcı, güvenilmez olabilir."

Birdenbire Caroline'ın gözleri yaşlarla parlamaya başladı. "Bence bir şeyin başlangıcı," diye fısıldadı. Yüzü acınacak bir şekilde Ursula'ya dönmüştü ancak o çoktan başını başka yöne çevirmişti.

"Şimdi sıra kimde?"

Kimse elini kaldırmadı. Ben dikkatli bir biçimde masama baktım; ahşabındaki damarlara, kendi dehşetim olduğunu kendime söylediğimi gizlemeye çalışarak, kendime rağmen, tikim olan hiç şüphesiz isterik gülümseyişimi gizleyerek. Nereye bakarsam bakayım gözümün yakaladığı üç beyaz kutu dehşetle parlamaya devam ediyordu. Bana göz kırpmayı bırakmayacak bir dehşet. Burnuyla dürterek. Şşşt. *Hiç mi merak etmiyorsun, Samantha?* dediğini duyuyorum kafamda Max'in sesinin. *İçinde ne olduğunu azıcık da olsa merak etmiyor musun?*

"Ben okuyayım," dedi Kira, elindeki sayfa tomarını bir infazcının listesini tutar gibi tutuyordu. İsimleri okumaya sabırsızlanıyordu.

T.me/Cinciva

"Kira, harika."

Beyaz kutusunu açarken onu seyrettim. Bir oyuncak bebek. Kadife elbise giymiş bir bebek. Bana dik dik bakan camsı kaplan gözler. Bana gülümseyen kiraz rengi dudaklar. *Şu âna kadar eğlendin mi, Samantha?*

"Bunun adı 'Kurt Kıza Rastlar'," dedi Kira. "Bu bir çeşit masal, tamamen tekrardan tasarlanmış olarak. Bence bu bir şeyin başlangıcı olabilir." Caroline'den net bir şekilde duyulabilen bir iç çekme sesi geldi. Victoria ağzıyla bir gaz çıkarma sesi yaptı. Eleanor, gözlerini yumruk gibi sımsıkı kapalı tutuyordu şimdi.

Kira daha masalını bitirmeden Çörek, "Orospu," diye tısladı. Kırılgan ruhu, kötü huylu kız kardeşleri tarafından uzunca bir süredir boğulan ve dilinin yetenekleriyle kurtsu bir yabancı tarafından sessiz hapishanesinden kurtarılan, çok güzel, kızıl saçlı, dilsiz bir kız hakkındaki masalını anlatıyor. Kurt henüz alçak bir sesle kızın vahşi derinliklerinden, kızın sihirli olduğu birçok yönünü sıralamak üzereyken, kız onun gözlerindeki birçok rengi sayıyordu. Akik. Yeşim. Cezayir menekşesi. Patlıcan moru. Ama Caroline ağlayarak odadan koşarak çıktı. Sessizlik. Kimse kıpırdamadı. Gülsem mi, ağlasam mı, yoksa çığlık mı atsam bilemedim. Onun yerine hâlâ bana bakan oyuncak bebeğe baktım. Gizemli bir şekilde gülümsüyordu. Kira devam etmek için tam ağzını açmıştı ki Kasvet onu ustalıkla durdurdu, kesinlikle bir ilkti bu. "Teşekkürler, Kira. Bence *ana fikri* aldık."

Bir şeylere gebe, o kadar anlamlı bir duraklama oldu ki doğurdu, yavrusunu yedi ve tekrar gebe kalarak karnı büyüdü. "Bence sen, bize tartışmamız için gereğinden de *fazla* malzeme verdin." Hepimize sorgulayıcı ve yoğun jinekolojik bir şekilde baktı. *Eee?*

"Nefret ettim." Şimdi karanlıktan çıkan Caroline'dan geldi bu. Ağzı hâlâ inanılmaz bir biçimde saçının rengiyle uyumlu olan şeker kaplamasıyla sıvanmış hâldeydi. "Çok *türetilmiş*."

T.me/Cinciva

"Türetilmiş mi, Caroline? Bu çok şey bir–"

"Çalınmış! Masallardan. Bu da çok yanlış bir şey ve ona da pek yakışır bir durum."

"Buna *edebi uyarlama* denir, alo?" dedi Kira oyuncak bebeğinin kan kırmızısı saçını okşayarak.

Caroline burnundan soluyordu "Buna hırsızlık denir. Öykü hırsızlığı."

"Bunu detaylandır," dedi Kasvet.

Caroline başını salladı. "Yapamam." Gözlerinde yaşlar vardı. Biraz daha kek yedi.

"Başka? Victoria, evet, seni dinleyelim."

"Ben *nefret* etmedim," dedi Victoria, kollarını rahat bir biçimde kavuşturmuştu. "Sadece ezikçe, aptalca ve hiç ilgi çekici olmadığını düşündüm."

Kasvet yüzünü ekşitti. Rahatsız görünüyordu. Rahim'de ondan, Anne'den gelmeyen bir acımasızlık olmamalıydı. "Daha spesifik olabilir misin?"

"Hayır," diye tükürürcesine konuştu, Kira'yı baştan aşağı süzerek. "Bu genel bir intiba."

"Samantha? Eleanor?"

Beni suçlayan oyuncak bebeğin camsı gözlerine gözümü dikerek baktım. Beni suçluyor muydu yoksa onaylıyor muydu?

Başka yöne baktım. "Hâlâ sindiriyorum."

"Şunu söylemeliyim, Samantha, ben de bugün tıpkı senin gibiyim. Ben de sindiriyorum." Ellerini sanki bizim için dua ediyormuşçasına birleştirdi.

"Peki, kim–"

"Ben," diye girdi Victoria. Ayağa kalktı ve beyaz kutusunu sıranın üzerine boşalttı.

Kutudan kelimeler yuvarlanarak masaya ve yere döküldüler. Bir. O. Bu. Çünkü.

Megolomanca. Penis. Güvercin.

Manyetik şiir. Gözlerimi kapadım. Max'i büyük bir ciddiyetle bir torba dolusu kelimeyi ona verirken hayal ettim.

T.me/Cinciva

Victoria kırışık bir sayfayı havada tuttu. "Pekâlâ, bu bir vinyet."

"Sürpriz sürpriz," diye fısıldadı Kira kulağıma.

"Pardon?" dedi Victoria. "Sen ne halt dedin? Ne söyledin orada öyle fısıl fısıl küçük bir orospu gibi?"

"Ben hiçbir şey söylemedim, değil mi, Samantha?"

Kira destek vermem için bana döndü ve masum bir şaşkınlıkla baktı.

Hud adında deneysel bir pornocu/çöpçü. Deneysel bir balerin. Çöplükte aralarında geçen şey, kusursuz bir homurtu şiiri şeklinde ifade edilen, nefsin tam anlamıyla yok edilişiydi. Garip bir şekilde manyetik olan kelimelerle vurgulanıyordu. Uyluk. Sızdırma. Yaratılış.

Bitirdikten sonra Victoria kuklacısı tarafından azat edilmiş bir kukla gibi sandalyesine yığıldı. Sanki üstümüze başımıza içtiği çorbayı kusmuş da beğenip beğenmediğimiz fikriyle bizi baş başa bırakmış gibiydi. Bundan daha da umursamaz bir hâlde olamazdı. Parmaklarıyla kucağındaki kelimeleri çok daha şefkatle düzenliyordu. Boğazımdan yavaş yavaş yükselen gülme/çığlık atma/ağlama isteğim sonunda öylesine bir patlama noktasına geldi ki ellerimle yüzümü gizlemek zorunda kaldım.

"Yorum yapmak isteyen birileri var mı?"

"Yalancı," diye hırladı Caroline. "Sen bir yalancısın. Ve aynı zamanda korkunç bir yazarsın. Kan *saati*? Akıl *ayı*? Kusura bakma ama bunlar *ne* anlama geliyor?"

"Caroline!" diye azarladı Kasvet.

"Anlamıyorsan bu *benden* kaynaklanmıyor, Caroline!"

"Kesinlikle senden kaynaklanıyor!"

"*Ben* bir şey söyleyebilir miyim?" Kira gerçekten de elini kaldırdı.

"Tabii."

"Ne zaman Victoria'nın vinyetlerinden birini okusam ken-

T.me/Cinciva

dimi çok aptal hissediyorum çünkü onları anlamakta çok güçlük çekiyorum. Sonra da kendimi suçluyorum. Kira, bu senin *anlayamayacağın* kadar zor bir şey olmalı diye düşünüyorum. Hiç şüphesiz, *sen* bir şeyleri kaçırmış olmalısın. Yine de içimdeki o küçük ses bana hep şunu dedi: *Hmm, bu nasıl bir saçmalık, Tanrı aşkına? Bunun hiçbir anlamı yok. Bu safmış gibi duran, bilinçli olarak anlaşılmaz bir hâle sokulmuş bir yazı ve Victoria'dan başka hiç kimse bunu anlayamaz.* Hatta bunu anlayabilmem için Victoria'nın şımarık, paramparça, tembel, yapmacık, küçük aklının içinde yaşamam gerekir ve biz hariç, *ben* hariç, bunu yapmaya istekli olacak kim olabilir ki? Koca bir gece Victoria şifre çözücüsü ile çalışmaya? Kim bunu yapmayı umursar ki? Ve o zaman da SÖYLE GİTSİN diye çığlık atasım geliyor. NE OLDUĞUNU SÖYLE. TANRI AŞKINA BANA BUNUN NE ANLAMA GELDİĞİNİ VE O ADAMLA TAM OLARAK NE YAPTIĞINI SÖYLE."

O kadar derin bir sessizlik çöktü ki gürültü sayılabilirdi. Beyaz gürültü. Bu sessizliğin derinliklerinde bir kahkaha duyuyordum. Max'in kahkahasını. Tırnaklarını gökkuşağının tüm renklerine boyadığı, insana ait yumruğunun ardında.

"Sanırım söylediğim şey," diye devam etti Kira, daha alçak bir sesle, "artık anlıyorum. Kendime bir okur olarak daha fazla güvenmiş olmam gerekirdi. Benim okur olarak içgüdülerim çok ama çok değerli. Ve Victoria'ya beni bu konuda aydınlattığı için müteşekkirim. Beni okur olarak kim olduğum konusunda eğittiği için. Bunun için çok teşekkür ederim, Victoria."

Victoria, Kira'ya çok sıcak bir şekilde gülümsedi ve masanın altında, bacaklarını uyluğu boyunca devam eden morlukları gösterecek şekilde açtı.

"Rica ederim, Kira."

Yanımda oturan Kira yaşadığı şoku zar zor bastırdı.

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı Caroline. Başı ağrıyormuş gibi gözlerini kapattı. Bu sözleri kimin için söylediği belli değildi.

T.me/Cinciva

"Ben de," diye fısıldadı Kira, Victoria'nın sanki birileri vurmuş gibi moraran bacaklarından gözlerini alamayarak.

"Sen bütün bunlar hakkında ne düşünüyorsun, Samantha?"

Şimdi hepsi yalvarırcasına bana bakıyordu. Max'i düşündüm. Hepsinin üzerine, sırasıyla bir gölge düşürdüğünü. Sadist'i, Sinsi Tanrı'yı, Çöpçü'yü oynadığını. Onların oturma odalarında, banyolarında oturup *The Bachelor* dizisinden bir bekâr gibi gülümsediğini. Sivri tırnakları arasında bir gül tutarak. Her birine küçük, beyaz bir kutu vererek. *Bu sensin.* Ve sonra da onların çeşitli iç çamaşırlarını elediğimi, renklerine, kesimlerine, hissiyatlarına derinden ve dayanılmaz bir şekilde aşina olduğumu, ayrıca Spotify'daki seks sırasında çalınacak listelerindeki tüm şarkıları bildiğimi hissettim. Caroline'ın şeftali tüylü cildinde usturayı gezdiren ve Victoria'nın uyluklarındaki etine dişlerini geçiren benmişim gibi. Pelüş midillilerini kızak şeklindeki yataklarından ben düşürmüşüm, başucu kitaplarının yere saçılmasına ben neden olmuşum, melatonin ve Valium haplarını yerlere ben dökmüşüm, çekmecelerindeki toz tutmaya başlamış vibratörlerinin yuvarlanmasına ben sebep olmuşum gibi. Sonra da tek boynuzlu at biçimindeki lambayı söndüren benim elim olmuş gibi. Yırtılmamış dudaklarımda yer edinen bir zafer nidasıyla, onlara tekrar tekrar küçük düşürücü kelimeler söylerken yatak odalarının açık pencerelerinden gelen meltem cildimi serinletiyormuş gibi.

Midem bulandı. Korkunç derecede midem bulandı.

"Pekâlâ, bu çok harika," dedi Kasvet, sessizliğimi sanki yere düşmüş bir meşale gibi yerden almıştı. "Bu tip zor sohbetler. Çok *aydınlatıcılar, çok değerliler.* Bizi nasıl da açıyorlar. Yara'ya dokunuldu ve kanıyor. Yine de bugünkü eserlerinizdeki erkek egemen meyiller konusunda biraz endişeliyim. Bunu fark ettin mi, Samantha?"

"Evet."

"Kadın hikâye yazarı olarak bu seviyede ve bu mevkide ya-

T.me/Cinciva

zarken buna dikkat etmemiz gerekiyor. Gerçekten de bir *erkek tarafından* 'kurtarıldığımız' konusunda bir hikâye mi icra etmek istiyoruz? Bir *erkek* sayesinde mutluluktan mest olduğumuz? Anlaşılan, aynı *erkek* tarafından. Kim aynı şeylerin hem bizi kurtarıp hem mest edip hem de aydınlattığını söylüyor ki? Gerçekten bunun 'eser' olmasını istiyor muyuz? Burada, Warren'da geçirdiğimiz zamanın meyvesi olmasını istiyor muyuz? Eserin sadece pijama partilerinin bir malzemesi olmamasını umarız. Samantha, sen de aynı fikirde değil misin?"

Hepsinin dik bakışları üzerimdeydi. Kira oyuncak bebeğini okşayarak, Caroline ise asık suratlı bulutların arasından bakıyordu bana. Victoria hâlâ sırıtıyordu ve sıkılıyormuş gibi yapıyordu ama kızgın olduğu belliydi. Evet, Samantha?

Bütün bu süre boyunca sessiz kalan, hâlâ kapalı olan kutusunu elinde tutan, onu kollarken bana bakan, tıpkı alevin üzerindeki bir mağara adam düşmanı gibi olan Eleanor'a baktım. Elmas ile kazınmış ve içinde Tanrı bilir ne olan şiyazısı hâlâ kucağındayken.

"Sanırım herkesinkini duymam gerekiyor," dediğimi işittim.

Eleanor bana baktı ve ruhunun öfkeden tısladığını hissettim.

"Pekâlâ Eleanor, *umarım* sen de bir *çocuk* hakkında yazmamışsındır," dedi Kasvet.

Eleanor birdenbire gülümsedi. "Tabii ki hayır, Ursula. Ben asla bu kadar aptal olamam. Ama anladığım kadarıyla yanlış hikâyeyi getirmişim," dedi bana bakarak. "Benim hatam."

"Eleanor, bu hiç senlik bir davranış değil."

"Evet, öyle olduğunu biliyorum. Özür dilerim. Bir daha olmayacak."

T.me/Cinciva

34.

Eve vardığımda Max'i arka bahçede çite dayanmış, kafasında Kira'nın kedi kulaklarıyla sigara içerken buldum. Çimin boş kalmış kısmına bir şeyler dikmekten bahsediyordu. Tanrı bilir ne dikecekti. Beni görünce gülümseyip viski kadehini havaya kaldırdı. Ah, çok rahattı. Havalı erkek duruşunu koruyordu. Sahneden sonra, üzerinde sıçramış sahte kan lekeleri ve ter içinde kalmış laboratuvar önlüğü, gözünden akan sahte kan damlaları olan black metal bateristi eski erkek arkadaşımın yavaş yavaş yanıma yaklaşmasını düşündüm. Öğrenmek için canını vermeye hazır ama soramayacak kadar kendini ağırdan satan.

"Eee, Atölye nasıldı, Samantha?"

Çok fazla yalan uyduran ağzına gözümü diktim. Kızların pembe beyaz vücutlarının Tanrı bilir hangi kısımlarını elediği ellerine.

"Aydınlatıcı," dedim.

"Aydınlatıcı," diye mırıldandı, düşünceli bir vaziyette sigarasından bir fırt çekti. Hah. Tam olarak beklediği sıfat değildi ama–

"Onlara ne yaptın sen?" diye patladım.

Bana baktı. Kafası karışmış görünüyordu. Hayal kırıklığına uğramıştı. Açıkçası biraz sinirliydi.

Duman ağzında yavaşça tütüyordu. Doğrudan yüzüme üfledi.

"Senin bana söylemen gerek."

Gözünü bana dikti, otoriter görünme çabama, saklamaya çalıştığım çaresiz yalvarma hâlime baktı, homurdandı ve başını başka yöne çevirdi. Başını sağ sola salladı. Bu sefer küstah bir havayla sigarasından bir fırt daha çekti.

T.me/Cinciva

"Bunu öylesine açıklayamam, Samantha. Bunu şeye açık bırakmak istedim, yoruma."

Yorum sözcüğünü sarf edince hafif gülümsedi, belki kendi dehasındaki kilit anları hatırladığı için.

"Bana ne yaptığını söylemelisin. Tam olarak ne yaptığını."

"Öyle mi?"

Şimdi öfkeliydi. *Biraz bile incinmedi, Samantha.* Ben onun tek kişilik seyircisiyim, bunu fark etmiyor muydum? Bu şeye sarf ettiği çabayı, planlamayı. Açıkçası benden çok etkilenmemi bekliyormuş. Onun yerine, burada kalkmış küçük, rahatsız edici detaylar hakkında soru soruyor ve çok daha kötüsü, açıklama bekliyormuşum.

"Yani *sana tam olarak her şeyi söyleyeceksem* ne diye uğraşayım ki? Eğlence bunun neresinde? O zaman ne diye sanatla uğraşayım ki?"

"Ben senden asla şey yapmanı istemedim..." ve sonra da dikkatim dağıldı.

Bana daha çok yaklaştı ve kaşlarını kaldırdı. *Neydi o?*

Dudağımı ısırdım ve yüzümün kızardığını hissettim.

Ay ışığı boynuna düşecek şekilde başını geriye atarak güldü ve başımı kaldırdığımda, keskin kenarından sapına kadar balta dövmesinin tamamını görebildim. Sonunda gülmeyi kestiğinde bana şefkatle baktı. Sevgi gibi bir şeyle. Ah, Samantha.

Bakışımı aşağı ayakkabılarıma, içinde durduğum çamura eğdim.

"Hepsinin sana âşık olduğunun farkında değil misin?" dedim yumuşak bir biçimde ama suçlayarak. Resmen çamuru suçlamıştım.

Başımı kaldırıp ona baktım.

Omuzlarını silkti. "Onlar için sevindim," diye mırıldandı. Bu haber ona hiç ilginç gelmedi. Süreç'in, İş'in kaçınılmaz kayıpları. Yumurtaları kırmadan omlet yapamazsın, falan filan.

"Ama onlar sanki... ele geçirilmiş gibi davranıyorlar."

T.me/Cinciva

Hülyalı bir biçimde gülümsedi. "Onlar artık her halükârda serbest kaldılar... birbirlerinden."

"Onlar tehlikeliler, biliyorsun," dedim bugün Atölye'de yoğun duygularla ve öfkeyle değişen parlak yüzlerini hatırladım. Bir de çatı katındaki kendi Atölyelerimizde. Baltalı olanlarda.

"Korkuyorum," dedi alçak bir sesle. "Gerçekten."

"Ben ciddiyim."

"Ben de. Bak gözlerimin içine. Ne kadar korktuğumu gördün mü?"

"Onlarla yattın mı?"

Suratını ekşitti. "Öğğ."

"Onlara kur yaptın mı?"

"*Kur yapmak mı?*" diye tekrar etti. Öğğ. "Sana söz veriyorum ki onlara *kur yapmadım.*"

"Onları *incittin* mi?"

Tanrım, bu soru onu bunalttı. *Haydi, Samantha. Yara izlerini kendi gözünle gördün. Morlukları, ısırıkları, saçları, boşluk gibi gelen sesi, alo?*

Ama Max istifini bozmadı. "Neyim ben, Samantha? Bir canavar mı?"

Evet. Ve ben de senin ipini çözüp dünyaya saldım.

Gözlerini görememek beni çıldırttığı için gözlerine düşen saçları kenara çektim. Bu Caroline'ın bana yaptığı şeydi. Kaltak perçemimi kıvrımlı bir taca çevirerek ve yüzümden çekerek örmüştü. *İşte böyle, Tavşan.* Ancak tam da ben, her daim saklı tek gözünün önündeki perdeyi çekerken içgüdüsel olarak elime vurdu. Büyük bir kedi gibi bana hırladı. Korktuğumu görünce de gülümsedi.

Yüzümü eldivensiz ellerinin içine aldı. Yüzümdeki bu gerçek insan elleri boyun eğmem için benim aklımı çelemeyecekti. Avuçlarının içindeki çizgileri ve her şeyi hissedebiliyordum. İçgüdüsel olarak sıcaklığından dolayı gözlerimi kapattım.

"Samantha," dedi. "Zevk aldın mı, almadın mı?"

T.me/Cinciva

Kendilerini ve birbirlerini aşağılamalarından mı? Birbirlerine bağırmalarından mı? Sadece kendi pembe beyaz, yara izleri ve çürüklerle dolu, şekerden şişmiş vücutlarına sarılmalarından mı? Bir tür aşk transında yazmış olmaları gereken, özellikle korkunç olan çalışmalarını okumalarından mı? Onlarla dalga geçen bir çalışmadan ve sevgiden mi? Kasvet tarafından azarlanmalarından mı?

Ben, *hayır, zevk almadım*, derken Max benim yerime başımı onaylarcasına salladı.

"Ava ne olacak?" diye sordum.

Yüzümü bıraktı. Bay Aşırı Ciddi oldu. Trençkot cebindeki bombasıyla Christian Slater gibi. Babun kalpli Christian Slater.

"Ne olmuş Ava'ya?" dedi Max.

"Bilse üzülmez mi?"

"Tam olarak neyi bilse, Samantha?" Bana yüzüm kızarana kadar baktı.

"Siz orada ne hakkında fısır fısır konuşuyorsunuz bakalım?" diye bağırdı Ava. Ava, rahip rakunlarla birlikte çatıdaydı. İç Beni'siyle çok haşır neşirdi.

Max, Ava'ya sanki güneşin kendisi oymuş gibi başını kaldırıp baktı.

Tek ihtiyacı olan şey, ince dallardan oluşan bir buketti. Yumuşak bir renk efekti. Gökyüzünün yarılıp saçından kirpiklerine, oradan da küçük derecikler hâlinde keskin birer bıçak gibi yanaklarından aşağı süzüldüğü, spot ışığıyla aydınlatılan filmlerdeki yağmurun başına yağmasıydı. Ağlıyor muydu yoksa yağmurdan mı öyle görünüyordu? Bunu asla öğrenmeyecektik. Zaten etrafımızda yükselen aşk şarkısını dinliyorduk.

Akşam yemeğinde, sofranın öbür ucundan Max'e bakıyordum. Max. Tristan. Byron. Hud. Icarus. Her ne haltsa adı. Her şeye rağmen yiyip bitireceğim av eti yahnisini bize servis edişini seyrederken. Benim için siyahımsı bir şarabı kadehe dökerken. Belki benim sahip olacağım tek çocuk buydu. Hem benim

T.me/Cinciva

hem değil. Kendi bilinemez iradesiyle bir bütün. *Gerçekten o kadar da bilinemez mi, Samantha?* Ava'ya dönük olmasına, hep Ava'ya dönük olmasına rağmen bana yüzünün yan tarafıyla bana böyle söyler gibiydi. Gerçekten ne kadar güzel olduğunu biliyor muydu? diye sordu ona Max milyonuncu kez.

Kes sesini dediğini duydum ama onun kes sesini demesi, *Susma. Asla, lütfen*, demekti. Max, ona benim söylemeyi asla düşünmeyeceğim şeyler söylüyordu. Benim üstünü çizdiğim bütün satırların Max'in dudaklarından döküldüğünü duyuyordum. Akşamdan kalma olduğum sabahlarda eve giderken tavşan heykeline ve ağaçlara fısıldadığım şeylerdi. Hikâyelerinin başlangıçlarıyla doluydu. Yüksek sesle söylenmeyecek kadar ezik şeylerdi. Max bunları benim daha önce duyduğumu bildiğim bir sesle söylüyordu. Alçak sesle. Kendinden emin. Daima kendi içinde gülerek. Ciddi olup olmadığını asla bilemiyordunuz.

"Ben ciddiyim."

Ava bayılmıştı buna. Sabahları vakti açan bir çiçek gibi, ona karşı savunmasızdı. Çoktan bir tülle gizlenmiş yüzünü bir de siyah dantelli bir eldivenle örttü. Benim arkadaşım. Benim bir tanecik arkadaşım. Uyarmalıyım. Onu uyarmam gerek. Daha fazla siyah şarap içtim ve gölgesini bizi tüketmeye başladığında gözlerim ağırlaştı. Ona soru sormak istiyordum. Ne istiyorsun? Benden? Arkadaşımdan? Düşmanlarımdan? Gerçekten, karda bir tavşan için fazlasıyla iri olan, iki büyük iz bırakarak Düşes'in oturma odasından gözlerimin önünde zıplayarak uzaklaşan, o iğrenç minik şeyden mi türedin? Yoksa başka bir hayvandan mı? Kendi ellerimle yaptığım bir canavar mısın? Ama dudaklarım kapalı kaldı. Daha çok şarap içtim. Oturma odasına giderken onları takip ettim. Dans etmelerini seyrettim.

Ava'nın Campari ve sodasını içiyordum. Yarı yarıya içtiği sigarasını dudağıma götürdüm. Ava'ya bakarken Max'in yüzü ruhumu utandıran bir biçimde aydınlandı. Yüzü açıkça âşık

T.me/Cinciva

birinin yüzüydü. Ava'nınki de öyle miydi? Onunki daha çok yavaş yavaş çözülen bir yumruk gibiydi. Tamamıyla açılabilirdi. Ya da açılmazdı. Görecektik.

Müzik onlara yön verirken vücutlarının yaklaşıp uzaklaşmasını izledim. Öpüşmelerini izledim. Dudaklarının birbirleri için açılıp kapanmasını izledim. İçimdeki bir şey de açılıp duruyordu. O kadar çok açılıyordu ki, içimdeki her şey dışarı fırlayıp çıkabilirmiş gibiydi. Aynı anda hem korkulu hem de heyecanlıydım.

Vücutlarının arasındaki pencerede kendi yüzümün yansımasını görüyordum. Yanaklarım Ava'nın kokteyli yüzünden kıpkırmızıydı. Çok sersem ve mutluydum. Dudaklarımda saf mutluluk vardı. Hiçbir şeyin ona dokunamadığı, şiir bulutunda bulunduğu zamanki Jonah gibi görünüyordum.

Pencere camında beliren başka bir yüz daha vardı. Dışarıdan içeri bakıyordu. Sanki hep oradaydı da ben yeni görmüştüm. Bu Düşes'ti. Bana, Ava'ya ve Max'e bakıyordu. O da gülümsüyordu. Ancak bu farklı türden bir gülümsemeydi. Öfkeli. Bilgiyle doyurulmuş. İntikam için kendini hazırlayan.

Çığlık attım.

"Samantha?! İyi misin?" Bunu, hızla yanıma gelen Ava söylemişti. Max'in kontrol etmeye gittiği pencereye doğru işaret ettim. Ancak Düşes karanlıkta kaybolmuştu.

Artık karanlıktan başka bir şey yoktu. Sadece benim yaşadığım yerde asla böylesine parlamayan bir ay. *Çünkü ay senin yaşadığın yerden nefret ediyor, hatırladın mı?*

Düşes oradaydı. Bundan emindim. "Oradaydı."

"Kim? Kim oradaydı?" diye sordu Ava.

"Yok bir şey, hiç kimse. Sadece bir göz yanılmasıydı. Muhtemelen. Ya da halüsinasyon. Benim için uzun bir gündü. Belki yatsam iyi olur."

"Evet," dedi Max, "belki de iyi olur."

Biraz sonra telefonuma gelen mesaj şuydu: *Sen hastasın.*

T.me/Cinciva

Ava ile çatıdan aşağı bakarak bahçede duran Max'i izliyorduk. Üzerine düşünüp durduğu çimli parçaya eğilmişti. Bu sabah pencereden bakarken hava sonunda başlamak için yeterince sıcak demişti. Alçakça, diye düşündüm.

Neye başlamak? diye sordum, en kötüsünü hayal ederek.

Bir şeyler ekmeye, diye cevap verdi.

Neyi ekmeye?

Tohum.

Max'i toprağa arsenik dökerken hayal ettim. Tüm çimleri ve otları tutuştururken. Çimenlik alana bir büyü yapıp çimlerin boyumuzu aşana kadar uzayıp dolanmasını ve bizi gömmesini. Dürüst olmak gerekirse çimenlik ya da herhangi bir şey ile ilgili niyetinin ne olduğunu bilmiyordum.

Niyetim mi? diye tekrar etti geçen gece ona sorduğumda – onunla yüzleştiğimde!– sarhoşken, oturma odası olduğu gibi etrafımızda dönerken. *Oturma odası dönmüyor, Samantha, dönen sensin.* Beraber dans ediyorduk ki bunu neredeyse hiç yapmazdık. Çünkü birbirimizin ayaklarını öldürüyorduk. Çünkü Max sola gittiğinde ben de sola gidiyordum. O sağa gittiğinde ben de sağa gidiyordum. *Bombok bir gösteri,* dedi Ava koltuğundan doğru. *Sizler bunu yaparak para bile kazanabilirsiniz. Eski okulumda bu yaptığınızı yiyip bitirirlerdi.*

Belli ki benim *niyet* sözcüğünü kullanma tarzım Max'i oldukça eğlendirmişti. Çok büyük bir kahkaha patlattı. Benim *NİYETİM. BENİM* niyetim.

Peki? dedim. Ben hiç de eğlenmemiştim. Bilmek zorundaydım. Mutlaka. Kahrolası bir dakikalığına renk değiştirmeyi bırakmasını dilediğim Max'in gözlerinin içine baktım.

Ancak bundan, yani çaresizliğimden dolayı bile eğlenmiş görünüyordu.

Bilmiyorum, Samantha, nedir onlar? dedi Max.

Ortalık son birkaç gündür tuhaf bir şekilde sessizdi. Tavşanlardan mesaj yoktu. Lale yoktu. Trol yoktu. Balta yoktu. Kol-

T.me/Cinciva

larını açmış hayalet yoktu. Telefon aramaları yoktu. Sadece Aslan'dan Kasvet'in de eklendiği bir e-posta gelmişti. Konu satırı: *Kontrol görüşmesi.* Ardından üç nokta yan yana. Mesaj kısaydı. *Korkarım ki seninle şu aşamada bir görüşme yapsak iyi olur. Bu akşam 7'de Mağara'da lütfen.* Bitiş cümlesi yoktu. Soğuk bir, *İyi günler,* bile yoktu. Ancak mesajını takip eden beyaz alan benim hakkımda düşündüğüne emin olduğum her şeyi söylüyordu. Teziyle ilgili irtibata geçmesi gerekenin benim olmam gerektiği. Bunun benim görevim olduğu, onunki değil, alo?

"Boş ver, gitme," dedi Ava sigarasını yakıp İç Beni'yi bana uzatırken.

"Yapamam."

"O zaman benim adıma koca bir siktir çek. Ona, benim sevdiğim hiç kimseyle uğraşıp hayatta kalamayacağını söyle."

"Beni seviyor musun?"

"Ne biçim bir soru bu. Tabii ki de. Kimse seni benim gibi sevemez." Bana gülümsedi. Oldukça samimiydi. Tüm ruhuyla. Ruhu, kendini bana bir elin açık avucu gibi açmıştı.

Ava, seni seviyorum.

"Ava, Max gerçek değil." Sözler ağzımdan dökülürken tam önümüzdeki, üzerlerinden su damlayan ağaçlara baktım.

"O *gerçek değil* derken ne demek istiyorsun?"

Derin bir nefes aldım. "Yani, onu ben yarattım."

Güldü.

"Ciddiyim," diye fısıldadım.

"Onu sen yarattın," diye tekrar etti.

Başımla onayladım. "Evet. Bir tavşandan," dedim gözlerimi kapatarak. Tüm bunlar çok korkunçtu.

"Onu bir tavşandan *yarattın.*"

Yine başımla onayladım. "Benden nefret etme," diye yalvardım. "Lütfen benden nefret etme."

"Samantha, bana bak. Tanrı aşkına neyden bahsediyorsun?"

T.me/Cinciva

Bunun üzerine ona anlattım. Her şeyi. Tavşanları. Çocukları. "Atölye"yi. Ava gittikten sonra neler olduğunu. Bu çocuğu nasıl yarattığımı, ancak tavşan çocuk gibi olmadığından bunun farkında olmadığımı da. Hem de hiç. Diğerlerinden çok farklıydı. O kadar gerçek gibi görünüyordu ki ben bile onun o anda bir tavşan olduğunu anlamamıştım. Ta ki sonrasına kadar. Ama o zaman çoktan Ava'yla birlikte olmaya başlamıştı bile. Ama Ava'ya Tavşanlarla da seviştiğini söyledim. Onlardan intikam alabilmek için. Onları sevdiğinden değil. Max onlardan nefret ediyor. Çünkü ben onlardan nefret ediyorum. Bu da çok mantıklı. Neyse, galiba bıraktı zaten. Yani onlarla sevişmeyi. Emin değilim. Onlar hâlâ ona âşık olabilirler. Ona öfkeli olabilirler. Kesinlikle kızgınlar. Muhtemelen bir komplonun peşindeler. Bak, her şey çok belirsiz. Bu bir niyet meselesi. Herkesin ne istediği ile ilgili bir mesele, tüm bunların nereye varacağı ile ilgili. Tek bildiğim hepimizin çok büyük bir tehlike içinde olabileceğimiz ve tüm bunlar benim kabahatim.

Ona bunları gözlerimi uçuk yeşil tomurcuklarla dolu ağaçlardan ayırmadan söyledim. Hâlâ aşağıda, bahçede kürekle toprağı kazıyan Max'e bakmaya cesaret edemiyordum. Küreğiyle toprağı ters çevirdiğini duyabiliyordum.

Ava hiçbir şey söylemiyordu. Öldü mü? Sözlerimle onu öldürdüm mü? Hayır, Ava'nın yanımda sigara içerken sessizce nefes alıp verdiğini duyuyordum. Nabzı, yağmur kokulu parfümünün yayılmasını sağlıyordu. Ancak ona bakmaya cesaretim yoktu.

"Peki," diye sordum, dayanılmaz bir sessizlikten sonra, hâlâ pıtır pıtır su damlatan ağaçlara bakarak, "bir şey söylemeyecek misin?"

"Ne hakkında?" dedi. Ses tonu çok donuktu. Ürkütücü derecede donuktu.

"Biraz evvel söylediklerim hakkında?"

Max'e bakıyordu; geniş, ağaca benzeyen gövdesi uğraştığı

T.me/Cinciva

şeye doğru eğilmişti. Küreği tutan yaralanmış kollarına. Muhtemelen teri de ormansıydı.

"Bence sen muhteşem bir sanatçısın. Yarattığın eseri alkışlıyorum." Ava bana baktı ve ifadesiz yüzünde bir gülümseyişin belirdiğini gördüm.

"Ne? Ava, hayır, bu söylediklerim gerçek. Gerçek bu. Yani, biliyorum kulağa manyakça geliyor..." Kendi sesimin manyak tınısını duyduğumda sustum.

Ona bakmak için başımı çevirdim ama o aşağı doğru, Max'e bakıyordu. Max artık eğilmiyordu. Dimdik ayaktaydı. Aşağıda durduğu yerden Ava'ya bakıyordu. Bize el sallıyordu. Ava'ya.

İkimiz de onun bize el sallayışını izliyorduk. Bir gözünü kapatan koyu renk saçlarını. Ciddi yüzünü. Sürekli olarak el sallıyordu. Eli başının çok üstündeydi.

Ava önce ona, sonra bana baktı. Ava bana o kadar uzun süre yoğun bir şekilde baktı ki yüzümü başka yere çevirmek istedim ama çeviremedim. Sonra yüzündeki ifade değişti. Yüzündeki keyifli gülümseme soldu ve gözlerinde çok kötü bir şey uyandı. "Samantha–"

"Çok üzgünüm," dedim aceleyle, sözünü keserek. "Bu hikâyeyi nereden uydurduğumu bilmiyorum. Çılgınca. Sanırım hâlâ çok dağılmış vaziyetteyim." Başımı sallıyordum. Ona baktım.

Yüzündeki ifade hâlâ duruyordu. Ondan önce yüzünde olan o keyif geri gelmedi. Benim tahammül edemediğim bir biçimde gözlerini bana dikmişti. Kaltak perçemimin düşmesine izin vererek bakışımı ondan başka yöne çevirdim.

"Senin şu an yolda olman gerekirdi. Görüşmen için," dedi.

Artık gitmemem gerektiğini düşünmüyordu. Bakışları üzerimde, merdivenden aşağı oldukça sakar biçimde inmeye başladım ve birden içimi çok korkunç bir his kapladı. Durup arkama bakarken birden ayağım kaydı ve neredeyse düşüp kendimi öldürüyordum.

Ava ise bana bakmak yerine hâlâ Max'i izliyordu.

T.me/Cinciva

"Ava."

"Ne?"

"Hiç," dedim. Ama kımıldamadım. Ayaklarımın altındaki kiremitler çatırdıyor ve yine ayağım kayacakmış gibi hissediyordum, ama tüm bunlara rağmen Ava'yı bırakmak içimden gelmiyordu.

"Burada olacak mısın? Döndüğümde?" diye sordum.

Gülümsedi. "Tabii ki burada olacağım. Nereye gidebilirim ki?"

T.me/Cinciva

35.

"Merhaba?" diye seslendim Mağara'da. Duyduğum tek şey ıslak duvarlardan geri yankılanan sesimdi. Hava her zamankinden daha karanlıktı. Bugün rahime benzer bir sıcaklık yoktu. Saat 7.00'de dememiş miydi? Ama Mağara'da saat yoktu. Mağara'da ışık yoktu. İçeri girerken kullandığım kapı bile karanlığa karışmıştı.

"Merhaba?" diye tekrar seslendim.

Ses yoktu.

"*Alan*?"

Cevap yoktu. Sadece kendi sesimin yankısı vardı. Sürekli onun adını söyleyip duruyordu.

Muhtemelen seninle taşak geçiyor. Seninle taşak geçmeyi sever, hatırladın mı?

Onu beklerken ve siluetini karanlıkta ararken kalbimin küt küt atmaya başladığını hissettim. Sessizlik ve karanlık Aslan'ın muhakemesinde birleşiyordu. Pedagojik ve Psikoseksüel stratejisinde. Şık siluetinde. O bahar gecesindeki partide, ara sokakta ortaya çıkmıştı. Hiçbir şeyin, ama hiçbir şeyin olmadığı o gece. Gökyüzü ve yeryüzünün birbirine çarpacak kadar sarhoş olduğum o gecede, bir rüya gibi karanlığın içinden çıkıp gelmişti. *Amcıklar!* diye bağırdım ve sonra Jonah'nın yanından hışımla ayrılarak ara sokak boyunca, her şeyin yamuk göründüğü geceye doğru yol aldım. İşte tam oradaydı, sokağın caddeyle kesiştiği yerde, onu sanki onu ben yazmışım gibi tuğlalara yaslanmış, sırtında bir kızı yutan canavar resmi olan bir tişört ile çıplak kollarından yukarı doğru tırmanan siyah dallarla durduğunu gördüm. Sokak, bir gemi gibi sallanırken o orada tamamen sakin bir vaziyette duruyordu.

T.me/Cinciva

"Samantha," dedi kadifemsi bir ses. Bir erkekti. Hareketliydi. İskoçya'nın sembolü olan eşekdikeni ve süpürgeotu hafifçe bir kayanın üzerinde sallanıyordu sanki.

Kendi kendime rahatlamam gerektiğini söylememe rağmen sesini duyunca titredim.

"Alan," dedim sesime rahatlama tınısını yansıtarak, ancak yankı titremeyi ele vermişti. "Buradasın demek."

Etrafıma baktım ama sadece karanlık vardı.

"Buradayım, Samantha." Sonsuz bir sabır. "Sen neredesin?"

Onunla ara sokakyan çıkışımızın görüntüleri gözümün önüne geliyordu. Arabasının yolcu koltuğuna yerleştim. Bizi bir yerlere götürürken onu seyrettim. *Nereye gidiyoruz?* diye sormayı umursamadım bile. Sonra neredeyse kaçırdığı ve sarhoşluktan frenlere yüklenerek ancak zamanında durabildiği kırmızı ışıklarda, yolcu tarafından camdan dışarı baktığımda Tavşanları gördüm. Sarhoş sarılma partilerini, şampanyanın bardakla satıldığı bir bistroya taşıyorlardı. Kırmızı ışıkta sonsuz gibi gelen bir süre boyunca, arabanın camından tam önüme gözümü diktiğim hâlde Tavşanların beni onun arabasının içinde gördüklerini gördüm. Bizi gördüklerini. Çenemi yukarıda ve bakışımı sabit tuttum. *Ne isterseniz düşünün, en kötü şeyi düşünün, size meydan okuyorum.* Gözümün kenarından Aslan'a baktım. O da doğrudan arabanın camına bakıyordu, kelimenin tam anlamıyla ileri bakabileceği en doğru şekilde bakıyordu. Onun da onları gördüğünü biliyordum. Onların bizi gördüğünü Aslan'ın da gördüğünü biliyordum ve birdenbire tüm bunlar, yanlış bir şey hâline geldi. Benim onun arabasında oturuyor olmam. Bizim beraber olmamız. Benim deliklerle dolu olan dantelli bacaklarımı üst üste atmam, topuklu ayakkabılarımın ayaklarımdan sarkması, çılgınca dönen beynim, gökyüzünün ve toprağın birbirlerine çok tuhaf bir açıda durmaları, Aslan'ın arabasının yan aynasında yüzümün, ifademin yakaladığım korkunç görüntüsü. Hepsi yanlıştı. Ve Aslan. Sürücü koltuğunda yanımdaydı. Ayık gibi görünmeye

T.me/Cinciva

çalışıyordu. Sakin bir şekilde ışığın kırmızıdan yeşile dönmesini bekliyordu. Bu da tümüyle bir hataydı.

"Samantha," dedi ses şimdi yeniden. Kadifemsi, daha yakın. Karanlıkta, karanlıktan başka bir şey görmediğim hâlde.

"Neredesin?" diye sordum.

O gece, onun evine girişimi bile doğru düzgün hatırlamıyordum. Sonsuzluğa doğru sarmal hâlinde uzanan merdivenleri düşe kalka çıktığımı hayal meyal hatırladım. Etrafımda sürekli dönen oturma odasında, Aslan'ın oturduğu yerin tam karşısına düşen tarafta oturuyordum. Geveleyerek bir kitaptan öbürüne, bir konudan diğerine atlarken, sanki konuşmamız düzensiz bir şekilde ileriye sarılıyormuş gibiydi. Kendime, bunun konuştuğumuz diğer zamanlar gibi olduğunu ve sonunda tekrar konuşuyor olmamızın hiç de hoş olmadığını düşündüm. Sadece bu sefer tüm konuşmayı ben yapmıştım. Sadece bu sefer sanki dışarıda duran birinin beni duyabilmesi için yüksek sesle konuşmuştum. Sözcükleri kusursuz bir şekilde söyleyerek konuşuyordum. Sanki bazı şeylerin, kişilerin ve kitapların isimleri ağzımdan öylesine çıkmıyordu da yere şarap gibi akıyordu. Sanki tümü yanlış değilmiş gibi. O beni izliyordu ve hiçbir şey söylemiyordu. Sanki ben onun çok iyi bildiği –yapımını çok kez izlediği– ve artık sıkıldığı bir oyundum da yine de potansiyel olarak bazı iyi kısımları vardı, duruma bağlı tabii. Tümüyle yapıma bağlı. Konuşan tek ben olsam da tekrar konuştuğumuza çok memnun olduğumu söyledim. O kadar gürültülü bir sessizliğin içine doğru konuşuyordum ki sessizlik odada canlı bir varlık gibiydi. Ne kadar her şey yolundaymış gibi konuşmaya devam etsem de bu sessizlik büyüyor, şekil ve gölge kazanmaya başlıyor gibiydi.

Tüm sözlerim yere dökülene kadar devam ettim. Onları yerden kaldıramayacak kadar sarhoştum. *O zaman bırak kalsınlar orada.*

Aslan'ın cilalanmış yer döşemesine gözlerimi dikip baktı-

T.me/Cinciva

ğımı hatırlıyordum, kafam kanla dolu, yüreğim kulaklarımda atıyordu; sanki sessizlik artık dayanılmaz bir biçimde etrafımda gümbürdüyordu.

Sonra utanç verici bir şekilde ağlamaya başladım. Ona bildiğim her şeyi anlattım. Utanç verici şeyler. Yüz kızartıcı şeyler. Sessizliğin derecesini ve türünü değiştirmek için gereken her şeyi. Tavşanlardan ne kadar nefret ettiğimi. Onların benden ne kadar nefret ettiğini. Kış boyu yaşadığım yalnızlığı. Aslan'ı herhangi bir biçimde hayal kırıklığına uğratırım endişesini. Yazarken ne kadar zorlandığımı. Buraya gelmeden önceki yalnız yaşantımdan, babamın gözden düşmesinden, annemden bile bahsettim. Bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordum ancak dantelli bacaklarına kapanmış, bu sözleri ağzında geveleyerek konuşan, yetişkin bir kadındım. Her an Aslan'ın sessizliği bozmasını, odanın artık hareketsiz kalmasını, aydınlanıp düzelmesini, bir elin uzanmasını, bir sesin teselli ve nezaket dolu sözler sarf etmesini bekledim. Ama Aslan sadece beni izleyip içmeye devam etti. Konuşmadı, dokunmadı. Bir kolunu omzuma dolamadı. Elini dizimin üzerine koymadı. Bacağıma aletini dayamadı. Boynumda ağzını ya da kulağımda nefesini hissetmedim. Sesinin ve dokunuşunun eksikliği o kadar barizdi ki fiziksel bir ağırlık kazanmıştı.

Siluetini tekrar görebilmek için Mağara'yı taradım. Hâlâ hiçbir şey yoktu, karanlıktan başka. Hiçbir şeyin olmadığı bir karanlık.

"*Buradayım, Samantha.* Tam burada." Alan'ın aksanı duyuldu tekrar, gitgide sabrını kaybediyordu.

"Üzgünüm, ben... gerçekten göremiyorum..."

Daha sonra o gece hakkında yazmaya çalıştığım hikâyelerde o karanlıkta bir şey oldu. Onun kalkıp karanlık koridorundan geçerek üst kata çıkması ve benim ön kapıdan çıkmam yerine. Onu bir şey ile doldurdum. Seks gibi bir şey ile. Şiddet konusunda bir ima. Pas verme. Çizginin aşılması. Bir şey, hiçbir şey değil. Kesinlikle hiç değil.

T.me/Cinciva

Çünkü bu senenin kalan haftalarında her ikimizin de niçin birbirimizin gözünün içine bakamadığımızı açıklamanın tek yoluydu. Beni görmemiş gibi yaptığını ya da daha kötüsü, sadece nazikçe başıyla selam verdiğini gördüğümde içimde yükselen garip utanç ve incinmişlik duygusunu da. Bu olaydan sonra hiçbir zaman kapısı kapalı bir odada takılmadığımızı. O gece nasıl ayrıldığımı. Biraz evvel ne oldu diye kendi kendime düşünerek. Hiçbir şey olmadığını ama aynı zamanda her şeyin değiştiğini biliyordum. Hâlâ onun yer döşemesinde kalan tüm o sözlerimden dolayı içimi nasıl boş ve boşalmış hissettiğimi. Onları tekrar geri toplamak istediğimi. Tüm o sözleri geri almayı. O geceyi, aptal gözyaşlarını ve kelimelerin hiç durmadan ağzımdan dökülmesini silmek. *Benim tüm bunları sana vermeye niyetim yoktu aslında.* Şimdi ne kadar yalnız, gerçekten ne kadar da yalnızdım ve ayaklarımı sürüye sürüye karanlıkta ilerliyordum, altımdaki zemin, sokağın karanlığı ve gökyüzünün karanlığı, bir koca karanlık ayaklarımın altından kayıp gidiyor gibiydi. Ev yerine, bir şekilde gölete varmıştım. *Bana rastladığın yer,* diye hatırlattı Ava. *Gördün mü Smackie? Bazen kaybolmak müthiş bir şeydir.*

"Kayıp mı oldun, Samantha?" dedi Alan yumuşak bir sesle. "Buradayız."

"Biz?"

"Evet, Samantha," dedi bir başka ses. Kadın sesiydi bu sefer. Tanıdıktı da. "Burada." Kasvet'ti bu.

"Ursula? Ben şeyi beklemedim–"

"Samantha, sadece ağız sesimize doğru gel, lütfen," dedi Kasvet.

"Ağız sesi mi?"

"Evet, tam olarak öyle," dedi Alan. "Ya da, ah, konuşmaya devam et ve biz de seni bulalım."

Kaç, dedi içimdeki bir ses. *Koşabildiğin kadar hızlı–*

Sonra da karanlıkta bir elin karanlıkta ağzımı kapattığını hissettim. Ellerinde eldiven vardı. Deri eldivenler. Yanmış

T.me/Cinciva

muffin karışımın tatlı kokusu beni boğdu. Sanki çok ters gitmiş bir pasta projesi gibiydi. Çığlık atmaya çalıştım ancak el, ağzımı çok sıkı tutuyordu. Takım elbiseli bir kol, bir yılan gibi göğsüme sarıldı ve başka bir el de ensemi tutuyordu. Parmaklarını ısırdım. Arkamdan, çığlık atan bir kızınki gibi tiz bir feryat duydum. Sonra ensemdeki el beni daha da sıkı kavradı ve birden her şey sonsuz parlak bir karanlığa dönüştü.

Önümde bir kişi. İki kişi. Işığın ya da karanhğın konumu yüzünden yüzleri görünmüyordu. Vücutlarını da göremiyordum. Sadece siluetlerini görebiliyordum. İkisi de iriydi. Biri tıknaz, öbürü ince. Tıknaz ve İnce. *Siz Kimsiniz?* diye sormak istiyordum ancak görünen o ki ağzım çalışmıyordu. Odaklan. *Odaklanodaklanodaklanodaklanodaklan.* Ama gözlerimi açık tutmak çok ağır ve zor bir işti, *niçin?* Uyuşturucular yüzünden. Bu bilgi kıvamlı, tatlı bir şurup gibi içimde dolaşıyordu. Damla. Damla.

Kişiler oturdular. Gülümsüyorlardı bile, galiba. Bana. Bu çok hoştu. Belki onlar iyi insanlardı. Bekliyorlardı, öyle görünüyordu. Sabırla bekliyorlardı. Neyi bekliyorlardı acaba? Korkmaya başladım. Off. *Ürkütücü,* dedi beynim. *Gitsem iyi olur. Bay bay deme zamanı.* Kişilere el sallayıp, *bay bay sizinle tanışmak çok güzeldi, kişiler, demek üzereydim ki* elimi kıpırdatamadığımı, hareket edemediğimi fark ettim. Oturuyordum da. Sert bir sandalyeye bağlanmıştım. Bağlı. *Bağlı, bağlı, bağlı.* Korkmama rağmen fikir hoş, sanki pırıl pırıl mavi gökyüzünde süzülen, kırmızı bir uçan balon gibi. Bulutsuz havada, sersem sersem süzülüşünü seyrediyordum ve, *Zihnimde daha önce de buradaydım, bu kırmızı balonu seyrediyordum,* diye düşünüyordum. Tam o sırada, havada bir yerde bir çığlık koptu. Kendi çığlığım. İçimden bir ses diyordu ki, *Tanrı aşkına, kaç.*

"Ne dedin, Samantha? Kusura bakma, o dediğini tam duyamadım," dedi kişilerden biri. Tıknaz olanı. Saçları kafasından uyuz gibi fışkıran. Sesi, *Güven bana* diyordu.

T.me/Cinciva

Kimsin sen? diye sormak istiyordum ama dudaklarım düzgün hareket etmiyordu. Sadece bir çağlayanın sesi geliyordu.

"Samantha, sanırım bu kabul edilemez. Daha anlaşılabilir konuşman gerekir." Bu seferki gördüğüm kadarıyla uzun siyah gümüşi saçları olan İnce'den gelmişti; tıpkı masallardaki ürkütücü kadın gibi, ne deniyordu ona? Cadı. Bu sesi tanıyordum. Her iki sesi de tanıyordum. Nereden? Nereden tanıyordum onları?

"Ne de olsa bu *senin* komite toplantın, Samantha ve konuşacak çok şeyimiz var."

"Konuşacak çok şeyimiz var, Samantha."

Komite toplantısı mı? Konuşma! Bir rahatlama kapladı içimi. Alan ve Ursula. Ağlayabilirdim.

Onlara sarılmam gerekiyordu ama ellerim bağlıydı. Sanırım bunu yapmayı denediğimi görünce hepimiz sarılabilelim diye ipleri çözmek için öne eğildiler. Ama hayır, onlar sadece kısık, kırmızı ışığın altında yüzlerini görebileyim diye öne eğildiler. Çarpık yüz hatlarını. Zombi ciltlerini. Dudakları bükülmüş ve sadece bir tarafından yarılmıştı. Kafalarında bir çift uzun, gri, seğiren kulak ucu görünüyordu.

Çığlık atmaya çalıştım ancak hiç ses çıkmadı. Ölmüş ağzımdan hiçbir şey çıkmadı.

Bana merakla, sahte göz renkleriyle bakıyorlardı ve Düşes'in vahşi, siyah, hayvansı bakışlarını üzerimde hissediyordum. *Merhaba, Samantha.*

"Konuşmaya hazır mısın, değil misin, Samantha? Başlayabilir miyiz, lütfen?" dedi Aslan, yarık Tavşan dudağıyla. Artık ellerinde tanıdık siyah, deri eldivenler vardı *çünkü elleri yapmak çok zor, Tavşan.* Yamuk yumuk vücudu, tüm şekil bozukluğunu ve kusurlarını gizlemek için lacivert takım elbiseyle örtülmüştü. *Çünkü vücutları yapmak da zor.* Aslan, sanki onu beş dakikada yapmışlar gibi duruyordu.

Daha da fazla sessiz çığlıklar yükseliyordu içimden. Benim

T.me/Cinciva

fazlasıyla aşina olduğum Tavşan uyuşturucusunun sımsıkı pençesinin içindeydim.

"Samantha, belki de bizim başlamamızı istersin." Bu da Kasvet Tavşan'dan gelmişti. Boynuna tıslayan fularlar dolanmıştı. Gözleri mor boşluklar gibiydi ve derinliklerinde beni yemek istiyormuş gibi duran ancak *hay aksi*, tam istediğim gibi pişmemiş dercesine bakan Caroline'ın anime karakteri bakışı vardı. Küçük bir baltayı gevşek bir biçimde tutuyordu, sanki elinde bir demet adaçayı yanıyormuş gibi. Odanın havasını arındırmak için.

"Hayır mı? Öyleyse korkarım ki bu SENİN toplantın olduğu hâlde ben başlayacağım, Samantha. Hazır mısın?"

Cildinde *Samantha Mackey'nin Benim Üzgün Kız Romanım* yazan siyah bir kitabı açarken onu seyrediyordum.

Başlığın altında suratını asan ve kollarını kavuşturan bir çöp kadın resmi vardı.

"Çalışmanı inceledim, Samantha. Ve şunu söylemeliyim, Samantha, büyük hayal kırıklığına uğradım."

"Ben de. Çok hayal kırıklığına uğradım. *Çok*," dedi Aslan Tavşan. "Yani *başlangıçta* 'ilgilenir' gibiydim." Her iki eldivenli eliyle havada tırnak işareti yaptı.

"Aa, *başlangıçta* hepimiz 'ilgilenir' gibiydik. Hatta belki gözlerimiz kamaşmış bile olabilir. Belli bir cesaretten ya da karanlık bir cazibeden etkilenmiş olabiliriz."

"Hiç şüphesiz, bunların hepsiydi," dedi Aslan Tavşan. "Ama şimdi?" Şekli bozuk omuzlarını silkeliyordu. "Düşündüğüm tek şey: Öğğ." Kendisini başıyla onaylayan Tavşan Kasvet'e baktı.

İkisi de iğrenç kafalarını bana çevirdiler. Gri suratları dalgın ve düşünceliydi.

"Samantha, çalışman kendini bize açmıyor. Çalışman şey... *çekingen*," dedi Kasvet Tavşan tükürür gibi.

"Bilerek kendini geri tutuyor," dedi Aslan Tavşan. "Gerek-

T.me/Cinciva

siz yere ulaşılmaz davranıyor. Kendi alanına girilmesine izin vermiyor."

"Ki bu göz kamaştırıcı bir alandı. Bunu kim inkâr edebilir ki?"

"Ben etmem."

Her ikisi de bana aç gözlerle bakıyordu. Sanki onu yemek istermişçesine bileğimdeki süs çiçeğine bakan Rob Valencia'yı düşündüm. Ağzı orkide ile doluyken. Şimdiyse onlar bana sanki yüzüm bir orkideymiş gibi bakıyorlardı.

Dudaklarını yalayarak bana daha da yaklaştılar.

"Samantha, kadın kahramanın konusunda oldukça endişelendiğimi söylemeliyim," dedi Kasvet Tavşan.

"Çok endişeliyiz. Çok," dedi Aslan Tavşan.

"Gerçi bizim ona kadın kahraman dememiz çok zor, değil mi? Yani ona öyle diyebilir miyiz ki, Samantha?" Tavşan kulakları birer anten gibi oynuyordu. "Kadın kahramanın oldukça *pasif*, Samantha, değil mi? İğrenç, gri rengi kafasını yana doğru yaslamıştı.

İtiraz etmeye çalıştım ancak yumuşak bir şeyin ağzımı doldurduğunu hissettim. Ellerimi de bağlayan yumuşaklığın aynısıydı. Bir ağız tıkacıydı. Bu tıkaç hep orada mıydı?

"Onun başına hep bir şeyler *geliyor*, değil mi, Samantha?"

Gitgide büyüyormuş gibi hissettiğim yumuşak ağız tıkacının etrafındaki dudaklarım bir mırıltı çıkardı. Bileklerimi de saran ve ağzımı dolduran bu yumuşaklık canlıymış gibi hissettiriyordu. Hayvansı. Etrafımda çürüyen hayvan kokusu vardı. Çürük kokusunu, az da olsa bastıran bir kapkek kokusu vardı.

Uyuşturucu vücuduma yayılırken onların sekiz gözünün de üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. Beynimin tüm motor fonksiyonlarının kadifemsi bir kundağa sarıldığını ve tüm uzuvlarımı dolaşan şurubun ağırlığını. Niçin buradan bir çıkış yolu düşünemiyordum? Dişlerini göstererek sıçrayan pembe midilliler beynimi ezip geçmişti.

"Kadın kahramanın ne zaman *yetkin* olacak, Samantha?

T.me/Cinciva

Hımm? Ne zaman *iradesini* kullanacak? Karıştırdığı boklar için ne zaman *sorumluluk* alacak?"

"Ne zaman," diye hırladı, "kimseyi sikmeyi beceremediği o çarpık üçlüye ne zaman son verecek. Bunu öğrenmek istiyorum."

Kasvet Tavşan üzgün bir şekilde başıyla onaylıyordu; sanki evet, ah, evet, doğru bu, der gibi. "'Arkadaşı' mı neymiş. Ada, değil mi? Her neyse."

"Her neyse," dedi Aslan Tavşan gözlerini devirerek.

Kasvet öne doğru eğildi ve çarpık yüzü benimkine o kadar yakındı ki zombi nefesini tenimde hissedebiliyordum.

"Yine de," diye mırıldandı, "üzücü, sanırım. Sonunda olan şey yani."

Ne oluyor? Sonunda ne oluyor ki?

Daha da yaklaştı, yüzüü şefkatli bir açlıkla inceledi. Yumuşak ve canlı bir şey, damağıma ve dilime doğru baskı yaparak gitgide daha fazla bir şekilde ağzımı doldururken Kasvet'in, Kira'nın baltasını eldivenli elinde çevirdiğini hissettim.

"Samantha, bir kitap ne olmalı biliyor musun? Her Büyük Kitap yani? Hiç şüphesiz Warren'daki bir tez yani?"

Baltayı kaldırıp boğazıma tuttu. Keskin bıçağını terleyen boynuma hafifçe sürttü, tıpkı kaşınan bir kedi gibi.

"Evet, Samantha?"

Bırakın gideyim. Kesin şunu. Lütfen, diye salyalı bir hırıltı çıkardım.

"Çok iyi, Samantha, bir balta. Bir kitap bir balta gibi olmalı."

"İçimizdeki donmuş deniz için," diye tamamladı Aslan Tavşan.

Baltanın keskin kenarını biraz daha boynuma gömdü. *Hayır,* diye inledim ağzımdaki kadife tıkaca rağmen. Ellerimin bağlarını çözmeye çalıştım ancak bağlarını çözecek bir el bulamadım, yoktu. *Elleri yapmak zordur, Tavşan.*

Boş çırpınışlarımı izlediler. Yalandan üzgünmüş gibi iç çektiler.

"Samantha, bunu okuduktan sonra senin Warren'e göre olmadığına dair endişelerimiz var."

T.me/Cinciva

"Ve bizim bunu bilmemiz gerekiyor. Yani sonuçta burada okutmanlık yapıyoruz."

"Seni asla kabul etmemeliydik, Samantha. Hazır değildin."

"Hiç hazır değildin."

"Ama tam bir göt olmana rağmen," diye başladı Kasvet Tavşan, "sana yine de yardım etmek istiyoruz. Gerçekten istiyoruz. Bundan dolayı sana bir şey hediye edeceğiz, Samantha. Çünkü biz çok iyi insanlarız. Bakıp, kafa yorup düşünmen için bir şey."

"Bir hatıra. Bir yazı ödevi. Bir sürpriz," dedi Aslan Tavşan. "Eve vardığında seni bekliyor olacak."

"*Eğer* eve giderse. Yani... onun eve gitmesine izin verecek miyiz?"

Bunu ciddi ciddi düşünüyorlardı. Hımm.

Beni öldürecekler. Beni gerçekten de öldürecekler.

Hayır. Başımı sallayıp durdum ama başım aslında onaylarcasına sallanıyordu.

Kasvet Tavşan sandalyesinden kalktı; Aslan Tavşan da öyle. Kasvet Tavşan baltayı havaya kaldırırken Aslan Tavşan elini uzatıp yüzümün yan kısmını okşadı. Nazikçe, çok nazikçe. Elini başımın arkasına doğru uzattı. Şimdi beni öpecekti. Şimdi beni öldürecekti. Onun yerine yine ensemdeki o yeri bulup sıktı ve her yer yine karardı.

T.me/Cinciva

36.

"Hey." Gözlerimi parlak tepe ışıklarına açtım. Mağara'da, ağzımda tıkaçla, yere yatırılmış bir sandalyeye bağlanmış bir hâlde yatıyordum. Ruhum sıçrayan midillilerden arınmıştı ve beynim de artık çamurdan ibaret değildi. Sıkılmış bir hademe, elinde dev bir süpürgeyle tepemde dikiliyordu. Daha önce bu manzarayı görmüş gibi, kurdeleden bağlarıma doğru gözlerini kırpıştırıyodu.

"Peki, artık kalkma zamanı geldi, hanımefendi."

Süpürgesinin sapıyla beni dürttü.

"Lütfen şu ipleri çözün," diye bağırmaya çalıştım ağzımdaki tıkacın ardından. Ağzımdan kar gibi beyaz tüyler dökülmeye başladı.

Tüylerin ağzımdan dökülmesini hiç istifini bozmadan seyretti. "Bu dediniz?"

"İpleri çözer misiniz, lütfen?" diyerek tekrar denedim.

Omuzlarını silkti. Yere doğru eğildi ve söylene söylene el ve ayak bileklerimi saran kurdeleleri çözdü. *Kolayca çözüldü, hanımefendi.*

"Teşekkürler," diyerek soluklandım, daha fazla tüy çıktı ağzımdan. "Beni kurtardınız. Beni öldürmeye çalıştılar."

Hademe başını salladı. "Siz çocuklar ve kavramsal sanatınız."

"Hayır, anlamıyorsunuz, onlar beni *gerçekten*..."

Son bir tüy parçası ağzımdan süzüldü ve aramızda havada asılı kaldı. Tüye bıkkın bir biçimde bakıyordu. Şimdi süpürmek zorunda kalacağı diğer tüylerin ve kurdele yığınının üzerinde süzülmesini seyretti. İç çekti.

"Gerçek hayat, hanımefendi, orada dışarıda. Siz bunun far-

T.me/Cinciva

kında mısınız acaba? Eninde sonunda oraya geri dönmeniz gerekecek."

Alçak, kırmızı bir ay üzerime doğru parlıyordu. Warren'dan eve kadar koştum. Tavşan uyuşturucuları vücudumu terk ettikçe takip edildiğime inanarak daha da hızlı koştum.

Ara sokaklardan ve dolaylı yollardan geçerek. Görünmeyen ancak durdurulamaz takipçilerimden kaçınarak. İçimde kötü bir his vardı, sanki paniklemiş siyah bir hayvan bağırsaklarımda koşuşturuyordu.

Sana bir şey hediye edeceğiz, Samantha. Çünkü biz çok iyi insanlarız.

Eve vardığında seni bekliyor olacak.

Ava'nın evine yanaştığımda ön pencerenin tümüyle açık olduğunu gördüm. Bu alışıldık bir şey değildi. Meltemi severdi. *Meltem benim aşığım, Smackie,* derdi bana sürekli. *Aşığım olan meltemle tanış. Benimle İskoç aksanıyla konuşuyor.* İçeriden pembemsi bir parlama ve hafif bir müzik sesi geliyordu. Ava'nın nemli yaprak ve tatlı bahar havasında asılı olan yeşil çayının kokusunu alıyordum.

İçime bir rahatlama gelmişti. Tabii ki hâlâ oradaydı.

Nereye giderdim yoksa?

"Ava," dedim içeri girerken.

İçeride tüm kadın figürlü lambalar yanıyordu. Aynı şekilde tüm mumlar ve Noel ışıkları da. "La Vie en Rose" plağı çalıyordu. Çoktan yanıp kül olan bin tane tütsünün kokusu vardı. Yeni bir tanesi bir yerlerde yanıyordu. Yatağının üzerine örtülü duvar halısındaki kuşlar tek gözleriyle bana bakıyorlardı.

Odaları dolaştığım ve merdivenleri çıktığım sırada adını haykırdım.

"Max? Ava? Max?"

En tepedeki basamağa vardım ve donakaldım.

T.me/Cinciva

"Zaman durmuştu" gibi cümleler geçen kitaplar okudunuz mu hiç? Her zaman palavra olduğunu düşünürdüm. Ama zaman duruyordu. Durabiliyordu. Burada tekmeyle açılmış bir kapının eşiğinde benim durduğum gibi hareketsiz durabiliyordu. Kan sıçramış duvarlar ve kırık camlar kadar durabiliyordu. Odanın ortasında, sırtında bir baltayla yatan dev bir kuğu gibi hareketsiz olabilirdi, beyaz kanatları sanki uçmak için açılmış, dev vücudundan sızan koyu renk kan birikmişti. Yanında, gitgide yayılan kan birikintisinin içinde oturan Max kadar hareketsiz olabilirdi. Vücudum karanlık, sıvı ve yanan bir şeyle dolarken çığlık atmayan dudaklarım gibi hareketsiz olabilirdi.

Uzun, cansız, beyaz boynuna baktım. Parlayan, keskin bıçak beyaz tüyleri yarıyordu. Bu bir rüya, dedim kendi kendime ayağımın altındaki zemin batıp çıkarken, koyu kırmızı renk suda süzülüp giderken.

"Max," dedim ve sesimdeki büyük çatlamayı duydum, tam isminin ortasında. "Ne bu? Ne oldu?" Ama Max bana cevap vermedi. Arkası bana dönüktü, kuğunun üzerine eğilmiş, her şeyden bihaberdi. Başı öne doğru düşmüştü. Saçları gözlerinin içinde. Tamamen hareketsizdi.

Dönüp beyaz kuşa baktım, kanı ayağımın etrafında yayılıyordu. Kendim de dizlerimin üzerine çöktüm. Kan çok koyuydu ve bacaklarımın etrafında korkunç derecede sıcak hissettiriyordu.

"Max," kollarımı uzatıp omuzlarından silktim onu. Hep böyle zayıf mıydı? Omuzları hep böyle cılız ve güçsüz müydü?

"Ne bu? Ne yaptın?" dedim sesimdeki çatlama, aynadaki bir çatlak gibi yayılıyordu.

Başı hâlâ öne doğru düşük, boynu gevşekti.

Bu bir rüya olmalı. Ama Ava burada değildi. Bir şekilde bunu biliyordum.

"Max."

T.me/Cinciva

"Bana gitmemi söyledi."

"Ne?"

"Sen gittikten sonra. Gitmemi söyledi. Yalnız olmak istediğini söyledi."

"Neden bahsediyorsun?"

"Daha önce benden gitmemi hiç istememişti. Ne dediğimi ya da ne yaptığımı anlamadım. Bana sadece *git* dedi. Ben de gittim. Çıkıp gittim, ona biraz alan açtım. Sonra bana o his geldi. Çok ama çok rahatsızlık veren his. Sonra buraya geri koştum."

Max hâlâ kuğuya bakıyordu. Kuğunun beyaz bedeni görüşümü yakıyordu. Kuğunun beyaz bedeni çok hareketsizdi.

"Max, lütfen, neler olduğunu anlayamıyorum. Neler olduğunu anlat bana."

Omuzlarından çevirip bana bakmasını sağladım ama oynamak istesem de oyuna uyum sağlamak istemeyen bir oyuncağa destek vermek gibiydi. Adını tekrar tekrar söylerken onu tekrar tekrar tekrar salladım ancak başı hâlâ düşüktü. Annemin beni bu şekilde salladığını hatırlıyordum. Çocukluğumda ve ergenliğimde beni kaç kere bu şekilde salladığını. *Samantha. Lütfen. Dinle beni. Kes şunu, tamam mı? Bunu kesmen lazım. Rol yapmayı kesmen lazım.*

Bana çok ama çok rahatsızlık veren his.

Gözlerime bakması için ellerimle kafasını kaldırdım.

"Max." Ellerimin arasındaki yüzü çok pürüzsüz, küçük ve hafifti. Avuçlarım karıncalanıyordu.

"Lütfen. Söyle bana. Ava nerede?"

Ama sorduğumda bile cevabı biliyordum. Cevap içimde yükselen ürperti gibiydi. Cevap kuğuya aşkla bakan yüzünde gizliydi. Sanki Ava yere dökülen kiraz çiçekleri gibiydi. Ciddi ay ışığı. Yeşil yaprakların üzerinde titreyen ışık gibi. Cevap birdenbire kulaklarımı dolduran, adımı bitkin, endişeli, azarlayarak seslenen annemin sesiydi, *Samantha*. Belli belirsiz, çok belli belirsiz, orada burada havada asılı olan ve tutulmuş bir

T.me/Cinciva

dilek gibi bir bedenden yükselen yeşil çay ve ıslak yaprağın kokusuydu. Açık pencereden gelen meltemin yumuşak, çok yumuşak bir şekilde odanın etrafına uçurduğu beyaz tüylerdi. Ne zaman üzerine ışık düşse beyaz tüy gibi olan saçlarından esip geçen meltemdi. *Meltem benim aşığım, Smackie. Aşığım olan meltemle tanış.* Beyaz tüylere benzeyen saçlarının arasından esen, son kez bana sevgiyle gülümsediğinde, daima sevgiyle gülümsediği zamanki gibi esen meltem.

Cevap benim yüreğimdi. Çökmekte olan yüreğim.

Göletin kenarındaki bir bank. Geçen baharda. Sabahın erken saatleri. Oturmuş, bir kuğuyu bulanık suda tur atarken seyrediyordum. Aslan'ın evinden biraz önce çıkmıştım. Buraya gelmeye niyetim yoktu. Ama ayaklarınızın sizi bir yere götürdüğü zamanları bilirsiniz ya? Ellerim boş ve iki yanımda açık vaziyetteydiler. Yalnız, yalnız, yalnız. Bir rüya gibi –keşke rüya olsaydı– karanlık suda süzülüp giderken sabah ışıkları beyaz tüyleri üzerine vuran kuğuyu izliyordum. O geceyi keşke silebilseydim. Başka bir şeyle durdurabilseydim. Başka biriyle.

Burada benim yanımda biri oturuyordu. Birdenbire belirdi.

Bir kadın. Bankta, hemen yanımda. Sanki şimdiden çok samimi arkadaşmışız gibi gülümsüyordu.

Selam, çakmağın var mı?

Beyaz ipek elbise, siyah file eldivenler. Farklı renkte iki göz, biri mavi, biri kahve, bana bir vualetin ardından bakıyordu. Işık vurduğunda beyaz tüylere benzeyen platin rengi saçları vardı.

Ona çakmağı uzattığımda, gülümseyip bana teşekkür etti.

Sigarasını yakıp içerken onu seyrettim. Onu sonsuza kadar sigara içerken izleyebilirim.

Samantha, dedi birileri, uzaktan, çok uzaktan ismimi çağırırken. Siktir git. Her kimsen defol git. Yanımda sigara içen, gülümseyen, başını ışığa doğru uzatan bu kadınla konuşmak istiyorum.

T.me/Cinciva

"Bana tanıdık geliyorsun," dedim ona. "Daha önce tanışmış mıydık?"

Bana döndü. Gülümseyişi yüzüme yansıyan bir ışık gibi. Yeşil yaprakların üzerinde titreyen bir ışık gibi.

"Galiba tanışmış olabiliriz."

Sesindeki bir şey. Belli bir melodi. Çok özel. Çok tanıdık. Hangi müzikten bahsettiğimi biliyor musunuz? Sanki sadece bir ses değil de bir yer gibiydi. Daha önce bulunduğumu sandığım bir yer. Sonsuza dek yaşayabileceğim bir yer. Orada hava ve ışık var. Pencereler ve kapılar var. İçerisi ve dışarısı var. Bir el. Yumuşak. Güçlü. Açık. Daha önce o eli tutmuş muydum?

Şimdi de gölete bakıyordum. Boştu. Sakin bir yüzeyde süzülen nilüfer yaprakları.

Samantha!

Şimdi çatıdayız, o ve ben dans ediyoruz. Yan evdeki Meksika müziğini bastırmak için hafif bir tango müziği çalıyor. Tanrı'nın unuttuğu o saatler. Muhtemelen zehir olan bir kokteylden o kadar çok içtik ki... ama siktir et, iyi yapmışız. Birbirimizin kollarında sallanıyoruz. Aramızda havadan yarattığımız yakışıklı bir adam var. Gülüyoruz çünkü birbirimizi yönlendirme ve adımlarımızı takip etme konusunda bok gibiyiz. Ama onu da siktir et. Çünkü o kadar mutluyum ki. Burada. Seninle. Gözlerimi kapatmaya korkuyorum, ne olur ne olmaz diye–

Samantha!

Annem. Aşağıda bahçede duruyor. Aşağıdan bana, çatıya bakıyor. Başını sallıyor. Ne yapıyor orada öyle?

Samantha, beni dinle lütfen. Durman lazım. Hayal gücünün seni alıp götürmesine izin verme. Her neyse. Bunu bana daha önce söylemişti. Tüm hayatım boyunca.

Ben hep onaylarcasına başımı salladım. *Evet, tamam, dinlemek, durmak.* Ama dinlemiyordum. Durmuyordum. Çünkü

T.me/Cinciva

ben ve hayal gücüm zaten alıp başımızı gitmiştik bile. Kuzey Denizi'nde bir uçurumun kenarında el ele tutuşuyorduk, bir kızılçamın en tepesindeydik, Paris'e giden bir trendeydik, bir nehirde dudaklarımız mosmor olmuş Hindistan'a yüzmeye çalışıyorduk. Ya da sadece koşuyorduk. Sonsuz dik bir yokuştan aşağı koşuyorduk, o ve ben, el ele. O, kız şeklinde muhteşem bir ormandı. Alev almış bir şeydi. Eli, aynı anda yaprak ve duman ve kar ve etti. Birlikte virajlı toprak yoldan, çimenlik bir ovadan, çamur renkli bir nehir kenarından geçerek daha da büyük bir ormanın içine ya da Tanrı bilir nerelere koşardık. Hiçbir fikrim yoktu. Umursamıyordum. Ama heyecanlıydım. Hayatım değişebilirdi. Ve artık yalnız değildim.

Şimdi de çatıda tango yapıyorduk.

Elini uzatıp siyah, fileli eliyle saçımı yüzümden çekti.

"Tanışma hikâyemizi anlat bana, Smackie," diye rica etti yine.

Elinin dokunuşu tenimde su kadar serindi. Gözlerimi kapattım ve dans ederken ona iyice yapıştım.

"Sanırım sabah erken bir saatti."

Gözlerim kapalı olduğu hâlde başıyla onayladığını hissediyordum. *Evet.*

"Sanırım göletin kenarında oturuyordum. Bir bankta, yalnızdım."

Evet.

"Sudaki kuğuyu seyretmeye gelmiştim–"

"Yalnız o sabah kuğu yoktu, hatırladın mı?" diye tamamladı.

Gözlerimi açtım ve ona baktım. Hâlâ yüzüme bakarak hafif gülümsüyordu. Saçlar beyaz tüyler gibiydi.

Samantha, dedi annem şimdi, üzgün bir hâlde, başını devamlı sallayarak.

Bir kuğudan büyüyle yarattığım kadınla tan ağarırken tango yaptığım yere doğru yukarı, yukarı, daha da yukarı bakıyordu. Sanki şimdi de aşağı inmeyi reddettiğim yüksek

T.me/Cinciva

bir ağaca tırmanan bir kediymişim gibi. Ama bu sefer farklıydı. Annemin yüzü bu sefer durum farklı diyordu. Bu benim şimdiye kadar tırmandığım en yüksek ağaçtı. Yerden yükseğe doğru seyahat ettiğim en uzak noktaydı. Annemin, benim çok sevdiğimi bildiği altın yeşil renkli yaprakların içine çekildiğim en derin andı. Sağlam zeminde durduğu yerden, tepelerdeki dalların üzerinde sallandığım yere bakarak başını sallıyordu. Köhne çatımda dans ediyordum. Kollarımda salınan kadına bakıyordum. Benden biraz daha uzundu. İnsana yeryüzü kadar gerçek geliyordu. Yalnızlıktan ve gölette dönüp duran bir kuştan büyüyle yarattığım bir şey gibi değildi. Çünkü öyle olsa nasıl bilmezdim ki?

Sen gerçeksin, dedim bu kadına. *Değil misin?*

Bana bunu düşünüyormuş gibi bakıyordu. Sonra gülümsedi. Et, ateş, kar ve havadan bir elini uzattı. Saçımı okşadı. *Smackie.* Gözlerimi kapattım.

Sonra yok oldu.

Çatı ve akşam ışığı yok oldu.

Bir kan birikintisinin içindeydim ve sırtında balta olan bir kuğuya bakıyordum. Oda karanlık ve boştu. Yatak yoktu. Halı yoktu. Perde yoktu. Müzik yoktu. Lambalar yoktu. Sadece terk edilmiş bir evin zemini vardı ve camında bir çatlağı olan, önü demir parmaklıklı bir pencereden kırmızı dolunayın ışığı geliyordu. Sadece kanla kaplı bir beton zeminde Max ve ben vardık. Bir kuştan gelmesi mümkün olabileceğinden daha fazla kan vardı.

Kuşun uzun, yılansı boynuna baktım. Koyu, cam gibi gözleri tamamen açıktı. Havadaki yeşil çay ve ıslak yaprak kokusunu belli belirsiz alıyordum artık.

Çıplak duvarlara, yerdeki bavula ve içinden açığa çıkmış bir sır gibi dökülen koyu renk kıyafetlerime, köşede duran küflü uyku tulumuna, ters dönmüş bir hâlde üstünde duran açık defterime uzun uzun baktım. İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nün dinlenme salonundan çaldığım ve Kendine Ait

T.me/Cinciva

Bir Oda yazan bir kupanın yanında yatakhane çöplüğünden kurtardığım kadın figürlü lamba vardı.

"Ava." Sesim yarım bırakılmış odada, ucuz bir malzemeyle yalıtılmış duvarlardan yankılanıyordu. Başımın üzerinde paslı borular, kirişler ve sallanan tellerden başka bir şey yoktu.

Yanımda, anarşist trençkotunun içinde yüzen Max'e baktım. Yüzüne uzun uzun baktım. Bıçaklar ve kurt, bir sahne makyajı gibi akıp gitmişti. Yüz hatları artık değişmiyordu, artık transandantal anlar ya da eski âşıkları hatırlatmıyordu. Onun yüzü sadece benim yüzümdü. Sonunda açık seçik ortadaydı.

Ona çamur kadar aşinaydım. Acı yüzüne yumruk gibi inmişti. Öfke. Birdenbire onu öldürmek istedim. Nefretten ve aşktan ve havadan ve kahrolası bir hayvandan meydana getirdiğim o şeyi. Tam orada bir balta vardı. Sapı hafif kıvrık, kiraz rengiydi. Ve o anda onun yapmadığını anladım. Şimdi görebiliyordum onu ve onu tutan pembe beyaz eli. Piyano çalışmış, küçük ve ince parmaklar. Keman çalmaktan nasırlaşmış. Tırnakları tabii zehir renklerine boyanmış. Hayal edebiliyordum. Cılız, ak, balıkçıl kollarını gümüşi rengi başının üzerine kaldırışını görebiliyordum. Düşes'in boyu, o anda daha da uzamıştı. Peri kıyafetlerinin altında gerçekte olduğu canavara dönüşmüştü; baltayı dengede ve Ava'nın arkası dönük sırtının üzerinde tutuyordu.

Ava'nın sırtı.

Ava.

Ben daha harekete geçmeden, ben daha düşünemeden, Max ona uzandı, baltayı sırtından aldı ve hızla odadan çıktı.

T.me/Cinciva

37.

Tan ağarmadan önceki karanlıkta Max'i takip ettim. Elinde kanlı bir balta taşıyan ve tek bir amaçla sokaklarda yürüyen bir adamdı. Tam olarak hangi cilalı giriş kapısına yürüdüğünü biliyordum. Varacağı yer kanımdaydı. Yüreğimdeydi.

Birilerinin onu durduracağını düşünürdünüz. Elinde kanlı balta olan bir adamın peşinden koşan beni durduran biri olur diye düşünürdünüz. Ama kimse öyle bir şey yapmadı. Batı yakasından doğu yakasına doğru, o daima önden, benden ileride giderken ve ben de peşindeyken görünmez dahi olabilirdik. Bir kereliğine olsun sokak lambası olmadığına şükrettiğim bir şehrin sokaklarında üzerine kan bulaşmış iki insan hızla koşuyordu. Ben onun adını haykırıyordum. Cevap vermiyordu. Kalbindeki öfke ve kederden beni duyduğunu sanmıyordum. Duysa bile cevap verecek vakit yoktu. Eldeki görevden başka hiçbir şey için ne zaman ne de onu görecek göz vardı. Eldeki görev neydi? *Biliyorsunuz.*

Ne kadar boylu ya da geniş omuzlu olduğunu fark etmemiştim. Gerçekten fark etmemiştim.

Gölgesinin ne kadar keskin ve canavarca olduğunu da fark etmemiştim.

Ta ki süslü giriş kapısında durduğu âna kadar, ki o kapıdan lalelerle süslenmiş patikaya, oradan taş basamaklara, oradan da Düşes'in evinin giriş kapısına gidiliyordu.

Yüreğimde sahip olduğum tüm nefretle evine bakıyordum.

Yüreğimde sahip olduğum tüm kayıpla evine bakıyordum.

Kanımıza dolan, dipsiz kuyu gibi, giriş kapısı için fazla büyük olan öfke ve kederle gülünç evine bakıyorduk.

Yapacak tek bir şey vardı, gerçekten.

T.me/Cinciva

Yapılabilecek tek bir şey vardı, gerçekten.

Adalet. İntikam. Çok basit. Kolay. Onların bunu bin kez yaptığını gördük, değil mi? Baltayı tek bir sallayış –*tek!*– ve onların kafalarını–

"Max."

Sanki bir rüyadan geri çağrılmış gibi bana döndü. Orada olduğumu ya da kim olduğumu unutmuş gibiydi.

Düşes'in şahsiyetsiz evine, sıkıcı, dikkatlice kesilmiş şimşirle çevrili çimenliğine baktım. Garaj yolundaki aptal arabası ay ışığında parlıyordu.

"Bunu yapamayız."

Bunu biliyorsun. Biliyorsun, bunu yapamayız.

Başıyla onaylamasını bekliyordum. Tabii ki yapamazdık. Ama Max bana anlamıyormuş ya da umursamıyormuş gibi bakıyordu. *Siktir et.* Kapıdan geçti, elindeki balta havada duruyordu.

"Max! Dur! Lütfen! Bak, bütün bunlar benim suçum."

Arkasını döndü. "*Ne?*"

"Ava." Sadece adını söylemek bile sesimin çatlamasına neden oldu, ikimizinkini de. Gözlerimize, birbirimize gözyaşı dolu gözlerle bakmamıza sebep olan batma hissi verdi.

"Ona senin hakkında olanları anlattım."

"Benim hakkımda mı?"

"Ben gitmeden önce. Bu sebeple senin gitmeni istedi. Bu benim suçum. Bütün bu olanlar."

"Benim hakkımda ona ne anlattın?"

Sesindeki çatlamayı, tıpkı benimkinde olduğu gibi çok kesin bir şekilde duydum. Ava'nın dün çatıda önce bana, sonra Max'e, sonra tekrar bana bakışını hatırladım. Mutlulukla dolu gülümsemesinin yüzünden silinişini.

"Her şeyi. Senin kim olduğunu."

"*Benim* kim olduğumu mu?" dedi alçak bir sesle. Neredeyse sözlerinin içinde üzüntüte boğulmuş bir gülümseme duyuyordum.

T.me/Cinciva

"Niçin? Niçin ona söyledin, Samantha?" Sesi şimdi, tıpkı benimki gibi titriyordu; vücudu tıpkı benimki gibi sallanıyordu. Sanki birazdan dans edeceğimiz hissine kapıldım. Gözlerimi kapattım.

Nedenini biliyorsun.

Söyle.

"Çünkü ben onu seviyordum. Ben de onu seviyordum."

Seviyordum. Gözlerimi açtım ve Max bana sanki yumruk yemiş gibi bakıyordu. Baltayı indirdi. Düşes'in toprağına, fazla budanmış çiçeklerinin üzerine çöktü.

"Max."

Ama o sadece orada oturmuş, kesilmiş çimenliğe bakıyordu.

Hafif bir tango müziği çalıyordu, bir koku gibi açık bir pencereden uçup geliyordu.

Parmaklarını bize uzatıyordu.

"Max, lütfen buradan gidelim."

Aşağı doğru eğilip omzuna dokundum. Ama işe yaramadı. O anda karşımda bir taş parçası olsa aynı etkiyi yaratırdı.

Oturma odasında bir ışık yandı. Pencereden onların içeride olduklarını gördüm. Sadece tepelerindeki parlak ve tek renk görünmelerini sağlayan ışığın altındaki, altınsı bir parlaklığa bürünmüş başlarını ve boyunlarını görebiliyordum. Çörek'in bir vualet taktığını gördüm. Ürkütücü Taş Bebek'in kafasında da bir vualet vardı. *Paylaşmak için, Tavşan,* ikiye bölmüş olmalılar. Ağzını gülümsüyormuş gibi kapatan Vinyet'in ellerinde file eldivenler vardı. Düşes'in saçındaki buklelerde beyaz, tüylü toka vardı. Benim daha önce gördüğüm siyah, ipek bir elbise giyiyordu. Daha dün görmüştüm. Çatıda. Ava bana son kez farklı renkli gözleriyle bakıp gülümsediğinde.

Tabii ki hâlâ burada olacağım. Nereye gideceğim ki?

İşte o anda baltayı aldım. Ürkütücü Taş Bebek'in yüzlerce kez yaparken gördüğüm gibi montumun cebine koydum. Sanki bir cüzdan, dudak parlatıcısı ya da evin anahtarıymış gibi.

T.me/Cinciva

Her neyse kızım. İstikrarlı, panter adımlarıyla kapı girişine çıktım. Kapı kilitlenmemişti. Tabii ki. Max için.

Koridordaki ağır ayak seslerimin üzerine onun isimlerini çağırmaya başladılar. *Tristan? Icarus? Byron? Hud?*

Montuma gizlediğim baltayla oturma odasına girdiğimde sessizliklerini korudular. Beni gördüklerine şaşırmış, çok şaşırmış görünüyorlardı. Belki de korkmuşlardı. Yüzlerine düşen tülden anlamak çok güçtü. Ava'nın tülleri. Süet koltukta yarım ay biçiminde oturmaya devam ediyorlardı. Bir nevi tan sökümü öncesi partisi veriliyor gibiydi. Her tarafta uzun şampanya kadehleri vardı.

"Samantha, bunun bir sürpriz olduğunu söylemeliyim."

"Aman ne sürpriz."

"Tanrı aşkına, senin burada ne işin var?" dedi Çörek tükürürcesine. "Byron nerede?"

Vinyet bana göz kırpmakla yetindi. Bileklerindeki file eldivenleri düzeltiyordu. Üstünde siyah kıyafetler vardı. Hepsinde vardı.

Dar kesimli, *vintage* elbiseler giymişlerdi. Her birininki benim çok iyi tanıdığım, yakından görünce ciğerlerimdeki nefesi kesip atan, Düşes'in giydiği siyah ipek elbisenin ucuz, farklı bir modeliydi. Yeşil çay ve yağmur parfümünü buradan duyabiliyordum. Dizlerimin bağı yavaş yavaş çözülüyordu. Gözlerim kurumuş gibiydi. *Bunu çok çabuk yapabilirsin. Bunu çabucak yapabilirsin. Tek bir sallayış ve–*

"Samantha, senin çok şey olduğunu hissediyoruz... *kızgın?* Bir konuyla alakalı? Neyle ilgili olduğunu *ancak* tahmin edebiliriz, çünkü, takdir edeceksindir ki *bizim* hayal gücümüzün de sınırları var, ama durma, anlat bize. Can kulağıyla dinliyoruz."

Düşes bana bakıyordu. Evet? Bu, Paris metrosunda bana ölümcül bakışlar atan çingenenin Warren kızı versiyonuydu. Gülümseyişi sanki siyah, ipek denizinin üzerindeki bir nefret

T.me/Cinciva

demeti gibiydi. Elimdeki baltayla, zangırdayan trenin diğer tarafından ona bakıyordum.

Yapacak tek bir şey vardı, gerçekten.

Yapılacak tek bir şey vardı, gerçekten.

"Neden? Neden yaptın bunu?"

Altın ışıklarla aydınlanan odada sözlerim tozdan arınmış hâlde havada asılı kaldı.

"Neden bahsediyorsun, Samantha?"

"Samantha, korkarız ki gerçekten neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrimiz yok."

Bana söyleteceklerdi.

"Onu sen öldürdün. Senin öldürdüğünü biliyorum."

Bana bakıyorlardı ve bu sefer bakışımı başka yöne çevirmedim. Gözlerim sulanana kadar gözlerimi onlara diktim, Elim, sıcak parmaklarım yüzünden kaygan hâle gelen baltanın üzerindeydi. Ancak gözümü kırpmaya cesaretim yoktu. Bir anlığına onların başlarını utançla öne eğeceklerini düşündüm. Kendileriyle ilgili kâbuslarından uyanacaklarını. Tekrardan yüksek lisans öğrencileri olacaklarını, bir zaman oldukları narin kızlara dönüşeceklerini. Onun yerine birbirlerine eğreti tüllerinin arasından yan gözle baktılar ve şampanyalarından küçük yudumlar aldılar.

"Samantha," dedi Düşes, yüzündeki ifadeyi yalandan bir acıma *origami*si gibi değiştirerek. Başını sallayarak. "Tüm bunlar çok üzücü, aslında bayağı utanç verici."

"Çok utanç verici," dedi Ürkütücü Taş Bebek.

"Senin adına," diye netleştirdi Çörek. "Byron seninle geldi mi, bu arada?"

Vinyet donuk gözlerle bana düşmanca bakıyordu. Sıkılmış, azgın bir hâlde. Onun söylemiyle *sazgın*. Tanrı aşkına Hud nerede?

"Trajik derecede şekilde küçük düşürücü, gerçekten," dedi Düşes Kasvet'in anlamlı duraklamalarını kullanarak. "Sence

T.me/Cinciva

de öyle değil mi?" Çalıntı, siyah, ipek elbise, altın ışığın altında parlıyordu ve üzerine hiç oturmamıştı.

"Nasıl yapabildin?" dedim. Ancak sesim bir tehdit gibi çıkmıyordu, daha çok kırgın, paramparçaydı. Ağaç gibi yere devrilmiş. "Bunu ona nasıl yapabildin?"

Düşes üzgün bir şekilde gülümsedi. Vinyet esnedi. Çörek ve Ürkütücü Taş Bebek bana tüllerinin arasından öfkeyle bakıyordu. "*Biz mi?*"

"Peki senin ne yaptığına ne demeli, Samantha?"

"Bizimle *dostun* ya da her neyse arasından bir ileri bir geri gelerek, kahrolası küçük bir dönek gibi?"

"İhanet dediğin."

"Her iki tarafa da."

"'Arkadaşının' uçup gittiğine, öldüğüne, öldürüldüğüne ya da her neyse şaşmamalı. Küçük üzücü *odanda* ne yaptığın hakkında bir fikrimiz varmış gibi yapamayız, Samantha. Yani *bizim* rol yapmamız ancak o kadar ileri gidebilir."

Beni çatıda tango yaparken gören o gülümsemeler, artık yalnız değildi. Kendi icadım olduğunu bilmediğim bir şeye kapılmıştım. Oda dağılıyor, sonra tekrar bir araya geliyor ve sonra tekrar dağılıyordu. Üzerinde durduğum yumuşak halı o kadar kalın ve yumuşaktı ki altındaki zemini hissedemiyorum. Gözünü çalıntı elbiseyi giyen fahişeden ayırmamalısın, ayırmamalı–

"Sana söylemek *istedik*, kızım. Senin şu kuş arkadaşın konusu hakkında. Birkaç kez neredeyse yapıyorduk da. Ancak öyle bir hayal dünyasında yaşıyorsun ki sana söylersek belki bir sinir krizi geçirir ya da altına yaparsın diye düşündük. Bilmiyorduk. Yani herkesle görüşmek için kadar fazla havalıydın, bizimle olmayacak kadar, ya da şiir öğrencileriyle bile, yani gerçek insanlarla, biliyor musun?"

Elimdeki balta kayıyordu. Bakışım hâlâ tabanca gibi ona kilitlenmişti.

T.me/Cinciva

"Sen onu öldürdün. Onu öldürdüğünü biliyorum."

Düşes bana acıyormuş gibi bakıyordu, gerçekten. Hakikaten. Ama içtenlikle değil. Hem de hiç değil.

"Cidden Samantha. Bilakis, muhtemelen onu *sen* öldürdün."

"Ve muhtemelen bunu hatırlamıyorsun bile çünkü sen işte bu kadar delisin, bu kadar *kopuksun.*"

Terk edilmiş çatı katının karanlığı aklıma geldi. Camı kırık pencereden kırmızı ayın parlaması. Ben ve Max'in bir kan birikintisi içinde olmamız.

"Samantha, batı yakasındaki terk edilmiş evinde, hayali üçlünle yaşadığın gecekondu dramın hakkındaki ayrıntıları bildiğimizi iddia etmeyeceğiz. Ama şunu *söyleyebiliriz.* Sonunda her ne *olduysa,* eminiz ki senin için en iyisiydi. Bu konuda bize gerçekten, ama gerçekten güvenebilirsin. Belki de... bilmiyorum ama... senin şey yapmana yardımcı olur... *büyümene.*"

"Yani, Sevgililerini öldürmek zorundasın, hatırladın mı?"

"Yani, onlar *gerçek* değiller, Samantha, hatırladın mı? Ama bir dakika, doğru ya. Samantha unutur."

"Büyüyle küçük kuş arkadaşlar yaratır..."

"Belki arkadaştan daha fazlasını..."

"Kendi başına onlarla oynar ve bunun farkına bile varmaz. Senin için *çok ama çok* utanç verici."

"Ve üzücü. İnanılmaz üzücü. Biraz da ürkütücü düzeyde çılgınca mı desek?"

"Takdir etmediğimizden değil, kızım. Hiç şüphesiz, o çılgınca-ürkütücü-üzücü unsuru olaya bir şeyler katıyor. İlk senemizdeki olaydaki gibi –sen o zamanlar yoktun tabii– keke yanlışlıkla tuhaf, egzotik baharat kattığımızda? Neydi o tuhaf baharatın adı? Neyse, hatırlamıyorum bile. Bir dakikalığına, *aman tanrım, harika, daha çok olsun lütfen,* dedik. Ama sonra o baharattan daha çok koymayı denedik ve, *yok, kesinlikle olmaz,* dedik. Bu baharatın sadece belirli etnik mağazalarda satılmasının bir nedeni vardı. Sonuçta o boktan şeyden, sa-

T.me/Cinciva

dece bir çay kaşığının sekizde biri kadarının yeterli olduğu anlaşıldı. Arada sırada. Hepsi bu."

Tüm nefretini bana gülümseyerek, bir demet çiçek biçiminde sunuyordu. Her çiçek bir siktir gitti. Montumun içinde bir balta tutuyor olduğumu gayet iyi biliyordu. Aptal değildi, bu kahrolası oyunu kendi yaratmıştı, öyle değil mi? Beyaz tüyler gibi çılgın bir meltemde yükselip alçalan her cani fikrimi biliyordu. Ama her neyse. Bir silah gibi ona doğrulttuğum titrek bakışlarımın altında şampanyasının tadını çıkarıyordu.

Çünkü ben asla bunu yapmam, *değil mi, Samantha? Bizi öldürmek? Gerçek insanları? Bu senin için bile biraz fazla ileri gitmek olmaz mı?*

"Samantha, biz senin uçuruma kadar gitmeni *o* kadar çok seviyoruz ki."

"Ama oradan düşmek tamamen farklı bir şey, öyle değil mi?"

"Ki oradan 'arkadaşların' bile seni geri getiremezler."

"Ya da gerçek insanlar."

"Yani, Samantha, *sen* gerçek ve illüzyon arasındaki farkı bilemiyorsan, biz de sana yardım edemeyiz."

"Gerçekten yardım edemeyiz, kızım."

"*Gerçek* bir sanatçı aradaki farkı bilir. Aslında gerçek bir sanatçıyla akli dengesi bozuk birinin arasındaki farkın bu olduğunu öğrendiğimi hatırlıyorum. Bunu lisede öğrenmiştik. En azından benimkinde öğrendik."

"Samantha, gerçekten," diye devam etti Düşes. "Bence dikkatlice içine dönüp bakarsan en sonunda bunun en iyisi olduğunu anlayacaksın."

"Kesinlikle en iyisi."

"Yani, biz her zaman '*Sen kendin için en iyisini yaparsın*' derdik ama yine de. Bunun bir noktada bitmesi gerekiyordu, öyle değil mi? Yani *gerçek* dünyaya girmek üzeresin, değil mi, Samantha? Bu tarz şeylerin olamaz... bağların."

Tam o sırada fark ettim. Oturma odasının köşelerinde bek-

T.me/Cinciva

leyen tavşan çocuklar yoktu. Oda eski hâlindeydi, köşeler tozdan bile arınmıştı. Sıfır kanıt. Sehpada suluklar, Pixy Stix tozu ya da yerlerde ısırılmış frezya yaprakları yoktu. Bana başlangıçta kâbus gördüren, aşağı inmek istememe neden olan, yer döşemelerinin sıyrılıp bodrum katından yayılan sıcaklık gibi bir ağlama sesi yoktu artık. *Yok, Tavşan, oraya gitme, bırak orada kalsınlar.* Onu sonunda duymamayı öğrendim, beyaz gürültü gibi. Hiçbiri yoktu. Sadece Tavşanlar vardı. Ve ben. Sıradan zengin kız oturma odasında. Bok gibi bej rengi. Ve etrafımızda ağarmaya başlayan tan. Kenetlenen serçe parmaklar.

Onları öldüremem.

Gerçekten yapamam.

Düşes'in gülümsemesi değişti. Zafer nidası vardı, düşüncelerimi ânında okuyordu. Yok bir dakika. Zafer nidası değil, hülyalı. Birdenbire bir rüyayı hayranlıkla izliyor gibi göründü. Hepsi öyleydi. Yarı yarıya tülle örtülü yüzlerinde güller açıyordu sanki. Sanki omzumun üzerinde bir gökkuşağı belirmişti.

Arkamı döndüm. Max. Oturma odasının penceresinin önünde sigara yakarken silueti görünüyordu. Güzel, jilet gibi yüzü alevden aydınlanmıştı. Sonra yine karanlık bastı. Sigarasının sadece yanan ucu görünüyordu. Uzaklaşıyordu.

"Tristan?"

"Byron?"

"Hud?"

"Icarus?"

Siyah bir dalga gibi yükseldiler. Sanki tutuşmuş gibi yanımdan aceleyle geçip oturma odasından dışarı koştular.

Hepsini Düşes'in giriş kapısındaki taş basamaklarında sarılarak bir çember şeklini almış hâlde buldum. Arkadaşların yapacağı şekilde birbirlerinin elini tutuyorlardı ancak yaptıkları şey aslında birbirlerini geride tutmaktı. Donmuş gibiydiler. Büyülenmiş gibi. Ağızları yarı açık vaziyetteydi. Hâlâ gölgede duran, puslu ön bahçede sigara içen Max'e ba-

T.me/Cinciva

kıyorlardı. O da hepsine veya birine bakıyor ya da hiçbirine bakmıyor olabilirdi.

Bunu söylemek zordu.

Bu erken, puslu ışıkta bunu söylemek çok zordu.

Her şey bakış açısına bağlıydı.

Birdenbire, toplu olarak, bahar meltemi gibi dudaklarından bir iç çekiş çıkıverdi. Gevşekçe ancak kararlı bir biçimde parmakları arasında tuttuğu sigarasıyla adama hülyalı ve aç bir biçimde bakıyorlardı. Sanki elinde bir demet kır çiçeği, ustura, mavi bir orkide, yağmurda en sevdiği şarkıyı çalan bir taşınabilir müzik çalar varmış gibi.

Senin için.

Sadece senin için.

Sigarasını gülümseyen, yarık olmayan dudaklarına götürdü.

Ve sonra ona saldırdılar. Merdivenden aşağı ve bahçeyi geçerek onun durduğu yere doğru yapılan çılgın bir hücumdu. Birbirlerinin saçını, boynunu çekiştirerek. Birbirlerine siyah topuklularıyla çelme takarak. Dokunaçları birbirlerine doğru dönmüş, pembe etten ve siyah ipekten tek bir mürekkep balığı gibiydiler. İlk önce Çörek, Max'e ulaştı ve göğsüne kollarını sarıp gözlerini kapatarak çığlık atmaya başladı. Bu arada Vinyet, Max'in bacağına yapıştı ve Ürkütücü Taş Bebek de onu diğer kolundan yakaladı. *Hayır, sen değil, orospu,* diyerek kusursuz biçimde aynı anda hırladılar. Sonra Max'e doğru atlayıp başını koparacakmış gibi onu boynundan yakaladığında Düşes'ten tavşansı bir vikleme çıktı.

Bir saniyeliğine donup kaldım. Tıpkı onların bir dakika önce donup kaldıkları gibi. Onları izlerken büyülenmiş gibiydim. Max'in vücudunu çekiştirerek dinlemesi korkunç, arzu dolu çığlıklar atıyorlardı. *O benim, hayır o benim, kahretsin o benim, seni amcık, bırak onu, bunu konuşmuştuk! Kahretsin o benim, benim, benim, benim.* Düşes bile şimdi bir domuz gibi ciyaklıyordu. Gözlerimle görmesem inanmazdım. Köpürme. Ortaya çıkan düzgün beyaz dişler. Tıslayan çığlıklar. Mükem-

T.me/Cinciva

mel bir biçimde boyanan dudaklarından çıkan, insansı olmayan sesler. Görkemli bir biçimde donatılmış oditoryumlarda sayısız filozoftan ve eleştirmenden alıntı yapan o ağızlar. Lisansüstü eğitim başvurularına dosyalarına da eklediklerinden şüphe duymadığım bir öfkeyle Max'i çekiştiriyorlardı. Onları bu dünyanın parlak, güzel şeylerine doğru iten ve onları almadan durmayacak sonsuz bir öfke.

Bu arada Max, bütün bu olanlara kayıtsızdı, sigarası hâlâ dudağındayken canlanmış, kuduz oyuncak bebekler tarafından kızılçam rengi bedeninin dört taraftan gelen çığlıklara doğru çekilmesine izin veriyordu. Şiddetli çekiştirmelerine rağmen pek zarar veriyorlarmış gibi görünmüyordu. Hem de hiç. Max, sanki bebeklerinin kendisine bir ağaçmış gibi tırmanmalarına izin veren, sabırlı bir baba gibi duruyordu.

Gülümsüyor muydu? Belki.

Söylemesi zordu.

Düşes'in çiçek açan ağaçların gölgesinde, değişen ışığın altında söylemesi zordu.

Ama bana bakıyordu ve bildiğimi söylüyordu. Yüzümün her iki tarafının da sızladığını hissediyordum. Ensemin de. Derin bir nefes aldım.

Hazır ol.

Ne için?

Ama cevap, bir işaret ışığı gibi göğsümde yanıyordu. Alev alması için sadece bir kıvılcım gerekiyordu.

Hayır, dedim ona.

Birdenbire ağaç gibi devrilip yaralanmış gibi dizleri üstüne çöktü.

"HAYIR!" diye bağırdım.

Hepsi donup kaldı. Bana bak.

Bana değil ama şimdi elimde tuttuğum baltaya. Titriyordu çünkü kendi ellerim titriyordu. Kaygandı çünkü kendi ellerim kaygandı.

Hepsi donup kalmıştı, ama Max'i bırakmadım.

T.me/Cinciva

Max'e bakıyordum. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu, bakışları ormansı eller gibiydi yüzümde, kalbimin kendisini açıyordu. *Yap şunu.*

Boynunu göstererek, gökyüzündeki ateşli ışığı yakalamasına izin vererek başını geriye attı ve ben, ilk defa otobüsün mavi ışığındaki gibi kara kara bana doğru parlayan balta dövmesini gördüm.

Hayır.

Evet, Samantha.

Hayır, yapamam, lütfen.

Yap şunu.

Tüm rüyalarımın ve kâbuslarımın tek bir adam şekline dönüşmüş hâline bakıyorum. Kalbimde olan tüm sevgi ve nefrete, bir de kahrolası tavşana. Max'in arkasında güneş yükselmeye başladığı sırada boynuzlu gölgesi Düşes'in ön bahçesindeki çimenlik alanı yutuyordu. Tavşanların boynuzlu gölgesi oluyor muydu?

Baltayı başımın üstüne doğru havaya kaldırdım. Tavşanlar bana *durmam için, lütfen, tanrı aşkına!* durmam için çığlık atarak Max'e tutundular.

Max bana gülümsedi. *Güven bana.*

Onu hedef aldım ve baltayı indirdim. Baltayı baltasına indirdim. Keskin kenarı korkunç derecede yumuşak bir şeye çarptı. Berbat bir çatlama sesi duydum. Tüm vücudum onunla çatırdadı.

Onların çığlık atmaya başladığını duyuyordum. Gözlerimi açtım. Uğruna kavga ettikleri çocuk artık çocuk değildi. Bir zamanlar siyah bir trençkot ve insan derisi olan yerde artık toynaklı uzuvlar vardı ve daha önce insan başı olan yerden sivri boynuzlar çıkıyordu. Esrarengiz büyük gözler. Bir geyik. Güçlü ve güzel bacaklarıyla onları tekmeleyerek uzaklaştırıyordu. Boynuzlu başıyla onları deviriyordu.

Harikulade bir manzaraydı. Tavşanların hepsinin devrilmesini, topuklu ayakkabıları ayaklarından fırlayıncaya kadar

T.me/Cinciva

geyiğin öfkeli bacaklarıyla yere vurmasını ve zarifçe *hayır, hayır, hayır,* diyerek başını sallamalarını izlemek. Ve Tavşanlar, bodrum katındaki kendi tavşan çocukları gibi hafifçe inleyerek yırtılmış siyah ipek elbiseleriyle ıslak toprağın içinde yatıyorlardı.

O zaman, sadece o zaman yaratık durdu. Heybetli duruşuna tamamen erene kadar ayağa kalktı. Geçen kış burada onunla göz göze geldiğimiz yerde, bir rüya gibi Düşes'in karlı ön bahçesinde duruyordu.

Bana bir kez esrarengiz gözleriyle baktı. Sonra yavaşça ağaçlara doğru gitti. Geyiğin yaprakları arasında, pusun ve uzun gölgelerin içinde kaybolmasını seyrettim.

Elimde ağır bir şey vardı. Bir baltanın sapı.

Onu yere düşürdüm.

T.me/Cinciva

38.

Warren'daki mezuniyet törenleri, eminim bildiğiniz gibi, efsanevidir. Gerçekten büyük bir olay, bir gösteridir. Uzun kadehlerden taşan şampanyalar. Derin denizlerin tüm kabuklu canlıları buzların üzerinde. Dalgalanan tül bulutları. Çiçek açan ve tomurcuk veren yeşil alanda beyaz çadır kümeleri ve her çadırda, törenle dünyaya salınmak üzere olan, şık elbiseli götlekler kalabalığı.

İpeksi her birimizi kürsüye davet ediyordu. Kazandığımız ödülleri anons ediyordu. Sol elimizle alıyormuşuz gibi yaptığımız diplomayı verirken sağ elimizi sıkıyordu. Sahneye doğru giderken tüm bunları hatırlamaya çalıştım. Ancak bana diplomayı uzatırken sahte olduğunu ve sadece tören için ayarlandığını unuttum ve onu elinde sıkıca tutup dişlerinin arasından tıslayarak, *Hatırla, maili hatırla,* diyen İpeksi'den almaya çalıştım. Hatırlayamadım, sadece *Peki, senin olsun,* dedim.

Orada dururken kalabalıkta Ava'yı aradım, bir refleksti. Hâlâ yaptığımı fark ettiğim bir şey, elimde olmayan bir şey. Siyah ipek yoktu. Mavi kırmızı dudaklardan sarkan, kavgaya hazır sigara yoktu. Bir vualetin ardından bana bakan farklı renkte iki göz yoktu. Kürsüden ayrılmaya çalıştım ancak İpeksi'nin yüzü görünmeyen kameralara gülümseyerek kilitlenmiş, elimi yumruğunun içinde sımsıkı tutuyordu. Kamera yok demek istedim. İçimdeki dayanılmaz dürtüye rağmen İpeksi'yi kravatından yakalayıp kulağına hırlamadım. Sadece sert, beyaz sandalyeme geri döndüm. Soluma bakmamak için çok çaba sarf ettim. Çadırın öbür ucunda tavşanların oturduğu yere. Tüm o yaralarından dolayı rahat hareket edebilmek için en önde oturuyorlardı. Sandalyeler olmaları gereken me-

T.me/Cinciva

safede dizilmiş, düz bir sıra hâlinde, birbirlerine yaklaşmadan oturuyorlardı. Aralarında üç kırık bacak, iki kırık kol, parçalanmış üç kaburga ve burkulmuş iki ayak bileği vardı. Düşes boyunluk takıyordu.

Herkese *kitap sanatı kazası* dediklerini duydum. Basın odasında. Çok üzücüydü. *Biz, sadece gece vakti güzel şeyler yapan masum kızlardık. Neredeyse ölüyorduk. Ölüyorduk, değil mi?*

Tören bittiğinde dalgalanan tüllerle kaplı çadır direklerinin arasında insanların bardaklarını çınlatmalarını ve birbirlerini kibar gülümsemelerle tebrik etmelerini izledim. Öğretim üyeleri, iPhone'u olan her mürite aynı fotojenik gülümsemesini sunuyordu. Yiyecek mimarisiyle dolu küçük tepsiler yanımızdan süzülüp geçiyordu. İnce uzun şampanya kadehleri... Her seferinde alıyorum, kusura bakmayın artık. Ava'nın nefret ettiği o mükemmel ışığa bakıyordum. Onun nefret ettiği görkemli ağaçlara bakıyordum. Gözlerini durmadan devirdiği muhteşem yaz tatili planlarına kulak misafiri oluyordum. Gözlerimi kapadığımda siyah, ipekle örtülü omzunun bana dayandığını neredeyse hissedebiliyordum. Fısıldayarak söyleyebileceği şeyi duyabiliyordum. *Buradan siktir olup gidebilir miyiz? Biliyorsun ki sadece senin hatırın için buraya geliyorum.*

"Samantha, işte buradasın."

Beyaz çadırın altında, alçalmış akşamüstü ışığında, yüzü o kadar da korkutucu görünmüyordu. Benden daha yaşlı ya da uzun değildi. Benim gibi tuhaf değildi. Kontrol altına alınmamış yelesiyle, yüzünde iyi niyetli bir ifade vardı. Sadece merhaba demek ve tebrik etmek istemişti.

"Eğlencelere katılmıyor musun? Fotoğraf çekimine?" diye sordu bana. Sesi ilk sonbaharın ışığını ve yapraklarını geri getirecek şekilde açık, aşina ve neredeyse nazikti. Benim en çok ihtiyacım olan şey – yani dostane bir yüz, konuşacak biri, bana inanan biri.

Gözlerimin açıklanamaz ve aptal bir biçimde dolduğunu

T.me/Cinciva

hissettim ve aşağıya, ayakkabılarıma, içinde durdukları çime baktım. Sonra başımı kaldırıp ona baktım. Ağladığımı görürse fark etmiyormuş gibi yapacaktı.

"Belki daha sonra," dedim ona.

Başıyla onayladı ve anlıyormuş gibi gülümsedi. Tuhaf bir duraklama. Çok tuhaf.

"Bu arada, tezini çok beğendim," dedi birden bir hayır duası gibi.

"Gerçekten mi?"

"Evet, çok. Şeydi..." Doğru kelimeyi bulmak için duraksadı.

Geçen yıl olsa, aç kalmış bir köpek gibi arka bacaklarımın üzerinde duruyor olurdum. Başım yukarıda. Beni var ya da yerle bir edecek sıfat bisküvileri için nefes nefese kalırdım. Bu öğleden sonraysa sadece bekliyordum.

"Farklı. Beklediğimden. Başlangıçta bana getirdiğinden farklı. Neyse, beğendim."

"Teşekkürler."

"Gerçekten yazılarının seni önemli yerlere taşıyacağına inanıyorum, Samantha. Bence sana çok şey getirecek. Her zaman inandım."

Yine gülümsedi. Başka bir duraklama daha. Boşluğu hiçbir şeyle doldurmuyorum. Her ikimiz de dönüp başka insan gruplarının içine çekilirken hiçbir şeyle doldurmadım.

Ya da benim durumumda, içine çekilmekten çok nazikçe yakalandığım. İpeğe bürünmüş bir kol tarafından. Kokteylden dolayı kendinden memnun ve hiç de sarhoş görünmeyen bahar yanardönerliği içindeki Ursula'ydı. Dağılmış kızlardan oluşan çemberinin başında duruyordu. Değnekli dört pembe beyaz beden. Yalandan gülümsemeye çalışırken seğiren ve ilaç etkisi altında olan dört surat. Bana gülümseyen.

Merhaba, Samantha.

Gülümsemelerine karşılık vermedim.

Tavşanlar tekmeyi yiyip yere yığıldıktan ve geyik ağaçlara doğru yavaş yavaş uzaklaştıktan sonra, baltayı ıslak çimenle-

T.me/Cinciva

rin üzerine orada yatar vaziyette bırakarak, tan pusunda oradan ayrıldım. Daireme dönünce polisin aramasını bekledim. Dekanın beni aramasını bekledim. Tavşanların avukatlarının arayıp mahkemede görüşeceğimizi söyleyerek teşekkür etmelerini bekledim. Hiç kimse aramadı. Ellerim iki yanımda açık ve boş bir hâlde pencereden dışarı, bazen kendi yansımama, bazen tuğlalara ve onun ötesindeki ince gökyüzü çizgisine, bazen de her ikisine bakmakta özgürdüm. Dilediğim kadar. Sonsuza dek.

Ama ben öyle yapmadım. Sonunda eve geri döndüm. Ava'nın evine. Bizim evimize. Benim evime. Çatı katındaki yarı dolu defterlerimi yerden topladım. Dans ettiğimiz çatıya çıktım. Hikâyeyi bitirdim. Bahçenin köşesine Max'in dikmiş olması gereken ağaca arada bir başımı kaldırıp baktım. Ava'yı gömdüğüm yere.

"*Tam* da kızlarımı, *önderlerimi* tebrik edecektim ki," dedi Ursula, "şunun farkına vardım: Samantha olmadan düzgün bir şekilde kadeh kaldıramazdık, değil mi?"

Tabii ki diye kibarca onayladılar. Sesler fısıltıya indirgenmiş, bandajlı elleriyle ince uzun şampanya kadehlerini gevşekçe kaldırıyorlardı.

"Tebrikler," dediler gerçekten bana, sessizce, çok sessizce. Sanki benim ruh ikizimi öldürmemişler gibi. Sanki onların ruhunu yok etmek için büyüyle şeytani bir hayvan erkek yaratmamışım gibi. Sanki biz sadece bir sanat programından mezun olan beş genç kadınız gibi. Warren'in ilk tamamı kadından oluşan eğitim grubu. *Nasıl önderleriz ama değil mi?*

Onları tebrik etmedim. Bu sahte kutlamada şampanya kadehi kaldırmadım. Onun yerine dördünün benim bakışlarımın altında içkilerini yudumlamalarını izledim. Canları yanıyormuş gibi içkilerini yudumlamalarını. Ve onlara şunu sordum, "Sahi, ne olmuştu sizlere?"

"Kitap sanatı kazası," diye fısıldadı Caroline, pastel rengi hırkası göğsünden kaymak üzereydi YE BENİ yazılarını ört-

T.me/Cinciva

mekte yetersiz kalıyordu. Küt kesimli saçını tekrar altın sarısına boyamış olsa da hırkasında olduğu gibi, kanıtı tümüyle örtmüyordu. İğrenç, solgun mor rengi hâlâ saçının bazı kısımlarında ışık oyunu gibi kendini gösteriyordu.

"Kitap sanatı kazası," diye tekrar ettim. "Kitap sanatının bu kadar zarar verebileceği kimin aklına gelirdi."

Bana kötü bakışlar attılar. Ya da atmayı denediler. Onlar için zordu. Tüm öfkelerini onlardan alan Tic Tac ağrı kesicileriyle çok zordu. Onları havada asılı ve süzülür gibi hissettiriyordu, muhtemelen sonsuza dek, gökkuşağının olduğu, puslu gökyüzünde.

"Tam olarak da bunu *söyledim* biraz evvel, Samantha," diye araya girdi Ursula. "Tabii ki orada burada ufak kazalar oldu yıllar içinde. Tabii ki oldu. Ama bu," diyerek başını salladı.

"Sanırım bazen çok ileri gidebiliyorsun," dedim altın bir öğüt verir gibi. "Ve bilirsiniz, çok ileri gittiğinizde arkadaşlarınız bile sizi geri getiremezler."

"Siz kızlar tam olarak hangi proje üzerinde çalışıyorsunuz?" diye sordu Ursula. Hepsine merakla baktı ve bekledi. Bir anne gibi endişeyle kaşını kaldırmıştı.

Paniklemiş görünüyorlardı. Ağızlarından nefes alıp vermeye başladılar. Gözleriyle yan bakmayı azıcık da olsa denediler. Pembe pusun arasından belki kolektif bir telepati de denediler. Bir an için bana bile baktılar.

Birdenbire Eleanor değneğini düşürdü. Tutma yeri, bir rica gibi bana dönük vaziyette ayağımın dibine düştü.

Çimde yatarken ona baktım.

Elimdeki şampanyayı içip üstü tente ile kaplanmış yeşil alanda onları öylece bırakıp oradan ayrıldım. Boş, ince, uzun kadehi omzumun üzerinden atıp arkama bile bakmadım. Çadırdan çıkıp gözlerimi acıtan öğleden sonra ışığına doğru, dalgalanan beyaz tülün arasından son kez geçerek çıktım. Tıpkı siyah ipek gibi omzumu okşadı.

T.me/Cinciva

Bugün gôletin üzerinde bir kuğu vardı. Bunun dışında son gelişimden bu yana çok fazla bir şey değişmemişti. Bank boştu. Oturduğumda tehlikeli bir şekilde yamuluyordu. Hiç şüphesiz sonunda sayısı beş milyona ulaşacak sigaralarımın ilkini içiyordum.

Mezuniyetin gürültüsü artık arkamda, uzaklarda bir yerde kalmıştı. Meltemde inip kalkan beyaz tül de öyle. Zengin insanların parti çöpleriyle dolu çiçeklendirilmiş yeşil alan. Fotoğraf çeken anneler. Kayıp olmadıkları hâlde kaybolmuş gibi görünen, elleri ceplerinde, başıyla onaylayan babalar. Kötü bakan kardeşler. Giriş kapılarının yanında, Ava'nın sadece bir kereliğine benim hatırım için girdiği binanın yanında resimlerinin çekilmesini bekleyen, yana yatmış kepleri altında parlayan, cübbe giymiş yeni mezunlar.

Biliyorsun ki sadece senin hatırına buraya geliyorum.

Tüm bunlar artık geride kalmıştı. Benden ayrılıyordu artık. Aslan'ın oturma odasının döşemesinde yere dökülmüş sözlerim gibi. *O zaman bırak, kalsın.* Suyun üzerinde süzülüp giden kuğuya bakıyordum. Ne hayal etmiştim? Burada olacağını mı?

"Samantha! Hey!"

Jonah, üstünde kep ve cübbe ile el sallayarak bana doğru geliyordu. Genel seremonide yürümüş olmalıydı, bizim grupta bunu yapan tek kişi.

Avucunda sadece bir bardak su olması gereken şeyi tutarak ve parmaklarının arasındaki sigaranın dumanını tüttürerek yaklaşırken gülümsüyordu.

Ben de ona gülümsedim. El salladım.

"Her yerde seni aradım, Samantha! Çoktan gitmiş olabileceğin konusunda endişelendim."

"Hâlâ buradayım. Sen gerçekten o cübbe ve keple yürüyüşe katıldın demek?"

Sırıttı. "Evet."

"Yürümek eğlenceli miydi?"

T.me/Cinciva

"Dürüst olmak gerekirse sadece bol bol ayakta durmaktan ibaretti. Ama, hey, kürsüye çıkarken senin birkaç fotoğrafını çektim."

"Gerçekten mi?"

"Evet, tabii ki çektim. Sen benim arkadaşımsın. Hey, neyin var?"

Yüzümü saklamak için yere baktım.

"Yok bir şey."

"Emin misin?"

"Evet. Sadece mutluyum. Sadece senin, şey olmandan mutluyum. Benim arkadaşım olmandan dolayı."

"Resimleri görmek ister misin?"

"Tabii."

"Bizim görebilmemiz için telefonunu havaya kaldırdı. "Bak bu güzel. Sahte diplomaya bayağı asılmışsın. Bu aslında biraz komik, bak."

"Evet."

"Merak etme. Ben de sahte olduğunu unuttum, sonra ben oraya çıkmadan önce beni sahte olduğu konusunda uyardı."

Hâlâ çadırın kenarında duran Eric ve diğer şiir öğrencilerine el salladı. Her şeyi, hatta göz kırpmayı bile garip bir şekilde art arda yapan değişik oranda sakallara sahip dört siyah giymiş erkek. Küçümseyici bakışlarının senkronize görüntüsü, gerçekten de bir ses çıkarıyordu. Ama Jonah el sallamaya devam ediyordu. Hiçbir şeyden haberi yoktu. Ya da belki de hiç de o kadar bihaber değildi. Belki de biliyordu ve hiç umursamıyordu. Bu nasıl olabilirdi?

Bana gülümsedi. Gözleri tek renkti.

"Peki şimdi nereye gideceksin?" diye sordu bana.

"Dürüst olmam gerekirse, hiçbir fikrim yok. Yani, gelecek bir soru işareti, değil mi? Bir süreliğine burada kalabilirim ama yine de... bilmiyorum."

"Gülümsemesi değişti ve omzumu dürttü. "Yani bu gece demek istedim. Bu gece nereye gidiyorsun?"

T.me/Cinciva

"Ha, muhtemelen sadece eve gideceğim." Bizim eve. "Çatıya çıkıp rahip rakunlarla kutlama yapacağım."

Tanrı'nın o saatleri unutmasını seyredeceğim. Max'in ormansı elleri gibi rüzgârın yüzümü avuçlarının içine almasını hissedeceğim. Şimdi çiçek açan bir ağacın durduğu köşedeki yere bakacağım.

"Rahip rakunlar, öyle mi? Kulağa hoş geliyor."

Kuğu şimdi göletin kenarından ilerleyerek bize doğru yaklaşıyordu. O bahar sabahında, tan sökümünden öncesini düşünüyordum. Bankta yanımda Ava'nın nasıl belirdiğini. Birden kendimi nasıl da canlı hissettiğimi. Onda muhteşem bir dünya, açık bir el, seveceğim bir kimse olacağını ta içimde hissetmiştim. Hiçbir fikrimin olmamasını. Bilmemenin nasıl da en güzel ve en korkunç şey olduğunu. Belki bunu bir kez daha yapabilirdim. Onu hayal ederek tekrar geri dönmesine aracı olabilirdim. Zihnimdeki çatılarda ve ağaçlarda ondan bir tanesiyle daha sonsuza dek yaşamak. Fileli elini elime alıp ve bu sefer onun gitmesine asla izin vermemek.

Kuğunun titreyen gölgeye doğru süzülüp gitmesini izledim.

"Benimle gelebilirsin," dedim Jonah'ya. "İstersen."

Başımı çamura doğru eğdim.

"Tabii, Samantha," dedi çamur. "Çok isterim."

T.me/Cinciva

Teşekkürler

Ken Calhoun, Alexandra Dimou, Rex Baker, Chris Boucher, Lynn Crosbie, Emilie Culliton, Kate Culliton, Theresa Carmody, McCormick Templeman, Jennifer Long-Pratt, Ian Nichols and Mairead Case'e dostlukları, aydınlatıcı okumaları ve destekleri için; Viking-Lindsey Schwoeri'deki müthiş ekibe, Penguin Canada'daki –Andrea Schulz, ve Gretchen Schmid– ve kendilerini adamaları ve sıkı çalışmaları için; Denver Üniversitesi'ndeki harika kurgu grubuma –Vincent Carafano, Mark Mayer, Thirii Myint, Natalie Rogers, Rowland Saifi, ve Dennis Sweeney– Atölye'deki ilk taslakları okuduğu için ve DU İngilizce Fakültesi'ne –Laird Hunt, Brian Kiteley, Adam Rovner, ve Selah Saterstrom– cömert ve düşünceli geribildirimleri için teşekkür ederim.

Bill Clegg'e bu kitaba inanıp daha iyi hâle getirdiği için sonsuza dek minnettar olacağım.

Ayrıca, ebeveynlerim, James Awad ve Nina Milosevic'e sevgileri ve bitmek bilmeyen sonsuz destekleri için teşekkür ederim.

Bu kitabın ilk şampiyonlarından ve benim en harika, sarsılmaz dostum olan Jess Riley'e çok özel teşekkürler.

Son olarak, Ken Calhoun'a, bir kez daha, her şey için teşekkürler.

T.me/Cinciva

T.me/Cinciva

ME ve *VOGUE*'A GÖRE 2019'UN EN İYİ KİTAPLARINDAN BİRİ

9 GOODREADS OKUR ÖDÜLLERİ KORKU ROMANI FİNALİSTİ

, sadece gece vakti güzel şeyler yapan masum kızlardık. Neredeyse orduk. Ölüyorduk, değil mi?"

amantha Heather Mackey, New England'daki Warren ersitesi'nin seçkin yüksek lisans programına katılan en aykırı Karanlık hayal gücünün arkadaşlığını çoğu insanınkine tercih burslu öğrenci Samantha, yazarlık sınıfının diğer dört üyesi olan, lerine "Tavşan" diyen ve aynı şekilde hareket edip konuşan, ve zengin kız grubu tarafından tamamen dışlanıyordu. cak Samantha, Tavşanların efsanevi Müstehcen Salon'una davet ini söyleyen bir kart aldığında her şey değişecekti. Tavşanların cü ama bir o kadar da kutsal dünyasının derinliklerine dalıp, rca yaratımlarını ortaya çıkardıkları ayinsel Atölye'ye katıldığı gerçekliğin sınırları belirsizleşecekti. Samantha çok geçmeden ni karşı konulmaz ve tehlikeli bir dünyanın içinde bulacaktı.

ın şeytani bir güzelliği var. Mona Awad soğukkanlı bir dâhi."
shington Post

artt'ın *Gizli Tarih*'i ile *Jennifer's Body*'nin karışımı gibi. Çok roman. Elimden bırakamadım!"
Roupenian, *Bunu Sen de İstiyorsun*'un yazarı

